

சாண்டிலியன்

ஜெமோகினி

வான்து பதிப்பகம்

ஜலமோகினி

(சரித்திர நாவல்)

சாண்டில்யன்

முன்னுரை

நமது தாய் நாட்டுக்குப் பேராபத்து நேர்ந்து மக்கள் அவதிப்படும் காலங்களிலெல்லாம், ஒரு மகாவீரன் இந்த நாட்டு மண்ணில் தோன்றி அந்த ஆபத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி மக்களுக்கு மனச் சாந்தியை அளிப்பது பாரதத்தின் சரித்திரம் கண்ட உண்மை. அத்தகைய ஒரு. மகாவீரன் கி.பி, பதினேழாவது நூற்றாண்டில் மகாராஷ்டிர வகுப்பில் பிறந்தான். அவன் பெயர் கனோஜி ஆங்கரே.

அவன் பிறந்த காலம் இந்திய சரித்திரத்தில் மிக நெருக்கடியான காலம். போர்ச்சுக்கீஸியரும், டச்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் கடல் மார்க்கமாகப் பாரதத்துக்கு வந்து பாரதத் தாயின் கால்களில் மெள்ள மெள்ள அடிமைத் தளைகளைப் பூட்டத் தொடங்கிய காலம். ஆகவே கடல் மார்க்கம் கொந்தளித்து நின்று சதா கடல் போர்கள் நிகழ்ந்தன. போதாக்குறைக்கு ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து வந்து இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரை யோரத்தில் குடியேறிய அபிஸ்னியக் கடற் கொள்ளைக்காரர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாயிருந்தது. ஹிந்துக்களுடைய கப்பல்கள் அரபிக் கடலில் நடமாட முடியவில்லை. நடமாடிய கப்பல்கள் சூறையாடப்பட்டன. பெண்கள் அபகரித்துச் செல்லப் பட்டார்கள். அரபிக் கடல் பிராந்தியம் ஒரு பயங்கரப் பிரதேசமாக மாறியது. இந்தச் சமயத்தில்தான் கனோஜி ஆங்கரே என்ற மகாராஷ்டிர மாலுமி தோன்றினான்.

அவன் வளர்ந்து மரக்கலம் ஏறி மாலுமியாகிய சில வருடங்களில் அரபிக் கடல் நிலை அடியோடு மாறியது. கனோஜி ஆங்கரே என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அபிஸ்னியக் கொள்ளைக்காரர்கள் நடுங்கினார்கள். அடிமைத்தளை பூட்ட வந்த ஐரோப்பியர் நடுங்கினார்கள். 17 வது நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து 18 வது நூற்றாண்டு ஆரம்பமான பல வருஷங்கள் வரை அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தில் கனோஜி ஆங்கரே தனியரசு செலுத்தினான் என்பதை கிங்கெய்ட் போன்ற பிரபல ஆங்கிலச் சரித்திர ஆசிரியர்களே ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். மண்ணில் அரசு செலுத்தினாலும் அதுவரை கடலில் அரசு செலுத்த முடியாத மகாராஷ்டிர வல்லரசுக்குக் கடலிலும் ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான் ஆங்கரே. அப்பொழுதிருந்த பேஷ்வா பாலாஜி விசுவநாத்துடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு அபிஸ்னியர்கள் வசமிருந்த விஜயதுர்க்கம் முதலிய பல கோட்டைகளைப் பிடித்து மகாராஷ்டிர அரசினிடம் ஒப்படைத்தான். இத்தகைய ஒரு மகாவீரனின் வாழ்க்கையையும்

அக்கால அரபிக் கடல் நிலையையும் பின்னணியாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டிருக்கிறது 'ஜலமோகினி'யின் கதை.

'ஜலமோகினி' நான் ஆரம்பத்தில் எழுதிய கதைகளில் ஒன்று. காப்டன் மரியட் போன்ற பல பிரபல ஆங்கில ஆசிரியர்களின் கடல் நவீனங்களைப் படித்தபோது அந்த மாதிரி ஒரு கதையை நம் தாய்நாட்டுச் சரித்திர சம்பந்தமாக எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்தது. அந்த ஆவலின் விளைவுதான் ஜலமோகினி. இந்தக் கதை பூராவும் சொந்தக் கற்பனை என்று சொல்ல முடியாது. 17 வது நூற்றாண்டுக் கப்பல் போர் முறைகள், மாலுமிகளின் வாழ்க்கை முதலியவை பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாததால் பிரபல ஆங்கில ஆசிரியர்களின் அபிப்பிராயங்களையும் ஓரளவு அனுசரித்தே இக்கதையைப் புனைந் திருக்கிறேன்.

கடல் பிராந்தியத்திலுள்ள மாலுமிகளின் பழக்க வழக்கங்கள், கொள்ளைக்காரர்களின் முரட்டுத்தனம், அவர்களுக்கு முன்னுள்ள கட்டுப்பாடு, கப்பல் போரில் ஏற்படும் பயங்கர விளைவுகள் முதலிய பல விவரங்களைக் கூடியவரையில் தத்ரூபமாக இப்புத்தகத்தில் கொடுக்க முயன்றிருக்கிறேன். இவற்றுடன் ஒரு காதல் கதையும் இணைந்து நிற்கிறது.

'ஜலமோகினி' கதை அமுதசுரபியில் ஒன்றரை வருஷ காலம் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது.

- சாண்டில்யன்

1958

மனக்கோட்டை

அரபிக் கடலின் கறுப்பு அலைகள் திரும்பத் திரும்ப எழுந்து கன்னங்களிரண்டையும் தடவிச் சென்றதால் லேசாக நெளிந்து நெளிந்து கடலுக்கு ஆட்டங் காட்டிக் கொண்டிருந்த 'ஜலமோகினி'யின் மேல் தளத்தில் நின்றிருந்த பீம்ஸிங், அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி நகைத்தார். அதிர்ஷ்டம் அவரை எண்ணி நகைத்தது.

அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி பீம்ஸிங், நகைத்ததற்குக் காரணம் பூர்ணமாக இருந்தது. சமூகத்தில் எந்தப் பகுதியில் கண்ணைச் செலுத்தினாலும் அதிர்ஷ்டம் முட்டாள்களுக்கே அனுகூலம் செய்திருப்பதைப் பார்த்த பீம்ஸிங், தமக்கு எந்தத் துறையிலும் அதிர்ஷ்டம் அடிக்காததன் மாம்தத்தைப் புரிந்துகொண்டார். தமது புத்திக் கூர்மையின் விளைவாகவே அதிர்ஷ்டம் தம்மைப் புறக்கணிப்பதாக பீம்ஸிங் நினைத்தார். ஆகவே அந்த அதிர்ஷ்டத்தின் மேல் எப்படியாவது வெற்றி கொண்டு வாழ்க்கையை வளப் படுத்திக் கொள்ள வழிகளைத் தேடினார். அந்த வழிகளில் கோரிய பலன் கட்டித் தாம் தற்சமயம் 'ஜலமோகினி'யின் மேல்தளத்தில் மிகுந்த சந்துஷ்டியுடன் , நின்றிருந்ததால் அதற்குக் காரணம், தமது சொந்த முயற்சியும் மூளையின் திறனுமே தவிர அதிர்ஷ்டமல்ல என்ற பெருமிதத்தால் கட்டிளங்காளை போல் தளத்தில் இங்குமங்கும் உலாவலானார். பீம்ஸிங் அப்படியொன்றும் கட்டிளங்காளையல்ல. நாற்பதாவது வயதைத் தாண்டி வருடம் இரண்டாகிறது. அனால், அன்றுவரை அவசியத்தால் பிறும்மச்சரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்க நேரிட்டபடியாலும், சமீப காலத்தில் அடிக்கடி தலை, மீசை முதலியவற்றில் தோன்றத் தொடங்கிய நரைக்கு உடனுக்குடனே சிச்சை செய்து வந்தபடியாலும், பீம்ஸிங் இரண்டு வருடம் குறைந்தவராகவே காணப்பட்டார். பீம்ஸிங் பிறும்மச்சரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்க நேரிட்டதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு உண்டு. ஒன்று அவர் தகப்பனாரின் ஊதாரித்தனம். இரண்டாவது என்ன காரணத்தினாலோ பெண்கள் அவரை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலே சென்று கொண்டிருந்தது.

பெரிய ராஜபுத்திரப் பரம்பரையில் பிறந்த பீம்ஸிங்கின் தகப்பனார் ஒளரங்கசீப்பின் படையில் சேவகம் செய்து வந்தார். டில்லியில் அவர் இருந்த காலத்தில் மொகலாயர்களுடன் ஏற்பட்ட சகவாசத்தால் குடியிலும் சூதிலும் சம்பாத்தியத்தை யெல்லாம் கண்டபடி செலவழித்து ஓட்டாண்டியாக, பிள்ளை பீம்ஸிங்குக்கு தன் கையே , தனக்கு உதவியென்ற போதனையைச்

செய்துவிட்டு இக வாழ்க்கையை நீத்துவிடவே, பெரிய தஇண்டாட்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டார் பீம்ஸிங்.

ஆனால், பீம்ஸிங் எதற்கும் மனம் தளரும் சுபாவ முடையவரல்ல. எதையும் ஆராய்ந்து வெகு கணக்காகத் தமக்கு அனுசூலத்தைச் செய்து கொள்வதில் மகா சாமர்த்தியசாலி. இந்தக் குணங்களோடு நிஜமாகவே புத்திக் கூர்மையும் இருந்தால், ஒரு மனிதன் வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ முன்னுக்கு வரலாம். ஆனால் அந்த வசதியைக் கடவுள் அதிகமாகக் கொடுக்காததால், பீம்ஸிங் ஆதியில் மிகக் கஷ்டப்பட்டார். டில்லியில் போதிய ஊதிய மூள்ள வேலை கிடைக்காது போகவே, தமது சாமர்த் இயத்துக்குத் தகுந்த வேலையைத் தேடித் தென்திசைக்கு வந்தார். சென்ற இருபது வருஷங்களில் பீஜ்பூர் சைன்னியத்தில் சேவை செய்ததன் பயனாக அவருக்கு ஓர் உபசேனாதிபது பதவியும் இறுதியாகக் கிடைத்தது. பீஜ்பூரில் சேவை செய்த இருபது வருஷ காலத்தில் அவருக்குக் கிடைத்த பணம் வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியாயிருக்கவே, பீம்ஸிங் கல்யாணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே யில்லை.

ஒரிரண்டு சமயங்களில் சிறிது சபலப்பட்டுக் கலியாணம் பேசிய இடங்களில், பெண்கள் ஒப்புக் கொள்ளாதபடியால் பீம்ஸிங் திராஷைக்கொடி. நரியாகப் பிரும்மச்சரிய விரதத்தை மேற்கொண்டார்.

ஆனால், திராஷைக்கொடி நரி, கொக்காக மாற அதிக நாள் பிடிக்கவில்லை. ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் காத்திருந்த பீம்ஸிங்குக்கு, கடைசியாகத் தம் வாழ்க்கையைச் சர்த்திருத்தக் கொள்ளச் சென்ற இரண்டு வருஷ காலத்தில் சிறந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கொங்கண நாட்டில் விங்குர்லா துறைமுகக் கோட்டை மஹாராஷ்டிரர்களின் கைக்கு மாறியதும், சிசோதய வம்சத்து ராஜபுத்திர வீரன் ஒருவன் அதற்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். அந்த வயோதிக வீரன் ஒரு சரியான தளபதியைத் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, சமய சஞ்சிவியாகக் கிடைத்தார் பீம்ஸிங். பீம்ஸிங்கன் திறமையைப் பார்த்து அந்தச் சிசோதய புருஷன் அவரை வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டானோ அல்லது அந்தத் தக்ஷண தேசத்தில் தன்னுடன் வசித்துவரும் தாயை இழந்த தனது மகளுக்குத் தங்கள் ஊர்க்காரர் ஒரு துணையாக இருக்கட்டும் என்று வைத்துக் கொண்டானோ தெரியாது. ஆனால், பலபேர் போட்டியிட்ட அந்தத் தளபதி உத்தியோகம் இறுதியில் பீம்ஸிங்குக்கே கிடைத்தது.

வேலை கிடைத்ததும் பீம்ஸிங் தமது பிற்கால சக வாழ்வுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார். சந்தர்ப்பத்தைத் திறமையுடன் பயன்படுத்திக் கொண்டால் பலன் நிச்சயம் என்ற உறுதியுடன் தமது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் முனைந்தார். தளபதி உத்தியோகத்தோடு தன் அலுவலை

நிறுத்திக் கொள்ளாமல், தலைவன் வீட்டுக்கும் அடிக்கடி, சென்று பழகத் தொடங்கினார். அவர் அப்படிப் பழகியதைக் கோட்டைத் தலைவனும் அவர் மகளான சிசோதய மங்கையும் பெரிதும் வரவேற்றார்கள். தந்தையும் மகளும் பீம்ஸிங்குடன் தாராளமாகப் பழகுவது யாருக்கும் வியப்பை அளிக்கவில்லை. ஏனென்றால் பீம்ஸிங் ஆகிருதியில் பெருத்தவரேயொழிய அழகில் பெருத்தவரல்ல. இவருடன் பழகுவதால் எந்த வித அவதானும் ஏற்படாது என்ற காரணத்தினாலேயே அந்த ராஜபுத்திர மங்கை பீம்ஸிங்குடன் கலகலப்பாகச் சிரித்துச் சம்பாஷிப்பதாகக் கோட்டையிலிருந்தவர் பேசிக் கொண்டார்கள். “இந்தக் குண்டோதரனைப் பார்த்து யார் அசை கொண்டுவிடப் போடுறார்கள்?” என்று பீம்ஸிங் காதுபடவே பலர் பேசினார்கள். ஆனால், அவர் இதையெல்லாம் பொருட் படுத்தவில்லை. தம் மீதுள்ள பொறாமையாலேயே மற்றவர் இப்படிப் பேசுவதாக எண்ணித் தலைவன் மகளின் இதயத்தில் இடம்பெற நினைத்து அதற்கான முயற்சியில் முனையலானார்.

தன் முயற்சி பலித்தால் இரண்டுவித லாபம் இட்டும் என்று கணக்குப் போட்டார் பீம்ஸிங். கோட்டைத் தலைவன் சம்பாதிக்கும் பெரும் பணம் அடிக்கடி ராஜ புதனத்திலுள்ள அவனுடைய சகோதரி வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுவதை அறிந்துகொண்டார். லேசாக விசாரித்ததில் தன் குழந்தை பிற்காலத்தில் கஷ்டப்படாதிருக்கக் கோட்டைத் தலைவன் பெரும் பொருளைத் திரட்டியிருப்பதாகவும், விங்குர்லா அடிக்கடி கொள்ளைக்காரர்களால் தாக்கப் படுவதால் சொத்தையெல்லாம் அவ்வப்பொழுது ஊருக்கு அனுப்பி விடுவதாகவும் பீம்ஸிங்குக்குத் தெரிய வந்தது. தமது பெண்ணைக் கூடிய சீக்கிரம் சொந்த ஊருக்கு அனுப்பிச் சரியான இடத்தில் அவளை விவாகம் செய்து கொடுக்கத் தலைவன் உத்தேசித்திருப்பதாகவும் பீம்ஸிங் உணர்ந்து கொண்டார். அந்தச் சரியான வரன் ஏன் தானாக இருக்கக்கூடாது என்று பீம்ஸிங் தம்மைத்தாமே கேட்டுக் கொண்டார். தானும் ராஜபுத்திரன், அவளும் ராஜபுத்திர மங்கை. அவள் தகப்பன் கோட்டைத் தலைவனானால் தானும் ஒரு தளபதி, வயதிலிருக்கும் சிறிய வித்தியாசத்தைக் காலக்கிரமத்தில் சுகவாழ்வு மறைத்து விடும். இப்படியெல்லாம் யோசித்த பீம்ஸிங் கோட்டைத் தலைவனுக்கு மாப்பிள்ளையாவதற்காக அவனை எந்தெந்த விதத்திலெல்லாம் திருப்தி செய்ய வேண்டுமோ அந்தந்த விதத்திலெல்லாம் திருப்தி செய்து அவன் நம்பிக்கைக்குப் பெரிதும் பாத்திரமானார். விதியின் விளையாட்டினால் திடீரென அபாயமான நோய் வாய்ப்பட்ட கோட்டைத் தலைவன் மரணத் தருவாயில் தன் மகளைப் பீம்ஸிங்கினிடம் ஒப்படைத்து, “நீங்கள் என் சகோதரர் மாதிரி. குழந்தையை ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டுபோய் என் தங்கையிடம் சேர்த்துவிடுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்! தம்மை

மாப்பிள்ளையென்று அழைக்காமல் சகோதரர் என்று அழைத்தது பீம்ஸிங்குக்கு அவ்வளவு திருப்தியாயில்லா விட்டாலும் தலைவன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதாக வாக்களித்தார். ஈமச் சடங்குகள் முடிந்த ஒரு மாதத்திற்கெல்லாம் தலைவன் பெண்ணுடன் கடல் மார்க்கமாகச் சூரத்துக்குப் பயணமாவதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்தார். கொச்சியிலிருந்து மிளகுச் சரக்கை ஏற்றிச் செல்லும் 'ஜலமோகினி'க் கப்பல் விங்குர்லா துறைமுகத்துக்கு வந்து சேர்ந்ததும், தம்முடைய திட்டத்தை ஒரு விதமாக வகுத்துக் கொண்டார்.

அவர் முன்பாக அப்பொழுது எழுந்த பிரச்சனைகள் இரண்டு. விங்குர்லாவிலேயே தங்குவதாக, அல்லது தன் வாக்குறுதிப்படி தலைவன் மகளுடன் சொந்த ஊர் செல்வதா என்ற இரண்டிலொன்றை அவர் முடிவு செய்ய வேண்டியதாயிற்று. தளபதி உத்தியோகம் பார்ப்பவர்க்கு அடுத்தபடி கிடைக்கக் கூடியது கோட்டைத் தலைவன் உத்தியோகம். மகாராஷ்டிரர்களின் கீழ் கோட்டைத் தலைவனாயிருப்பதில் பலன் பெரிது. அந்தக் கோட்டைத் தலைவன் அந்தந்தப் பிராந்தியத்தின் சிற்றரசனாகவே கருதப் பட்டான். பல ஊர் வியாபாரிகள் அங்கு வந்து வியாபாரம் செய்வதால் பணமும் அதிகம் கிடைக்கும். கோட்டை தலைவனானதால் அந்தஸ்தும் அதிகம். அனால், தலைவன் மகளைத் தனியே செல்லவிட்டாலோ வாழ்க்கை முழுவதும் கட்டிய கோட்டை தூளாகும். தலைவன் மகளை மணப்பது துர்லபமாடிவிடும். அவளை இழப்பதால் அவள் 'தந்தை ஏற்கெனவே சேமித்து ஊரில் வைத்திருக்கும் தனமும் தன் கையை விட்டுப் போய்விடும். இப்படியாக லாப நஷ்டங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பீம்ஸிங், தலைவன் மகளோடு செல்லவே : தீர்மானித்துத் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட கோட்டைத் தலைவன் பதவியையும் ராஜிநாமா செய்து விட்டார்.

அப்படி அவர் பதவியை ராஜிநாமா செய்ததைச் சிசோதய மங்கை பெரிய தியாகமாகக் கருதினாள். அகவே, பிரயாண ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்து ஜலமோகினியில் புறப்பட்ட பீம்ஸிங் தீர்மானித்தபோது, அவள் மிகுந்த நன்றியறிதலுடன் அவரைப் பின்பற்றினாள். 'ஜலமோகினி' யின் மேல் தளத்தில் அவளுக்காக நிறுவப்பட்ட மஞ்சத்தின் பஞ்சணையில் சாய்ந்திருந்த அந்தப் பைங்கிளியைக் கண்ட பீம்ஸிங், எப்போத்பட்ட ஒரு பரிசைத் தன் சாமர்த்தியத்தால் சம்பாதிக்கறோம் என்பதை நினைத்து உள்ளம் பூரித்துப் போனார். கப்பலில் அவளுடன் தனிமையில் செல்லக் கிடைத்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டால், ஊர் போய்ச் சேர்வதற்குள் தன்மேல் அவளுக்குப் பிரியமேற்படும்படி செய்து விடலாம் என்று மனக்கோட்டை கட்டினார். இப்படித் தன்னுடைய சொந்த முயற்சியால்

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அனுசூலங்களை எண்ணிப் பார்த்த பீம்ஸிங் அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து நகைத்ததில் வியப்பில்லையல்லவா?

ஆனால், அதிர்ஷ்டம் அவரைப் பார்த்து எப்படி நகைத்தது? அதிர்ஷ்டம் தன் துணைக்கு இயற்கையை அழைத்துக் கொண்டது. அதன் விளைவாகப் பஞ்சணையில் சாய்ந்து கடந்த பத்மினிக்குப் பீம்ஸிங்கின் மேல் எந்தக் காலத்திலும் காதலுண்டாக முடியாத நிலைமையைச் சிருஷ்டித்தது. பத்மினி பீம்ஸிங்கைப் பார்த்த போதெல்லாம் மிக அன்பாகவே பேசி வந்தாள். அவரிடம் அசையாலல்ல; பரிதாபத்தால். அவருடைய பிறும்மாண்டமான சரீரத்தையும், பத்தடி நடந்ததும் பெருமூச்சு வாங்கி அவர் தத்தளிப்பதையும் பார்த்த போதெல்லாம், “ஐயோ இவர் நமக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்?” என்று நினைப்பாள். ஆகவே தனக்காக அவர் ஏதாவது அலுவல் புரியத் தொடங்கினால் அவரைத் தடுத்துத் தானே அந்தப் பணிகளைச் செய்து கொள்வாள். இது மட்டுமின்றி அவருக்கு வேண்டிய பணி விடைகள் பலவற்றையும் தானே செய்ய முன் வருவாள். அப்பொழுதெல்லாம் பீம்ஸிங் அவளைத் தடைசெய்து, “பத்மினி! நான் செய்ய வேண்டிய பணிகளை நீ எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்பார்.

“ஏன்! நான் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யக் கூடாதோ?” என்பாள் பத்மினி.

இத்தகைய பதிலைத் தவறாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளும் பீம்ஸிங் “அதற்கெல்லாம் சமயம் இருக்கிறது பத்மினி, ஊர் போய்ச் சேர்ந்தபின் நீ எனக்குப் பணி விடை செய்யாமல் வேறு யார் செய்யப் போகிறார்கள்?” என்பார்.

“நீங்கள் என் தந்தைக்குச் சமானம். உங்களுக்குப் பணி விடை செய்ய ஊர் போகும்வரை காத்திருப்பானேன்” என்று பதில் கூறுவாள் பத்மினி.

இது பீம்ஸிங்குக்குப் பெரிய வேதனையைத் தரும். இருப்பினும் காலக்கிரமத்தில் அவள் மனத்தை மாற்றி விடலாம் என்ற தைரியத்தில் ஒரு வேதனைச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, “நானாவது உன் தந்தையாவது, அசடே” என்று கூறிப் போய் விடுவார். இப்படிப் பரஸ்பரம் வித்தியாசமான உணர்ச்சிகளைச் சிருஷ்டித்துவிட்டு அதிர்ஷ்டம் பீம்ஸிங்கைப் பார்த்துச் சிரித்ததல் என்ன ஆச்சரிய மிருக்கிறது? இவ்வளவு தூரம் அவருக்கு எதிராகத் தன் விஷமத்தைச் செய்ய அதிர்ஷ்டம் தன் விளையாட்டை இத்துடன் நிறுத்தக் கொள்ளாமல் மற்றொரு பெரிய அபாயத்தையும் பீம்ஸிங்கன் மனக்கோட்டைக்கு இடைஞ்சலாகக் கொண்டு வந்து நிறுத்தத் தொடங்கியது. அந்த அபாயம் கோட்டையிலிருந்து புள்ளிபோல் தூரத்தே கப்பலை நோக்கி விரைந்த ஒரு படகில் வந்து கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது அந்தி வேளை. உஷ்ணம் கக்கும் தன் கரணங்களை உள்ளடக்கப் பெரிய நெருப்புப் பந்தைப் போல் சிவந்து உருண்டு அரபிக் கடலில் ஸ்நானம் செய்யத் தொடுவானத்தருகிலிருந்து அலைகளுக்குள் மெள்ள மெள்ள இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் அஸ்தமன சூரியன். அதன் விளைவாகச் செக்கச் செவேலென்று சிவந்த வானம் தன் சிவப்பில் ஒரு சிறு பகுதியை ஜலமோகினிக்கும் பகர்ந்து கொடுக்கவே, தளம் முழுவதும் பொன்னிறமாகக் காட்சியளித்தது. வெள்ளை வேளேரென்ற கடற் பறவைகள், சிறு கடித்துப் பறந்து திடீரெனத் தண்ணீர் மட்டத்தில் இறங்கித் தங்கள் நீள மூக்குகளால் மீன்களைக் கொத்திக் கொண்டு கரையை நோக்கப் பறந்தன. கோட்டைக்குச் சற்று அப்பால் தள்ளி நின்ற தென்னஞ் சோலையிலிருந்து பட்சிக் கூட்ட மொன்று ஜிவ்வென்று கிளம்பி வெகு வேகமாக எங்கோ சென்றது. ஜலம் கன்னங்கரேலென்று இருந்ததால் கிருஷ்ண சமுத்திரம் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த அரபிக் கடலின் அந்தி வேளையின் அழகில் லயித்து , மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்த பத்மினிக்கு, அருகிலிருந்தவன் பீம்ஸிங்காயிராமல் நல்ல சைதிரிகளாக இருந்திருந்தால், கடலின் சூழ் நிலையையும் கடல் மோகினிபோல் ஜலமோகினி தளத்திலிருந்த அந்த அழகியின் உருவத்தையும் இணைத்து அற்புதமான வண்ணச் சித்தரமொன்றைத் தீட்டியிருப்பான். பத்மினி பதினாறு பிராயங்களைத் தாண்டிப் பதினேழாவது பிராயத்தில் அடி எடுத்து வைத்திருந்ததால், அவளுடைய அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் யௌவனம் துளிர்த்து நின்றது. மெருகு ஏறி இருந்த அவள் சிவந்த மேனியைத் தழுவிச் சென்ற சேலைகூட மேனியின் வழி வழப்பின் காரணமாகவோ என்னவோ ஒவ்வோர் இடத்தில் சற்று சரிந்துகிடந்தது. ராஜபுத்திர ஸ்திரீயாதலால் கண்களிரண்டிலும் அழகுடன் சற்றுக் கம்பீரமும் கலந்து உறுதியைக் காட்டியது. அவளை அடிக்கடி உற்று நோக்கிய பீம்ஸிங் எப்போப்பட்ட அழகி தன் வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கிடைக்கப் போகிறாள் என்பதை நினைத்து உள்ளுக்குள்ளேயே மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் மனத்தில் இத்தகைய யோசனை ஓடிக் கொண்டிருந்தபடியால் கீழே கப்பலைச் சுற்றி மிதந்து கொண்டிருந்த படகுகளையோ, அவற்றின் மிளகு, காலிகம் முதலிய சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு விலைகூறிக் கூச்சல்போட்டுக் கொண்டிருந்த வியாபாரிகளையோ, மேற்கொண்டு எந்தச் சரக்கையும் கப்பலில் ஏற்ற விடாமல் கப்பலின் ஏணியில் வழிமறித்து நின்றிருந்த கப்பல் தலைவனையோ அவர் கவனிக்கவேயில்லை. ஆனால் வியாபாரம் முடிந்து இரண்டு மணி நேரமாகியும் கப்பல் புறப்படாத காரணத்தை பீம்ஸிங் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். அதைப் பற்றிப் பத்மினியையும் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

“கப்பல் புறப்பட ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?” என்றார் பீம்ஸிங் சற்று எரிச்சலுடன்.

“யாருக்காவது காத்திருக்கறார்களோ என்னவோ?” என்றாள் பத்மினி.

“யாருக்காகக் காத்திருக்கப் போகிறார்கள்?” என்று பத்மினியைக் கேட்பதுபோல் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டார் பீம்ஸிங். “யாராவது முக்கியமான மனிதராயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இத்தனை நேரம் கப்பலை நிறுத்தி வைப்பார்களா?” என்று மீண்டும் பதிலிறுத்தாள் பத்மினி.

இந்தப் பதிலை பீம்ஸிங் ரசிக்கவில்லை. தன்னைவிட ஒரு முக்கியமான மனிதன் இருக்க முடியும் என்றே அவர் நினைக்கவில்லை. அப்படியேயிருந்தாலும் அத்தகைய மனிதன் ஜலமோகினிக் கப்பலில் தன்னுடன், அதைவிட முக்கியமாகப் பத்மினியுடனும் பிரயாணம் செய்வதை அவர் விரும்பவில்லை. ஆகவே பத்மினியின் கேள்விக்கு அவர் பதில் சொல்லாமல் மௌனம் சாதித்தார். பீம்ஸிங்கின் விருப்பு வெறுப்புகள் எப்படியிருந்த போதிலும் பத்மினியின் ஊகம் மிகச் சரியென்பதை அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் பீம்ஸிங் உணர்ந்துகொண்டார். கோட்டையிலிருந்து வந்த படகு கப்பலை அணுகியதும் பூர்ணமாக மாலுமி உடைகளை அணிந்து கப்பல் ஏணியில் துரிதமாக ஏறிவந்த வாலிபனை மிகுந்த பணிவுடன் கப்பல் தலைவன் வரவேற்றான். இதர மாலுமிகள்கூட அவனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினார்கள். வந்த வாலிபன் கப்பல் தனக்குச் சொந்தம்போல் கீழ்த்தளத்தில் சுற்றி மாலுமிகளோடு அளவளாவிவிட்டுக் கப்பல் தலைவன் பின் தொடர மேல் தளத்துக்கு வந்தான். மேல் தளத்தை இணைத்து நின்ற மரப் படிகளில் அவன் ஏறிவரும்போதே கணீரென்று காதுக்கு மிக இன்பமாக ஒலித்த அவன் பேச்சைக் கேட்ட பத்மினி, படிகளுக்காகக் கண்களைச் செலுத்தினாள். சற்று நேரத்தில் மேல்படியிலிருந்து அலட்சியமாகத் தளத்தில் குதித்த வாலிபனை ஏற இறங்கப் பார்த்த அவள் அச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனாள். அவளுடைய கண்களைச் சலன மற்ற கூரிய இரு கண்கள் பலவந்தமாகக் கவர்ந்து நின்றன. பத்மினி அங்கிருந்த வாலிபனுக்கும் ஆச்சரியத்தை அளித்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மேல் தளத்தில் வேகமாகக் குதித்து வந்தவன் பத்மினியைக் கண்டதும் ஒரு கணம் பிரமித்து நின்று விட்டான். வாலிபனுடைய வகர வதனத்தையும், ஒற்றை நாடியான சரீரத்தையும் மட்டுமின்றி அவன் அணிந்திருந்த விலை உயர்ந்த காஷ்மீர்ப் பட்டில் நெய்யப்பட்ட அடைகளையும் கவனித்த பத்மினி, அவன் யாரோ பெரிய பிரபுவாயிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். வாலிபன் கப்பலில் இருந்த இதர மாலுமிகளின் உடைகளையே அணிந்திருந்தது தவிர இடையில் பெரிய தோல்

பட்டையில் பழைய காலக் கைத் துப்பாக்கிளிரண்டைச் சொருகியிருந்தான். அதே போல் கச்சையிலிருந்து நீளமான வாள் ஒன்று அவன் பாதம் வரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் முகத்தில் அணிந்திருந்த திலகம் அவன் மகாராஷ்டிரன் என்பதைப் பறைசாற்றியது.

எதிர்பாராத விதமாக பத்மினியைச் சந்தித்ததில் அவனும், அவனைச் சந்தித்ததால் பத்மினியும் ஒருவரை யொருவர் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதை விரும்பாத பீம்ஸிங், பெரிதும் சங்கடப்பட்டார். அவர்கள் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கியதும் அவர் பிராணனே போய் விடும் போலிருந்தது. வந்தவன் கைகாரனாகக் காணப் பட்டான். அழகாகப் புன்முறுவல் செய்த அந்த வாலிபனின் துணிச்சலும் அளவிட முடியாததாயிருந்தது. “இந்தப் பிரயாணத்தில் உங்களைப் போல ஒரு துணை கிடைக்கு மென்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை” என்று அரம்பித்த வாலிபனை நோக்கி பத்மினியும் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்ததன்றி, “ஏன் நிற்கிறீர்கள்...?” என்று கேட்டுத் தன் பக்கத்தில் காலியாகக் கடந்த ஆசனத்தின்மேல் கண்களை ஓட்டினாள்.

அவள் அழைப்பை வாலிபன் மட்டுமல்ல பீம்ஸிங்கும் கவனித்தார். திடீரென்று சந்தித்த வாலிபனிடம் பத்மினி இப்படி நடந்து கொள்வதை அவர் வெறுத்தார். வெறுப்புடன் அவருக்குத் திகைப்பும் உண்டாக்கக் கூடிய மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் ஏற்பட்டது. வந்த வாலிபனை பீம்ஸிங்குக்கும் பத்மினிக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் முறையில், “இவர் , யார் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் கப்பல் தலைவன். “தெரியாது” என்பதற்கு அடையாளமாகப் பீம்ஸிங் தலையை அசைக்கவே, கப்பல் தலைவன் மிகுந்த மரியாதையுடன் வாலிபன் பெயரை உச்சரித்தான். அந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் விவரிக்க இயலாத கலவரத்தால் வெல வெலத்துப் போனார் பீம்ஸிங். சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால் அப்பொழுதுகூட அவர் கப்பலை விட்டிறங்கி ஏதாவது ஒரு படகில் பத்மினியுடன் மீண்டும் கோட்டைக்கு ஓடிப் போயிருப்பார். அனால், அவர் பிரமிப்பு தீருமுன்பாகவே கீழே மாலுமிகளின் பெருங் கூச்சல் கிளம்பி, நங்சுரம் எடுக்கப்பட்டு ஜலமோகினி தன் பிரயாணத்தைத் தொடங்கிவிட்டது.

திகைப்பு பீம்ஸிங்குக்கு ஏற்பட்டதே தவிர, பத்மினிக்கு ஏற்படவில்லை. பெரிய கடல் வீரன் ஒருவனுடன் தான் பயணம் செய்ய நேர்ந்ததை எண்ணிப் பெருமை கொண்டாள். அகையால் கண்களில் ஆனந்தம் பொங்க அவனுடன் அளவளாவிப் பேசவும் தொடங்கினாள். அவள் கண்கள் அவனைக் கண்டு பிரகாசித்ததையும் கன்னங்கள் சிவந்ததையும் பார்த்த பீம்ஸிங் தான் கட்டிய மனக் கோட்டை பிரயாண ஆரம்பத்திலேயே படு தூளாவதைக் கண்டார்.

வந்தவன் யார்?

சந்தர்ப்பங்கள் சம்பிரதாயங்களை மாற்றுகின்றன. ராஜ புத்ர மங்கையான பத்மினி மட்டும் விங்குர்லாவில் வளராமல் சொந்தப் பிரதேசமான ராஜபுதனத்தில் வளர்ந் திருந்தால், அவள் பரபுருஷர்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்க முடியாது. பர்தாவுக்குப் பின்னாலேயே பதினேழு பருவங் களையும் தாண்டியிருப்பாள். கோஷா ஸ்திரீயாக முகமூடி யிட்டு உலகத்திலிருந்து ஒதுங்கித் தனித்து வாழவேண்டிய அவசியத்தில் சிக்கியிருப்பாள். ஆனால், குலசம்பிரதா யத்தைத் தகப்பனுக்குக் இடைத்த உத்தியோக சந்தர்ப்பம் வேறுபடுத்து விட்டது. கோஷா இல்லாத சுதந்திரமான சுதந்திரப் பறவையாயிருந்தாள் பத்மினி. தவிர ஒரே பெண் ணானதால் தகப்பன் கொடுத்த செல்லமும் அந்தச் சுதந்திரத்தைச் சற்று அளவுக்கு மீறியே விஸ்தரித்திருந்தது. ஆகவே பத்மினி, வந்த வாலிபனை வரவேற்றதிலோ, தனக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸ்தானத்தில் உட்கார அனுமதித்த திலோ வியப்பு ஏதுமில்லை. யாருக்கும் வியப்பில்லாத அந்தச் சம்பவம் சுயநலத்தின் காரணமாக பீம்ஸிங்குக்கு மட்டும் வேம்பாக இருந்தது. அப்படி மனத்துக்குப் பிடித்த மில்லாத சூழ்நிலையில் அவர் தத்தளித்த சமயத்தில்தான் கப்பல் தலைவன் வாலிபன் பெயரை உச்சரித்து அவருக்கு இணையற்ற திகிலையும் பத்மினிக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியையும் அளித்தான். தங்களுடன் பிரயாணம் செய்ய வந்தவன் ரகுதேவ் பஸல்கார் என்று கேள்விப்பட்டதும், பீம்ஸிங் பயமடைந்ததில் ஆச்சரியம் சிறிதும் இல்லை. அவருக்குப் பயமேற்பட்டதன் காரணங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், பதினேட்டாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாரத நாட்டின் மேற்குக் கரையோரம் இருந்த நிலையை நன்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

போர்ச்சுகீஸியரும், டச்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் வர முற்பட்டதால் பதினேழாவது நூற்றாண்டின் இடையிலேயே முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்ட அரபிக்கடல் பிராந்தியம் பதினேட்டாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மிகப் பிரபல மடைந்துவிட்டது. இந்த முக்கியத்துவத்தை முதன்முதலாக உணர்ந்த சத்ரபதி சிவாஜி தனது ராஜ்ய எல்லையில் பல துறைமுகங்களை அமைத்துக் கடற் படையொன்றையும் சிருஷ்டித்து அரேபியா, பார்சீகம் முதலிய நாடுகளுடன் வியாபாரம் நடத்தினார். அந்த வியாபாரத்தில் தம்மைத் தடுக்க முயன்ற மொகலாய கப்பல்களைச் சூறையாடவும் தொடங்கினார். நிலத்தில் மட்டுமின்றி ஜலத்திலும் சக்தி பெற்று வரும் சிவாஜியை அடக்க மொகலாய

சக்கர வர்த்தியான அவுரங்கசீப் தாமும் ஒரு கடற்படையை நிறுவி அவற்றை நடத்தி சிவாஜியைச் சமாளிக்க ஜன்ஜீராத் தீவிலுள்ள ஸித்திகளை ஏவினார்.

ஸித்தி என்ற பதம் ஸையத் என்ற பதத்திலிருந்து மருவி வந்தது. ஸையத் என்ற பதத்திற்குப் பிரபு என்று அர்த்தம். மகாராஷ்டிரர்கள் ஸையத் என்ற வார்த்தையைச் சரியாக உச்சரிக்காமல் ஸித்தி என்று உச்சரித்ததால் அந்த கூட்டத்தாருக்கு ஸித்திகள் என்ற பெயரே சரித்திரத்தில் உலாவலாயிற்று. இந்த ஸித்திகள் அபிசீனிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். பம்பாய்க்குத் தெற்கே நாற்பது மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஜன்ஜீரா என்ற தீவைத் தங்களுள் வசமாக்கிக் கொண்டு வெகுகாலம் வரை அரபிக்கடலை ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். நன்றாகக் கறுத்து உயர்ந்து பார்ப்பதற்கு மிகப் பயங்கரமாயிருந்த இந்த அபிசீனியர்கள் மிகச்சிறந்த மாலுமிகள், கடற்போரில் இணையற்றவர்கள் என்று பெயர் வாங்கியவர்கள். கொலை, கொள்ளை, பெண்களைக் கற்பழித்தல் முதலிய பணிகளில் கைதேர்ந்தவர்கள். இப்பேர்ப் பட்ட பயங்கர ஜாதியாரிடம் தனது கடற்படையை ஒப்புவித்தார் காருண்ய சக்கரவர்த்தி அவுரங்கசீப். இவர்கள், பலத்தை சிவாஜி மகாராஜா பெரிதும் ஒடுக்கினார். என்ன ஒடுக்கியும் இவர்களுக்குப் பம்பாயிலிருந்து பிரிட்டிஷ்காரர்கள் இடைவிடாது அளித்து வந்த ஒத்தாசையால் இவர்களை ஜன்ஜீரா தீவிலிருந்து விரட்ட சிவாஜியால் இறுதிவரை முடியவேயில்லை. ஆனால் இப்பேர்ப்பட்ட ஸித்திகளையும் ஒடுக்க ஒரு மகாராஷ்டிர வீரன் பிறந்தான். அவன் பெயர் கனோஜி ஆங்கரே. பம்பாயிலிருந்து பதினாறு மைல் தூரத்திலிருந்த காண்டேரித் தீவை தன் தளமாக அமைத்துக் கொண்டு கனோஜி ஆங்கரே பதினேழாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திற்குள் அரபிக் கடலில் இஷ்டப்படி. திரிந்த மொகலாய கப்பல்களை மட்டுமின்றி பிரிட்டிஷ், போர்ச்சுகீஸ், டச்சு கப்பல்களையும் போரிட்டு முறியடித்துப் பெரிய கொள்ளைக்காரனென்று பெயர் வாங்கியிருந்தான். சிவாஜியின் பேரனும் மகாராஷ்டிர மன்னனுமான ஷாஹுவுக்குக் கூடக் கீழ்ப்படியாமல் சுதந்திர புருஷனாகக் கடலில் திரிந்து கொண்டிருந்தான் கனோஜி ஆங்கரே. அத்தகைய ஆங்கரேயின் உபதளபதிதான் ரகுதேவ் பஸல்கார். ரகுதேவ் பஸல்காரும் தனது தலைவனுக்குக் கிடைத்த பிராபல்யத்தில் பாதிக்கு மேலாகவே பெற்றிருந்தான். அவன் கடற்போர் திறமையைப் பற்றி எதிரிகளான ஸித்திகள் கூடப் புகழ்ந்தார்கள்.

இத்தகைய ஒரு கொள்ளைக்காரனிடம் மாட்டிக் கொண்டு விட்டோமே என்று வெலவெலத்தார் பீம்ஸிங். கடற்போரில் பிரக்யாதி பெற்ற ஒரு வீரனோடு பிரயாணம் செய்கிறோமே என்று ஆனந்தமடைந்தாள் பத்மினி. இந்தக் கொள்ளைக் காரனுக்குச் சாதாரண வியாபாரம் நடத்தும் இந்தக் கப்பல் தலைவன் எப்படி நண்பனானான் என்று பீம்ஸிங் யோசித்தார்.

பின்னால் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையால் கப்பல் தலைவன் அவர் சந்தேகத்தை அறவே நீக்கிவிட்டான். ரகுதேவின் தகப்பனார். தனக்கு நெருங்கிய நண்பரென்றும், ஆகையால்தான் கப்பலை அத்தனை நேரம் தாமதித்து ரகுதேவை அழைத்துச் செல்ல ஒப்புக் கொண்டதாகவும் தலைவன் விளக்கினான். இதற்குப் பிறகு சம்பாஷணை கடற்போரைப் பற்றியும், ரகுதேவைப் பற்றியுமே திரும்பியது. அருகே தான் காட்டிய ஆசனத்தில் உட்கார்ந்த வாலிபனுக்காகக் கடைக்கண்களை ஓட்டிய வண்ணம் பத்மினி பல கேள்விகளைக் கேட்டாள். அவள் கேட்ட கேள்விகளும், அவன் சொன்ன பதில்களும், இருவரும் சேர்ந்து அடிக்கடி சிரித்த சிரிப்பும் பீம்ஸிங்குக்குப் பெரிய வேதனையைக் கொடுக்கவே அவர் சம்பாஷணையில் அடியோடு கலந்து கொள்ளாமல் உள்ளூறக் குமுறிக்கொண்டு மௌனம் சாதித்தார்.

“இவ்வளவு பெரிய மனிதருடன் பிரயாணம் செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்குமென்று நான் புறப்படும்பொழுது நினைக்கவேயில்லை” என்றாள் பத்மினி, வாலிபனை நோக்கி,

“அப்படி நான் ஒன்றும் பெரிய மனிதனல்ல. என்னை விடப் பெரிய மனிதர் உங்களுக்குத் துணையாக வருகிறாரே” என்று பீம்ஸிங்குக்காகக் கண்களை ஓட்டினான் ரகுதேவ்.

பீம்ஸிங்கன் அகுருதியையே ரகுதேவ் குறிக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட பத்மினி நகைத்தாள். தம்மைச் சுட்டிக்காட்ட அந்தக் கொள்ளைக்காரனுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்று தம்மைத்தாமே பீம்ஸிங் கேட்டுக் கொண்டதன்றி அதைப்பற்றிப் பத்மினி நகைப்பதற்கு அதில் என்ன பிரமாத ஹாஸ்யம் இருக்கிறதென்றும் உள்ளூற எரிந்து விழுந்துகொண்டார். அவர் உள்ளக் குமுறல்களை அவர் முகபாவத்திலிருந்து உணர்ந்துகொண்ட பத்மினி பேச்சை வேறு மார்க்கத்தில் திருப்பி, “உங்கள் பெயரைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் திகைத்தே போனேன்” என்றாள்.

“ஏன்? பெயர் அவ்வளவு பயங்கரமானதா?” என்றான் ரகுதேவ் புன்முறுவலுடன்.

“பெயரல்ல பெயருடன் இணைந்த செயல்கள்”

“என்ன செயல்கள்?”

“நீங்கள் பெரிய கொள்ளைக்காரனென்று ஜனங்கள் பேசிக் கொள்கிறார்களே?”

இதைக் கேட்டதும் பீம்ஸிங்கின் மனம் சற்று அறுதல் அடைந்தது. பத்மினி மௌனம் இந்த அயோக்கியனின் உண்மை சொகுபத்தை உணர

முற்பட்டுவிட்டாள் என்று உள்ளூற மூழ்ச்சியடைந்தார். அடுத்தபடி தொடர்ந்த சம்பாஷணை அவர் மகிழ்ச்சியை அடியோடு போக்கடித்து விட்டது.

“கொள்ளையைத் தடுக்கக் கொள்ளையடிக்கிறேன் என்றான் ரகுதேவ் பத்மினியை நோக்கி.

“திருட்டுக்கும் காரணமுண்டா?” என்றார் பீம்ஸிங் இடையில் புகுந்து.

“காரணமில்லாமல் உலகத்தில் காரியமேயில்லை. இதன் விளைவாகத்தான் ஹிந்து தத்துவங்களில் எது காரணம், எது காரியம் என்று அராய்ந்திருக்கிறார்கள். காரண காரியத்தைப் பற்றி ஸம்ஸ்கிருத இலக்கணமே இருக்கறதே” என்று ரகுதேவ் கூறினான்.

கொள்ளைக்காரன் வேதாந்தம் பேசுவதை பீம்ஸிங் ரசிக்கவில்லை. பத்மினிசூட அதை எண்ணிப் புன்முறுவல் செய்தாள். அவள் புன்முறுவலின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட ரகுதேவ், “நான் சொல்வது வேதாந்தமல்ல! அனுபவத்தில் நான் கண்ட உண்மை. சரியாகப் பார்க்கப் போனால் அனுபவ உண்மைகளைத்தான் வேதாந்தம் கூறுகின்றது. உதாரணமாகப் பாருங்கள், வாழ்க்கையில் நான் யாரையும் கொள்ளையடிக்க விரும்பவில்லை... அனால் கொள்ளைக்காரனாக மாறியிருக்கிறேன். ஏன்? இந்தக் காரியத்தில் நான் பிரவேசிக்கக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“அதைத்தான் நானும் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்” என்றாள் பத்மினி.

“சொல்கிறேன் கேளுங்கள். ஜன்ஜீராத் தீவிலுள்ள ஸித்திகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா?”

ஸித்தி என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே பத்மினி நடுங்கினாள். “அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்படாமல் யார் இருக்க முடியும்?” என்று பதில் சொன்னாள்.

“அந்த ஸித்திகள் அரபிக் கடலிலும் சரி, கடலை அடுத்த மஹாராஷ்டிரப் பிராந்தியத்திலும் சரி, செய்து வரும் அக்கிரமம் சொல்லி முடியாது. அவர்கள் கொள்ளையடிக்காத கப்பல்களில்லை; கொளுத்தாத நகரங்களில்லை. தவிர...”

“தவிர... என்ன?”

“உங்கள் முன்பாகச் சொல்ல இஷ்டமில்லை. எத்தனை ஆயிரம் பெண்களின் கற்பு அவர்களால் அழிந்திருக்கிறது?”

பத்மினி இதற்கு ஏதும் பதில் சொல்லாமல் மௌனம் சாதித்தாள். ரகுதேவ் மேலே பேசினான். “இந்தக் கொள்ளைக்காரர்களை மஹாராஷ்டிர மன்னர்கள்

நிலத்தில் சமாளித்துவிட்டார்கள். ஜலத்தில் சமாளிக்க முடியவில்லை. அரபிக் கடலில் அவர்கள் அடிக்கும் கொள்ளையையும் தடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அதற்கு ஷாஹ் மன்னர் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. மன்னர் காப்பாற்ற முயலாதபோது மக்களே தங்களைக் காத்துக்கொள்ள முற்படுகிறார்கள். அவர்கள் கொள்ளையைத் தடுக்க என்னைப் போன்றவர்கள் கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் கொலையைத் தடுக்க நாங்களும் கொலை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இதிலிருந்து தெரிகிறதா காரியத்திற்கும் காரணத்திற்கு முள்ள தொடர்பு” என்றான்.

இதோடு நிறுத்தாமல், “ஆனால், ஸித்திகளின் மூன்றாவது கைங்கரியத்தில் நாங்கள் இறங்கியதேயில்லை” என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான் ரகுதேவ்.

பெண்களை ஸித்திகள் கற்பழிப்பதைப் பற்றியே அவன் குறிப்பிடுகிறானென்பதை அறிந்து பத்மினியின் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்தது. ஸித்திகள் பயங்கர நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அவள் மேலே ஏதும் பேச இஷ்டப்படாமல் ரகுதேவை நோக்கி, “எது எப்படியிருந்தாலும் உங்களைப் போன்ற ஒரு பெரிய கடல் வீரருடன் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது எங்களுக்குப் பெரிய பாக்கியந்தான்” என்றாள்.

“நான் அப்படிப் பெரிய கடல் வீரனுமல்ல, அனால், அத்தகைய பட்டம் அழகிய உதடுகளிலிருந்து உதிர்வது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது” என்றான் ரகுதேவ்.

இதைக் கேட்ட பத்மினி அதுவரை தாழ்ந்திருந்த தன் கண்களைச் சுற்றே அவனை நோக்கி உயர்த்தி, “ஏது! போரில் மட்டுமல்ல, புகழ்ச்சியிலும் பின்வாங்க மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே” என்றாள்.

ரகுதேவும் தன் கூரிய விழிகளை அவள் மேல் சற்று சஞ்சரிக்க விட்டான். அவன் கண்கள் பூவைச் சுற்றும் வண்டு போல் தன் அங்கங்களைச் சுற்றுவதைக் கண்ட பத்மினி மஞ்சத்தில் சிறிது அசைந்தாள். அந்த நெளிவின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட ரகுதேவ் மீண்டும் தன் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். சில விநாடிகள் கழித்து அவள் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள். “உண்மை சில வேளைகளில் புகழ்ச்சியாகத் தோன்றலாம்; இருந்தாலும் உண்மை உண்மைதானே” என்றான். இதைச் சொல்லும் போது அவன் குரல் எவ்வளவு மிருதுவாக யிருந்தது என்பதைப் பத்மினி கவனித்தாள். சற்று முன்பு கப்பலில் ஏறி வரும்போது அதிகாரத்துடன் இரும்புச் சலாகையின் சத்தம்போல் ஒலித்த அதே குரலில் இத்தனை மிருதுத்தன்மை எங்கிருந்து வந்தது என்று வியந்தாள். கடினத்தில் மிருதுத் தன்மையும் மிருதுத்

தன்மையில் கடினமும் கலந்து நிற்க முடியுமா என்று அராய்ந்தாள். முன்பின் அறியாத அந்த வாலிபனைப் பற்றித் தான் ஏன் அவ்வளவு ஆராய வேண்டும் என்ற நினைப்பு எழவும், அவள் கன்னங்கள் வெட்கத்தால் சிவந்தன.

எதைக் கவனித்தாலும் கவனிக்காவிட்டாலும் அவள் கன்னங்களில் ஏறிய சிவப்பைக் கவனித்த பீம்ஸிங் அவர்களுடைய சம்பாஷணைக்கு முடிவு கட்டும் நோக்கத்துடன் இடையில் புகுந்து, “இப்படியே பேசிக்கொண்டே போனால் சாப்பிட வேண்டாமா! இருட்டி மணி இரண்டாகறதே” என்றார்.

பேச்சின் சுவாரஸ்யத்தில் நேரம் போவது தெரியாமலிருந்த அவ்விருவரும் அப்பொழுதுதான் சுயநிலைக்கு வந்தார்கள். இருந்தபோதிலும் ரகுதேவ், “செவிக்குணவில்லாதபோது சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்” என்று பீம்ஸிங்குக்குப் பதில் கூறினான். இந்தத் தமிழ் வாக்கியத்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் விழித்த பீம்ஸிங்குக்கு அர்த்தத்தை விளக்கும் முறையில் மீண்டும் சொன்னான் ரகுதேவ்: “இது திராவிட பாஷையிலுள்ள சிறந்த செய்யுள். இதைத் திருவள்ளுவர் என்ற பெரியார் இயற்றியிருக்கறார்.”

“உங்களுக்குத் திராவிட பாஷைகூடத் தெரியுமா?” என்று வினவினாள் பத்மினி.

“நன்றாகத் தெரியும். ஒரு வருஷம் தஞ்சை மாநகரில் இருந்திருக்கிறேன். மகாராஷ்டிர சாம்ராஜ்யம் தஞ்சை வரையில் நீடித்ததன் விளைவு இது.” |

“விளைவுக்கென்ன, நல்ல விளைவுதானே” என்றாள் பத்மினி.

“எது நல்ல விளைவு?” என்று எரிந்து விழுந்தார் பீம்ஸிங்.

“அறிவை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளுதல், பல பாஷைகளைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்” என்று பத்மினி பதில் சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் ரகுதேவை நோக்கி, “நீங்கள் சொன்ன வாக்கியத்தின் அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

குறளின் பொருளை மிக நன்றாக விளக்கினான் ரகுதேவ். “அர்த்தபுஷ்டியான பேச்சில் காது இன்பமடைகிறது. அத்தகைய இன்ப உணவு காதுக்குக் கிடைக்காத சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் வயிற்றுக்கு உணவு அளித்தால் போதும். அதாவது அழகிய பேச்சில் கிடைக்கும் இன்பம் அறுசுவை உண்டியில் கிடைக்காது என்பதுதான் செய்யுளின் அர்த்தம்” என்று விவரித்தான்.

“என்ன அழகான வாக்கியம்!”

“இந்த மாதிரி வாக்கியங்கள் திராவிட பாஷையில் ஏராளமாக இருக்கின்றன.”

“எனக்குச் சொல்லித் தருகிறீர்களா?”

இதைக் கேட்டதும் ரகுதேவ் சிரித்து, “உங்களுக்கு ஆனாலும் ஆசை அதிகம்” என்றான்.

“ஏன்?” என்று வினவினாள் பத்மினி.

“நான் உங்களுடன் பிரயாணம் செய்யப் போவதோ இரண்டே நாட்கள். அதற்குள் திராவிட பாஷையைக் கற்க ஆசைப்படுகிறீர்களே” என்றான் ரகுதேவ்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பத்மினியின் முகம் அந்தத் தாமரையெனக் குவிந்தது. இவன் தொல்லை இரண்டே நாட்களில் ஒழியும் என்ற எண்ணத்தினால் பீம்ஸிங்கின் முகம் காலைத் தாமரையாகக் காட்சியளித்தது.

இரண்டாவது நாள்

இரண்டே நாட்கள்தான் ரகுதேவ் தங்கியிருப்பான் என்று பீம்ஸிங் பெரிதும் மன உவகை எய்தியது என்னமோ வாஸ்தவம். ஆனால், அந்த இரண்டு நாளும் தனக்குப் பெரிய நரக வேதனையாக இருக்குமென்று மட்டும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறிதாவது மனம் தளரும். சுபாவ மூடையவராயிருந்தால் அடுத்த இரண்டு நாட்களில் நடந்த சம்பவங்கள் மலை போன்ற பீம்ஸிங்கைத் துரும்பாக உருக்கி விட்டிருக்கும். ஏனென்றால் முதல் நாளன்று ஜலமோகினியின் மேல் தளத்தில் ரகுதேவுக்கும் பத்மினிக்கும் ஆரம்பித்த நட்பு அடுத்த இரண்டு நாட்களில் மிக நெருக்கமாக வளரத் தொடங்கியதே தவிர சிறிதும் குறையவில்லை. நேரம் போவது தெரியாமல் சாப்பாட்டையும் கூட மறந்து அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததை முதல் நாளன்று மட்டுமே அவர் எச்சரிக்க முடிந்தது. மற்ற இரண்டு நாட்களிலும் அவ்விருவரும் பீம்ஸிங்கின் யோசனைகளைச் சிறிதும் ஏற்காமல் தங்கள் இஷ்டம்போல் நடந்து கொண்டார்கள். அவ்விருவர் நடவடிக்கைகளையும் பீம்ஸிங் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்திருந்தார். ஆனால் அவர் பொறுமையையும் மீறும் பல விஷயங்கள் நடந் தேறின. ரகுதேவ் வந்தது முதல் பத்மினி வேறு நபர்களைப் பற்றிப் பேசுவதை அறவே மறந்தாள். முதல்நாள் மேல் தளத்தில் ஆரம்பித்த பேச்சு பீம்ஸிங் இதையே புகுந்து வெட்டியும் நிற்காமல் சாப்பாட்டின் போதும் தொடர்ந்தது.

பீம்ஸிங் பத்மினியையும் ரகுதேவையும் எச்சரித்ததில் எள்ளளவும் பிசகல்லை. அஸ்தமன சமயத்தில் தன் பிரயாணத்தைத் துவங்கிய ஜலமோகினி இரண்டரை நாழிகைக்குப் பிறகு கடலில் ஜாஜ்வல்லியமாக மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தது. கப்பலின் விளக்குகளெல்லாம் ஏற்றப்பட்டு இருந்தமையால், தளங்களிலிருந்து மட்டுமின்றித் தண்ணீர் மட்டத்திலிருந்த அடிப்பாக அறைகளின் துவாரங் களிலிருந்தும், வெளிச்சம் ஜலத்தில் விழுந்து பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

விளக்குகள் சில மேல் தளத்தில் உயரமாக நிறுத்தப் பட்டு இருந்ததால் அவை அலைகளுக்குள் தலைகீழாகத் தெரிந்து கப்பலுடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தன. தன்னந் தனியாக இரவில் விளக்குகள் பல பளிச்சிட கடலில், மிதந்து சென்ற ஜலமோகினியைக் கரையிலிருந்து மட்டும் யாராவது பார்த்தால் பல நகைகளை அணிந்த அப்சரஸ் ஸ்திரீ கண்களைப் பறிக்கும்படி. கடலில் உலாவுகிறாளா, என்று எண்ணும்படியாய் இருக்கும். அந்த அழகியை விட்டுச் செல்ல இஷ்டமில்லாத சந்திரன் கூட அகாய மார்க்கத்தில் கப்பலைத்

தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அந்த மோகினியைப் பின்தொடரும் சந்திரனைப் பரிகசித்து ஓரிரு விண்மீன்கள் கண்களைச் சிமிட்டின.

மேல் தளத்திலிருந்து கீழே செல்லுமுன்பு பத்மினி சற்றுநேரம் இயற்கையின் எழிலைப் பருகினாள். இயற்கையின் அந்த எழிலைவிட சாப்பாட்டு அறைகளிலிருந்த பால், பழரசம் முதலியவற்றை அருந்த விரும்பிய பீம்ஸிங் சங்கடப் பட்டு நின்றதைப் பார்த்த ரகுதேவ், பத்மினியை நோக்கி, “வாருங்கள், ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் வந்து இந்த இயற்கைப் பூம்பொழிலைப் பார்ப்போம்” என்றான்.

“இவனுக்கு என்ன துணிச்சல்? சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் மேல் தளத்திற்குப் பத்மினியை இழுத்துக் கொண்டுவரப் பார்க்கிறானே” என்று பீம்ஸிங் உள்ளுறக் கோபப்பட்டாலும் வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவர்களுடன் கீழே இறங்கிச் செல்ல எழுந்தார்.

அம்மூவரும் கீழே போகுமுன்பாகவே அவர்களைச் சந்தித்த மாலுமியொருவன், கப்பல் தலைவன் அறையிலேயே அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறப்படுமென்றும் அங்கேயே அவர்களை வரும்படி கப்பல் தலைவன் அழைப்பதாகவும் கூறினான். “அப்படியானால் நீங்கள், உங்கள் அறைக்குச் சென்று வாருங்கள், நான் என் அறைக்குச் சென்று உடையை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றான் ரகுதேவ்.

“உடை மாற்றத்திற்கு இப்பொழுது என்ன அவசியம்? சற்று நேரத்திற்கு ஒருமுறை அலங்கரித்துக் கொள்ளாவிட்டால் சரிப்படாதோ” என்று நினைத்த பீம்ஸிங், “சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கும்போது உடையை மாற்றிக் கொண்டால் போகிறது” என்று தமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்.

“படுப்பதற்கு எத்தனை நாழியாகுமோ? தங்கள் புத்திரி வேறு தளத்தின் அழகைப் பார்க்க விரும்புகிறாள்” என்று ஆரம்பித்த ரகுதேவை மிகுந்த கோபத்துடன் இடைமறித்த பீம்ஸிங், “பத்மினி என் புத்திரியல்ல” என்றார்.

“மன்னிக்க வேண்டும். ஒருவேளை மருமகளோ!”

“அதுவுமில்லை.” இதைச் சொன்னபோது பீம்ஸிங் வெடித்துவிடும் நிலைக்கு வந்தார். அவர் கோபத்தின் காரணத்தை அறியாத ரகுதேவ், “உறவு சொல்லாவிட்டால் என்ன உறவேன்று நான் எப்படி ஊகிப்பது” என்றான் மரியாதையாக.

“அதனால் பாதகமில்லை, நீங்கள் முதலில் சொன்னதே சரி” என்றாள் பத்மினி.

“எது சரி? எதை முதலில் சொன்னார்” என்று கேட்டார் பீம்ஸிங்.

“நான் தங்கள் புத்திரி என்று சொன்னாரல்லவா? அதில் தவறென்ன?”

“நீ எப்படி எனக்குப் புத்திரி?”

“சொந்தப் பெண்ணல்ல. அதனாலென்ன, வளர்ப்புப் பெண்ணாயிருக்கறேன்” என்று பத்மினி பதில் சொன்னாள்.

“வளர்ப்புத் தந்தையாயிருப்பது மிக விசேஷமாயிற்றே?” என்றான் ரகுதேவ் பீம்ஸிங்கை சிலாகிக்கும் முறையில்.

ஆனால், அந்தப் பாராட்டுதலைப் பெற பீம்ஸிங் தயாராயில்லை. “சரி சரி, நீங்கள் அறைக்குப் போய் உடையை மாற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டுப் பத்மினியுடன் விடுவிடென்று நடந்தார். மீண்டும் அவர்கள் கப்பல் தலைவன் அறையில் சாப்பிடச் சந்தித்த போது ரகுதேவ் மிக ரம்மியமான விலை உயர்ந்த உடைகளை அணிந்திருந்தான். பட்டினால் செய்யப்பட்ட மெல்லிய சொக்காய், சரிகை வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய கால்சராய் இவற்றைத் தவிர பல வர்ணங்களுடன் கூடிய ஒரு பட்டுத் துணியைக் கழுத்தில் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். மூகம் கழுவி மாலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வந்ததற்கு அறிகுறியாக நெற்றியில் கோபிச் சந்தனம் இருந்தது. தலையை நன்றாகச் சீவி விட்டிருந்தாலும் மயிர்கள் ஒன்றிரண்டு முகத்தில் தவழ்ந்து அவன் அழகையும் கம்பீரத்தையும் அதிகப்படுத்தின. இவன் சுத்த பம்பாச்சாரியாயிருப்பான் போலிருக்கிறது என்று பீம்ஸிங் நினைத்தார். ஆனால், பத்மினியின் கண்களுக்கு அவன் மாசற்ற வீரனாகவே காணப்பட்டான். கப்பல் தலைவன் ரகுதேவைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சிலும் பத்மினியின் அபிப்பிராயமே தொனித்தது. அவ்விருவர் சம்பாஷணை யிலிருந்து இந்தியாவின் மேற்குப் பிராந்திய நிலையைப் பற்றிய பல விவரங்களைப் பத்மினி அறிந்துகொண்டாள்.

“என்னை மால்வானில் இறக்கிவிடாமல் விஜய தூர்க்கத்தில் இறக்கிவிடக்கூடாதா?” என்று ரகுதேவ் கப்பல் தலைவனை வினவினான் சாப்பிட்டுக் கொண்டே.

“உனக்கென்ன பைத்தியமா ரகுதேவ்? விஜயதூர்க்கம் இப்பொழுது ஸித்திகள் வசமிருக்கிறது. இந்தக் கப்பல் அந்தத் துறைமுகத்துக்குப் போனால் இதிலுள்ள சரக்குடன் ஊர், போய்ச் சேருமா?” என்றான் கப்பல் தலைவன்.

“விஜயதூர்க்கத்துக்குக் கப்பல் போக வேண்டாம். விஜய தூர்க்கத்துக்கு அருகில் எங்காவது ஒரு படகில் இறக்கி விட்டால் நான் போய்விடுகிறேன்.”

“படகு ஏது?”

“உங்கள் படகில்தான் ஒன்றைக் கொடுங்களேன்.”

“கொடுத்தால் நீ ஒருவன் மட்டும் படகை ஒட்டிச் சென்றுவிட முடியுமா?”

“முடியும். எத்தனையோ முறை தனியாகவே மைல் கணக்கில் படகை ஒட்டிச் சென்றிருக்கிறேன். அனால் தற்சமயம் அது அவசியமில்லை. என் சேவகன் ரஜினிகாந்தும் வந்திருக்கிறான்.”

“யார் வந்திருந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி, மால்வான் துறைமுகத்தில் என் வியாபாரம் முடிந்ததும் கரையிலிருந்து பத்து மைல் தள்ளியே கப்பலை செலுத்துவேன். இது என் கடைசிப் பயணம் ரகுதேவ். இதில் என் உயிரை ஸித்தகளைப் போன்ற கடற் கொள்ளைக்காரர்களிடம் ஒப்படைக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை.”

ரகுதேவின் புருவங்கள் அச்சியத்தால் உயர்ந்தன. சாப்பாட்டைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்தி, “இது உங்கள் கடைசிப் பயணமா!” என்று கேட்டான்.

“ஆம்; எனக்கு வயது அறுபதாகிறது. வருஷத்தில் ஓரிரண்டு மாதங்களைத் தவிர மற்ற மாதங்களில் கப்பலிலேயே இருக்கிறேன். மனைவி மக்களுடன் தொடர்ச்சியாக ஒரு வருஷம் இருக்க இத்தனை நாட்களாக முடியவில்லை. இத்துடன் இந்தக் கப்பல் தலைவன் உத்தியோகத்திலிருந்து விலகப் போகிறேன். என் முதலாளிகளுக்கும் நான் சொல்லியாகிவிட்டது.” என்றான் கப்பல் தலைவன்.

“அப்படியா!” என்றான் ரகுதேவ்.

“அமாம் ரகுதேவ். அதனால்தான் ஸித்திகளின் கொள்ளைக் கூடுகளான ஜன்ஜீரா, விஜயதுர்க்கம் இவற்றின் அருகேகூட நான் செல்ல விரும்பவில்லை.”

“மால்வான் விஜயதுர்க்கத்திற்குத் தெற்கிலிருந்தாலும் மிக அருகில்தானே இருக்கிறது. அதில் ஆபத்து ஏற்படாதென்பது என்ன நிச்சயம்?”

“ஒரு நிச்சயமும்இல்லை. ஆனால், சூரத்திலுள்ள என் முதலாளிகள் மால்வானிலிருந்து சரக்கு பிடித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். தவிர இப்பொழுது விஜயதுர்க்கத்துக்கு ஏதோ ஆபத்து நேரிட இருக்கிறதென்றும் ஆகையால் ஸித்தி அஹமத் விஜயதுர்க்கத்தை விட்டுக் கிளம்பமாட்டானென்றும் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.”

இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டு அது வரை மௌனமாயிருந்த பத்மினி, “யாரது ஸித்தி அஹமத்?” என்று கேட்டாள்.

கப்பல் தலைவனின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தான்.

“என்ன! ஸித்தி அஹமதைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப் பட்டதில்லையா?” என்றான் கப்பல் தலைவன்.

“அரபிக் கடலின் அபிஸ்னியக் கொள்ளைக்காரர்களுக்குள் ஈவிரக்கம் சிறிதும் இல்லாதவன். ஐன்ஜீராவிலிருக்கும் ஸித்தப் பிரபுக்கள் அவனைத்தான் விஜயதுர்க்கத்தின் தலைவனாக நியமித்திருக்கிறார்கள். மேற்குக் கடல் பிராந்தியம் முழுவதிலும் அவன் செய்யும் அக்கிரமங்களை விவரிக்க முடியாது. உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கேகறுத்தவன். மஹாராஷ்டிரம் மட்டும் ஒன்றுபட்டிருந்தால் இந்த ஸித்திகளின் கொட்டத்தை அடக்கலாம்... ஹும்... விதி யாரை விட்டது? தனிமனிதனை விட்டதா? அல்லது தேசங்களைத்தான் விட்டதா?” என்றான் கப்பல் தலைவன்.

“ஏன் மஹாராஷ்டிரத்தில் ஒற்றுமையில்லாமலென்ன?” என்று பத்மினி வினவினாள்.

“தரையில் ஒற்றுமையிருக்கிறது. ஷாஹ் மன்னர் ஆட்சியில் பேஷ்வா பாலாஜி விசுவநாத்தின் தலைமையில் மஹாராஷ்டிரம் நிலத்தில் பெரிதும் பலப்பட்டிருக்கிறது. கனோஜி ஆங்கரேயின் தலைமையில் மஹாராஷ்டிரர்கள் கடற்படையும் பெரிதும் பலமடைந்திருக்கிறது. அனால் நீர்ப் படைக்கும் தரைப் படைக்கும் ஒற்றுமையில்லாததால் மஹாராஷ்டிரம் பெரிய வல்லரசாக மாற முடியவில்லை. கனோதி ஆங்கரே இன்னும் மன்னரிடமிருந்து பிரிந்து வெறும் கொள்ளைக்காரனாகவே இருக்கிறான்” என்று விவரித்த கப்பல் தலைவனை இடைமறித்த ரகுதேவ், “அது பழைய கதை” என்றான்.

“அப்படியானால்?”

“ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு பேஷ்வா பாலாஜி விசுவ நாத்திற்கும் கனோஜி ஆங்கரேக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆங்கரே மன்னருக்குக் காணிக்கைகூட அளித்து விட்டார்” என்றான் ரகுதேவ்.

“இனி ஸித்திகள் கடலாட்சி முடியும்” என்றான்

“கண்டிப்பாக. ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதும் ஏற்படாததுமாக, ஸித்தி அஹமத்தின் தலையைக் கொண்டு வருபவர்களுக்கு ஆயிரம் பொன் வெகுமதியளிப்பதாக ஆங்கரே அறிவித்திருக்கிறார்.”

“ஆங்கரேயை ஆண்டவன்தான் காப்பாற்றட்டும்” என்று கப்பல் தலைவன் பிரார்த்தித்தான்.

இவர்கள் பேச்சைக் கேட்ட பத்மினி பரவசமடைந்தாள். அன்றிரவு ரகுதேவுடன் கப்பலின் தளத்தில் உலாவிய போதும், அடுத்த நாள் உட்கார்ந்து அளவளாவிய போதும் கடற் போரைப் பற்றியும் பத்மினி பல கேள்விகளைக் கேட்டாள். அவற்றிற்கெல்லாம் ரகுதேவ் சொன்ன பதில்களில் அடங்கியிருந்த வீரக் கதைகளைக் கேட்டுப் பரவசமடைந்தாள்.

அவர்கள் நேசம் முற்றுவதைக் கண்ட பீம்ஸிங் உள்ளூற அவஸ்தைப்பட்டாலும் இந்த ஆட்பம் சிறிது காலத்திற்குத் தானே என்று சும்மா இருந்தார். இரண்டாவது நாளும் நெருங்கியது. “இன்றுடன் நம்மைப் பிடித்த சனியன் தொலைந்தான்” என்று பீம்ஸிங் உற்சாகத்துடன் நடுத்தளத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். அனால் அவரைப் பிடித்த சனியன் அவ்வளவு சுலபமாக விடுவதாயில்லை.

கப்பலின் பக்கப் பலகைக்கு அருகே நின்று தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடியால் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கப்பல் தலைவன் சற்றுத் தூரத்தில் பத்மினியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த ரகுதேவை அவசரமாகக் கூப்பிட்டான். ரகுதேவுடன் பத்மினியும் வந்து பக்கத்தில் நின்று கொண்டாள். கப்பல் தலைவன் முகத்தில் தீவிரமான கவலைக் குறி படர்ந்திருப்பதையும் கண்டாள்.

கப்பல் தலைவன் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை ரகுதேவிடம் கொடுத்து, “அத்திசையில் என்ன தெரிகிறது பார்” என்றான்.

தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வெகு நேரம் கண்ணில் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்த ரகுதேவ், கடைசியாக கண்ணாடியைத் திரும்பக் கப்பல் தலைவனிடம் கொடுத்து விட்டு, பத்மினிக்காகத் திரும்பி, “நீங்கள் உங்கள் அறைக்குச் செல்லுங்கள். நான் சற்று நேரத்தில் வருகிறேன்” என்றான். அவள் தாமதிக்கவே, நடுத்தளத்தில் உலாவிய பீம்ஸிங்கைக் கூப்பிட்டு அவளை அறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டான்.

அவன் தங்களை உத்தரவிடுவது அவ்வளவு சரியாக பீம்ஸிங்குக்குத் தோன்றாவிட்டாலும் பத்மினியை அழைத்துச் செல்லும் பணியை அளிக்கவே மகிழ்ச்சியுடன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் சென்றதும் கப்பல் தலைவனை நோக்கத் திரும்பிய ரகுதேவின் முகத்திலும் கடுமையான கவலை படர்ந்திருந்தது.

“நீங்கள் நினைத்தது சரிதான்” என்றான் ரகுதேவ்.

“அப்படியானால் அது...”

“ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல்தான்.” இதைக் கேட்டதும் கப்பல் தலைவனின் திகில் சொல்லவொண்ணாததாயிற்று. மிதமிஞ்சிய கிலியால் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் பிரமித்துப் போய்க் கற்சிலையாகச் சற்று நேரம் நின்று விட்டான். கடைசியாக அவன் பேசியபோது அவன் குரல் நடுங்கியது. “இந்தக் கொலைபாதகனிபரிருந்து நான் எப்படித் தப்பப் போகிறேன் ரகுதேவ்?” என்று சொல்லி முகத்தைத் தன் இரு கைகளிலும் புதைத்துக் கொண்டான். ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல் வேகமாக ஜலமோகினியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

அபாயம் நெருங்குகிறது !

எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரென்று எதிர்நோக்கி வந்த அபாயத்தைக் கண்டு கலங்கிக் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கப்பல் தலைவனின் அதைரியத்தைப் போக்க முயன்ற ரகுதேவ். “அபாயத்தை அதைரியத்தினால் சமாளிக்க முடியாது. இப்பொழுது வேண்டியது திடீர்த்தி, தைரியம்” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட கப்பல் தலைவன் தனது முகத்தைச் சிறிது உயர்த்தி ரகுதேவை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, “தைரியத்துக்கும் அளவிருக்கிறதல்லவா? இந்த வியாபாரக் கப்பல் ஸித்தி அஹமதின் கப்பலுக்குக் கொசுவுக்குச் சமானம், நிமிஷ நேரத்தில் இதை அழித்துவிட எதிரியால் முடியும்” என்றான். இந்தப் பதிலைச் சொன்னபோது கப்பல் தலைவனின் குரலில் தொனித்த பயத்தையும் அவநம்பிக்கையையும் கண்ட ரகுதேவ், “அதைரியத்தோடு அவநம்பிக்கையும் சேர்ந்துவிட்டால் மனிதன் உருப்படுவது பிரம்மப் பிரயத்தனம்” என்றான்.

ரகுதேவின் சொற்கள் கப்பல் தலைவனின் கோபத்தைக் கிளறினவேயொழிய அதைரியத்தை அழிக்கவில்லை, ஆகவே “இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் நம்பிக்கைக்கு இடம் ஏது?” என்று சினத்துடன் வினவினான். ரகுதேவ் தன் நிதானத்தை இழக்காமல் பதில் சொன்னான்: “நம்பிக்கை மனிதனிருக்கும் நிலையைப் பொறுத்ததல்ல. உள்ளத்தைப் பொறுத்தது” என்று.

“நம்பிக்கை இருந்தால் இந்த அசுரனை ஜெயித்துவிட முடியுமா?”

“நம்பிக்கையால் இதைவிடப் பிரமாதமான காரியங்கள் சாதிக்கப்பட்டிருப்பதைப் புத்தகங்களில் படிக்கிறோம்.”

“ஏட்டுச் சுரைக்காய்...”

“கறிக்கு உதவாதிருக்கலாம். அனால் ஏடுகளிலிருந்து உள்ளத்துக்குக் கிடைக்கும் உணவு அதிகம். அந்த உணவினால் உரம் பெற்று அமானுஷ்யமான காரியங்களைச் சாதித்த வீரர்கள் சரித்திரத்தில் அனந்தம். சமீப காலத்தில் நமது சத்ரபதி சிவாஜியையே எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். ஸமர்த்த ராமதாஸிடம் ராமாயணம் படித்தார். அதனால் உரம் பெற்ற உள்ளத்தால் ஹிந்து மதம், ஹிந்து நாகரிகம், ஹிந்து சமூகம் வளர்ச்சியடையவில்லையா? ஏன் கல்வியறிவில்லாத மலைவாசிகளைக் கொண்டு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தையே அவர் ஸ்தாபித்து விடவில்லையா?” என்று பேசிக் கொண்டே போனான் ரகுதேவ்.

அபாயம் துரிதமாக வந்து கொண்டிருக்கும்போது ரகுதேவ் தொடங்கிய சரித்திரப் பிரசங்கம் பெரிய தலை வேதனையாகயிருந்தது கப்பல் தலைவனுக்கு. ஆகவே, ரகுதேவின் பேச்சைப் பாதியிலேயே வெட்டி, “அது கிடக்கட்டும் ரகுதேவ், முதலில் இப்பொழுது நடக்க வேண்டிய காரியத்தைக் கவனிப்போம்” என்று சொல்லி மீண்டும் கண்களில் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வைத்துக்கொண்டு ஸித்தி அஹமதின் கப்பலை ஆராய முற்பட்டான். ஆராய்ச்சி முடிந்ததும் அவன் ரகுதேவை மறுபடியும் நோக்கியபோது அவன் முகத்தில் திகில் முன்னைவிடச் சற்று அதிகமாயிருந்ததை ரகுதேவ் கவனித்தான். கப்பல் தலைவனின் அடுத்த சொற்கள் அந்தக் கிலியின் காரணத்தைத் தெள்ளென விளக்கின. “ஸித்தி அஹமதின் கப்பலில் குறைந்தபட்சம் பன்னிரண்டு பீரங்கிகளாவது இருக்கவேண்டும். நமக்கு நேர் எதிரில் தெரியும் கப்பல் முனையிலிருந்து ஒரு பக்கத்துச் சரிவில் மட்டும் பீரங்கித் துவாரங்கள் மூன்றைப் பார்த்தேன். அதைப் போல் நான்கு மடங்கு பீரங்கிகளாவது கப்பலில் பொருத்தப்பட்டிருக்குமென்பது நிச்சயம். தவிர, ஸித்தி கப்பலின் பாய் மரங்கள் என் பாய் மரங்களைவிட இரண்டத்தனை பெரியவை. போதாக் குறைக்கு எதிரிக் கப்பல் நமது மார்க்கத்தைத் துண்டிக்கும் நோக்கத்துடன் குறுக்கே பாய்ந்து வருகிறது” என்றான் கப்பல் தலைவன். ரகுதேவ் இதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியைக் கைகளில் வாங்கிக் கொண்டு எதிரிக் கப்பலைத் தானே ஆராய முற்பட்டான்.

பக்கவாட்டுகளில் பச்சை வர்ணம் இட்டப்பட்டுப் பிருமாண்டமாகக் காட்சியளித்த அந்த மரக்கலத்தின் அடிப் பாகங்களை நீண்ட நேரம் கவனித்தான் ரகுதேவ். பிறகு கண்ணாடியைச் சற்று மேலே தூக்கிப் பாய் மரங்களைப் பார்த்து ஏதோ யோசனை செய்தான். பிறகு தளங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கூர்மையாகக் கவனித்தான். கடைசியாக மீண்டும் கண்ணாடியை அடிப்பாகத்துக்கே திருப்பினான். மரக்கலத்தின் பக்கங்களில் தெரிந்த பீரங்கித் துளைகளைத் தீவிரமாக ஆராய்ந்து, அவற்றின் குறுக்களவைக் கணக்குப் போட்டு, பீரங்கிகளின் பரிமாணத்தைப் பற்றியும், அவை குண்டு வீச்சுக்கூடிய வேகத்தைப்பற்றியும் திட்டமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பீரங்கித் துளைகளிலிருந்து மீண்டும் கண்களை அடிப்பாகத்துக்கே ஓட்டி வெகு நேரம் வரை ஊன்றிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். கடைசியாகக் கண்களிலிருந்து கண்ணாடியை அகற்றிக் கப்பல் தலைவனை அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்த போது, அவன் கண்களில் நம்பிக்கை தாண்டவமாடியது.

“இந்த அபாயத்திலிருந்து தப்ப வழியிருக்கிறது” என்றான் ரகுதேவ், கப்பல் தலைவனை நோக்கி.

“என்ன வழி?”

“நமது பாய்மரங்களில் இரண்டை மட்டுமே பறக்க விட்டிருக்கிறீர்கள். மூன்றாவதையும் அவிழ்த்து விடுங்கள். கப்பல் போகிற திசையிலே போகட்டும்.”

“அதனால் என்ன லாபம்? நமது பாய் மரங்களைவிட அவன் பாய் மரங்கள் பெரியவை. எண்ணிக்கையும் அதிகம். நம்மை இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் அவன் பிடித்து விடலாம்.”

“பிடிக்க முடியாது. ஸித்தி அஹமதின் கப்பலின் பக்க மரங்களின் அடிப்பாகத்தை நீங்கள் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. அடிப்பாகத்தில் அரையடி கனத்துக்குக் கடற் பாசியும் நுரையும் களிஞ்சலும் சங்கும் ஒட்டிக்கெக்கின்றன. இதனால் கப்பலின் வேகம் பெரிதும் தடைப்பட்டிருக்கிறது. ஸித்தி அஹமதின் கப்பல் நீண்ட நாட்களாகக் கடல் சஞ்சாரத்திலேயே இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு பாசி பிடித்து வேகம் தடைப்படக் காரணமில்லை. ஆகவே போகிற மார்க்கத்தலேயே போவோம். தெற்கத்திக் காற்றும் நமக்கு அனுசூலமாயிருக்கிறது.”

பயத்தால் கலவரமடைந்திருந்த கப்பல் தலைவனுக்கு, நீண்ட காலம் கடற் போரில் அனுபவம் பெற்ற ரகுதேவின் யோசனை எந்தவித சாந்தியையும் அளிக்கவில்லை. ஆகவே, “இந்தக் காற்று இப்படியே நீடிக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

“இருக்கிற நிலைக்குத்தான் நான் பரிகாரம் சொல்லலாம். இயற்கையின் போக்கைப்பற்றி என்னைக் கேள்வி கேட்டால் நான் எப்படிப் பதில் சொல்ல முடியும்?” என்றான் ரகுதேவ்.

கப்பல் தலைவன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டுக் கப்பல் திசை திருப்பும் சுங்கானைக் கூப்பிட்டு, “கப்பலை வந்த வழியே திருப்பு” என்று உத்தரவிட்டான்.

இந்த உத்தரவு அதுவரை சாந்தமாயிருந்த ரகுதேவின் அமைதியை அடியோடு கலைத்துவிடவே. அவன் கப்பல் தலைவனை நோக்கி, “இது சுத்தப் பைத்தியக்கார நடவடிக்கை. மீண்டும் வந்த வழி திரும்பாதீர்கள். யந்திரத்தை என்ன வேகமாக முடுக்கினாலும் எதிர்க்காற்று உங்கள் வேகத்தைக் குறைக்கும். ஸித்தி அஹமத் கப்பலின் அடிப் பாகம் என்னதான்

பாசிப் பிடித்துக் கிடந்தாலும், அவன் யந்திரங்கள் பெரியவை. உங்களை அவன் கண்டிப்பாய்ப் பிடித்து விடுவான். உத்திரவை மாற்றுங்கள். கப்பல் போகிற திசையிலேயே போகட்டும்.” என்றான்.

எதிரியிடம் நடுக்கத்தால் நிதானமிழந்துவிட்ட கப்பல் தலைவன், ரகுதேவின் ஆலோசனைக்குச் செவிசாய்க்காமல், பிடிவாதத்துடன் தன் உத்தரவை இட்டே தீர்த்தான். அத்துடன் ரகுதேவைப் பார்த்து “ரகுதேவ்! தீர யோசித்தே இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். அருகிலிருப்பது மால்வானாயிருந்தாலும் ஸித்திகளும் உட்புகக் கூடிய இடம். அதையும் தாண்டினால் ஸித்தி அஹமத்தின் சொந்தப் பிரதேசமான விஜயதுர்க்கம். இந்த இரண்டு இடங்களையும் ஒரே மூச்சில் தாண்டிச் சென்று தப்பி விடமுடியாது. ஆகவே திரும்புவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்றான்.

ரகுதேவின் முகத்தில் கோபக்குறி மிகத் தீவிரமாகப் படர்ந்தது. இந்த முட்டாளுடன் என்ன செய்வதென்று உள்ளூறக் குமுறினான். “ஸித்தி அஹமதின் வாயில் நுழையவே வழி செய்கிறீர்கள். இயற்கை அளிக்கும் சக்தியை அலட்சியமாகத் தூக்கியெறிகிறீர்கள். கடவுள் அளித்துள்ள இந்தக் காற்று வசதியைவிட உங்களைக் காப்பாற்றக் கூடிய சக்தி தற்சமயம் வேறு எதுவுமில்லை. காற்று மார்க்கத்திலேயே போனால் உங்கள் மரக்கலம் சிறிதாகையாலும், இதன் அடிப்பாகம் பாசி பிடிக்காமல் சுத்தமாகயிருப்பதாலும் சிக்கிரம் எதிரியிடமிருந்து தப்பலாம். மார்க்கத்தைத் திருப்பினால் கலத்தின் வேகம் கண்டிப்பாய் குறையும். இதை எதிரி உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளத் தவற மாட்டான்” என்று ரகுதேவ் மீண்டும் மன்றாடிப் பார்த்தான். கப்பல் தலைவன் கேட்கவில்லை. அவன் உத்தரவுப்படியே ஜலமோகினி மீண்டும் விங்குர்லாவை நோக்கத் திரும்பி ஓட ஆரம்பித்தது. கப்பலின் யந்திரங்கள் முழுவேகத்தில் முடுக்கப்பட்டன.

ரகுதேவும் கப்பல் தலைவனும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், தூரத்தே ஒரு மரக்கலம் வருவதைப் பார்த்த தளத்து மாலுமிகள் அது யார் கப்பலாயிருக்கக் கூடும் என்று யோசித்தார்கள். ஆனால், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கப்பல் தலைவன் இட்ட உத்தரவும், அந்த உத்தரவின் காரணமாக ஜலமோகினி வந்த வழியே திரும்பியதையும் கண்ட மாலுமிகளின் சந்தேகம் அடியோடு பறந்துவிட்டது. “யாரோ எதிரி முன்பாக நாம் ஓட்டம் பிடிக்கிறோம்” என்று உணர்வு ஏற்படவே, தளத்தில், பரபரப்பு ஏற்பட்டது. தலைவன் உத்தரவால் மாலுமிகள் அனைவரும் தங்கள் ஸ்தானங்களில் நின்று கடமையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தளம் முழுவதும் ஒரே ரகளையாக மாறியது. ரகுதேவ் மட்டும் இந்த ரகளையில் கலந்து கொள்ளாமல்

தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியைக் கண்களில் பொருத்தி, ஸித்தி அஹமதின் கப்பலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஜலமோகினி தன் திசையைத் திருப்பியதும், ஸித்தி அஹமதும் தன் கப்பலின் திசையைத் திருப்பி விட்டதையும், புறாவை நோக்கிப் பாயும் பருந்து போல் ஸித்தி அஹமதின் கப்பல் ஜலமோகினியை நோக்கப் பாய்ந்து வருவதையும் கண்டான் ரகுதேவ்.

இந்த ஓட்டமும் பிடியும் அரை மணி நேரம் நடந்தது. அவ்வப்பொழுது தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை ரகுதேவிடமிருந்து வாங்கி எதிரிக் கப்பலை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ஜலமோகினியின் தலைவன், ஜலமோகினிக்கும் ஸித்தி அஹமதின் கப்பலுக்கும் இடையே உள்ள தூரம் மிகக் குறைந்து வருவதைக் கண்டான். அதைக் காணக் காண “ஒருவேளை ரகுதேவின் புத்தியைக் கேட்டிருந்தால் தப்பியிருக்கலாமோ” என்ற அபிப்பிராயம் லேசாகக் கப்பல் தலைவன் மூளையில் உதயமாகவே, மீண்டும் ரகுதேவை நோக்கி “ரகுதேவ்! இரண்டு கப்பல்களுக்குமிடையில், இருக்கும் தூரம் துரிதமாகக் குறைந்து கொண்டு வருகிறதே” என்றான் மெள்ள.

“அம்! நானும் கவனித்தேன்” என்று பதிலளித்தான் ரகுதேவ்.

“இனி என்ன செய்யலாம்?” என்று கப்பல் தலைவன் கேட்டான். இதைக் கேட்டபோது கப்பல் தலைவன் குரலிலிருந்த பணிவைப் பார்த்த ரகுதேவ். சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். “முன்பு ஓட்டத்தால் ஜெயிக்க மார்க்கமிருந்தது இப்பொழுது அது மாத்திரம் போதாது” என்று இழுத்த ரகுதேவைப் பார்த்த கப்பல் தலைவன், ஏதும் புரியாதவனாய், “இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதென்ன?” என்று வினவினான்.

“ஓடவும் வேண்டும். சண்டை போடவும் வேண்டும்.”

“சண்டை போட எப்படி முடியும்? என்னிடமிருப்பதை விட இரண்டத்தனை பீரங்கிகள் எதிரிக் கப்பலில் இருக்கின்றன. ஆகையால் பீரங்கியால் சுட்டு ஜெயிக்க முடியாது. கப்பல்கள் முட்டி. ஒன்று சேர்ந்தாலோ ஆள் பலம் எதிரிக்குத்தான் அதிகம். என்னிடமிருப்பவர் இருபது மாலுமிகள். ஸித்தி அஹமதின் கப்பலில் இருநூறு மாலுமிகளாவது இருப்பார்கள். ஒரு நொடியில் எதிரிகள் நம்மை அழித்துவிட முடியும். அது யுத்தக் கப்பல், இது சாதாரண வியாபாரக் கப்பல். வெடிமருந்தும் நம்மிடம் அதிகமில்லை.”

“உங்கள் அதேறியத்துக்குக் காரணம் கப்பற் போரில் அனுபவமில்லாமைதான். இதைவிடச் சிறிய கப்பல்களை வைத்துக் கொண்டு, ஸித்தி அஹமதின் கப்பலை விடப்பெரிய கப்பல்களை நான் பலமுறை முறியடித்திருக்கிறேன்.

“இப்பொழுது அது மாதிரி ஏதாவது செய்ய முடியுமா?”

“முடியும். அனால் அதற்குத் தேவையான அதிகாரம் வேண்டும்.”

“என்ன அதிகாரம் வேண்டுமோ கேள், தருகிறேன். இந்த ஆபத்திலிருந்து மாத்திரம் காப்பாற்றிவிடு” என்று கெஞ்சினான் கப்பல் தலைவன்.

“அப்படியானால் பீரங்கிகளமைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த நடுத்தளத்தை நான் நிர்வாகித்துக் கொள்கிறேன். யந்திர அறையை நீங்கள் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். நம்மிருவர் ஒத்துழைப்பும் சரியாயிருந்தால், ஸித்தி அஹமதின் கப்பலை ஆடாமல் அசையாமல் செய்துவிடலாம்.”

ரகுதேவ் சொன்னதின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தத்தளித்தான் கப்பல் தலைவன். ரகுதேவ் விளக்கமாகத் தன் திட்டத்தை எடுத்துச் சொன்னான். “கடற்படைப் போரில் முக்கியமான அம்சங்கள் இரண்டு. ஒன்று மரக்கலத்தின் வேகம். இரண்டு பீரங்கிகளைக் காலம் பார்த்து உபயோகித்தல். இப்பொழுது நாம் முதலில் செய்ய வேண்டியது எதிரிக் கப்பலின் வேகத்தைக் குறைக்க வேண்டும். அதை எப்படிச் செய்வது? பீரங்கிகளை உபயோகித்து அவன் யந்திர வசதியை உடைக்க நம்மால் முடியாது. ஆனால், சரியான குறிவைத்து அவன் பாய் மரங்களை உடைத்துத் தள்ளலாம். பாய் மரங்களை உடைத்தால் கப்பல் வேகம் முக்கால்வாசிக்கு மேல் குறைந்துவிடும்” என்றான்.

“இதற்கு நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?” என்று கப்பல் தலைவன் கேட்டான்.

“பீரங்கிகளைச் சரியானபடி. பிரயோகிக்க எனக்குச் சந்தர்ப்பமளிக்க வேண்டும். இயந்திரங்களைச் சரியாகக் கையாண்டு நமது கப்பலை எதிரியின் பாய்மரங்களுக்குக் குறி வைக்கும் முறையில் திடீரெனத் திருப்ப வேண்டும். நாம் கப்பலைத் திருப்புவதாகவோ, பீரங்கியைப் பாய் மரத்துக்காகக் குறி வைப்பதாகவோ எதிரி ஊகிக்கு முன்பே காரியம் முடிய வேண்டும்.”

ரகுதேவின் திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்ட கப்பல் தலைவன் தள மாலுமிகளைக் கூப்பிட்டு, இருக்கும் நிலைமையை விளக்கினான். “தூரத்தில் வருவது ஸித்தி அஹமதின் கப்பல். அவனிபம் நாம் அகப்பட்டுக் கொண்டால் முடிவு என்னவென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக இந்த அபாயத்தைச் சமாளிக்கக்கூடிய ஒருவர் நம்முடன் இருக்கிறார். ரகுதேவ் பஸல்காரின் கடற் போர்த் திறமையைப் பற்றி நான் உங்களுக்கு ஏதும் சொல்லத் தேவையில்லை. இந்தப் பீரங்கித் தளத்தை நிர்வகித்து எதிரியிடம்

போரிடும் பொறுப்பை அவர் மேற் கொண்டிருக்கிறார். என்னிடம் எவ்வளவு பணிவுடன் நடந்துகொள்வீர்களோ, அவ்வளவு பணிவுடன் அவரிடமும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்பவர்களின் உயிர் உங்கள் கைகளிலிருக்கிறதென்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு கடமையைச் செய்யுங்கள்” என்று கூறினான்.

கப்பல் தலைவன் இவ்வாறு உத்தரவிட்டு முடிந்ததும் ரகுதேவ், தன் ஊழியனான ரஜினிகாந்தை வரவழைத்துத் தன் சொக்காய் உருமால் எல்லாவற்றையும் அவனிடம் கழற்றிக் கொடுத்தான். கால்சரையைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் கழற்றிவிட்டு, அரை நிர்வாணமாக நின்று கொண்டு மாலுமிகள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு பீரங்கியிடம் நிறுத்தினான். பீரங்கிகளை எத்தனை உயரத்திற்குத் தூக்கி வைக்க வேண்டும் என்பதற்கும் உத்தர விட்டான். பீரங்கிக்கு நெருப்பிடும் வாய்களைச் சுத்தம் செய்து தயாராயிருக்குமாறு எச்சரித்தான்.

இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்ததும் கப்பல் தலைவனை நோக்கிய ரகுதேவ், “என் தலையில் பெரிய பொறுப்பைச் சுமத்தியிருக்கிறீர்கள். நான் என் கடமையைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமானால், எதிரிக் கப்பல் அருகில் வந்ததும் நம் கப்பலைத் திடீரென அதன் முனைப் பாகத் துக்காகத் திருப்ப வேண்டும். அதன் பாய் மரங்களின் மீது குண்டு வீச வசதி செய்து கொடுங்கள். நான் உங்களுக்கு வெற்றியைத் தருகிறேன்” என்றான்.

கப்பல் தலைவன் பதிலுக்குத் தலையை அசைத்தான். ரகுதேவ் மீண்டும் அவனை எச்சரித்தான். “அபாயம் அதிகமாயிருக்கும்போது துணிச்சலும் அதிகம் வேண்டும். ஜாக்கிரதைக்கு இது சமயமல்ல. துணிச்சலுக்குத்தான் சமயம்!” என்றான்.

கப்பல் தலைவன் தன் பணியைச் செய்யச் சென்றான். ரகுதேவின் உத்தரவுப்படி மாலுமிகள் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு பீரங்கிகளுக்கு வெடி வைக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். நடுத்தளத்தில் பீரங்கிகளுக்கு இடையில் முட்டி. போட்டு உட்கார்ந்திருந்த ரகுதேவ், ஸித்தி அஹமதின் கப்பல், பீரங்கி வெடி தாக்கும் தூரத்துக்கு வந்துவிட்டதை அறிந்து மாலுமிகளை எச்சரித்துப் பீரங்கிகளை எதிரியின் பாய்மரத்துக்காகக் குறி வைத்து, ஜலமோகினி திரும்பும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த நேரம் வரவில்லை. கோழையான கப்பல் தலைவன் ஒட்டம் பிடிப்பதிலேயே கண்ணாயிருந்தான். கடற் போரில் இணையற்ற ஸித்தி அஹமத் சும்மாயிருக்க வில்லை. அவன் பீரங்கிகளிலொன்று பெரிதாக முழங்கியது. அதன் விளைவாக ஜலமோகினி

ஒருமுறை பயங்கரமாக ஆட்டம் கொடுத்தது. தளத்திலிருந்த மஞ்சங்கள் உருண்டு ஓடின. தளத்தில் எதையும் பிடிக்காமல் நின்றிருந்த இரு மாலுமிகள் தடாரென மல்லாந்து விழுந்தனர்.

ஸித்தி அஹமத்

கப்பல் தளம் இவ்வளவு தட்புடல் பட்டும், அதன் காரணத்தை அறியாத பீம்ஸிங் கவலையேதுமில்லாதவராய், கீழ் அறையில் மிகக் குதூகலமாகப் பத்மினியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பீம்ஸிங்குக்கு மட்டும் லவலேசம் புத்தி யிருந்தருக்குமானால் கப்பலிருக்கும் நிலைமையைப் பற்றி வெகு எளிதில் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். அப்படிப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு வசதியான அறிகுறிகள் யதேஷ்டமாக இருந்தன. அப்பொழுது காலை நேரமானதால் சாளரத்தின் வழியாகவும் வெயில் உள்ளே அடித்துக் கொண்டிருந்தது. கப்பல் திசை திரும்பியதும் மெள்ள இடம் மாறி எதிர்ப் பக்கத்தில் விழ ஆரம்பித்தது. சாதாரண அறிவுள்ளவன் கூட இதிலிருந்து கப்பல் திசை திருப்பிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டிருப்பான். பீம்ஸிங் இதைத்தான் கவனிக்கவில்லை யென்றால், மாலுமிகள் தளத்தில் தடதடவென்று ஓடும் சத்தம் அவர் தலைக்கு மேலேயே கேட்டுக் கொண்டிருந்ததே அதையாவது கவனித்திருக்கலாம். பீம்ஸிங் தலை பரம காலியாயிருந்ததால், இந்தச் சத்தத்தைப் பற்றியோ, மாலுமிகள் நடமாட்டத்தைப் பற்றியோ சிறிதும் கவலை கொள்ளவேயில்லை. சாளரத்தின் வழியாக வெளியே இருந்த அழ் கடலைப் பார்த்து உற்சாகப்பட்டதோடு நில்லாமல் இயற்கையில் தனக்குள்ள ரஸிகத்தன்மையைப் பத்மினிக்கும் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

முதலில் கதிரவனின் கிரணங்கள் கடலில் பாய்ந்து வருவதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தார். அந்த ஒளியில் சமுத்திர மீன்கள் துள்ளி மேலெழுந்து மீண்டும் தண்ணீரில் விழும் காட்சியிலிருக்கும் அற்புதத்தைச் சிலாகித்தார். வெய்யில் மறைந்ததும், தூரத்தே ஒரு பெரிய கப்பல் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டதைக் கண்டு, “அஹா! அஹா” என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் பேச்சை அதுவரையில் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த பத்மினி, அந்த “ஆஹா” சத்தத்தின் காரணத்தை அறியவேண்டி, “எதைப் பார்த்து அப்படி, ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“நீயும் வந்து பார். எப்பேர்ப்பட்ட கண் கொள்ளாக் காட்சி? அப்பப்பா! எத்தனை பெரிய கப்பல்! கப்பலென்றால் அப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்! நாமும் பிரயாணம் செய்கிறோமே, இதுவும் ஒரு கப்பலா!” என்று பத்மினியை அழைத்தார் பீம்ஸிங்.

பத்மினியும் சாளரத்துக்கருகில் வந்து தூரத்தே தெரிந்த கப்பலை நோக்கினாள். பீம்ஸிங் தமக்கும் கப்பல் விவகாரங்கள் தெரியும் என்பதைக்

காட்டிக் கொள்ள தூரத்தே வந்து கொண்டிருந்த கப்பலின் உயர்வைப் பற்றி மேலும் சிலாகித்துப் பேசலானார். பாய்மரங்களை வெளேரென விரித்துக் கொண்டு பாய்ந்து வரும் அக்கப்பலை எப்படி ஒரு கடற் பறவைக்கு ஒப்பிடலாமென்பதை எடுத்துக் காட்டினார். அதன்மீது காலை வெயில் விழுந்திருப்பது எத்தனை தூரம் கண்ணைக் கவருகிறது என்பதையும் பத்மினியிடம் விவரித்தார். “அந்தக் கப்பல் அருகில் வரட்டும்; அதன் யந்திர வசதி முதலிய மர்மங்கள் பூராவையும் உனக்கு எடுத்துச் சொல்கிறேன்” என்று பத்மினிக்கு வாக்குறுதியும் கொடுத்தார்.

ஆனால், தன் மர்மத்தை பீம்ஸிங் எடுத்துரைக்கும் வரையில் தூரத்தே வந்துகொண்டிருந்த கப்பல் காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. தன் பீரங்கிகளில் ஒன்றைப் பயங்கரமாக முழக்கி மர்மத்தை பீம்ஸிங்கற்குப் புரிய வைத்து விட்டது. எதிரியின் பீரங்கி வீச்சினால் ஜலமோகினி திடீரென ஒரு ஆட்டம் கொடுத்ததும் அறையின் ஒரு மூலைக்குப் போய் விழுந்தார் பீம்ஸிங். மிகுந்த அவஸ்தைப் பட்டு அவர் பூதாகாரமான உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு மீண்டும் எழுந்து நின்ற நிலையைக் கண்டு பத்மினியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. “இப்படிச் சற்று வந்து அந்தக் கப்பலைப் பற்றிய இதர தகவல்களையும் சொல்லுங்கள்” என்று பரிகசித்தார்.

அவள் அப்படித் தன்னைப் பரிகாசம் செய்தது பீம்ஸிங்குக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லையென்றாலும், அதைப் பற்றிச் சிந்தனையிலிறங்க பீம்ஸிங்கின் புத்தி அப்பொழுது இடங்கொடுக்கவில்லை. எதிரியின் பீரங்கியால் ஜலமோகினியைவிட பீம்ஸிங்கின் உள்ளம் பெரிதும் ஆட்டங் கொடுத்துவிட்டது. தாம் பெரிதும் சிலாகித்துக் கொண்டிருந்த கப்பல் தங்களுக்கு வந்திருக்கும் ஒரு பெரிய யமன் என்பதையும், பெரிய ஆபத்து தங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தென்பதையும் பீம்ஸிங்குட புரிந்துகொண்டார். இந்த உணர்வு ஏற்பட்டதன் விளைவாக, அவர் முகத்தில் பயத்தின் சாயையும் துரிதமாகப் படரலாயிற்று. இருந்தாலும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு “பத்மினி! இந்தக் கப்பல் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. தளத்துக்குப் போய் விஷயம் என்னவென்பவதைப் பார்த்து வருகிறேன்” என்றார்.

“விஷயத்தை அறிந்து நாமென்ன செய்யப்போகறோம்? ஆபத்தைத் தவிர்க்க நம்மால் முடியுமா?” என்றாள், பத்மினி லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே. ஆபத்தைக் கண்டு அவள் நகைப்பது பீம்ஸிங்குக்கு எந்த விதமான ஆச்சரியத்தையும் அளிக்கவில்லை. ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளின் இயற்கைக் குணத்தையே அவள் காட்டுகிறாளென்பதை அவர் தெரிந்து கொண்டார்.

இருந்தபோதிலும் 'பத்மினி அவளுடன் தன்னையும் சேர்த்து நாம் என்ன செய்யப் போகறோம்' என்று பொதுப்படையாகப் பேசியது பீம்ஸிங்குக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. பத்மினி வேண்டுமென்றே தம்மையும் பெண்ணினத்தில் சேர்த்துப் பேசியிருப்பதாக நினைத்து வெட்கத்தால் குன்றிய பீம்ஸிங், “எதற்கும் தளத்திற்குப் போய் என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கிறேன்” என்று கிளம்பினார்.

“தனியாகப் போக வேண்டாம். நானும் துணை வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, பத்மினியும் தளத்துக்குச் செல்லக் கிளம்பினாள். அவள் பேச்சில் மீண்டும் தொனித்த ஏளனத்தைக் கவனித்தும் கவனிக்காததுபோல் பாசாங்கு செய்து தளத்துக்குச் செல்லும் படிகளில் பீம்ஸிங் ஏறத் தொடங்கினார்.

தளத்துக்கு வந்து, இருந்த நிலைமையைக் கண்டதும், பீம்ஸிங் மட்டுமின்றி, பத்மினியும் ஸ்தம்பித்துப் போனாள். தளம் முழுவதும் போருக்கு ஆயத்தமாயிருப்பதையும், பாய்மரக் கயிறுகளையும் பீரங்கிச் சங்கிலிகளையும் ரகு தேவின் உத்தரவுப்படி, மாலுமிகள் அங்கும் இங்கும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடுவதையும் கவனித்த அவ்விருவருக்கும், எதிரி யார் என்பதை அறிந்துகொள்ள அவல் அதிகமாயிருந்தாலும், அந்த ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வார் யாருமில்லை. மாலுமிகள் வேலையில் மும்முரமாயிருந்ததால், தளத்துக்கு வந்த முக்கியஸ்தர்கள் இருவரையும் கவனிக்கவில்லை. கப்பல் கயிறுகளை இழுத்துக் கொண்டு ஓடிய ஓரிரு மாலுமிகள் மட்டும் பீம்ஸிங் குறுக்கே நின்றிருந்ததால் சிறிது சங்கடப்பட்டு அவரைத் தள்ளி நிற்கும்படி எச்சரித்தார்கள்.

பத்மினி ரகுதேவையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் சொக்காய்களையெல்லாம் கழற்றிவிட்டு வெத்து உடம்போடு கண்ணில் வைத்த தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடியை அகற்றாமல் எதிரிக் கப்பலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும், பீரங்கிகளுக்கு அருகிலிருந்த மாலுமிகள் அவனையே உற்றுப் பார்த்து நிற்பதையும் கண்ட பத்மினிக்கு, ஜலமோகினியை அவன் நடத்துகிறானா அல்லது கப்பல் தலைவன்தான் நடத்துகிறானா என்பதில் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இத்தனை கலவரத்திலும் அவள் கண்கள் அந்த வீரனின் உடலிலிருந்த வாளிப்பையும், தோள்களின் திண்மையையும், ஒல்லியாய் இருந்தாலும் உடலமைப்பிலிருந்த கம்பீரத்தையும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

தளத்துக்கு வந்த அவ்விருவரையும் மாலுமிகள் கவனித்தாலும் கவனிக்காவிட்டாலும் யந்திர அறைக்கு. அருகில் நின்று கொண்டிருந்த கப்பல் தலைவன் மட்டும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவர்கள் மாலுமிகளின் அலுவலுக்குப் பேரிடைஞ்சலாக குறுக்கே நிற்பதைக் கண்ட கப்பல் தலைவன்,

“அவ்விருவரையும் கீழே போகச் சொல்” என்று இருந்த இடத்திலிருந்தே கூவினான். அசட்டுப் பிடிவாதத்தால் அந்த உத்தரவை அலட்சியம் செய்த பீம்ஸிங்கை நோக்கி ஆத்திரத்துடன் ஓடிவந்த கப்பல் தலைவன், “யார் உங்களைத் தளத்துக்கு வரச் சொன்னது?” என்று மிகுந்த கோபத்துடன் கேட்டான்.

பத்மினிக்கு எதிரில் கப்பல் தலைவன் தம்மைத் துரும்பு போல் நடத்தியதைச் சகிக்காத பீம்ஸிங், தமது பிடிவாதத்தை மேலும் காட்டினார். “நானும் மகாராஷ்டிரப் படையில் ஒரு தளபதி, இங்கு நடக்கும் விஷயத்தை அறிந்து கொள்ள எனக்கும் உரிமையிருக்கிறது.” என்று ஆரம்பித்தார்.

“உரிமையிருக்கிறதா! சீக்கிரம் நீங்கள் கீழே போகா விட்டால் மாலுமிகளைவிட்டு இழுத்துக்கொண்டு போய் அறையில் போட்டுப் பூட்டச் செய்வேன்” என்று அடிக்காத தோஷமாய்ச் சொன்ன கப்பல் தலைவன், பத்மினியைப் பார்த்ததும் தன் கோபத்தைச் சிறிது தணித்துக் கொண்டான். “அம்மா! கப்பல் பெரிய ஆபத்திலிருக்கிறது. அதோ வருவது ஸித்தி அஹமதின் கப்பல். அவன் குண்டு வீசவும் ஆரம்பித்துவிட்டான். நீங்கள் கீழே போய் அறையிலிருப்பது தான் நல்லது. போய்விடுங்கள். இந்தத் தளபதி மட்டும் இங்கேயே இருந்து பிடிவாதத்தால் பிராணனை விட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பழையபடி தான் இருந்த ஸ்தானத்துக்கு போய்விட்டான்.

ஆத்திரம் எல்லை கடந்திருந்தாலும் அதைக் காட்டச் சக்தியற்றிருந்த பீம்ஸிங்கின்மேல் பரிதாபங் கொண்ட பத்மினி, அவரை ஆசவாசப்படுத்த முயன்று, “நாம் இவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறோம். வாருங்கள் கீழே போவோம். வேண்டாத இடத்தில் நமக்கென்ன வேலை?” என்றாள். வேண்டா வெறுப்பாகப் பீம்ஸிங் அவளைத் , தொடர்ந்து கீழே சென்றார்.

அவர்கள் வந்ததையோ போனதையோ கவனிக்காமல் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருந்த ரகுதேவ், எதிரிக் கப்பல் குண்டு வீசியும் தன் பீரங்கிகளைப் பிரயோகிக்கத் தலைவன் வசதியளிக்காதிருப்பதைக் கண்டு வெகுண்டான். சற்று நேரம் காத்திருந்துவிட்டு கப்பல் தலைவனிருந்த இடத்துக்குச் சென்று, “நான் சொன்னபடி கப்பல் முனையை ஏன் திருப்பவில்லை? எத்தனை நேரம் பீரங்கிகளைக் குறி வைத்து நான் காத்திருப்பது?” என்று கேட்டான்.

“எப்பொழுது கப்பலைத் திருப்புவதென்று எனக்குத் தெரியும்?” என்றான் கப்பல் தலைவன் பதிலுக்கு.

“எப்பொழுது திருப்புவீர்கள்! எதிரிக் கப்பல் நமது கப்பலுடன் மோதி, ஸித்தி அஹமதின் வீரர்கள் நம் கப்பலுக்குள் பாய்ந்த பிறகா?”

இந்தக் கேள்வியிலிருந்த இகழ்ச்சியைக் கப்பல் தலைவன் உணர்ந்தாலும், தன் பிடிவாதத்தையும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. “கப்பல் போரில் எனக்கும் அனுபவ முண்டு. ஸித்தி அஹமத் ஒரே ஒரு பீரங்கியை முழங்கி விட்டுச் சும்மாயிருப்பதைக் கவனி” என்றான்.

“கவனித்தேன். அவன் சும்மாயிருப்பதற்குக் காரணம், அவன் பீரங்கி சுடும் தூரத்தில் நாமில்லை என்று நினைக்கிறீர்கள். சுத்தத் தவறு. இந்தக் கப்பலைச் சேதமில்லாமல் விழுங்கப் பார்க்கிறான் ஸித்தி அஹமத். அவன் அடுத்த குண்டு. பாய்மரத்தில் விழும். அப்புறம் கப்பல் அவன் வசம்தான். பிறகு நமது பீரங்கிகளைக் கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாது. சீக்கிரம் கப்பலைத் திருப்புகள்” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் தன் ஸ்தானத்திற்கு வந்து பீரங்கிகளைத் தயாராக வைத்தான்.

கோழைத்தனத்தால் நிதானத்தை இழந்து விட்டிருந்த கப்பல் தலைவன் புத்தியில் ரகுதேவின் யோசனை சிறிதும் ஏறவில்லை. ‘நமது பீரங்கிகள் சுட்டுக் குறி தவறி விட்டால் நம்மைத் துவம்சம் செய்துவிட ஸித்தியால் முடியுமே’ என்ற நினைப்பினால், சுக்கானை ஒரே மார்க்கத்தில் வைத்து ஓடித் தப்புவதிலேயே முனைந்தான் கப்பல் தலைவன். ஆனால் ரகுதேவின் ஊகம் எத்தனை சரியென்பதை வெகு சீக்கிரம் புரிந்துகொண்டான். ஸித்தி அஹமதின் கப்பலிலிருந்து முழங்கிய இன்னொரு பீரங்கி ஜலமோகினியின் ஒரு பாய்மரத்தைத் தடாலென முறித்து வீழ்த்தியது. அவன் கப்பலும் ஜலமோகனிக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்டது. ஸித்தியின் கொள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் கப்பல் முனையில் நிற்குகொண்டு பெரிதாகக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான் ரகுதேவ். அவர்கள் கைகளில் நீண்ட கயிறுகளும், கயிறுகளின் முனையில் இரும்புக் கொக்கிகளும் இருப்பதைப் பார்த்தான். ஜலமோகினியின் மீது சீக்கிரம் அக்கொக்கிகளை வீச, எதிரிகள் கப்பலைத் தங்கள் கப்பலுக் கருகில் இழுத்துக் கொள்வார்களென்பதையும் அறிந்து காரியம் மிஞ்சி விட்டதை உணர்ந்தான். மாலுமிகளைக் கூப்பிட்டு, “இனி நாம் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. ஒரு கோழையினிடம் பணி செய்ய முயன்ற பலனை நீங்கள் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லி விட்டுக் கப்பல் தலைவனைச் சபித்துக் கொண்டே தடாலென்று பக்கத்திலிருந்த கம்பிகளில் தொத்திக் கீழ் அறைச் சாளரத்துக்குள் மறைந்து விட்டான்.

கீழ் அறையில் பத்மினியுடன் மிகுந்த கலவரத்துடன் நின்றிருந்தார் பீம்ஸிங் தம்மைக் கப்பல் தலைவன் இழிவாக நடத்தியதால் ஏற்பட்ட அவமானம் ஒருபுறமும், தங்களைத் தாக்க வருவது ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல் என்பதை

அறிந்ததால் ஏற்பட்ட கிலி ஒருபுறமும் அவரைப் பிடித்து வாட்டிக் கொண்டிருந்தன. பத்மினியைப் பற்றிய கவலையும் அவர் புத்தியைச் சூழ்ந்துகொண்டது. “ஸித்திகள் கையில் அகப்பட்டால் பத்மினி சீரழிந்துவிடுவாளே, என்ன செய்வது?” என்று ஏங்கினார். இப்படி அவர் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் அரை நிர்வாணமாக சாளரத்தின் வழியாக அறைக்குள் குதித்தான் ரகுதேவ்.

பீம்ஸிங்குக்கு இருந்த கலவரத்தில் குதித்தவன் எதிரிகளிலொருவனோ என்று நினைத்துத் தமது வாளை உறையிலிருந்து உருவத் தொடங்கினார். ரகுதேவைப் பார்த்ததும் தம்மைச் சற்று நிதானப்படுத்திக் கொண்டு. “உள்ளே நுழைய இதுதானா வழி” என்று வினவினார்.

“இதுதான் குறுக்கு வழி. சரியான வழியில் வர நேரமில்லை. எதிரிக் கப்பல் நமது கப்பலுடன் இன்னும் சில நிமிஷங்களில் மோதப் போகிறது” என்றான் ரகுதேவ்.

தையியசாலியான பத்மினிகூட இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுத் திகிலடைந்து, “ஏன் தப்ப வழி ஏதுமில்லையா?” என்று கேட்டாள்.

“இருந்தது. கோழையான கப்பல் தலைவன் வழியை உபயோகித்துக் கொள்ளவில்லை. கப்பலை ஓட்டவே லாயக்கல்லாத ஒருவனுக்குத் தலைவன் உத்தியோகமும் கிடைத்து விட்டால் பலன் இதுதான்” என்று சொல்லி விட்டுத் தன் அறையை நோக்கி நடந்தான் ரகுதேவ்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஸித்தியின் கப்பலால் பத்மினி அறையின் சாளரமும் மறைக்கப்பட்டது. மேலே கொள்ளைக்காரர்கள் தடால் தடாலென்று தாவிக்குதிக்கும் சத்தமும் அவர்கள் இடும் பேரிரைச்சலும் கேட்டன. கொள்ளைக்காரர்களின் விரஸமான வார்த்தைகளும், வெற்றியுடன் கூடிய சிரிப்பொலியும், ஜலமோகினி மாலுமிகளின் மரணக் கூச்சலுடன் கலந்து மிகக் கோரமாக எங்கும் எதிரொலி செய்தன. பத்மினி நடுநடுங்கினாள். பீம்ஸிங் வெலவெலத்து நின்றான். அந்தச் சமயத்தில் ரகுதேவ் புது ஆடைகளால் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். அவன் புதிதாக முகத்தைக் கழுவி கோபீ சந்தனம் இட்டிருப்பதையும், தலை வாரிக் கொண்டிருப்பதையும், நல்ல சரிகை வேலைப் பாடுகளுடன் கூடிய பட்டுச் சொக்காய் சராய் முதலியவற்றை அணிந்திருப்பதையும் கண்ட பீம்ஸிங்குக்கு எரிச்சல் தாங்காமல், “மரணச் சமயத்திலும் அலங்காரத்தை நிறுத்த மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறது” என்றார்.

சாதாரண நேரமாயிருந்தால் ரகுதேவ் சிரித்திருப்பான். ஆனால், அந்தச் சமயத்தில் பீம்ஸிங்கன் வார்த்தையை அவன் லக்ஷியம் செய்யவில்லை. பத்மினிக்கு அருகில் சென்று அவள் முதுகில் கையை வைத்து, “நான் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் உங்களைக் காப்பாற்றிவிட என்னாலானதைச் செய்கிறேன்” என்றான். நன்றி ததும்பும் கண்களுடன் பத்மினி அவனை நோக்கினாள். .

பத்மினியை அவன் தொட்டுப் பேசியதை விரும்பாத பீம்ஸிங், “உன்னால் என்ன செய்துவிட முடியும்?” என்று உஷ்ணமாகக் கேட்டார்.

“எவ்வளவோ செய்ய முடியும். ஆனால், அதற்கு உங்கள் உதவியும் அவசியம். நான் எதைச் சொன்ன போதிலும் மறுத்துப் பேச வேண்டாம். பேசாமலே இருந்தால் மிகவும் நல்லது. உங்கள் மௌனத்தால் நாம் பிழைக்க மார்க்கமிருக்கிறது. மௌனமாயிருப்பதாக வாளின் மேல் ஆணையிடுங்கள்” என்றான் ரகுதேவ். வேண்டா வெறுப்பாக அவன் கேட்டபடி ஆணையிட்டுக் கொடுத்தார் பீம்ஸிங்.

ரகுதேவ் பிறகு ரஜினிகாந்தைக் கூப்பிட்டுக் காலைச் சிற்றுண்டியைத் தயார் செய்யும்படி கூறிவிட்டு, அறையின் வாயிற்படியில் நின்றுத் தளத்திலிருந்து வந்த சப்தங்களை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். கொள்ளைக்காரர்களின் சிரிப்பொலி வானத்தைப் பிளக்கவே சண்டை சமாப்தியாக விட்டதென்ற முடிவுக்கு வந்தான். அறையிலிருந்த தளத்திற்குச் செல்லும் படிகளில் உச்சியிலிருந்த கதவு திடீரெனத் திறக்கப்பட்டது. குடியால் வெறிபிடித்துச் சிவந்த கண்களுடன் கையில் கத்திகளுடன் கொள்ளைக்காரர்கள் தட தடவெனப் படிகளில் இறங்கி வந்தனர். முதல் கொள்ளைக்காரன் நாலைந்து படிகளில் இறங்கியதும், ரகுதேவின் குரல் கணீரென ஒலித்தது. “அங்கேயே நில், ஒரு அடி முன்னால் எடுத்து வைத்தாலும் பிணமாகி விடுவாய்” என்றான். இச் சொற்களைக் கேட்ட கொள்ளைக்காரன் சற்று நிதானித்து எதிரே நோக்கவே, கைத்துப்பாக்கியுடன் சுடத் தயாராக ரகுதேவ் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

“என் பெயர் ரகுதேவ் பஸல்கார்! உங்கள் தலைவன் அஹமத்தை நான் அழைப்பதாகச் சொல்” என்று முன்னை விட அதிகாரத் தோரணையில் கூறினான் ரகுதேவ். ,

கொள்ளைக்காரர்கள் சற்று நேரம் ஏதோ தங்களுக்குள் கலந்து பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு அவர்களில் ஒருவன் தளத்துக்கு ஓடினான். சிலவிநாடிகள் கழிந்தன “எங்கே அவன்?” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே

பிருமாண்டமான சரீரத்துடனும், குருரமான பார்வையுடனும் ஸித்தி அஹமத் படிகளில் திடுதிடுவென இறங்கி வந்தான். வந்தவன் ரகுதேவைப் பார்த்ததும் ஒருகணம் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அடுத்த விநாடி அவன் கண்கள் வாயிற்படியைத் தாண்டி உள்ளே இருந்த பத்மினி மீது பதிந்தது.

அவளைப் பார்த்த ஸித்தி அஹமத், “ஹாஹ்... ஹாஹா” என்று பயங்கரமாக நகைத்து, “கப்பலில் இந்தச் சரக்கும் இருக்கிறதா? விடு வழியை” என்று சொல்லிக் கொண்டே பத்மினியை நோக்கச் செல்லத் தொடங்கினான்.

புதிய உறவு

முழு மதியைப் பழிக்கும் பத்மினியின் எழில் வதனம், ஸித்தி அஹமத்தின் சித்தத்தில் மூட்டிவிட்ட காமக்கனலின் உக்கிரத்தையோ, அந்த உக்கிரத்தால் ஏற்படக்கூடிய விபரீத விளைவுகளையோ புரிந்துகொள்ள ரகுதேவுக்கு அரை விநாடி கூட ஆகவில்லை. படிகளில் இறங்கி வந்ததும் அஹமத்தின் பார்வை அறைக்குள் பாய்ந்ததையும், பாய்ந்த மறுகணம் அவன் கண்களில் விவரிக்க இயலாத வெறி வீசியதையும் கண்ட ரகுதேவ், அபாயம் உச்சநிலைக்குப் போகிறதை அறிந்து கொண்டான். இஷ்டப்பட்ட பொருளுக்கு இடைஞ்சலாக நிற்கும் தன்னை வெட்டிப் போட்டு உள்ளே நுழைய அஹமத்துக்குப் பூரண சக்தி இருந்ததென்பதிலோ, அவசியமானால் வெட்டிப் போடத் தயங்கவும் மாட்டான் என்பதிலோ ரகுதேவுக்கு எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. ஸித்தி அஹமத்துக்குப் பின்னால் யம கிங்கரர்கள்மாதிரி நின்றிருந்த வீரர்கள் எந்த நிமிஷத்திலும் தன்மேல் பாயக்கூடும் என்பதையும் ரகுதேவ் நன்றாக உணர்ந்தே இருந்தான். ஆகவே அதிகாரம் நிரம்பிய குரலில் ஸித்தி அஹமத் தன்னை, விலகி நிற்கும்படி இட்ட உத்தரவும், அந்த உத்தரவைத் தொடர்ந்து மூர்க்கத்தனமாக அறைக்குள்ளே நுழைய அவன் முனைந்த வேகமும், ரகுதேவுக்கு எந்தவித ஆச்சரியத்தையும் அளிக்கவே இல்லை. ஆனால் இத்தனை ஆபத்திலும் ரகுதேவ் இருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் அசையாமல் வழியை மறித்தது மறித்த படியே நின்றிருந்தான்.

தான் இட்ட உத்தரவை அலட்சியம் செய்து, அறை வாசற்படியை அடைத்து நின்ற ரகுதேவை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் ஸித்தி அஹமத். ஆபத்து தலைக்கு மிஞ்சிய அந்த நேரத்திலும் ரகுதேவ் அதிகாரத் தோரணையுடன் எஜமான்மாதிரி நின்றிருந்தது ஸித்தி அஹமத்துக்கு வியப்பை அளிக்கவே, முன்னுக்கு வைத்த காலைச் சிறிது பின்னுக்கு இழுத்து, “ரகுதேவ்! நீ துணிச்சல் மிகுந்தவன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், துணிச்சலைக்கூட காலமறிந்துதான் கையாளவேண்டும். வழியை விடு” என்றான்.

“துணிச்சலுக்குக் காலம் அகாலம் என்பதெல்லாம் கிடையாது. பயமும் நிர்ப்பயமும் உடம்போடு பிறக்கும் குணங்கள். எந்தச் சந்தர்ப்பமும் பயங்கொள்ளியை வீரனாகவோ, வீரனைப் பயங்கொள்ளியாகவோ மாற்ற முடியாது” என்று ரகுதேவ் பதில் சொன்னான்.

பதிலின் அர்த்தத்தை நன்றாக அறிந்துகொண்ட அஹமத், “அப்படியானால் வழிவிட உத்தேசமில்லையா?” என்று மிகக் கடுமையான குரலில் கேட்டான். அந்தக் குரலில் இருந்த கடுமையின் காரணமாக அஹமத்துக்குப் பின்னாலிருந்த வீரர்கள் அவசியமானால் ரகுதேவின் மேல் பாய ஆயத்தமாக நின்றார்கள். எரிமலை போல் வெடிக்கும் வகையில் நிலைமை முற்றுகிறதை உள்ளிருந்து கவனித்த பீம்ஸிங், மனத்திற்குள் ரகுதேவைச் சபித்துக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் நில்லாமல், “இவன் கிளறிவிடுகிறான் பார்” என்று பத்மினியின் காதிலும் ரகசியமாகச் சொன்னார். பத்மினி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தன் உயிரைத் தருணமாக நினைத்து ஒரு புருஷன் தங்களைக் காப்பாற்ற முயலும்போது, பீம்ஸிங் கண்டபடி உளறுவது அவள் செவிக்கு வேம்பாயிருந்தது. ஆகவே அவர் பக்கமாக முகத்தைக்கூடத் திருப்பாமல் வாயிற்படியில் நடக்கும் நாடகத்தைக் கவனித்தவண்ணம் சிலைபோல் நின்றிருந்தாள்.

வாயிற்படியில் நின்ற ரகுதேவ் ஸித்தி அஹமத்தின் குரலில் தொனித்த கடுமையையும் லட்சியம் செய்யவில்லை. நேரடியாகப் பதிலும் சொல்லவில்லை. சம்பாஷணையை வேறு ஏதோ மார்க்கத்தில் திருப்பினான். “அஹமத்! உன் நட்பையும் உதவியையும் கோரி உன்னைத் தேடி வந்திருக்கிறேன். நீயோ என்னை விரோதியாகப் பாவித்து மிரட்டுகிறாய்! மிரட்டலுக்கு நான் பணியா மாட்டேனென்பது உனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயம்” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களில் சந்தேகமும் அச்சரியமும் கலந்து தாண்டவமாடின. “என்ன? என் நட்பைக் கோரி வந்திருக்கிறாயா? என்னை ஒழித்துக் கட்டப் பரிசளிக்க முன்வந்திருக்கும் மஹாராஷ்டிரக் கடற் படைத் தலைவனின் உபதளபதியான உனக்கு, என்மேல், இத்தனை அன்பு எத்தனை நாளாக ஏற்பட்டது” என்று இகழ்ச்சி கலந்த குரலில் கேட்டான்.

“அவசியத்தினால் அன்பு ஏற்படுவது உண்டு. அவசியத்தினால் விரோதிகளும் நண்பர்களாவது மனித சரித்திரத்தில் புதிய சம்பவமல்ல” என்றான் பதிலுக்கு ரகுதேவ்.

“நமது இந்த நட்புக்கு இப்பொழுது என்ன அவ்வளவு அவசியம்? உன் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறதே அதனால் ஏற்பட்ட அவசியமா?” என்று கேட்டான் அஹமத்.

“உயிருக்கு நான் பயந்தவன் அல்லவென்பது உனக்கும் தெரியும். யார் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமானால், என் வலது

கையைக் கவனித்துப் பார்” என்ற ரகுதேவின் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து கண்களை ஒட்டிய ஸித்தி அஹமத் ரகுதேவின் வலது கரம் அவன் அங்குப் பைக்குள் ஒளிந்திருப்பதையும், அந்தக் கையிலிருக்கும் சிறு துப்பாக்கியின் குழல் தன் வயிற்றுக்கு நேராகக் குறிவைக்கப்பட்டிருப்பதையும், கவனித்தான். அதனால் சிறிது சஞ்சலமடைந்த ஸித்தி அஹமத்தைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கிய ரகுதேவ், “அஹமத்! இஷ்டப் பட்டால் இந்த விநாடியில் உன்னைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட என்னால் முடியும். உன் நப்பு எனக்குத் தேவையில்லாவிட்டால் அதைச் செய்யவும் தயங்க மாட்டேன். அனால், நான் செய்யவிருக்கும் வேலைக்கு உன் உதவி மிக அவசியம். என் உதவியும் உனக்கு அவசியம். ஆகையால் தற்சமயம் நம்மிருவரில் யார் இறந்தாலும் இன்னொருவருக்கு நஷ்டம். ஆகையால்தான் உன்னைச் சும்மா விடுகிறேன்” என்றான்.

ரகுதேவ் என்ன சொல்கிறான், எதைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஸித்தி அஹமத், “என் உதவி உனக்கு எந்த விஷயத்தில் தேவை? என்ன வேலையை நீ செய்ய எத்தனிக்கிறாய்?” என்று வினவினான்.

“அதோ பின்னால் நிற்கும் உன் வீரர்களை அனுப்பி விடு. அறைக்குள் சென்று இருவரும் பேசுவோம். விஷயம் மிக ரகசியமானது” என்றான் ரகுதேவ்.

ஸித்தி அஹமத்தின் முகத்தில் மீண்டும் சந்தேகச் சாயை படரலாயிற்று. எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு இவனுடன் தனியாக அறையில் மாட்டிக் கொள்வது உசிதமா என்று யோசித்தான். அவன் யோசனையை நிமிஷ நேரத்தில் ஊகித்த ரகுதேவ், “அஹமத்! சந்தேகம் உன் பிறவிக்குணம் உன்னைக் கால்வதானால் இப்பொழுதே கொல்லலாமே! அறைக்குள் அழைத்துப் போக வேண்டிய அவசியமேயில்லையே. அப்படி அறைக்குள் அழைத்துப் போய் கால்வதாக வைத்துக் கொள். அதனால் லாபம்? கப்பல் உன் கையிலிருக்கிறது. நீ இறந்த மறுகணம் உன் வீரர்கள் என்னை வெட்டிப் போட்டுவிட மாட்டார்களா?” என்றான்.

ரகுதேவின் பேச்சில் உண்மை நிரம்ப இருப்பதை ஸித்தி அஹமத் உணர்ந்து கொண்டாலும் போதிய நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்படாமற் போகவே, “நான் இறந்த பின் என் வீரர்கள் உன்னை வெட்டிப் போடுவதால், எனக்கென்ன பிரயோசனம்?” என்று கேட்டான்.

அந்தக் கேள்வியிலிருந்த ஹாஸ்யம் ரகுதேவின் இதழ்களிலும் சிறிது புன்சிரிப்பை வரவழைத்தது. “வாஸ்தவம் அஹமத்! அப்படித் தனியாக

என்னுடன் பேச உனக்குப் பயமாயிருந்தால், துணையாக ஓரிரண்டு வீரர்களை மட்டும் அழைத்துக்கொள், எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை” என்றான்.

பயம் என்பதை இன்னதென்றறியாத தனக்கு ரகுதேவ் பயங்கொள்ளிப் பட்டத்தைக் கட்டுவதை ரசிக்காத ஸித்தி அஹமத், தன் வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, “ரஹீம் மட்டும் என்னுடனிருக்கட்டும். மற்றவர்கள் போய் கப்பலிலுள்ள சரக்குகளைக் கணக்குப் பார்த்து ஓரிடத்தில் சேமித்து வையுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான். உத்தரவைக் கேட்டதும் வீரர்கள் தடதடவென்று படிகளில் ஏறித் தளத்தில் மறைந்தார்கள். ரகுதேவும் வலது கையைத் தன் அங்கப் பையிலிருந்து எடுத்து ஸித்தி அஹமத்தின் கையைப் பிடித்து, “உள்ளே வா அஹமத்” என்று சொந்தமாகக் கூப்பிட்டு அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அரை குறையாக வளர்ந்திருந்த மீசையாலும், திட்டுத் திட்டாகக் காணப்பட்ட தாடியாலும், ஒரு கண் அறவே போயிருந்ததாலும் மிகப் பயங்கரமாகக் காணப்பட்ட ரஹீமும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அறைக்குள்ளே உட்கார் ஸித்தி அஹமத்துக்கும் ரஹீமுக்கும் அசனங்களைக் காட்டிய பிறகு அவர்களுக்கு எதிரில் தானும் உட்கார்ந்துகொண்ட ரகுதேவ், “அஹமத்! போரினால் நீங்களிருவரும் மிகவும் களைத்திருக்க வேண்டும். ஆகவே முதலில் சிறிது ஆகாரம் கொண்டு வரச் சொல்கிறேன். சாப்பிட்டுவிட்டுப் பேசுவோம்” என்று சொல்லிவிட்டு, “ரஜினிகாந்த்!” என்று கூப்பிட்டான். பக்கத்து அறையிலிருந்து ரஜினிகாந்த் வந்ததும், எங்கள் மூவருக்கும் அகாரம் கொண்டு வா. நல்ல மதுவும் தேவை. விருந்தாளிகள் சாமான்யமானவர்கள் அல்ல. சீக்கிரம் ஆகட்டும்” என்று உத்தரவிட்டான். உத்தரவை நிறைவேற்ற ரஜினிகாந்த் சென்றதும். ரஹீம் ரகுதேவை நோக்கி “உணவுக்கு அவசரமில்லை. முதலில் விஷயம் என்ன வென்பதைச் சொல்” என்று கேட்டான்.

“ஆம், ஆம்! விஷயத்தைச் சொல்” என்று ஸித்தி அஹமத்தும் கலந்து கொண்டான். ஸித்தி அஹமத் எதோ ஒப்புக்குத்தான் பேசுகறானென்பதையும், அறைக்குள் வந்தது முதல் அவன் பார்வை சாளரத்தருகில் உட்கார்ந்திருந்த பத்மினியையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் ரகுதேவ் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். காமத்தால் வெறி பிடித்த அவன் பார்வை படப்பட்ட பத்மினியின் தேகம் நாணத்தால் ஒடுங்கி ஒடுங்கி அவள் சொல்ல வொண்ணா வேதனையால் குன்றிப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த ரகுதேவ், அந்த நிலையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரக் கருதி, “சாப்பிட்டுக் கொண்டே விஷயத்தைப் பேசுவோம். அதற்குள் இவர்களிருவரையும் அனுப்பிவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்திருந்து, “பத்மினி, நீயும்

பீம்ஸிங்கும் சற்றுநேரம் பக்கத்தறையில் இருங்கள். நான் இவர்களுடன் பேசிவிட்டு வருகிறேன்” என்றான். பத்மினி இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து வந்தாள். அறை மிகச் சிறியதாகையால். ஸித்தி அஹமத்தும் ரஹீமும் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தைத் தாண்டித்தான், அவள் பக்கத்தறைக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆகவே அவள் அருகில் வந்ததும், அவள் லாவண்யத்தைப் பூராவாகப் பார்த்த ஸித்தி அஹமத், “யார் இவள்? இவளை எதற்காகப் பக்கத்து அறைக்கு அனுப்ப வேண்டும்? இங்கேயே ஏன் இருக்கக் கூடாது” என்று கேள்விகளை வீசினான்.

இதற்கு ரகுதேவ் சொன்ன பதில் பீம்ஸிங்கை அசர வைத்துவிட்டது. “இவள் என் மனைவி” என்றான் ரகுதேவ் அமைதியாக.

இந்தப் புதிய உறவு முறையைக் கேட்ட பீம்ஸிங்கின் கோபம் எல்லை கடந்தது அதன் காரணமாகப் பெருமூச்சு உள்ளே இழுத்தான். ஸித்தி அஹமத்தின் அடுத்த கேள்வி எழுந்தது. பீம்ஸிங்கைச் சுட்டிக்காட்டி, “அது யார்?” என்று சீறினான்.

“என் மைத்துனன்” என்றான், ரகுதேவ் சிறிதும் சலனமில்லாமல். ,

உள்ளே இழுத்த மூச்சை ஆத்திரத்தால் அப்படியே இறுகப் பிடித்துக்கொண்ட பீம்ஸிங், வெடிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டார்.

அனாவசியமான ஆத்திரத்தாலும் அசட்டுத்தனத்தினாலும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட இருந்தார் பீம்ஸிங். முழுக்க இரண்டு நாட்கள்கூட பரிச்சயமில்லாத ரகுதேவ், பத்மினியை மனைவியென்றும் தன்னை மைத்துனனென்றும் இரண்டு பேர் முன்னிலையில் உறவு கொண்டாடியது அவருக்குப் பொறுக்கவில்லை. அகையால் அதை மறுக்கும் நோக்கத்துடன், ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்துத் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டார். எதையாவது உளறிக் கொட்டி ஆபத்தில் மாட்டி வைத்துவிடப் போகிறாரோ என்று நடுங்கிய பத்மினி, அகஸ்மாத்தாகப் பின்னுக்கு வாங்குவதுபோல் சற்று நகர்ந்து பீம்ஸிங்கின் காலைத் தன் காலால் ஊன்றி மிதித்தாள். அந்த மிதிப்பைத் தொடர்ந்து அவள் வீசிய பார்வையிலும் எச்சரிக்கை கலந்திருப்பதைக் கண்ட பீம்ஸிங், தன்னை அடக்கிக் கொண்டார். பீம்ஸிங்கின் பித்துக்குளித்தனத்தை ரகுதேவும் கவனித்தான். மேற்கொண்டு அவரை அந்த இடத்தில் நிற்கவிட்டால் ஆபத்து என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்திருந்து பத்மினியிடம் சென்று அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டே, அஹமத்தும் ரஹீமும் இருந்த இடத்தைக் கடந்து அடுத்த அறையின் வாசற் படிக்குச் சென்று, “நீ உள்ளே போ பத்மினி” என்று சொல்லி பீம்ஸிங்குக்காகத் திரும்பி, “பீம்? ஏன் அங்கே நிற்கிறாய்? இப்படி வா” என்று ஏக வசனத்தில் அழைத்து, மைத்துனன் முறை கொண்டாடினான். மஹாராஷ்டிர சைன்னியத்தின் உபதளபதியான தன்னை, ஏகவசனத்தில் அவன் அழைத்தது அவருக்கு எவ்வளவோ குறைவாகப் பட்டாலும், அந்தச் சமயத்தில் ஏதும் பேசாமல் அவன் உத்தரவுப்படி. அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டார்.

அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்த ரகுதேவ், “என்ன செய்கிறது அஹமத்! மனைவிக்காக நான் இந்தப் பைத்தியத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழவேண்டியிருக்கிறது” என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

ஸித்தி அஹமத்துக்கு ரகுதேவின் போக்கிலோ, சொற்களிலோ எந்தவித நம்பிக்கையும் பிறக்கவில்லை. பீம்ஸிங்கை முதன்முதலில் பார்க்கும்போதே மிகுந்த சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்த்தான். அவருக்கு ஆகியிருந்த வயதையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. “அந்தத் தடியன் பெண்ணுக்குப் பாட்டன் மாதிரி இருக்கிறானே” என்று சந்தேகம் பூராவாகத் தொனித்த குரலில் கூறினான்.

“பீழுக்கு வயது கொஞ்சம் அதிகம்தான். அவன்தான் என் மாமனாருக்கு மூத்த பிள்ளை. அவன் பிறந்து வெகு நாள் குடும்பத்தில் குழந்தையேயில்லை. மாமனாரின் வயோதிக காலத்தில் என் மனைவி பிறந்தாள். இவள் பிறந்ததும் மாமனார் மாமியார் இருவரும் தவறி விட்டார்கள். குடும்ப பாரம் முழுவதும் பீமின் தலைமேல் விழுந்தது. பாவம் கவலையின் காரணமாக பீமின் தலை நரைக்க ஆரம்பித்ததோடு, முகமும் சற்று வயதைக் கொஞ்சம் அதிகமாகக் காண்பிக்கிறது” என்றான் ரகுதேவ்.

ரகுதேவின் குடும்ப வரலாற்றில் சிறிதும் கவலை கொள்ளாத ரஹீம், “இந்த விஷயங்களைப் பற்றி நமக்கென்ன கவலை? நமக்குத் தெரிய வேண்டிய ரகசியத்தைப் பற்றிக் கவனிப்போம்” என்றான். ஸித்தி அஹமத்தும் அப்பொழுதுதான் சற்று விழித்துக் கொண்டான். “ஆமாம் ரகுதேவ்! எதைப் பேசுவதற்காக என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினாய்?” என்ற கேட்டான்.

“இதோ! ஒரு நிமிஷத்தில் சொல்லுகிறேன் ! ரஜினிகாந்த் அதோ ஆகாரத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டான். சாப்பிட்டுக்கொண்டு பேசுவோம்” என்று ரகுதேவ் சொல்லி முடிப்பதற்கும், ரஜினிகாந்த் ஆகாரங்களை வெள்ளித் தட்டுகளில் கொண்டுவந்து அவர்களுக் கிடையேயிருந்த மஞ்சத்தில் வைப்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. தட்டிலிருந்த அரபிக் கண்ணங்களில் மதுவையும் சிறிது சிறிதாக ரஜினிகாந்த் ஊற்றி முடிந்ததும், கண்ணங்களை எடுத்து மூவரும் உறிஞ்சிக்கொண்டே பேசலானார்கள்.

“அஹமத்! உன்னைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் இந்தக் கப்பலில் விங்குர்லாவிலிருந்து இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கிளம்பினேன்” என்று பேச்சைத் தொடங்கிய ரகுதேவை நோக்கி ரஹீம் பயங்கரமாகச் சிரித்து, “ரகுதேவ்! உன் தந்திரங்களை எங்களிடம் காட்டாதே. நாங்கள் இந்தக் கப்பலை இடையில் பிடிப்போமென்று உனக்கென்ன ஜோசியம் தெரியுமா?” “என்றான்.

“ஆமாம்! இந்தக் கப்பலின் வழியில் நான் வருவேனென்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று அஹமத்தும் கலந்து கொண்டான்.

“கப்பல் தலைவனுக்குத் தகுந்த உபதலைவன்! ஊகத்தில் இரண்டுபேரும் புலிகள்! இந்தக் கப்பலின் வழியில் நீங்கள் வருவது எனக்குத் தெரியுமென்று யார் சொன்னது?” என்று கோபத்துடன் கேட்ட ரகுதேவ். ஏதோ பதில் சொல்ல முயன்ற ரஹீமை மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவிடாமல் தடுத்துத் தானே பேசலானான். “அஹமத்! விங்குர்லாவிலிருந்து புறப்படும்போது உன் கப்பல் இடையே வருமென்று நான் கனவில்கூடக் கருதவில்லை. இந்தக் கப்பலில்

நான் மால்வானுக்குப் புறப்பட்டேன். மால்வானில் என் மைத்துனனையும், மனைவியையும் எங்கள் உறவினர் வீட்டில் விட்டுவிட்டு, வேறு ஒரு கப்பலையும் ஆட்களையும் அமர்த்திக்கொண்டு, உன்னைத் தேடிவரத் திட்டமிட்டிருந்தேன். அதிர்ஷ்ட வசத்தால் உன்னை வழியில் சந்தித்தேன்” என்றான்.

அவன் சொல்லிய வார்த்தைகளில் ஒன்றைக்கூட அஹமத்தோ ரஹீமோ நம்பவில்லையென்பதை அவர்களின் முகஜாதையே காட்டியது. எந்தவித பதிலும் சொல்லாமல் ஸித்தி அஹமத் கண்ணத்தில் மதுவைப் பருகிக் கொண்டு, பக்கத்து அறையின் மார்க்கத்தலையே கண்ணை ஓட விட்டுக் கொண்டிருந்தான். பேச்சில் கவனமாயிருந்த ரஹீம் மட்டும் கேட்டான், “நீ சொல்லுவதை நாங்கள் ஏன் நம்ப வேண்டும்? எங்களை நம்ப வைப்பதற்கு அத்தாட்சி என்ன இருக்கிறது?” என்று.

“நீங்களிருவரும் இங்கு என்னுடன் உட்கார்ந்திருப்பதே அத்தாட்சி.”

இந்தப் பதிலின் .அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் விழித்த ரஹீம், “நீ சொல்வது எனக்கு விளங்க வில்லை” என்றான்.

“விளங்காது. அனால், விளங்க வைக்கிறேன். எனக்குக் கடற்போரில் சிறிது பரிச்சயமுண்டென்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“கொஞ்சமென்ன? அரபிக்கடல் பிராந்தியத்தில் உலவும் சிறந்த கடல் வீரர்களில் நீ ஒருவன் என்பதை உன் எதிரிகள் கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள்?”

“அப்படியானால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். நான் இஷ்டப்பட்டு இந்தக் கப்பலின் தலைவனுக்கு யோசனை சொல்லியிருந்தால், இந்தக் கப்பலை நீங்கள் பிடித்திருக்க முடியாது.”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், ஸித்தி அஹமத், குடிப்பதை நிறுத்தி இடிஇடியென்று மிகப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான். “கேட்டாயா ரஹீம்! நாம் இந்தக் கப்பலைப் பிடித்திருக்க முடியாதாம். நம்மிடம் இருக்கும் பீரங்கிகள் எத்தனை? இந்தச் சுண்டைக்காய்க் கப்பலில் இருக்கும் பீரங்கிகள் எத்தனை? வீரர்கள் எத்தனை? இந்தச் சுண்டைக்காய்க் கப்பலில் இருக்கும் வசதி எவ்வளவு? அல்லாஹ்! அல்லாஹ்!” என்று சிரிப்புக்கு நடுவே பேரிரைச்சலுடன் சொன்னான், ஸித்தி அஹமத். ரஹீமும் அந்தச் சிரிப்பில் கலந்து கொள்ளவே அறை அதிர்ந்தது. அனால், அந்தச் சிரிப்பு அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. ரகுதேவின் முகத்திலிருந்த இகழ்ச்சிப் பார்வையும் வெறுப்பும் அந்தச் சிரிப்புக்கு இடையே பாய்ந்து திடீரென முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது. அவன்

வார்த்தைகளும் மிகக் கடுமையாக வெளிவந்தன. “அஹமத், உன் உபதலைவனை எனக்கு அதிக மாகப் பழக்கமில்லை. ஆனால், நீ பெரிய கடல் வீரன் என்பது எனக்குத் தெரியும். நீயும் அவனுடன் சேர்ந்து முட்டாள்தனமாகச் சிரிப்பதுதான் எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. உன்னிடம் அதிக பீரங்கிகள் இல்லையென்று நான் சொன்னேனா? ஆட்கள்தான் இல்லையென்று மறுத்தேனா? ஆட்களும் பீரங்கிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டால் இந்தக் கப்பலை நீ கண்டிப்பாய் பிடித்திருக்கலாம். ஆனால் கேள்...” என்று ஏதோ ரகசியத்தைச் சொல்வதுபோல் அஹமத்தின் அருகில் தன் தலையைச் சாய்த்து அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டே சொன்னான். “அஹமத்! உன் கப்பல் கண்ணில் பட்டவுடன் இந்தக் கப்பலின் தலைவன் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை என்னிடம் கொடுத்து அது யார் கப்பல் பார் என்று சொன்னான். நான் ஊன்றிக் கவனித்தேன். கப்பல் உன்னுடையதுதானென்று சொன்னேன். ஆனால், வேறொரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லவில்லை.”

ஸித்தி அஹமத்தின் கண்கள் ரகுதேவின் முகத்தை ஏதோ கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. “உன் கப்பலின் அடிப்பாகத்தில் அரையடி கனத்துக்குப் பாசியும் கிளிஞ்சலும் ஒட்டிக் கிடப்பதை நான் சொல்லவில்லை” என்றான் ரகுதேவ்.

ஸித்தி அஹமத்தின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. வாயில் வைத்திருந்த மதுக்கண்ணத்தை ரஹீம் கூட சரேலென்று அகற்றினான். “அதிக நாள் கடல் சஞ்சாரத்திலேயே நானிருந்ததைக் கவனித்தாயா?” என்றான் அஹமத்.

“கவனித்தேன். ஆனால், உன்னைச் சந்திக்கக் கருதி அதைச் சொல்லவில்லை. இந்தக் கப்பலின் தலைவன் நானாயிருந்தால் உன் கப்பலின் அடிப்பாகம் பாசியால் கனத்திருப்பதையும் போதிய வேகம் உனக்கில்லாதிருப்பதையும் கண்டிப்பாகக் கவனித்திருப்பேன். அப்படித் கவனித்ததும் எல்லாப் பாய்களையும் விரித்துவிட்டு, தெற்கத்திக் காற்று வாட்டத்தில் பறந்திருப்பேன். உன் கைகளில் அகப்பட்டிருக்க மாட்டேன்” என்று ரகுதேவ் விவரித்தான்.

ஸித்தி அஹமத் பெரிய கொள்ளைக் காரனாயிருக்கலாம். காமப்பித்தனாயும் நடத்தை கெட்டவனாயு் மிருக்கலாம். ஆனால் இன்னொரு கடல் வீரனுடைய சாமர்த்தியத்தை மட்டும் அவனால் வியாக்காதிருக்க முடியவில்லை. “உண்மைதான் ரகுதேவ்! இந்தத் தகவலை நீ மட்டும் கப்பல் தலைவனுக்குச்

சொல்லியிருந்தால் இந்தக் கப்பலை நான் பிடித்திருக்க முடியாது” என்று ஒப்புக் கொண்டான்.

“இப்பொழுதாவது என்னிடம் சற்று நம்பிக்கை பிறந்திருக்கிறதா? போதிய அத்தாட்சியைக் கொடுத்து விட்டேனா?” என்று ரஹீமை விசாரித்தான் ரகுதேவ். ரஹீம் பதில் சொல்லாமல் அங்கீகாரத்துக்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைக்கவே, ரகுதேவ் மீண்டும் ஸித்தி அஹமத்துக்காகத் திரும்பி, “அஹமத்! கப்பல் தலைவனிடம் நான் உன் கப்பலின் நிலைமையைச் சொல்லாததற்கு உன்னைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல காரணம். நான் இப்பொழுது செய்து முடிக்கும் வேலைக்கு உன் கப்பலைத் தவிர வேறொரு கப்பல் வேண்டியிருந்தது. அதை உத்தேசித்துத்தான் மால்வானுக்குப் பயணமானேன். இடையில் நீ வரவே, உன்னிடம் இக்கப்பலைச் சிக்கவிட்டால் விலை கொடுக்காமலேயே ஒரு கப்பல் அகப்படுமோயென்று யோசித்தேன்.” என்று இழுத்தான்.

அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்தகொண்டே இரு கொள்ளைக்காரர்களும் நகைத்தார்கள். தன் வேலைக்கு ஒரு கப்பல் வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு கப்பல் தலைவனையும், அதிலிருந்த வீரர்களையும்பலி கொடுத்த ரகுதேவின் சாமர்த்தியம் கொலை, கொள்ளைகளிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டு வந்த அவ்விருவருக்கும் பெரிதும் பிடித்திருந்தது. இப்படி அவர் சந்துஷ்டியைக் கிளறிவிட்ட ரகுதேவ், “அஹமத்! இனி நான் உன்னைத் தேடி வந்த விஷயத்தைச் சொல்கிறேன் கேள். நீ சொப்பனத்தாலும் நினைக்காத அஷ்டைசுவரியம் உன்னைத் தேடி வருகிறது” என்று ஆரம்பித்தான்.

“எங்கு வருகிறது” என்று அஹமத் கேட்டான்.

“மூன்று கப்பல்களில் வருகிறது. மூன்றும் வெள்ளைக் காரக் கப்பல்கள். பத்து லக்ஷம் மொஹராக்கள் பெறுமான தங்கக் கட்டிகளுடனும், ஐந்து லக்ஷம் பெறுமான வைர வைரீரியக் கற்களுடன் மூன்று கப்பல்கள் புறப்பட இருக்கின்றன” என்றான் ரகுதேவ்.

இதைக் கேட்டதும் மதுக்கிண்ணத்தைச் சட்டெனத் தட்டில் வைத்துவிட்டு, . “பத்து லக்ஷம் பெறுமான தங்கக் கட்டிகளா?” என்று வாயைப் பிளந்தான் ரஹீம்.

“அத்துடன் ஐந்து லக்ஷம் பெறுமான கற்களும் இருக்கின்றன” என்று சுட்டிக் காட்டினான் ரகுதேவ்.

ஸித்தி அஹமத்தின் முகத்திலிருந்து வெறி விலக விட்டது. நன்றாக எழுந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு “எந்த இடத்திலிருந்து கப்பல்கள்

புறப்படுகின்றன” என்று விசாரித்தான்.

“அதைச் சொல்வேனென்று எதிர்பார்க்கிறாயா அஹமத்...?”

“ஏன்? சொல்லமாட்டாயா?”

“சொன்னால் இந்த இடத்திலேயே என்னைக் கொன்று போட்டு நீயே அந்தக் கப்பலைப் பிடிக்க எத்தனிக்கலாமே?”

“அப்படியானால் என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா?”

“பரஸ்பரம் நாம் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு தூரம் நம்பலாம் என்பது உனக்கே தெரியும். இப்பொழுது என்னிடம் பெரிய செல்வத்தின் ரகசியமிருக்கிறது. அதைக் கவர உன்னிடம் பலமிருக்கிறது. இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் காரியம் சித்திக்கும். அந்தக் கப்பல்கள் புறப்பட்டு வரும் மார்க்கத்திற்கு உன்னை அழைத்துப் போவது என் பொறுப்பு, சரக்கு சிக்கியதும் பங்கு போட்டுக் கொண்டு பிரிந்துவிடுவோம். அதுவரையும் நமக்குள் ஒற்றுமை வேண்டும்.”

“இந்தக் கப்பல்கள் எப்பொழுது புறப்படும்?”

“இன்னும் ஒரு மாதத்தில்”

“ஒரு மாதம் வரை காத்திருக்க வேண்டுமா?”

“ஆம்.”

“எந்த இடத்தில் அந்தக் கப்பல்களை நாம் சந்திக்க முடியும்?”

“அந்த இடத்துக்கு அழைத்துப் போகத்தான் நான் இருக்கிறேனே!”

மேற்கொண்டு கப்பல்களைப்பற்றி எந்தவிதத் தகவலையும் ரகுதேவ் சொல்ல மாட்டானென்பதைத் தெரிந்து கொண்ட ஸித்தி அஹமத்தின் உள்ளத்தில் உக்கிரா காரமான கோபம் பொங்கியெழுந்தும், எதிர்பார்க்கும் கொள்ளையின் ஆசையால் தன்னைப் பெரிதும் அடக்கிக் கொண்டு, “ஒரு மாதம் வரையில் நாம் என்ன செய்வது” என்று வினவினான்.

“செய்ய வேண்டிய வேலை நிரம்ப இருக்கிறது. மூன்று கப்பல்களும் பெரியவை. அவற்றில் இரண்டில் கப்பலொன்றுக்குப் பத்துப் பீரங்கிகளாவது இருக்கும். அவற்றைச் சமாளிக்க நமது இரு கப்பல்களையும் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஜலமோகினி சாதாரண வியாபாரக் கப்பல். முதலில் அதை யுத்தக் கப்பலாக மாற்றி இன்னும் சில பீரங்கிகளையும் இணைக்க வேண்டும்” என்றான் ரகுதேவ்.

“இந்த வேலைகளையெல்லாம் எங்கு செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று ரஹீம் கேட்டான்.

“சந்தேகமென்ன? விஜயதுர்க்கத்தில்தான். அங்குதான் ஸித்தி அஹமத்துக்கு வசதிகள் நிரம்ப இருக்கின்றன” என்று ரகுதேவ் பதில் கூறினான்.

இந்தப் பதில் இரண்டு கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் பூரண நம்பிக்கையை அளித்தது. சிங்கத்தின் வாயில் தலையை நுழைப்பதுபோல், தங்களுக்குச் சொந்தமான விஜயதுர்க்கத்துக்கே ரகுதேவ் வரத் தயாராயிருப்பதால், கொள்ளைக்காரக் கப்பல்களைப் பற்றிய தகவல் உண்மையாகத்தான் இருக்கும் என்பதை இருவரும் நம்பினார்கள். பிறகு கொள்ளைக்காரர் வழக்கப்படி கொள்ளையில் பங்கு எப்படி. என்பதைப் பற்றி விவாதம் நடந்தது. கிடைக்கும் பொக்கிஷத்தில் தனக்குக் கால் பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று ரகுதேவ் பிடிவாதம் செய்தான். தவிர ஜலமோகினியைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றும், ஏற்கெனவே போரில் கொல்லப்படாத ஜலமோகனி மாலுமிகளைக் கொண்டு தான் கப்பலை நடத்துவதாகவும் நிபந்தனைகள் போட்டான்.

பொக்கிஷத்தில் ஆறிலொரு பங்குக்கு மேல் கொடுக்க ஸித்தி அஹமத் ஒப்பவில்லை. கடும் சச்சரவுக்குப் பின் ஐந்திலொரு பாகத்தையும், ஜலமோகினியையும் ரகுதேவுக்குக் கொடுப்பதென முடிவாகவே ஒப்பந்தத்தை எழுத தளத்திலிருந்து மாலுமிகள் சிலர் வரவழைக்கப் பட்டார்கள். ஒப்பந்தங்களை எழுதி முடித்து ஸித்தி அஹமத்தும் ரகுதேவும் கையெழுத்திட்டு, ரஹீம் முதலிய நாலு கொள்ளைக்காரர்கள் சாட்சிக் கையெழுத்தும் போட, தகராறு ஒரு வழியாக முடிந்தது.

ஒப்பந்தப்படி ஜலமோகினியின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள ஸித்தி அஹமத்தை அழைத்துக் கொண்டு தளத்துக்குச் சென்றான் ரகுதேவ். ஸித்தி அஹமத்துக்கு அந்த அறையை விட்டு நகரவே இஷ்டமில்லை. அவன் பார்வையெல்லாம் பக்கத்து அறையை நோக்கியிருந்தது. ஆனால் இஷ்டப்படி நடக்கும் நிலைமையில் அவன் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இல்லை. தன் மாலுமிகளுக்குப் பொக்கிஷத்தின் விஷயம் தெரிந்துவிட்டால் பாதிப்பேர் ரகுதேவின் பக்கத்திலேயே சாய்வார்களென்பதை உணர்ந்திருந்தான். தலைவன் பெண்ணாசைக்காகத் தங்கள் பொன்னாசையை மாலுமிகள் நழுவவிடத் தயாராயிருக்க மாட்டார்களென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆகவே வேண்டா வெறுப்பாகத் தளத்தின் மேல் ஏறிச் சென்றான்.

தளத்தை அடைந்ததும், ரகுதேவ் கப்பலின் சொந்தக்காரன்போல் ஆணையிட ஆரம்பித்தான். “டேய்? யார் அங்கே, அந்தப் பிணங்களைத் தூக்கிக் கடலில் எறியுங்கள். தளத்திலிருக்கும் ரத்தத்தை ஜலம் விட்டுக் கழுவுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டுக் கொண்டு மேல்தளப் படிகளில் ஏறப் போனான். முதல் படியில் ரத்தவெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த ஓர் உருவம் அவன் காலைத் தடுத்தது. அது யாரென்று உற்றுப் பார்த்த ரகுதேவ், சிறிது நேரம் அசைவற்று நின்றான். அவன் காலடியில் விழுந்து கிடந்தது ஜலமோகினியின் கப்பல் தலைவனின் பிணம். மண்டையிலிருந்த வெட்டுக் காயத்திலிருந்து பெருக கட்டித்தட்டிக் கிடந்த இரத்தம், கப்பல் தலைவன் இறுதி நிலையை எப்படி. அடைந்தான் என்பதை அறிவுறுத்தியது. இது தன் கடைசிப் பயணம் என முதல் நாள் சொன்னது இந்த விதத்திலா நிறைவேற வேண்டும் என்று பெருமூச்சு விட்டான் ரகுதேவ். அதிகப்படி சிந்தித்தால் ஸித்தி அஹமத் கவனிக்கப் போகிறானே என்ற காரணத்தால், தன் அலுவல் வேலைகளைக் கவனிக்கக் கப்பல் தலைவன் உடலைத் தாண்டி மேல் தளத்திற்குச் சென்றான். சிறிது நேரத்தில் அவன் உத்தரவுப்படி தளங்கள் சுத்தப்படுத்தப்பட்டன. ஸித்தி அஹமத், கப்பலை ரகுதேவிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தன் வீரர்களுடன் தன் கப்பலுக்குப் புறப்பட்டான். அவன் சென்றதும் மீண்டும் அறைக்கு வந்த ரகுதேவ், உள்ளே பீம்ஸிங் பத்மினியுடன் பேசும் குரல் கேட்கவே சற்று நேரம் வாயிற்படியிலேயே நின்றான்.

“பத்மினி! இப்போது ரகுதேவின் உண்மை சொரூபம் தெரிகிறது. இக்கொள்ளைக்காரன் தன் சுயநலத்துக்காக இந்தக் கப்பலையே அந்த அபிஸ்னிய போக்கிரிகளிடம் ஒப்படைத்து விட்டானே, என் உயிரும் உன் கற்பும் இவனிடம் பத்திரமாயிருக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்?” என்று பீம்ஸிங் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான் ரகுதேவ். “பீம்ஸிங்! உன் உயிருக்கு ஆபத்து எதுவுமில்லை.” என்று ஆரம்பித்தவன், திடீரென்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, அறை வாயிற்படி, கதவைச் சாத்தினான். அவசர அவசரமாக பீம்ஸிங்கைப் பக்கத்து அறைக்குள் இழுத்துக் கொண்டு போய்த் தள்ளி, அந்தக் கதவையும் மூடிவிட்டுப் பத்மினியின் அருகில் வந்து கொள்ளைக்காரர்களைவிட மோசமாக அவளுடன் சரசமாடத் தொடங்க, “பத்மினி! வா இப்படி!” என்று கூப்பிட்டுப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து இழுத்து, தன் இரு கைகளாலும் அவளைத் தழுவத் தொடங்கினான்.

இலவு காத்த கிளி

திடீரென்று பலவந்தமாகக் கட்டியணைக்கப்பட்ட பத்மினி, மிதமிஞ்சிய அதிர்ச்சியால் எதுவும் செய்யவோ சொல்லவோ சக்தியற்றவளாய்ச் செயலற்று நின்றாள். தான் இருந்தது துன்ப நிலையா இன்ப நிலையா, என்பதை ஊகிக்கும் அளவுக்குக்கூட அவள் உணர்ச்சிகள் இயங்க மறுத்தன. துன்பமும் இன்பமும் அவள் உடலில் மின்னல் வேகத்தில் மாறி மாறி அலைபாய்ந்து நின்றன. மிகக் கண்ணிய மானவனென்று நான் நினைத்திருந்த ரகுதேவ், இப்படி. மிருகத்திலும் கேவலமாகவே நடந்துகொள்கிறானே என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் பெருநெருப்பாக எழுந்து நெஞ்சத்தை ஒரு வினாடி கருக்கியது. அவள் அழகிய உடலை வளைத்துச் சென்ற அந்தப் பரபுருஷனின் கரங்களால் ஏற்பட்ட ஸ்பரிசும், அடுத்த விநாடி இன்பத் தாரையை வர்ஷித்துத் துன்ப அக்னியை அணைக்கலாயிற்று. இத்தகைய மாறுபட்ட உணர்ச்சிகளுக்கு இலக்காக அடியோடு நிலை குலைந்து நின்றாலும், பத்மினியின் மனம் இறுதியில் ரகுதேவின் செய்கைக்கு நியாயமான ஒரு காரணத்தைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே முனைந்தது. சொந்த உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் தன்னை அபிஸ்னிய அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்றியுள்ள ரகுதேவ், ஒரு நாளும் இழிவான காரியத்தைச் செய்ய மாட்டான் என்று பத்மினி நினைத்தாள். அப்பொழுது செய்யும் அந்தக் கேவலமான செய்கைகூட காரியார்த்தமான நாடகமாக இருக்குமோ என்கூட எண்ண முற்பட்டாள். அவள் நினைத்தது முற்றிலும் சரியென்பதற்கு அவள் மனம் ஆதாரங்களையும் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தது.

தாங்களிருவரும் அப்பொழுதிருந்த நிலையை மூன்றா வது மனிதர் பார்த்தால், ஏதோ இறுகத் தழுவி நிற்பதைப் போலப் புலப்படுமேயொழிய, ரகுதேவ் ஓரளவு விலகியே இருப்பதையும், அவன் சரீரம் பூராவாகத் தன்மீது படாமலிருப்பதையும் பத்மினி கவனித்தாள். இடுப்புச் சேலைக்குச் சற்று மேலேயும் மார்புக் கச்சைக்குக் கீழேயும் வெளேரென்று வழுவழப்புடன் தந்தம்போல் பிரகாசித்த இடைவெளிப் பிரதேசத்தில் பதிந்திருந்த அவன் கைகள் கூட, எந்தவிதத் துராக்கிரகத்திலும் ஈடுபடாமல் கேவலம் மரக்கட்டைகள்போல் சலனமற்றிருந்ததையும் பத்மினி உணர்ந்தாள். இத்தகைய உணர்வினால் முதலில் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைச் சிறிது சிறிதாக விலக்கிக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்தாள். அந்தச் சமயத்தில்தான் ரகுதேவ் தன் கன்னத்தை அவள் கன்னத்தோடு ஓட்டினான். பிறகு லேசாகத் தன் இதழ்களை அவள் மலர்க் கன்னத்துக்காகத் திருப்பினான்.

மூச்சு நின்றாவிடும் போலிருந்தது பத்மினிக்கு. பருவ மடைந்தபின் புதிதாக ஏற்பட்ட அந்த அனுபவத்தால் அவள் உடலில் விவரிக்க இயலாத ஓர் உணர்ச்சி பாய்ந்து அவளைத் தத்தளிக்க வைத்தது. அந்தத் தத்தளிப்பிலிருந்து ரகுதேவ் அவளை மறுகணம் விடுவித்தான். குவித்து வைத்த தாமரை இதழ் போன்ற அவள் கன்னத்துக்காகத் திரும்பிய அவன் இதழ்கள், அந்த மலர்ப்படுக்கையில் பதியாது காதருகில் சென்று, “பத்மினி! பயப்படாதே. என்னிடம் சரசமாடுவதுபோல் பாசாங்கு செய். என்னை நம்பு” என்று முணுமுணுத்தான்.

பத்மினியின் உள்ளத்திலிருந்த சந்தேகங்களை அந்த ஓரிரண்டு சொற்கள் படரென்று உடைத்தெறிந்து விட்டன. அதே சமயத்தில் படரென்ற சத்தத்துடன் அக்கம் பக்கத்திலிருந்த இரண்டு கதவுகளும் திறந்தன. பக்கத்தறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உக்கரகாரமான கோபத்துடன் பீம்ஸிங் உள்ளே நுழைந்தார். படிகளுக்குச் செல்லும் கதவைத் திறந்துகொண்டு ரஹீம் நின்றான். அவனுக்குப் பின்னால் இன்னொரு அபிஸ்னியனும் நின்று கொண்டிருந்தான்.

பத்மினியைப் பிடித்திருந்த கைகளைச் சரேலென விலக்கிய ரகுதேவ், “பீம்! உன் தலையிலிருப்பது மூளையா களிமண்ணா? உன்னை யார் சமய சந்தர்ப்பமறியாமல் உள்ளே வரச் சொன்னது?” என்று பீம்ஸிங்கின்மேல் எரிந்து விழுந்துவிட்டு, ரஹீமை நோக்கித் திரும்பி “உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னது?” என்று சீறினான்.

இருந்த நிலை ரஹீமுக்கும் சிறிது சங்கடத்தை விளை வித்திருக்க வேண்டும். ஆகவே பேச்சு வராமல் சற்று திணறிவிட்டு, “ஸித்தி அஹமத்தின் உத்தரவுப்படி. வந்தேன்” என்றான்.

“என் மனைவியுடன் தனித்திருக்கும்போது உள்ளே நுழையச் சொல்லி ஸித்தி அஹமத் உத்தரவிட்டிருக்கிறானா?” என்றான் ரகுதேவ், கோபம் சிறிதுகூடத் தணியாத குரலில்.

“அந்த மாதிரி உத்தரவு எதுவும் இல்லை. இந்த அசந்தர்ப்பமான சமயத்தில் வந்தது என்னுடைய தவறு தான். அனால் நான் இவ்வளவு பட்டப்பகலில் இந்த மாதிரி அந்தரங்கமான நிலையை எதிர்பார்க்கவில்லை.” என்றான் ரஹீம், இகழ்ச்சியாகச் சிரித்துக் கொண்டே ரஹீமின் பதில் அவனுக்குப் பின்னால் நின்றவனின் மனத்திலும் நகைச்சுவையைக் கிளப்பிவிட, அவன் பயங்கரமாகப் பல்லை இளிக்க ஆரம்பித்தான். ஆனால் ரகுதேவின் ஒரு பார்வை அந்த நகைச்சுவையை ராவிவிடவே, வந்தவன் மீண்டும் வாயைக் குவித்துக் கொண்டான்.

ரகுதேவ் மேற்கொண்டு அனாவசியமான பேச்சு எதற்கும் இடங்கொடாமல், “சரி! அதிருக்கட்டும். நீ வந்த வேலையென்ன? ஸித்தி அஹமத்துடன் நீ உன் கப்பலுக்கு ஏன் போகவில்லை?” என்று கேட்டான்.

“இனிமேல் இதுதான் என் கப்பல்” என்றான் ரஹீம்.

“என்ன?”

“ஆம்! இந்தக் கப்பலில்தான் இனி எனக்கு வேலை. ஜலமோகினியில் உங்களுக்கு ஊழியம் செய்ய உபதலைவன் வேண்டுமல்லவா?”

“அதற்காக ஸித்தி அஹமத் உன்னை அனுப்பியிருக்கிறானா?”

“அமாம். உங்களுக்கு உபதலைவன் வேண்டியிருக்குமோ இருக்காதோ என்று முதன்முதலில் நானும் சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் இங்கு வந்து பார்த்த பிறகு உபதலைவன் ஒருவன் அவசியமாகவே தோன்றுகிறது.”

“அப்படியா!”

“ஆம்; தங்களுக்கு வேறு பல அலுவல்கள் இருக்கின்றன. கண்ணோட்டத்தையெல்லாம் கப்பல் மேலேயே விடுவதும் சாத்தியமல்ல.”

இத்தனை நேரம் பொறுமையாயிருந்த ரஹீமின் நண்பன் கடைசி பதிலைக் கேட்டதும் வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்துவிட்டான். ரகுதேவின் கோபம் எல்லை மீறியது. “யார். அந்த மடையன்?” என்று ரஹீமை நோக்கிக் கேட்டான்.

“சுக்கான் வேலை பார்க்க வந்திருக்கிறான். இந்தக் கப்பலின் சுக்கான்தான் போரில் இறந்துவிட்டானே” என்று ரஹீம் விவரித்தான்.

“இவனையும் அஹமத்தான் அனுப்பியிருக்கிறானா?”

“தங்களுக்கு இந்த நிலையில் உதவி செய்ய ஆட்களை அனுப்ப வேறு யாரால் முடியும்? யாருக்கு அக்கறையிருக்கிறது?”

உள்ள நிலைமையைத் தெளிவாகப் புரிந்தகொண்டான் ரகுதேவ். கப்பலில் வேலைக்கு அனுப்பும் பாவனையில் ஸித்தி அஹமத் தனக்கு இரு காவலாளிகளை அனுப்பியிருக்கிறானென்பதையும், தன்னுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் மிக ஜாக்கிரதையாகக் கவனிக்கப் படுமென்பதையும் சந்தேகமற அறிந்து கொண்டாலும், அதைச் சிறிதும் வெளிக்குக் காட்டாமல், “சரி! நீங்களிருவரும் தளத்திலிருங்கள். நான் சற்று நேரத்தில் வருகிறேன்” என்றான். இகழ்ச்சியான புன்முறுவலொன்றை வீசிவிட்டு ரஹீம் படிகளில் ஏறிக்

சென்றான். அவன் அழைத்து வந்த மற்றொரு கொள்ளைக்காரனும் அவனைத் தொடர்ந்து படிகளில் ஏறி மறைந்தான்.

அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்ததும், ரகுதேவ் தலையிலிருந்து பெரிய சுமையொன்றை இறக்கியவன்போல், ஆயாசங் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டு அறையில் இருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தன் இரு கைகளிலும் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். வெகு நேரம் வரையில் அந்த அறையில் சம்பூர்ணமான மௌனமே குடிகொண்டிருந்தது. சாதாரணமாக எதையாவது உளறிக் கொட்டும் சுபாவமுள்ள பீம்ஸிங்கூட, எதையும் பேசாமல் தீவிர யோசனையிலிருந்தாலும் அடிக்கடி ரகுதேவையும் பத்மினியையும் மாறி மாறிக் கவனிக்க மட்டும் தவற வில்லை. என்ன கவனித்தும் அவ்விருவர் மனத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை மட்டும் சிறிதும் புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் பீம்ஸிங் சங்கடப்பட்டார். பத்மினியின் முகம் கற்சிலை போலிருந்தது. முகத்தில் உணர்ச்சிகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தாலே பெண் மனத்தை அறிவது பிரம்மப் பிரயத்தனம். முகபாவமும் உள் எண்ணமும் ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற இயற்கை நியதிக்குப் பெண்கள் பெருவிலக்காக இருக்கிறார்கள். அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியும் என்ற பழமொழி பெண்களிடத்தில் சில சமயம் பலிக்கலாம். ஆனால், பலிக்காத சமயங்களும் பல உண்டு. முகத்தில் பாவம் நிரம்பிய சமயங்களே இப்படியென்றால் முகம் உணர்ச்சியற்ற வெறும் கல்லாக இருக்கும்போது எப்படி ஒரு பெண் மனத்தைப் புரிந்து கொள்வது?

பத்மினியின் முகத்தைப் பார்த்த பீம்ஸிங் எதுவும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையென்றால், ரகுதேவின் முகத்தைப் பார்க்க அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லை. “எதற்காக இவன் இப்படி முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறான்? தன் அயோக்கியத் தனத்தை மறைக்க ஏதாவது வேஷம் போடுகிறானோ?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டார். அவர் புத்தியில் கல்மிஷம் பூராவாகப் படர்ந்திருந்தமையால் தான் நினைத்ததே சரியென்ற முடிவுக்கு வந்ததுமின்றி, ரகுதேவை இப்படியே விட்டுக் கொண்டு போனால் விவகாரம் மிஞ்சிவிடுமென்ற அச்சத்தால் அவளைக் கண்டிக்கவும் தீர்மானித்தார். ஆகவே அறையில் நிலவிய மௌனத்தை அவரே கலைப்பதற்காகப் பிரயத்தனப் பட்டு, பாடப்போகும் சந்தே வித்வானைப்போல தொண்டையை இருமுறை கனைத்துக் கொண்டார். அதையும் லட்சியம் செய்யாமல் ரகுதேவ் உட்கார்ந்திருக்கவே, “ரகுதேவ்!” என்று பெயர் சொல்லியும் அழைத்தார்.

ரகுதேவ் மெள்ள தலை நிமிர்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் அவனை நோக்கி ஒரு பார்வையை வீசிய பத்மினி, அவன் முகத்தில் துன்பச் சாயை படர்ந்திருப்பதையும் மிகுந்த கவலை வாட்டியதற்கு அறிகுறியாகக் கண்களும் அயர்ந்திருப்பதையும் கண்டாள். அவன் நிலை, அவள் உள்ளத்தில் தீராத துயரத்தை அள்ளிக்கொட்டவே அவளிபரிருந்தும் பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது. கோபத்தால் “கொதித்திருந்த பீம்ஸிங் அதைச் சிறிதும் கவனிக்காமல் ரகுதேவை நோக்கித் தம் கேள்விகளை வீசலானார். அதற்குப் பூர்வாங்கமாக, “இந்த அறையில் நடந்ததை நான் கவனித்தேன்” என்று ஆரம்பித்தார்.

“ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றான் ரகுதேவ் பதிலுக்கு. அவன் குரலில் சலிப்புடன் வெறுப்பும் கலந்திருந்தது.

“பீம்ஸிங்குக்குக் கோபம் எல்லை மீறவே, “உன் சந்தோஷம் அதிக நேரம் நிலைக்கப் போவதில்லை” என்றார் உக்கிரத்துடன்

ரகுதேவ் பதிலேதும் சொல்லாமல் அவரை வெறித்துப் பார்த்தான். “ஏன் நான் சொல்வது புரியவில்லையா? பத்மினியைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு நீ செய்த அவ மரியாதையை, என் போன்ற ராஜபுத்திரன் சகித்துக் கொண்டிருப்பானென்று நினைக்கிறாயா? என்னிடம் வாளொன்று இருப்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினார் பீம்ஸிங் ன்

“தெரியும்” என்றான் ரகுதேவ், எந்தவித உணர்ச்சியையும் தொனிக்காத குரலில்.

“வாளை நான் உருவினால் என்ன விளையும் என்பது மட்டும் உனக்குத் தெரியாது.”

“அதுவும் தெரியும்.”

“என்ன” பீம்ஸிங் கோபத்தில் ஆச்சரியமும் கலந்து கொண்டது.

“நீர் வாளை உருவினால் பல விளைவுகள் ஏற்படலாம். முதலாவதாக நான் ரஹ்மைக் கூப்பிட்டு உம்மைத் தளத்துக்கு இழுத்துச் சென்று தூக்கில் போடும்படி உத்தரவிடலாம். அந்தக் கொட்டாப்புளி கழுத்துக்கேற்ற கயிறு கப்பல்களில் யதேஷ்டம்.” என்று பேசிக்கொண்டு போன ரகுதேவை இடைமறித்த பீம்ஸிங். “என்னை மிரட்டப் பார்க்கிறாயா? நானும் ஒரு தளபதியென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று சீற ஆரம்பித்தார்.

“இத்தனை ஆபத்திலும் நீங்கள் உத்தயோகத்தையும் அந்தஸ்தையும் மறக்காதிருக்கிறீர்களே” என்று ஏளனமாகச் சிரித்த ரகுதேவ். “பீம்ஸிங்! அப்படி

நான் உத்தரவிடா விட்டாலும் உங்கள் உயிர் தப்புவது கஷ்டம். ஒரு வேளை உங்களுக்கு உண்மையாக வாளைப் பிடிக்கத் தெரிந்திருந்து என்னைக் கொல்வதாக வைத்துக்கொண்டாலும், அடுத்த படி என்ன நடக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்று தொடர்ந்து கேட்டான்.

பீம்ஸிங் விழித்தார். ரகுதேவ் கேள்விக்குப் பதிலையும் சொல்லத் தொடங்க, “நானோ இந்தக் கொள்ளைக்காரர்களுக்குப் பொக்கிஷக் கப்பல்களைப் பிடித்துத் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட என்னை நீர் கொன்றால், இவர்கள் உங்களைச் சின்னா பின்னமாக வெட்டிப் போடுவார்கள். எப்படி இருந்தாலும் தளபதியான தங்களுக்கு முடிவு ஒன்றுதான். அனால், அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை” என்றான்.

“பின் எதைப் பற்றிக் கவலைப்படுகறாய்?”

“பத்மினியின் கதி என்னவாகுமென்ற கவலை ஒன்று தான் எனக்கு.”

“இவ்வளவு கவலை உனக்குப் பத்மினியிடம் உண்டாகக் காரணம்?”

“ஹிந்து மதம்.”

“என்ன ஹிந்து மதமா?”

“ஆம்; பெண்களைக் காப்பாற்றுவது அண்களின் கடமையென்று ஹிந்து மதம் சொல்லவில்லையா!”

ரகுதேவைப் போன்ற ஓர் அயோக்கியன் ஹிந்து மதத்தைப் பற்றியும் தர்மத்தைப் பற்றியும் பேசுவது பீம்ஸிங்குக்குக் கூடப் பெரிய விந்தையாக இருந்தது. “கொள்ளையடிக்கக்கூட ஹிந்து மதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதா? அனாதையாக நிற்கும் பர ஸ்திரீகளைத் தீண்டுவதும் ஹிந்து தர்மப் படிதானோ?” என்றொரு வெடியை எடுத்து வீசினார்.

அதுவரை சாவதானமாகப் பேசி வந்த ரகுதேவின் கண்கள் திடீரெனக் கோபப் பொறியைக் கக்கின. ஆசனத்தை விட்டுச் சரேலென எழுந்த ரகுதேவ், பீம்ஸிங்கை நெருங்கி விழித்துப் பார்த்து, “முட்டாள்! பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேசு. இந்தக் கப்பல் பூராவும் கொள்ளைக்காரர்கள். உன் மடத்தனத்தினால் நம்மிருவர் உயிர் மட்டுமல்ல, பத்மினியின் கற்பும் காற்றில் பறக்கும் ஸ்திதிக்குக் கொண்டு வராதே. பர ஸ்திரீயை நான் தொட்டால் காரணமாகத்தான் தொட்டிருப்பேன்” என்றான்.

“என்ன காரணம்?” என்று பீம்ஸிங் கேட்டார், வீம்பை விடாமல்.

“இப்படி வா, காட்டுகிறேன்” என்று சொல்லிப் பீம்ஸிங்கை அறையின் நடுவுக்கு இழுத்துச் சென்றான்.

“இதோ அந்த மரத்தாணில் மாட்டியிருக்கும் கண்ணாடியைப் பார்” என்றான். பீம்ஸிங் பார்த்தார். ஏதும் புரியாமல், கண்ணாடியில் என்ன தெரிகிறது?” என்றார்.

“நன்றாகப் பார். கண்ணாடியில் தளத்திலிருந்து வரும்படிகள் தெரிகின்றன அல்லவா?”

“ஆம்.”

“நான் உன்னை அறைக்கு இழுத்துச் சென்று தள்ளியிருந்தபோது எங்கு நின்றிருந்தேன்.”

“கண்ணாடிக்கெதிரில்தான்.”

“ஆகவே அறைக்கதவு திறந்திருந்த படிகளில் யாராவது இறங்கி வந்தால் எனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

இந்த விளக்கத்துக்குப் பின் பீம்ஸிங்கின் மூளையிலும் உண்மை ஓரளவு ஏறத் தொடங்கியது. “அப்படியனால் ரஹீம் வருவதை முன்னாலேயே பார்த்துவிட்டாய். ஆகவே பத்மினியை நீ...” என்று பேச ஆரம்பித்த பீம்ஸிங்கைச் சட்டென்று இடைமறித்து, “நிறுத்து; எல்லாம் அவசியத்தை முன்னிட்டு நாடகம். இந்த நாடகத்துக்குப் பின் பத்மினி என் மனைவி என்பதில் அவர்களுக்குச் சந்தேகமிருக்காது. இருந்த போதிலும் நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். உன் அசட்டுத்தனத்தைக் கொஞ்சநாள் மூட்டை கட்டி, வைத்துவிட்டுச் சொல்கிறபடி நடந்துவா. எதற்கும் காரணம் கேட்காதே” என்று சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறி விடுவிடென்று படிகளில் ஏறிச் சென்று விட்டான் ரகுதேவ்..

அவன் சென்ற பின்பு பீம்ஸிங் மெள்ள பத்மினிக்காகத் திரும்பி, “இவன் சொல்வதை நம்பலாமா?” என்று கேட்டார்.

“ஏன் நம்பக்கூடாது?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் பத்மினி.

“உன்னிடம் மனைவி உறவு முறை கொண்டாடுவது உன்னைக் காப்பாற்றத்தான் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“என்னைக் கெடுக்க எண்ணம் இருந்தால் என்னை மாத்திரம் காப்பாற்றியிருந்தால் போதுமே.”

“என்ன?”

“மைத்துனென்று சொல்லி உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியமென்ன?”

“அவசியத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் பீம்ஸிங் திணறினார். பத்மினி ரகுதேவிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை எண்ணி மனம் புழுங்கினார். தாம் என்னென்னவோ திட்டம் போட்டுக் கொண்டு ஜலமோகினிக்கு வர, இடையில் வந்தவன் தமது ஏற்பாடுகளை அடியோடு உடைத்துவிடுவான் போலிருக்கிறதே என்று நினைத்து ஏங்கினார். அந்த ஏக்கத்தலையே பகல் முழுவதையும் கழித்தார்.

மெள்ள மெள்ள இரவும் நெருங்கிப் பால் நிலவும் காய ஆரம்பித்தது. அது சமுத்திரத்தில் பிரதிபலித்த அழகைக் கண்டு பத்மினி வியந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் தளத்திலிருந்து இனிமையான கானமொன்று எழுந்தது.

“யார். பாடுகிறது?” என்று பத்மினி பீம்ஸிங்கைக் கேட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் உள்ளே வந்த ரஜினிகாந்த் “எசமான் பாடுகிறார்” என்றான்.

“என்ன இனிமையான சாரீரம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்த பத்மினி பீம்ஸிங்கிடம் ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லாமல் அறையைக் கடந்து படிகளில் ஏறித் தளத்துக்குச் சென்றாள்.

அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இலவு காத்த கிளியென நின்றார்.

இசையும் நிலவும்

ஆனந்தம் என்கிருக்கிறது? சுதந்திரத்தலா அடிமைத் தனத்திலா? வாழ்க்கையில் விடை சொல்ல முடியாத பல கேள்விகளில் இதுவும் ஒன்று! சுதந்திர வாழ்வில்தான் சுகமிருப்பதாக மனிதன் எண்ணுகிறான். அடிமைத் தனத்தில் அதைவிட ஆனந்தமிருப்பதை ஆண்டவன் அடிக்கடி அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறான். இருந்தாலும் மனிதன் தனக்கு இயற்கையாக உள்ள அகம்பாவத்தினால் உண்மையை உணர மறுக்கிறான்.

சுதந்திரம் அளிக்கக்கூடிய ஆனந்தத்தின் எல்லை மிகக் குறுகியது. மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் ஏற்படக்கூடிய சில விவகாரங்களில் மட்டுமே சுதந்திரம் ஆனந்தத்தை அளிக்க வல்லது. எசமானிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் சிறு சுதந்திரத்தை எண்ணிச் சேவகன் ஆனந்தப்படுகிறான். ஆள்பவனிடமிருந்து கிடைக்கும் பேச்சு, எழுத்துச் சுதந்திரங்களை எண்ணிப் பிரஜை ஆனந்தப்படுகிறான். வயது வந்ததும் தகப்பனிடமிருந்து கிடைக்கும் சுதந்திரத்தை நினைத்து பிள்ளைகூட சில சமயங்களில் சந்தோஷப்படுகிறான். இத்தகைய சகல சந்துஷ்டிகளின் எல்லையும் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள பொய்யான புற சம்பந்தங்களைப் பற்றியவை. இந்த ஆனந்தம் புறத்தோடு நின்றுவிடுகிறது.

ஆனால், ஆண்டவனின் அகண்ட சிருஷ்டியில் அடிமைப்படுவதால் அகத்தே ஏற்படும் ஆனந்தம், எல்லையில்லாததோர் வானக்கடல் போலவே பரந்து நிற்கின்றது. ஆண்டவனிடத்தில் அடிமைப்பட்டு நிற்பதில் சொல்ல முடியாத அனந்தத்தை அடைந்திருப்பதாக அடியார்கள் சொல்லுகிறார்கள். மனுஷ்யானந்தம், பிரம்மானந்தம் என்று ஆனந்தத்தை அளவிடச் சென்ற வேதங்கள்கூட ஆண்டவனிடத்தில் அடிமைப்படுவதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தின் ஆழத்தைக் காணமுடியாமல் திரும்பிவிட்டதாக வேத வாக்கியமே சொல்லுகிறது.

இது வேதாந்தம் என்று நினைக்கலாம். வேதாந்தமும் அனுபவ உண்மைகளும் வெவ்வேறல்ல, இரண்டும் ஒன்று தான். இன்னும் சற்றுத் தாழ்வந்தாலும் குருவுக்கு அடிமைய யிருப்பதில் சீடனும், புருஷனுக்கு அடிமையாயிருப்பதில் பதிவிரதைகளும், பதிவிரதைகளின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்பதில் நெறியுள்ள புருஷனும் எல்லையற்ற இன்பத்தை எய்தி நிற்பதைக், காண்கிறோமல்லவா?

தெய்வத்துக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தையும் குரு-சீட முறையையும், நாயக நாயகி வேதாந்தத்தையும் தள்ளிப் போட்டு மாநிலத்தில் கண்ணை ஓட்டினாலும் அடிமைத்தனத்தில் எத்தனையோ ஆனந்தத்தை ஆண்டவன் அள்ளித் தெளித்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இயற்கையின் சக்திகளுக்கு அடிமைப்படுவதால் எத்தனை ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம். தென்றலின் வீச்சு, அலை கடல் பரபரப்பு, நிலவின் குளுமை இவற்றுக்கெல்லாம் அடிமைப் பட்டு ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து மீண்டும் சுதந்திர உணர்ச்சிகளை அடைய இஷ்டப்படாமலே மெய்மறந்து பரவசப்பட்டு நிற்பதில் உள்ள ஆனந்தத்தை அளவிட முடியுமா? முடியாது. முடியாது என்பதற்கு அத்தாட்சி வேண்டுமென்றால் ஜலமோகினியின் தளத்துக்கு ஏறிவந்து மேல் தளத்துக்குச் செல்லும் படிகளின் கைப்பிடியில் சாய்ந்து நின்ற கட்டழகி பத்மினியைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

எங்கும் பரந்து கடந்த பால் நிலவுக்கும், எதிரே எழுந்து மிதந்து வந்து கொண்டிருந்த இசையமுதத்துக்கும் அடிமைப்பட்டுத் தன்னிலை மறந்து நின்றாள் பத்மினி. சலனப்பட்டு நின்ற கடல் நீரில் பிரதிபலித்த வெண்மதியின் கிரணங்களில். பளிச்சென்று எழுந்து மின்னி மின்னி மீண்டும் அலைகளில் கலந்து கலந்து நின்றன. ஆயிரமாயிரம் கண்ணாடிகள் ஒளி காட்டுவது போலிருந்த அந்த மனோகரக் காட்சியிலிருந்து தளத்துக்குக் கண்களைத் திருப்பினாள் பத்மினி. வெளேரென்ற தளத்தில் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருந்த மாலுமிகளின் உருவங்கள், பக்கவாட்டுகளிலிருந்த மரங்களில் பலவிதமான நிழல்களைப் பாய்ச்ச, உட்கார்ந்த கோணத்தையொட்டிக் குட்டையாகவும் நீண்டும் அகன்றுமிருந்த பல சித்திரங்களைத் தீட்டியிருந்தன. உட்கார்ந்திருந்த மாலுமிகள் அனைவரும் ரகுதேவின் பாட்டைக் கேட்பதில் முனைந்திருந்தாலும் இடை இடையே இசையைப் பாராட்ட எழுப்பிய, “அச்சா அச்சா” குரல்களும், “வாரேஹ்வா” சப்தங்களும் மட்டுமே தளத்திலிருந்த அமைதியை அவ்வப்பொழுது சற்றுக் கலைத்தன.

கப்பலின் பக்கம் கம்பிகளுக்கும் மேல்தளப் படிகளின் கைப்பிடிக்குமாகச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த இரட்டைக் கயிறுகளில் உட்கார்ந்து ஆடியபடியே ‘ஸாரங்கி’ வாத்தியத்தை வாசித்துக் கொண்டே மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தான் ரகுதேவ். வில்லை அழுத்திக் கொடுத்து ஸாரங்கியின் நரம்புகளைத் தடவித் தடவி விரல்களால் அவன் எழுப்பிய ஸ்வர வரிசைகள் இனிமையா அல்லது அவன் குரலிலிருந்து எழுந்த சப்தங்கள் இனிமையா என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாத நிலைமையில் அசைவற்று நின்றிருந்தாள் பத்மினி. ரகுதேவ் பாடியது சில்லறை மராட்டி உருப்படிதான். ஆனால், உருப்படியான வித்வான் சில்லறை உருப்படிகளைக்கூட எப்படிப் பாடிப்

பிறரைப் பரவசமடையச் செய்ய முடியும் என்பதைப் பத்மினி உணர்ந்தாள். மேல் தளத்தின் கைப்பிடிக்கருகில் அவள் நின்றிருந்தபடியால் ரகுதேவ் உட்கார்ந்திருந்த கயிற்றின் ஓர் ஓரம் அவன் ஆடிப் பாடப்பாட அவள் கைகள்மேல் லேசாக உராய்ந்து உராய்ந்து சென்றது. இசையின் ஆனந்தம் உள்ளத்தை வருட, ரகுதேவ் உட்கார்ந்திருந்த கயிறு அவள் கரங்களைத் தடவ, ஏதோ சொர்க்க லோகத்திலிருப்பது போல் நினைத்துக்கொண்டாள் பத்மினி.

கீழே உட்கார்ந்திருந்த மாலுமி ஒருவன் ரகுதேவின் பாட்டுக்கு லேசாகத் தபலா வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மாலுமியுடன் போட்டி போடுவதைப்போல் சமுத்திரமும் தன் அலைக்கரங்களை அம்மரக்கலத்தின் பக்க வாட்டுகளில் தட்டித்தட்டித் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்ததும் அவ்வப்பொழுது பத்மினியின் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையால் மந்திரத்தால் கட்டுண்ட சர்ப்பம்போல் பத்மினி மௌனமாகவே நீண்ட நேரம் நின்றிருந்தாள்.

அவள் வந்து வெகு நேரமாகியும் ரகுதேவ் அவளைக் கவனிக்கவேயில்லை. இருவருக்குமிடையே சிறிது தூரமிருந்தது உண்மைதான். ஆனால், உருவம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அத்தனை தூரத்தில் அவள் நிற்கவில்லை. தவிர, நிலா வேறு பட்டப்பகல் போல் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. முழுக் குருடாயிருந்தாலொழிய பத்மினியைப் போன்ற ஓர் எழிலுருவம் விழிகளில் விழாதிருக்கக் காரணமில்லை. இசையின் இன்ப ஜாலம் மனிதனைக் குருடாக அடித்து விடுகிறது. இசையின் ஒலிகள் ஆயிரம் மின்னல்களாகக் கிளம்பி உணர்ச்சிகளில் பளிச்சிடுவதால் சகல இந்திரியங்களையும் தன் வசப்படுத்திப் புறத்தே போக வொட்டாமல் செய்துவிடுகிறது. இதனால் பாடுபவனும் கேட்பவனும் ஒருங்கே மயங்கி நிற்கிறார்கள். பூதப் பொருள்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை.

பாடுவதில் அவனும் பாட்டைக் கேட்பதில் அவளுமாக மெய் மறந்திருக்க, பொழுது போவது தெரியாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பாட்டு முடிந்ததும் சுயநிலைக்கு வந்த ரகுதேவை இன்னொரு பாட்டுப் பாடும்படி மாலுமிகள் கூச்சலிட்டார்கள். ஆனால், பாட்டைவிட மனத்தைப் பரவசப்படுத்தக்கூடிய பத்மினியின் அழகிய உருவம் எதிரே காட்சியளித்ததைக் கண்ட ரகுதேவ் கயிற்றை விட்டுக் கீழே குதித்தான். குதித்தவன் இரண்டே அடியில் தனக்கும் பத்மினிக்கும் இருந்த இடைவெளியைத் தாண்டி வந்து, “பத்மினி நீ எப்பொழுது தளத்துக்கு வந்தாய்? நான் பார்க்கவேயில்லையே” என்றான்.

“பார்க்க உங்களுக்குக் கண்ணில்லை” என்றாள், பத்மினி உதடுகளில் புன்முறுவல் துலங்க.

“கண்களில்லையா! உன்னைப் பார்க்கவா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் ரகுதேவ்.

“பாட்டில்லயித்துப் பரவசப்பட்டிருந்தீர்கள். அதனால் வெளிப்பார்வை தடைப்படுவது இயற்கைதானே” என்று கூறிய அவள், மகாவீரனான அந்த புருஷன் தன் எதிரில் ஸாரங்கியும் கையுமாகத் தெருப் பாடகனைப்போல் நிற்பதைக் கண்டு லேசாகச் சிரித்தும் விட்டாள். அவள் கண் ஸாரங்கிக்காகச் சென்றதையும், தன் நிலையை அளந்ததையும், அதனால் சிரித்ததையும் கண்ட ரகுதேவும் அவளுடன் சேர்ந்துகொண்டு சிரித்தான்.

ஒருவரையொருவர் விழுங்கிவிடுவதைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இருவரும் தாங்கள் இருந்த சூழ்நிலையைக் கவனிக்கவில்லை. இப்படி. ஒருவருக்கொருவர் பேசி சிரித்ததை வேடிக்கை பார்த்த கொள்ளைக்கார மாலுமிகள் பரிசாசமாகப் பல்லை இளித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சற்று இரைந்து, “இனிமேல் எசுமான் பாட மாட்டார்” என்று கூறவே, “கொல்” லென்று சிரிப்பும் எழுந்தது.

அதுவரை மாலுமிகளோடு தானும் ஒரு மாலுமியாகச் சற்றும்த வித்தயாசமின்றிப் பேசிச் சிரித்துப் பாடிக் களிப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த ரகுதேவ், இந்தச் சிரிப்பொலியைக் கேட்டதும் சரேலென, அவர்களுக்காகத் திரும்பி, “யாரது சிரித்தது?” என்றான் மிகக் கடுமையான குரலில். சற்று நேரம் இனிமையாக இசை பொழிந்த குரலென்கே? கட்டளைத் தொனி உதிர்க்கும் இந்தக் கடுமையான சப்தமென்கே? தென்றலும் புயலும்போல மாறும் அவன் குரலையும் சுபாவத்தையும் கண்ட பத்மினி அச்சரியப் பட்டாள். அதட்டிய அவன் குரலைக்கேட்ட மாலுமிகள் பயத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றாவிட்டதைக் கண்ட அவளுக்கு அந்த மாலுமிகளை இஷ்டப்படி ஆட்டி வைக்க ரகு தேவிடம் என்ன மந்திரமிருக்கிறது என்பது மட்டும் புரியவில்லை.

எசுமானன் என்ற நிலைக்கும் ஊழியன் என்ற நிலைக்கும் பெரு வித்தியாசமுண்டு. எசுமானனாயிருப்பவன் தன்னிடம் ஊழியம் செய்பவர்களிடத்தில் மதிப்பைப் பெற வேண்டுமானால் சற்று விலகியே நிற்கவேண்டும். அதிகப் பேச்சோ கலகலப்போ வைத்துக் கொள்ளாமலிருந்தால்தான் எசுமானைக் கண்டதும் ஊழியர்கள் பயப்படுகிறார்கள். ஊழியர்கள் பரஸ்பரம் இருக்கக்கூடிய நிலை வேறு. ஊழியர்கள் கூடப் பேசிச் சிரிக்கலாம். ஒருவருக்கொருவர் தட்டிக் கொடுக்கலாம். கட்டிப் புரளலாம்.

மேற்கூறிய இரண்டு நிலைகளிலும் ஒரு மனிதன் இருப்பது மட்டும் முடியாத காரியம். ஆனால், அந்த முடியாத காரியத்தை ரகுதேவ் சாதித்துக் கொண்டிருந்ததை ஆரம்ப முதலே பார்த்து வந்திருந்தாள் பத்மினி. திடீரெனக் கடுமையான குரல்களில் உத்தரவுகளை வீச, மாலுமிகளை நடுங்க வைத்தும், திடீரென அவர்களுடன் கலந்து பேசி விளையாடி அவர்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாயும் அவன் காலங் கடத்துவதைப் பார்த்த பத்மினிக்கு அவனிடம் ஏதோ ஒரு அபார சக்தியிருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லாதிருந்தது. அப்படி ஏதாவது கொஞ்ச நஞ்ச சந்தேகம் இருந்திருந்தாலும் அன்று அவன் நிலையைக் கண்டபிறகு சந்தேகம் அடியோடு பறந்து விட்டது. சற்றுமுன் ஆடிப்பாடி, சகஜமாயிருந்த அவன் ஒரு விநாடியில் எசமானப் பதவியை அடைந்து விரட்டியதையும் அதைக் கண்டு ஊழியர்கள் பயந்ததையும் பார்த்த அவள், மேற்கொண்டு என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள்.

“யாரது சிரித்தது?” மீண்டும் கேள்வியைத் திருப்பினான் ரகுதேவ். கொள்ளைக்கார மாலுமிகளிடத்திலிருந்து பதிலேதும் இல்லை. சிலர் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டார்கள். சிலர் ஏதோ முணுமுணுத்தார்கள். ஓரிருவர் மெள்ள நழுவிக் கப்பலின் ஓரத்துக்குச் சென்றார்கள். “பெண்களின் முன்னிலையில் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எத்தனை முறை சொல்லியிருப்பேன்,” என்றொரு கேள்வியை வீசிய ரகுதேவ் மேற்கொண்டு அவர்களை விரட்ட இஷ்டப்படாமல், “சரி சரி, அவரவர் வேலையைச் செய்ய வேண்டிய இடத்துக்குச் செல்லுங்கள்!” என்றான். அடுத்த விநாடி மாலுமிகள் தளம் அதிரப் பறந்துவிடவே ரகுதேவும் பத்மினியும் மட்டும் மேல்தளக் கைப்பிடிக்கருகில் தனித்து நின்றார்கள்.

ரகுதேவ் பத்மினியை மெள்ள ஏற இறங்கப் பார்த்தான். ஏதோ பேச வாயெடுத்த பத்மினி ஒன்றும் சொல்லாமல் நகைத்தாள். பிறகு அதையும் அடக்கிக் கொண்டாள்.

“ஏன் பாதி சிரித்து நிறுத்தி விட்டீர்கள்?” என்றான் ரகுதேவ்.

“சிரிக்கப் பயமாயிருக்கறது?”

“எதற்குப் பயம்?”

“யாரோ சிரித்ததற்கு நீங்கள் விரட்டிய விரட்டலை இப்பொழுதுதானே பார்த்தேன்.”

“அந்தச் சிரிப்பு வேறு. சிரித்த ஆசாமி வேறு. சிரித்த காரணம் வேறு.”

“காரணத்தையும் அசாமியையும் ஒட்டித்தான் உங்களால் சிரிப்பை ரசிக்க முடியுமா?”

“ஆமாம், சிரிப்பில் பல ரகங்கள் உண்டல்லவா?”

“அப்படியா?”

“சந்தேகமென்ன? அவலச் சிரிப்பு. அசந்தர்ப்பச் சிரிப்பு. இகழ்ச்சிச் சிரிப்பு. கோபச் சிரிப்பு. பைத்தியச் சிரிப்பு.”

இங்கே அவனைத் தடைசெய்த பத்மினி, “கடைசியில் நீங்கள் சொன்னது என்ன சிரிப்பைக் குறிக்கிறதாக்கும்?” என்றாள்.

“இல்லை... நீங்கள் அவசரப்பட்டு விட்டீர்கள்” என்றான் ரகுதேவ்.

“அப்படியானால் என் சிரிப்பு எந்த வகையைச் சேர்ந்தது?”

“ஒரு வகையல்ல. இரண்டு மூன்று ரகங்களைச் சேர்ந்தது!”

“அவற்றையுந்தான் தெரிந்துகொள்ளுகிறேனே.”

“சொல்லட்டுமா?”

“உம்... சொல்லுங்கள்.”

சற்று நிதானித்த ரகுதேவ் குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்தி, “மோகனச் சிரிப்பு. மயக்கச் சிரிப்பு.” என்று மேலும் போகு முன் பத்மினி இன்னொரு முல்லைச் சிரிப்பை உதிர்த்து. “நல்ல கெட்டிக்காரர். போதும் போதும், முகஸ்துதி” என்றாள். அத்துடன் “பாட்டில்தான் வல்லவர் என்று பார்த்தேன்...” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“நான் உளறிக் கொட்டியதைப் பாட்டு என்றீர்கள்.”

“பாட்டின் தரம் கேட்பவர்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. இங்கு எத்தனை நேரமாக நின்றிருக்கிறேன் தெரியுமா?”

“பாவம்! காலை வலிக்குமே.”

“மனத்தில் அயர்ச்சியிருந்தால்தான் மற்ற அவயவங்கள் வலிக்கும். பாட்டுதான் கள் வெறியளிக்குமே.”

“கள்ளை அள்ளித் தரும் மரமேறிக்கு இணையாக்கி விட்டீர்கள் என்னை” என்று சொல்லிச் சிரித்த ரகுதேவ், “வாருங்கள் மேல்தளத்துக்குப் போவோம்” என்று சொல்லி அவளைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு மேல்

தளத்தின் படிகளில் ஏறிச் சென்றான். இருவரும் செல்ல முடியாத . அந்தப் படிகளில் ஒருவர் சரீரம் இன்னொருவர் மீது உராய ஏறிச் சென்ற அவ்விருவரும் மெல்ல மெல்ல ஏதோ ஒரு கனவுலகத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மேல்தளத்திற்குச் சென்றதும் தான் ஜலமோகினிக்கு வந்த முதல் நாளன்று இருந்த இடத்திலேயே பழைய மஞ்சம் போடப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்தாள் பத்மினி. அதில் பட்டு மெத்தை விரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் தலையணைகளும் சாத்தப்பட்டிருந்ததையும் கண்ட பத்மினி, “இது யாருக்கு?” என்றாள்.

“எனக்கு.”

“இரவில் இங்கேயா படுக்க உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்?”

“வேறு இடம் எங்கிருக்கிறது?”

“உங்கள் அறை.”

“கீழே இருக்கும் அறை இரண்டு. ஒன்று உங்களுக்கு; இன்னொன்று பீம்ஸிங்குக்கு.”

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பத்மினி ஸ்தம்பித்து நின்றாள். தனக்காக இந்தப் புருஷன் தன் வசதிகளை எவ்வளவு தூரம் தியாகம் செய்கிறான் என்பதைச் சந்திக்கச் சிந்தக்க அவள் உள்ளம் உருகிக் கண்களில் நீர் லேசாகத் தேங்கியது. அவள் உருக்கத்தைக் கண்ட ரகுதேவ் அவளுக்குத் தைரியமூட்டுவதற்காக அவளை இரு கைகளாலும் பிடித்து, “இப்படி உட்காருங்கள்” என்று தன் படுக்கையில் உட்காரவைத்து, “என் ஜன்மம் சாபல்யமாகி விட்டது பத்மினி. அனால், ஒரு உத்தம ஸ்திரியின் கண்ணீரையோ கருணையையோ பெற நான் தகுந்தவனல்ல” என்றான், அவள் எதிரில் நின்றபடி.

கண்களில் எழுந்த நீரைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்ட பத்மினி, “உங்களைப் பற்றிய தீர்ப்பைப் பிறர்தான் சொல்ல வேண்டும்” என்று கூறி அவனுக்குப் படுக்கையில் சிறிது இடம் விட்டு மஞ்சத்தில் நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அந்த அழைப்பை ஏற்ற ரகுதேவ் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவள் பூங்கர மொன்றை எடுத்துத் தன் கைகளில் வைத்துக் கொண்டான். கண்களைக் கீழே தாழ்த்திய வண்ணம், “பத்மினி! என் கடந்த காலக் கதையை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்; அறிந்தால் என்னிடம் மதிப்பு வைக்கமாட்டீர்கள்” என்றான். அவன் சொல்வதை அவள் நம்பவில்லையென்பதற்கு அறிகுறியாக அவன் கைகளில் சிறைப்பட்டுக் கடந்த

அவள் கை, அவன் உள்ளங் கைகளிலொன்றை லேசாக அழுத்திக்
கொடுத்தது. “தவறு பத்மினி. உங்களருகே உட்காரக்கூட எனக்குத்
தகுதியில்லை. இதோ என் கதையைக் கேளுங்கள்” என்று ரகுதேவ் தன்
கதையைச் சொல்லலானான்.

இருளடர்ந்த படிகளில்

அவன் கதையைத் தொடங்குமுன்பு பத்மினி மெல்லக் கேட்டாள். “என்னை எதற்காக ‘நீங்கள்’ ‘போங்கள்’ என்று அழைக்க வேண்டும். சாதாரணமாகக் கூப்பிட்டால் போதாதா? அத்தனை மரியாதை அவசியமா?”

ரகுதேவ் கொஞ்சம் நிதானித்துப் பிறகு பதில் சொன்னான்: “பிற ஸ்திரீகளிடம் மரியாதையாக நடந்துகொள்வது தான் புருஷ தர்மம் பத்மினி, தங்களிடம் சில தடவைகள் முறை தவறி நடந்து கொள்கிறேன். ஆனால் அது அவசியமாயிருக்கிறது. நாமிருவரும் தனித்திருக்கும் சமயங்களில் மரியாதையை மறக்க மாட்டேன். மற்ற மாலுமிகளின் முன்னிலையில் தாங்கள் என் மனைவியாகவும், நான் தங்கள் புருஷனாகவும் நாடகமாட வேண்டியதை முன்னிட்டு மரியாதையைக் கைவிட்டு “வா, போ” என்று பேசுவேன். அதனால் என்னைத் தவறாக நினைக்காதீர்கள். உதட்டிலேதான் அந்த அவமரியாதையே தவிர உள்ளத்தில் இல்லை” என்றான்.

அவன் சொன்ன சமாதானம் அவளுக்கு அவசியமேயில்லை. அவன் அதிகப்படி மரியாதை வைத்துக் கூப்பிடுவதுதான் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையே யொழிய அவன் மரியாதை தவறிவிட்டானே என்று வருத்தம் அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. அறையில் அவன் தன்னைக் கட்டிப்பிடித்த நேரத்தில்கூட அவன் செயலுக்கு நியாயம் கற்பிக்கவே தன் மனம் முற்பட்டதை எண்ணினாள்.

அதனால் ஏற்பட்ட புன்முறுவல் இதழில் அரும்பச் சொன்னாள் “நீங்கள் மரியாதை வைப்பதுதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இத்தனை பழகிய பிறகும் என்னை, “நீங்கள்” “போங்கள்” என்றால் மனத்துக்கும் பொருத்தமாயில்லை. காதுக்கும் இன்பமாயில்லை.”

இதைக் கேட்டதும் ரகுதேவின் முகத்தில் சொல்ல வொண்ணாத் துயரம் சூழ்ந்தது. “பத்மினி!” என்றான் மெள்ள. பதிலுக்கு அவள் “ஹூம்” கொட்டினாள்.

“இத்தனை அன்புக்கு நான் தகுந்தவனல்ல பத்மினி. உன் கால் தூசியைத் தொடக்கூட அந்தஸ்தில்லாதவன்” என்றான் ரகுதேவ்.

“பழைய பாடம்” என்றாள் பதிலுக்குப் பத்மினி.

“என் கதையைக் கேள். பிறகு நீயே தீர்ப்புச் சொல் என்று தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான் ரகுதேவ்.

“நான் கொங்கண நாட்டின் வடக்குப் பாகத்தில் பிறந்தேன். என் தாய் தந்தையர்களை எனக்குத் தெரியாது. என்னுடைய மூன்றாவது வயதிலேயே ஆண்டவன் திருவடி நிழலையடைந்தார்கள். அதுவும் சாதாரணமாக அல்ல. இதே ஸித்திகளின் மூதாதைகள் படையெடுத்தபோது வீட்டில் புகுந்து என் பெற்றோர்களை வெட்டிப்போட்டு, இருந்த சொத்தைக் களவாடிக் கொண்டு சென்றார்கள். என்ன காரணத்தால் அவர்கள் என் கழுத்தையும் அறுத்துப் போடவில்லையென்பது இன்னும் எனக்கு விளங்கவில்லை. பெற்றோர்களின் துண்டிக்கப்பட்ட சடலங்கள் மூலைக் கொன்றாகக் கிடக்க, நான் வீட்டுக் கூடத்தின் இடையே படுத்துக் கதறிக் கொண்டிருந்தேன். நான் சிறு குழந்தையாகையால் இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. என்னை இந்த நிலையில் கண்டதாக என் அண்ணன் பிற்காலத்தில் சொன்னான். என் தந்தை பெரிய மராட்டிய கூத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவர். வாள் போரை நன்றாக அறிந்தவர். மகாராஷ்டிர யுத்தங்கள் பலவற்றில் சேவகம் செய்து முதிய வயதின் காரணமாக ஓய்வு பெற்று வீட்டிலேயே இருந்து விட்டார். எனக்கு அண்ணன்மார் இருவர் உண்டு. இரண்டாவது அண்ணன் பிறந்து இருபது வருஷகாலம் கழித்து நான் பிறந்தேன். என் அண்ணன்மார்கள் வெளியே போயிருந்த சமயத்தில் திடீரென ஸித்திகளின் கப்பல்கள் வந்து, மாலுமிகள் ஊருக்குள் புகுந்து சூறையாட ஆரம்பித்தார்கள். ஸித்திகள் இப்படி எத்தனையோ முறை சூறையாடியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு முறை சூறையாடுகையிலும் கணக்கற்ற பேர்களைக் கொன்று போட்டார்கள். பல பெண்களைக் கற்பழித்தார்கள். அந்த மாதிரி ஒரு சூறையாடலில்தான் என் பெற்றோர்களும் ஸித்திகள் கையில் அகப்பட்டு உயிரிழந்தார்கள். ஸித்திகளுக்குப் பயந்து பகல் முழுவதும் எங்கோ மறைந்திருந்த என் பெரிய அண்ணன் இரவில் வீட்டுக்கு வந்து, இருந்த நிலையைப் பார்த்துவிட்டு, என்னையும் தூக்கிக்கொண்டு மலைக்காடுகளுக்குள் ஓடி விட்டான். இரண்டாவது அண்ணன் என்ன கதியானானென்று எனக்கு இன்னும் தெரியாது. அநேகமாக ஸித்திகளால் வெட்டப்பட்டிருப்பான்.

காட்டுக்குள் என்னுடன் ஓடிய என் மூத்த அண்ணன், ஸித்திகள் எங்கள் ஊரைப் பிணக்காடாக அடித்துவிட்டுப் போய்விட்ட பிறகு, மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்து என் தகப்பனார் மறைவிடத்தில் புதைத்து வைத்திருந்த நகை நட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டான். ஸித்திகளின் படை யெடுப்பு அடிக்கடி நடந்து கொண்டிருந்ததால் ஜனங்கள் உயிர் போவது திண்ணமாயிருந்தது. உயிர் போனாலும் நகை போகக் கூடாதென்று எங்கள் ஊரார் அனைவரும் சொத்துக்களைப் புதைத்து வைப்பது வழக்கம். இந்த வழக்கப்படி என் தகப்பனாரும் செய்திருந்தார். அந்தச் சொத்தைத் தூக்கக் கொண்டு

கொங்கணியை விட்டு மலை நாட்டுக்கே போய் அங்கொரு கிராமத்தில் என் தமையன் குடியேறினான். அவ்வூரிலிருந்த ஒரு மகாராவட்டரப் பெண்ணையே மணந்து கொண்டான். அவ்விருவர் பராமரிப்பில் நான் வளர்ந்தேன். வெகு நாள் வரை என் அண்ணன் என்னைப் பள்ளிக் கூடத்துக்கே அனுப்ப வில்லை. நான் பிறந்த துரதிருஷ்டத்தினால்தான் என் பெற்றோர் மாண்டதாக அவன் நினைத்தான். என் ஜாதகத்தைப் பார்த்த ஜோஸ்யர்கள் கூட நான் பிறக்கும் போதே கர்ம தசையுடன் பிறந்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். இதனால் என்னை என் தமையன் பெரிதும் வெறுத்தான். பத்து வயது வரை நான் பள்ளிக்கூடத்தை எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ஊரிலுள்ள காலிப் பையன்களோடு சேர்ந்து கொண்டு மலைகளில் சுற்றுவேன். இரவில் சாப்பிடும் வேளைக்கு வீட்டுக்கு வருவேன். அண்ணி விழித்திருந்தால் சோறு கிடைக்கும். அண்ணன் மட்டும் விழித் திருந்தால் நாழி கழித்து வந்ததற்காக உதை கிடைக்கும். இரண்டிலொன்று கிடைப்பது நிச்சயம்.

பத்து வருடங்கள் இப்படிக் கடந்தன. பதினொன்றாவது வயதில் நடந்த சம்பவம் என் வாழ்க்கையை வேறு திசையில் திருப்பி விட்டது. காலிப் பையன்களோடு காட்டில் சுற்றுகையில் தேச யாத்திரை செய்யும் சாது ஒருவரைச் சந்தித்தேன். மலைப் பாறையில் உட்கார்ந்து அவர் சோற்றுக் கட்டைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தார். மற்றப் பையன்களிடமிருந்து பிரிந்து வந்துவிட்ட நான் அவரிடம் சிறிது சோறு கேட்டேன். அவர் மனமுவந்து ஒரு கவளம் கையில் எடுத்துக் கொடுக்க வந்தார். நான் கையை நீட்டினேன். எடுத்த சோற்றைக் கையில் வைக்காமல் அப்படியே நின்றுவிட்டார். அவர் செய்கையின் காரணம் எனக்குப் புரியவில்லை. “சோறு கொடுக்கறாயா, இல்லையா?” என்று மிரட்டிக் கேட்டேன். அவர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு சோற்றைக் கொடுத்தார். சோறு பூராவையும் எனக்கே கொடுத்து விட்டார். “உங்களுக்கு?” என்று கேட்டேன். “எனக்குப் பசியில்லை. நீ சாப்பிடு” என்றார். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அந்தப் பாறையிலேயே உட்கார்ந்து என் கதையைச் சொல்லும் படி கேட்டார்.

கதையைச் சொல்லி முடித்தேன். சாது மௌனமாகவே கேட்டார். பிறகு 'தம்பி! நீ அண்ணன் வீட்டிலேயே இருக்க இஷ்டப்படுகறயா?' என்றார்.

“ஏன்?” என்று வினவினேன். “என்னோடு வந்துவிடு. உனக்குப் படிப்புச் சொல்லித் தருகிறேன்” என்றார்.

படிப்பைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அண்ணன் வீட்டைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. அவனைவிட்டுப் போவதில் எனக்குப் பூரண திருப்திதான். இருந்தாலும் ஒரு கவலை இருந்தது. அதைத் திட்டமாக

விசாரித்துக் கொண்டேன். “வந்து விடுகிறேன். இரண்டு வேளையும் தவறாமல் சோறு போடுவீர்களா?” என்று கேட்டேன். சாது சிரித்தார். “கண்டிப்பாய்ப் போடுகிறேன்” என்றார்.

“எப்படிப் போடுவீர்கள்? உங்களுக்குச் சொத்து ஏதேனும் இருக்கிறதா?” என்றேன்..

“நான் சொந்தக் கையை எதிர்பார்ப்பவனல்ல, பிறர் கையை எதிர்பார்க்கிறேன். நம் நாட்டில் உழைப்பவனுக்குச் சோறு கஷ்டமேயொழிய பிச்சைக்காரனுக்குச் சோறு ஒரு பிரச்சினையே அல்ல” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் சாது. “சோறு நிச்சயம் கிடைக்கும்” என்பது தெரிந்ததும் அவரோடு ஓடிவிட்டேன். அன்று முதலே நல்ல சாப்பாட்டு ராமனாக மாறினேன்” என்று சொல்லிச் சற்றுக் கதையை நிறுத்தி நகைத்தான் ரகுதேவ்.

பத்மினியிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றுதான் வெளிவந்தது. கண்களில் பிரவாகித்த நீர்த் துளிகளைப் புடவையால் மீண்டும் துடைத்துக் கொண்டாள். ரகுதேவ் தன் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“சாதுவை முதலில் யாரோ ஒரு சாதாரணப் பேர் வழியென்று நினைத்தேன். ஆனால், அவர் பிரபல கடற் படைத் தலைவனான கனோஜி ஆங்கரேயின் குருஜி என்பதைப் பின்னால் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் என்னை நேராகக் காண்டேரித் தீவுக்கு அழைத்துச் சென்று ஆங்கரேயிடம் ஒப்படைத்து, “ஆங்கரே! இந்தப் பையன் மகாராஷ்டிரத்தின் அதிர்ஷ்டம். இவனை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்று” என்றார்.

காதில் தங்க வளையங்களையும் கழுத்தில் சங்கு மாலையையும் போட்டுக் கொண்டு பெரிய மீசையுடன் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருந்த அந்தக் கடல் வீரன் என்னை நன்றாக உற்று நோக்கினார், பிறகு “யார் இவன்?” என்று வினவினார்.

“அவன் வலது உள்ளங்கையைப் பார்” என்றார் குருஜி.

“முரட்டுத்தனமாக என் கையைப் பிடித்து உள்ளங்கையை உற்று நோக்கிய ஆங்கரேஜியின் முகம் ஆச்சரியத்தால் விகசித்தது. 'குருஜி! இவன் கையில் பாக்கிய சக்கரம் இருக்கிறதே' என்று கேட்டார்.

“சாதாரண பாக்ய சக்கரமல்ல, ஜல சஞ்சாரத்துக்கும் ரேகையிருக்கறது பார்” என்றார் குருஜி.

கூர்ந்து கவனித்த ஆங்கரே, தன் குண்டலங்கள் அசைய “ஆம், ஆம்” என்றார். முடிவில் 'சரி, பையனை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்’ என்றார். சாது

சென்று விட்டார். பிறகு இன்றுவரை நான் அந்தச் சாதுவைப் பார்க்கவில்லை. என் கையில் நாட்டுக்கு அதிர்ஷ்டம் கொண்டு வரக்கூடிய பாக்கிய சக்கரம் இருப்பதாகவும், அத்துடன் ஜலரேகை இருப்பதால் அந்தப் பாக்கியம் கடற் பிராந்தியத்தின் மூலமாகத்தான் வருமென்று கனோஜியும் குருஜியும் முடிவு கட்டினார்கள். ஆகவே குருஜியின் ஆக்ஞைப்படி கனோஜி ஆங்கரே எனக்குப் படிப்பும் கடற் போர் முறைகளையும் சொல்லி வைத்தார்.

கனோஜியின் கீழ் பயில்வது அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை. நான் எப்படிப் போர் சாஸ்திரங்களைப் படித்தேன், பயின்றேன் என இன்று எண்ணிப் பார்த்தாலும் வியப்பாயிருக்கிறது. காலை சூரியோதயத்தில் ஆரம்பமாகும் தேகப் பயிற்சியிலிருந்து இரவு இரண்டு நாழிவரை நடக்கும் வாள் பயிற்சி, படகோட்டும் பயிற்சி, கப்பலில் சுக்கான் பிடிக்கும் பயிற்சி, பாய்மரத்தை விரித்து அவிழ்க்கும் பயிற்சி, துப்பாக்கிப் பயிற்சி முதலிய பல வித்தியாப்பியாசங்களைச் சோம்பேறியான நான் எப்படி சகித்தேன் என இன்றுகூட சொல்ல முடியாது.

இருபதாவது வயதில் என் வித்தியாப்பியாசம் பூர்த்தியாகி விட்டதை உணர்ந்த ஆங்கரே, எனக்கு முதன் முதலாக மாலுமி உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தார். சாதாரண மாலுமிகளை அவர் நேரிடையாக அமர்த்துவதில்லை. சிறிய கப்பல் தலைவர்கள்தான் அமர்த்துவார்கள் அனால், என்னை ஆங்கரேயே நேரில் கூப்பிட்டு அனுப்பிச் சில பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

“ரகுதேவ்! நாளை முதல் என் கடல் படையில் மாலுமியாக வேலை பார்க்கப் போகிறாய்; மனிதர்களைப் பற்றிய என் மதிப்பீடு சரியாயிருக்குமானால் இன்னும் இரண்டு வருடங்களுக்குள் நீ என் கடற்படையில் ஒரு கப்பலுக்குத் தலைவனாகலாம். ஆனால், தலைமைப் பதவியை என்னிடம் யாரும் சிபாரிசினால் அடைய முடியாது; உழைப்பினாலும் காரிய சாதனையாலுந்தான் அடையலாம்!” என்றார்.

நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றேன்.

‘ஸித்தகளை எங்குக் கண்டாலும் கொல்ல வேண்டும். ஸித்தக் கப்பல்களைப் பார்க்குமிடங்களிளெல்லாம் கொளுத்த முயலவேண்டும். அவர்கள் செல்வத்தைக் கூடிய மட்டும் கொள்ளையிட வேண்டும். இந்தக் கொள்ளையிலும் கொலையிலும் எத்தனைக் கெத்தனை அதிகமாகச் செய்கிறாயோ அத்தனைக் கத்தனை பதவி உயரும்’ என்றார் கனோதஜி.

என் வாழ்க்கை சீர்பட என்ன அழகான மூன்று வகை வேலைகள்! கொலை, கொள்ளை, தீயிட்டு அழித்தல்! மூன்றையும் எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்துப்

பெருமூச்சு விட்டேன்.

ஆங்கரே என் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை ஒரு வினாடியில், ஊகித்துக் கொண்டார். அதனால் என்னைக் கேட்டார் “மாலுமிக்கு வைத்திய சாஸ்திரம் தெரிய வேண்டுமே! சரியாகப் படித்திருக்கறாயா?” என்று.

“படித்திருக்கறேன்” என்றேன்.

“உஷ்ணத்தை எதனால் சமாளிக்கலாம்?” என்று வினவினார்.

பதிலுக்கு சம்ஸ்கிருத வாக்கியத்தையே சொன்னேன்: ‘உஷ்ணம் உஷ்ணேன சாம்யதே’ அதாவது உஷ்ணத்தை உஷ்ணத்தினால்தான் சரிப்படுத்த முடியும்” என்று.

‘நாட்டு வியாதிக்கும் அதுதான் வைத்தியம். கொலையைக் கொலையால் தவிர்க்கவேண்டும். கொள்ளையைக் கொள்ளையால் தவிர்க்க வேண்டும்’ என்றார் ஆங்கரே. அத்துடன் உன் பெற்றோர் ரத்தம் இந்த மாநிலத்தில் அதீதமாகச் சொட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே பழி வாங்கவே நீ வாழவேண்டும். ஸித்திகளை அழிப்பதே உன் லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்’ என்றார்.

இளம் உள்ளத்தில் அந்த வார்த்தைகள் வேருன்றின. அன்று முதல் பழிக்காக உயிர் வாழ்ந்தேன். நான் செய்திருக்கும் கொலைகள் கணக்கிலடங்கா. கொள்ளையோ சொல்லி முடியாது. இடையே ஆங்கரேயை விட்டு மகாராஷ்டிரத் தரைப்படையில் சேர்ந்து தஞ்சை சென்று சேவை செய்தேன். ஆங்கரே என்னை உபதளபதியாக்கனார். அதற்குப் பிறகு அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தில் என் பெயர் பிரசித்தமாயிற்று. என் பெயரைக் கேட்டவர்கள் நடுங்கினார்கள். சற்று நேரத்திற்கு முன்பு நீங்கள் பார்த்த கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் எனக்கும் எந்த வித்தியாசமுமில்லை” என்று கதையைச் சொல்லி முடித்தான் ரகுதேவ்.

பத்மினி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தன் கதையால் அவள் தன்மீது வெறுப்புக் கொண்டிருப்பாள் என்று அவன் நினைத்திருந்தால், அவன் ஏமாந்துதான் போவான். அவன் வலது கையை எடுத்துத் தன் கரங்களில் வைத்துக்கொண்ட பத்மினி, அவன் உள்ளங் கையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

“ரத்தம் தோய்ந்த கை பத்மினி” என்றான் ரகுதேவ்.

“ஊத்திரியக் கைகளுக்கு அது சகஜம். நாட்டுக்காகத் தோய்ந்த ரத்தந்தானே” என்றாள் பத்மினி.

ரகுதேவ் மஞ்சத்தை விட்டுச் சரேலென எழுந்தான். அவளும் எழுந்து அருகில் வந்தாள். “பத்மினி! நேரமாகிறது. கீழே போ” என்றான்.

“நிலவைவிடக் குளுமையான குரலில் பத்மினி கூறினாள்: “நீங்களும் வந்தால்தான் போவேன்.”

“படுக்க இடம்!”

“இருக்கிறது, வாருங்கள்.”

ரகுதேவ் சிறிது யோசித்துவிட்டு “அவ்வளவு பிடிவாதமிருந்தால் என்ன செய்வது? சரி வருகிறேன், போங்கள்” என்றான்.

பத்மினி மெள்ளப் படிகளில் இறங்கிச் சென்றாள். அவள் தலை மறைந்ததும் மீண்டும் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டான் ரகுதேவ். தலையைத் தன் இரு கைகளிலும் தாங்கிக் கொண்டு வெகுநேரம் யோசித்தான். ‘நான் கொள்ளைக்காரனாயிருக்கலாம். ஆனால், இந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கையைச் சிதைக்கும் அளவுக்கு நான் கெட்டுப் போகவில்லையே. கீழே போகாமல் இங்கேயே தங்கி விட்டால்?... அவள் திரும்பி இங்கே வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது?’ இங்கே யோசனை அறுபட்டது. மீண்டும் ஒரு யுக்தி தோன்றியது. “பீம்ஸிங்கும் நானும் ஓர் அறையில் படுத்து, பத்மினிக்குத் தனி அறையை விட்டு விட்டால்...” இதை யோசித்ததும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய்க் கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

கீழே அறைக்குச் செல்லும் தளப்படிகளின் கதவைத் திறந்து ரகுதேவ் அங்கு விளக்கு ஏதுமில்லாமல் கும் மிருட்டாயிருப்பதைக் கண்டு சற்று நிதானித்தான். கீழறைக்குச் செல்லும் படிகளுக்கு எப்பக்கத்திலும் சாளரம் கிடையாது. எதிரே அறைக் கதவையும் சாத்திவிட்டால் வெளிச்சம் எந்தப் பக்கத்திலிருந்தும் வராது. ஆனால், படிகளில் தளக்கதவு திறந்திருந்ததால் படிகளின் நடுவே சிறிது வெளிச்சம் பாய்ந்தது. கடைசிப் பட வரையில் கண்ணைச் செலுத்திய ரகுதேவ் படிகளில் இறங்கினான். அடுத்த வினாடி தளக்கதவு அடைத்துத் தாழிடப்பட்டுப் படிகளில் கும்மிருட்டு சூழ்ந்தது. அதே சமயத்தில் ரகுதேவின் தோளை ஒரு கை கெட்டியாகப் பிடித்து அழுத்தவும் முற்பட்டது.

ரகசியம்

தளப்படித் கதவு திடீரெனச் சாத்தப்பட்டவுடனேயே, சட்டென்று நின்றாவிட்டான் ரகுதேவ். அத்துடன் தோளையும் யாரோ பிடித்து அழுத்தத் தொடங்கவே அவன் உடல் எவ்விதச் சலனமுமின்றி மரக்கட்டை போலாயிற்று. ஆனால், அவன் மூளையும், மூளையால் ஏவப்பட்ட உணர்ச்சிகளும் கனவேகத்தில் வேலை செய்யவே, உடல் மேலுக்கு மரக்கட்டையாக நின்றாவிட்ட போதிலும் உள்ளூற இருந்த நரம்புகள் துடிப்புடன் நிமிர்ந்து. எந்த ஆபத்தான நிலைமையையும் சமாளிக்க அவயவங்களைத் தூண்டக்கூடிய உஷாரில் இருந்தன. தோளைப் பிடித்த கை யாருடையதாயிருக்கும் என்பதை ஸ்பரிசத்திலிருந்தே ஆராயத் தொடங்கினான் ரகுதேவ். ஒரே வினாடியில் அவன் சந்தேகம் தீர்ந்தது. தோளை அழுத்திப் பிடித்தாலும் கையின் விரல்கள் மெல்லியதாகயிருந்ததையும் கையில் லேசாக நடுக்கமும் தென்பட்டதையும் கவனித்த ரகுதேவ் மெள்ளக் கேட்டான் “ஏன் பத்மினி! நீ இன்னும் படுக்கச் செல்லவில்லையா?” என்று.

இந்தக் கேள்விக்குப் பிறகு லேசாகச் சலசலத்த காசுமீர பட்டுப் புடவையும், அந்தப் புடவை வைக்கப் பட்டிருந்த பெட்டியிலிருந்த ரோஜா அத்தரின் வாசனையும் தன்னை நெருங்குவதை உணர்ந்த ரகுதேவ் மேற்கொண்டு எதுவும் பேச சக்தியற்றவனாய் மோகனாஸ்திரத்தில் கட்டுண்டவன்போல் மௌனமாக நின்றான். படிகளில் கும்மிருட்டு. அத்துடன் பரிமளகந்தம் கமழ அப்ஸரஸைப் போல் தன்னை நெருங்கி வரும் பருவப்பெண். இந்த நிலையில் எந்தப் புருஷன்தான் சுயநிலையில் இருக்க முடியும்? எந்த உணர்ச்சியும் தன்னை மீற இடங் கொடுக்காத ரகுதேவ்கூட அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு நின்றான்.

அவன் மௌனத்தைப் பத்மினி மெள்ளக் சலைத்தாள். “உஷ், மெல்லப் பேசுங்கள், இரைய வேண்டாம்” என்று அவன் காதுக்கருகில் தன் உதடுகளைக் கொண்டு வெகு ரகசியமாகச் சொன்னாள். அதைச் சொல்லும்போது அவள் குரலில் சற்று நடுக்கமும் இருந்தது.

பத்மினி ஏதோ அபாயத்தை எதிர்பார்க்கிறாள் என்பது மட்டும் சந்தேகமறப் புரிந்தது ரகுதேவுக்கு. ஆனால், அது எத்தகைய ஆபத்தாக இருக்கக்கூடும் என்பதை யோசிக்க அவன் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை, மற்ற எவ்வளவோ ஆபத்துக்களைச் சமாளிக்கக்கூடிய அவன் இடமான மனம், பத்மினி அத்தனை சமீபத்தில் தன்னந்தனியே இருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய இயற்கை

ஆபத்தைச் சமாளிக்கப் பயப்பட்டு நடுங்கியது. இந்த நடுக்கத்தை ஒருவாறு சமாளித்துக். கொண்ட ரகுதேவ், “பத்மினி! உன் கை ஏன் இப்படி நடுங்குகிறது? நானிருக்கும்போது உணக்கு என்ன பயம்?” என்று ரகசியமாகக் கேட்டான்.

“நீங்கள் இருக்கிற வரைக்கும் பயமில்லை. நீங்கள் இல்லாவிட்டால்?” என்றாள் பத்மினி, மீண்டும் அவன் காதுக்கருகில். அந்தச் சமயத்தில் அவள் மேல்படியிலும் அவன் கீழ்ப்படியிலும் நின்றிருந்தபடியால் அவள் முக வாய்க் கட்டை அவன் தோளில் நன்றாகப் பதிந்திருந்தது. அவள் உதடுகள் காதுக்கருகில் பேசியபடியால் கன்னத்தின் ஒரு பாகம் அவன் கன்னத்தில் உராய்ந்தது.

இத்தனைக்கும் ரகுதேவ் எந்தப் பக்கத்திலும், அசையவில்லை. தலையைக் கூடப் பின்னுக்குத் திருப்பாமலே கேட்டான், “நான் இல்லாவிட்டாலா! இல்லாமல் போக வேண்டிய அவசியம்?”

“உங்களைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி நடக்கிறது.”

“சூழ்ச்சியா செய்வது யார்?”

“ஸித்தி அஹமத்!”

“அது தெரிந்த விஷயந்தானே. அவனைச் சமாளிக்கத் தானே பிரயத்தனம் செய்து வருகிறோம்.”

“நீங்கள் நினைப்பதுபோல் விஷயம் அவ்வளவு சுலபமானதல்ல.”

“ஏன்?”

“படியிலேயே உட்காருங்கள், சொல்கிறேன்.”

பத்மினியின் சொல்படி தளப் படிக்கட்டிலேயே ரகுதேவ் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் பக்கத்தில் பத்மினியும் நெருங்கி உட்கார்ந்தகொண்டாள். அவள் கையிலொன்றைத் தன் கையிலெடுத்துச் சிறைப்படுத்திக் கொண்ட ரகுதேவ், அவள் கையில் நடுக்கம் அப்பொழுது மிருந்ததைக் கவனித்தான். ராஜபுத்ர ஸ்திரீயான பத்மினியே நடுங்கும்படியான விஷயமாயிருந்ததால் செய்து சற்று கடுமையானதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். அவன் ஊகத்திற்கு ஏற்றபடி தானிருந்தது, பத்மினி சொன்ன தகவலும்.

“இந்தப் படி. விளக்குகளை நான்தான் அணைத்தேன்...” என்று ஆரம்பித்தாள் பத்மினி.

“எதற்காக?” என்று ரகுதேவ் வினவினான்.

“இரண்டு பேர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள், அவர்கள் கண்களில் படாதிருப்பதற்காக”

“ரஹீமும் அந்தச் சுக்கான் பிடிக்கும் மாலுமியும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்களா?”

“அதை எப்படி ஊகித்தீர்கள்?”

“இதென்ன பெரிய ஊகம்? என்னைக் கொல்ல ஸித்தி அஹமத் சதி செய்வதாகக் கூறினாய். அதைப் பற்றி யாராவது பேசியிருந்தது உன் காதில் விழுந்திருக்க வேண்டும். இந்தக் கப்பலில் ஸித்தி அஹமத்தின் பூரண நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் இரண்டு பேர். ஒருவன் அந்த ஒற்றைக் கண் ரஹீம். இன்னொருவன் அந்த சுக்கான்” என்று விளக்கினான் ரகுதேவ்.

“உண்மைதான், வேறு யார் ஸித்தி அஹமத்தைப் பற்றிப் பேசியிருக்க முடியும்?” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட பத்மினி, மேலும் ரகுதேவைப் பார்த்துச் சொல்லலானாள்: “நான் உங்களைவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்ததும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டார்கள். நான் கவனியாதது போல் தளப் படிக்கட்டு விளக்கை அணைத்து விட்டு தடதடவென்று இறங்கிக் கீழே போய் அறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றுவிட்டேன். ஆனால் அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்களென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலால் மீண்டும் மெதுவாகப் படிகளில் ஏறிக் கதவுக்கருகில் மறைந்து நின்று உற்றுக் கேட்டேன். வந்திருந்த சுக்கான் மாலுமி, நீங்கள் எல்லோரையும் அதிகாரம் செய்வதைப் பற்றியும், பெரிய பிரபு போல் நடந்து கொள்வதைப் பற்றியும் ரஹீமிடம் புகார் செய்து கொண்டிருந்தான். “இவனும் நம்மைப் போல் கொள்ளைக்காரன் தானே. இவன் எப்படி நம்மைக் கேவலம் அடிமைகள் போல் விரட்டலாம்?” என்று கேட்டான் சுக்கான் பிடிக்கும் மாலுமி...”

பத்மினியின் பேச்சை ரகுதேவின் பெருமூச்சொன்று சற்றுத் தடை செய்தது. “உண்மைதானே பத்மினி! எனக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?” என்றான் ரகுதேவ்.

பத்மினி பதிலுக்கு அவன்மேல் நன்றாகச் சாய்ந்து “அழகாயிருக்கிறது உங்கள் பேச்சு. உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஆயிரமாயிரம் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன” என்றாள்.

அந்தப் பைங்கிளியின் பரிவான பேச்சினாலும், பஞ்சு போன்ற உடலின். சாய்வாலும் சற்று நிதானத்தைக் கை விட்ட ரகுதேவ், தன் வலக்கரத்தை

அவள் இடைக்காகத் தவழவிட்டு அவளை இன்னும் அருகில் இழுத்தான். அந்த அழைப்பை அவள் புறக்கணிக்கவில்லை. இஷ்டத்துடன் நகர்ந்தே உட்கார்ந்தாள். அந்த நிலையில் ரகுதேவ் “என்ன வித்தியாசங்களைக் கண்டுவிட்டாய் பத்மினி?” என்று விசாரித்தான்.

“அவற்றை விவரிக்கப் போனால் அசல் செய்தியைப் பேச அவகாசமிருக்காது. ஆகையால் அதை முதலில் கேளுங்கள்” என்று லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டே சொன்ன பத்மினி பழைய விஷயத்தைத் தொடர்ந்து கூறினாள்.

“இப்படிச் சுக்கானால் கேட்கப்பட்ட ரஹீம் அவனிபம் ஒரு முக்கிய தகவலைச் சொன்னான்” என்று கூற, அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை அப்படியே விவரித்தாள் பத்மினி; ‘இவன் ஆட்டமெல்லாம் அதிக நாளில்லை’ என்றான் ரஹீம். அதன் அர்த்தத்தைச் சுக்கான் முதலில் புரிந்து கொள்ளவில்லை, ‘பொக்கிஷக் கப்பல்களைப் பிடித்த பின்பு அதில் தனக்குச் சேர வேண்டிய பங்கை எடுத்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்ணையும் தட்டிக்கொண்டு போகலாமென்று ரகுதேவ் நினைக்கிறான். ஆனால், ஸித்தி அஹமத்தின் உத்தேசம் வேறாக இருக்கிறது. கப்பல்களைப் பிடித்துக் கொடுத்த பின்பு ரகுதேவைத் தீர்த்து விட்டுப் பெண்ணைத் தான் எடுத்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்டிருக்கிறான் ஸித்தி அஹமத்’ என்று ரஹீம் விவரித்தான். ஆனால், இந்த விவகாரம் சுக்கானுக்கு நம்பிக்கையூட்டவில்லை. ஏன் இந்த மர்மத்தை ஊகிக்க ரகுதேவுக்குப் புத்தியில்லையோ?” என்று கேட்டான். அதற்கு ரஹீம் சொன்னான். “ஊகித்து என்ன பயன்? இரு கப்பல்களிலும் இருக்கும் மாலுமிகளும் ஸித்தி அஹமத்தின் ஆணைக்குட்பட்டவர்கள். எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டுமானாலும் நாம் ரகுதேவைத் தீர்த்து கட்டலாம். அவன் சந்தேகப்பட்டுப் பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வருமிடத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லாவிட்டால் ஸித்தி அஹமத் அவனை இப்பொழுதே ஒழித்து விடுவான். அழைத்துச் சென்றால் பின்னால் ஒழிப்பான். எப்படியும் அவன் அயுள் மூடிய அதிக நாட்களில்லை’ என்றான்.

இந்த விவரத்தைச் சொன்ன பத்மினி, மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவளுக்குத் தைரியம் அளிக்கும் பாவனையில் அவள் இடையை ரகுதேவின் இரும்புக்கரம் ஒருமுறை அழுத்திக் கொடுத்தது. அத்துடன் இடுப்பை விடுதலை செய்த அவன் கை அவள் கன்னத்தை இறுகப் பிடித்துத் திருப்பியது. அவன் உதடுகள் அவள் காதுக்கருகில் முணுமுணுத்தன. “பத்மினி! ரஹீம் சொன்ன விஷயத்தில் புதிதான அம்சம் எதுவுமில்லை. ஸித்தி அஹமத்தை நான் பல நாட்களாக அறிவேன். ஸித்தி

அஹமத் மட்டுமென்ன, அவன் மூதாதைகள் எப்பொழுதாவது யாரிடமாவது பேச்சுப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்களா? ஜன்ஜீரா ஸித்திகளின் சரித்திரமே கொடுத்த வாக்கை உடைத்தெறிந்த சம்பவங்களின் சங்கிலித் தொடராயிற்றே பத்மினி. சரணாகதி அடைந்த எத்தனை கோட்டைவாசிகளை ஜன்ஜீரா ஸித்திகள் கொன்றிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? கொங்கணியின் தரைக்கு வாயிருந்தால் அதுவே இவர்கள் கொடுமைகளைக் குறித்துக் கதறியிருக்குமே. ஆகையால் ரஹீமின் தகவலைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. நம்மை முன்னோக்கி ஆபத்திருப்பது நிச்சயம். அதைக் கண்டு திகிலடைவதால் எந்த லாபமுமில்லை. ஒன்று மட்டும் உறுதி. இந்த ஸித்தி அஹமத் அல்ல, அவன் கூட்டமே புரண்டு வந்தாலும் என்னைக் கொன்ற. பிறகுதான் உன் மேல் கை வைக்க முடியும். ஆகையால் நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை நீ பயப்படாதே” என்றான் ரகுதேவ்.

ரகுதேவின் வார்த்தைகள் அவள் உணர்ச்சிகளை மேலும் பொங்கச் செய்தனவே யொழிய சிறிதும் அடக்க வில்லை. அவள் கண்களிலிருந்து சொட்டிய நீர்த்துளிகள் இரண்டு அவன் கையில் உஷ்ணமாக விழுந்தன. ஒரு கையால் அவள் முகவாய்க் கட்டையைத் தாங்கி இன்னொரு கையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான் ரகுதேவ். அத்துடன் “படுக்க நேரமாயிற்று. போகலாம் வா. எழுந்திரு” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளை இரு கைகளாலும் அணைத்துத் தூக்கினான். அந்த நிலையில் கீழேயிருந்த அறைக்கதவு திறக்கப்பட்டு அறையிலிருந்த விளக்கின் வெளிச்சம் சுள்ளென்று அவ்விருவர் மேலும் விழுந்தது. திறக்கப்பட்ட ஒரு கதவின் பக்கத்தில் நின்றிருந்த பீம்ஸிங் அவ்விருவரும் இருந்த நிலையைக் கண்டு எதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல் சற்றுநேரம் பிரமை தட்டிப் போனார்.

திடீரென்று வெளிச்சம் முகத்தில் பட்டதால் கண் கூசிக் கண்ணை மூடிக்கொண்ட ரகுதேவும் பத்மினியும் விநாடி நேரத்தில் தங்களைச் சமாளித்துக்கொண்டு பிரிந்து எழுந்து நின்றார்கள். ரகுதேவ் முதலில் படிகளில் மெள்ள இறங்கிச் சென்றான். பத்மினியும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து இறங்கினாள். அறைக்குள் சென்றதும் அறைக் கதவை மெள்ளச் சாத்தினாள் பத்மினி. சாத்தும்போதே பீம்ஸிங்கை ஓரக் கண்ணால் பார்த்த அவள் அவர் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிப்பதைக் கண்டாள்.

பீம்ஸிங் காலதாமதம் செய்யாமல் அவர்கள் இருவர் நடத்தைக்கும் சமாதானம் கேட்கும் முறையில் முதல் முதலாக ரகுதேவின் மேல் பாய்ந்து, “அவ்வளவு இருட்டில் படியில் நீங்கள் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டிய காரணமென்ன?” என்று வினவினார்.

அவர் அதட்டலான குரலும் தோரணையும் ரகுதேவின் இதழ்களில் புன்முறுவலை வரவழைக்கவே அவன் ஏளனமாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்

“சிறிது ரகசியம் பேச வேண்டியிருந்தது” என்று.

“என்ன ரகசியம்” என்று மீண்டும் வினவினார் பீம்ஸிங்.

“உங்களிடம் சொல்லக்கூடிய ரகசியமாயிருந்தால் இந்த அறைக்கே வந்து பேசியிருக்க மாட்டோமா?” என்று பதில் சொன்னான் ரகுதேவ்.

தனக்குச் சொல்லக்கூடாத அப்பேர்ப்பட்ட ரகசியம் பத்மினிக்கு நேற்று வந்த இந்தக் கொள்ளைக்காரனிடம் என்ன இருக்கக்கூடும் என்ற நினைப்பினால் மிகவும் பட படத்த பீம்ஸிங், ரகுதேவை மேற்கொண்டு என்ன கேட்பதென்று தெரியாமல் தத்தளித்தார். புத்தியில் அழிக்க முடியாமல் குடிக்கொண்டுவிட்ட சந்தேகத்தால் திணறினாலும் மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு பத்மினியை நோக்கி, “என்ன பத்மினி, நான் அறியக் கூடாத ரகசியம் கூட இவரிடம் உனக்கிருக்கிறதா?” என்று சற்று அதிகார தோரணையில் கேட்டார்.

“உங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ரகசியங்களை உங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமென்ன?” என்றாள் பத்மினி பதிலுக்கு.

“எனக்குச் சம்பந்தமில்லாத ரகசியமா !”

“ஆம்!”

“அப்படிக்கூட ஒரு ரகசியம் உண்டா?”

“இருந்ததால்தானே அவரிடம் தனித்துப் பேசும்படி ஆயிற்று.”

இதற்குமேல் பொறுக்க முடியாத பீம்ஸிங், “அந்த ரகசியத்தை இருட்டில்தான் பேச வேண்டுமா?” என்று சிறினார்.

பத்மினியின் கண்களில் அவர் என்றும் காணாத இகழ்ச்சி படர்ந்தது. சற்று ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு அவரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்: “சரி நேரமாகிவிட்டது. நீங்கள் அந்த அறைக்குச் செல்லுங்கள்” என்றாள்.

“ஏன்?” என்றார் பீம்ஸிங்.

“படுத்துக் கொள்ள நேரமாகிறது.”

“உன்னிடம் காலையில் பேசிக்கொள்கிறேன்” என்று பீம்ஸிங் அடுத்த அறைக்குச் செல்லத் தொடங்க, “சரி வா” என்று ரகுதேவையும் அழைத்தார்.

பத்மினியின் அடுத்த வார்த்தைகள் அவருக்குச் சொல்லவொண்ணா அதிர்ச்சியை விளைவித்தன.

“அவரை எங்கே கூப்பிடுகிறீர்கள்?” என்றாள் பத்மினி.

“என் அறைக்கு” என்றார் பீம்ஸிங்.

“அவசியமில்லை. நீங்கள் மட்டும் போங்கள்” என்று பத்மினி கூறி, ரகுதேவை நோக்கப் புன்முறுவல் செய்தாள். பீம்ஸிங் சிலையென நின்றார்.

பெண் மனம்

பத்மினியின் இதயத்தை மட்டும் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தால் பீம்ஸிங் இத்தகைய இக்கட்டான நிலைக்கு வந்திருக்க மாட்டார். ஒருவருடைய நடத்தையைப் பற்றி மற்றொருவர் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கு முன்பு, பரஸ்பர உறவு, அந்தஸ்து, எதிராளியின் குணம் இவற்றைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் புரிந்து கொள்ளாமல் கேள்வியை வீசுபவரின் கதி பீம்ஸிங்கின் நிலைக்குத்தான் வந்து சேரும். கற்பைக் காப்பதற்காக அக்னியில் வீழ்ந்து தீய்ந்து மாயும் 'ஜோஹர்' முறையை அநாயாசமாகக் கடைப்பிடிக்கும் ராஜபுத்திர ஸ்திரிகளின் பரம்பரையில் பத்மினி வந்தவளென்பதையும், கற்பில் தன்னைவிட அவளுக்கு அதிக அக்கறை உண்டென்பதையும் பீம்ஸிங் முதலில் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாவது, அவள் தன்னைத் தகப்பன் ஸ்தானத்தில் வைத்திருந்தாலும் தான் எவ்வகையிலும் அவளுக்கு நெருங்கிய உறவினன் அல்லன் என்பதையும், அவள்மீது அதிகாரம் செலுத்தத் தனக்கு எந்தவிதப் பாத்யதையும் கிடையாதென்பதையும் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். மூன்றாவதாகத் தான் கேட்கும் கேள்வி ஏதிரே நிற்கும் ரகுதேவைத் தவிர உள்ளே அலுவலாயிருக்கும் ரஜினிகாந்தன் காதிலும் படும்படியாகக் கேட்கப் படுகறதென்பதையும், இது பத்மினி போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு எத்தனை கோபத்தை விளைவிக்கக் கூடுமென்பதையும் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், பீம்ஸிங் இருந்த மனோநிலை இந்த ஆராய்ச்சிக்கெல்லாம் இடங்கொடாததால் பத்மினியின் நடத்தையில் சந்தேகம் தொனிக்கும் முறையில் கேள்வியை வீசி வைத்தார். அந்தக் கேள்வி, பத்மினியின் அறையிலேயே ரகுதேவ் தங்குமளவிற்கு விபரீதத்தை உண்டுபண்ணும் என்று பீம்ஸிங் சொப்பனத்தில் கூட நினைக்கவில்லை.

சந்தர்ப்பங்களால் ஏற்படக்கூடிய இழிச்சொல்லுக்குப் பெண்கள் பயந்தவர்கள்தான் ஆனால், இழிச்சொல் பகிரங்கமாக வீசப்படும்போது பெண்களின் பயம் காற்றில் பறந்து விடுகிறது. அதிகமாக விரட்டப்படும் மாடு திடீரெனத் திரும்பிப் பாய்வதுபோல் அவர்களும் எதிர்த்து நின்று சீறுகிறார்கள். பெண்களின் இந்தக் குணத்தை அறிந்து கொள்ளாத பீம்ஸிங் அசந்தர்ப்பமாகக் கேட்ட கேள்வியின் பயனாக, அவர் மனத்தைப் புண்படுத்த வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடனேயே பத்மினி ரகுதேவைத் தன்னோடு தங்கும்படி கூறினாள். இதனால் பீம்ஸிங் அசந்துபோய் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டாரென்றால் ரகுதேவும் பெருத்த சங்கடத்திற்குள்ளானான். பத்மினியை வேறு அறையில் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்லலாமென்று திட்டம் போட்டுக் கொண்டு வந்த

ரகுதேவ், நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டதைக் கண்டு ஏதும் சொல்லத் தெரியாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே திணறலானான். அந்தத் திணறலின் காரணமாக அவன் தன் சட்டைப் பைக்குள் கையைவிட்டு அப்படியும் இப்படியும் திரும்பியதையும் அறையின் மேலே கண்களைத் தூக்கி எதையோ ஆராய்வதுபோல் பாசாங்கு செய்ததையும் கண்ட பத்மினியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. “என்ன யோசனை செய்கிறீர்கள், இரவு முழுவதும் நாம் இப்படியே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டியதுதானா?” என்று ரகுதேவை நோக்கக் கேட்டாள்.

சிந்தனை அலைகளை அந்தக் கேள்வி சற்றுச் சிதற அடிக்கவே சுயநிலைக்கு வந்த ரகுதேவ், “நிற்க வேண்டிய அவசியமில்லை. படுத்துக் கொள்ளவும் நேரமாகிவிட்டது. ஆனால், இராக் காலங்களில் நீங்கள் நினைக்குமளவுக்கு எச்சரிக்கை தேவையில்லை” என்றான் பத்மினியை நோக்கி.

அவன் சொற்களுக்கு அர்த்தம் புரியாமல் தன் விழிகளை அகல விரித்தாள் பத்மினி. கற்சிலையாயிருந்த பீம்ஸிங்குக்குக் கூடச் சற்று உயிர் வந்திருக்க வேண்டும். “நீ சொல்வது புரியவில்லை” என்று ரகுதேவை நோக்கப் பீம்ஸிங் அறிவித்தார்.

ரகுதேவ் அவரை ஒரு விநாடி உற்று நோக்கிவிட்டு, “பத்மினியின் அபிப்பிராயத்தையே உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே, நான் சொல்வது எப்படிப் புரியும்?” என்றான்.

பீம்ஸிங்கன் குழப்பம் அதிகமாயிற்று. இருந்தாலும், அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமலே, “வருஷக்கணக்கில் பத்மினியுடன் பழகிய எனக்கு அவள் அபிப்பிராயம் புரியாது, நேற்று வந்த உனக்குத்தான் புரியும்” என்று மிடுக்காகவே பேசினார்.

“ஒருவரைப் புரிந்துகொள்ள அறிவுதான் அவசியமேயொழிய காலம் தேவையில்லை. உதாரணமாக, இந்த அறையில் என்னைப் பத்மினி படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னதன் காரணத்தை அரை விநாடியில் புரிந்து கொண்டேன் பல நாட்கள் பழகியதாகக் கூறும் உமக்குப் பத்துத் தடவை விளக்கச் சொன்னாலும் புரியப் போவதில்லை” என்றான் ரகுதேவ்.

இந்தப் பதில் பீம்ஸிங்கின் எரிச்சலைச் சற்று அதிகப் படுத்தவே, “அந்தக் காரணத்தை நானும்தான் தெரிந்து கொள்கிறேன், விளக்கிச் சொல்லுங்களேன்” என்றார்.

“இதில் விளக்கும்படியான மர்மம் ஏதுமில்லை. ஸித்தி அஹமத் இந்தக் கப்பலில் தற்சமயம் இல்லாவிட்டாலும் நம்மை வேஷ பார்க்க ஆட்களை அனுப்பியிருக்கிறான். அன்று இதே அறையில் நான் நாடகமாடியபோது அதை ரஹீம் எத்தனை உன்னிப்பாகக் கவனித்தான் என்பதை நீங்களே பார்த்தீர்கள். ஆகையால் நாம் மிக எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. நானும் பத்மினியும் கணவன் மனைவி அல்லவென்பதை ரஹீமோ அவன் நண்பனோ புரிந்து கொண்டால், பிறகு நமது உயிர்களோ அல்லது பத்மினியின் கற்போ எத்தனை விநாடி தங்கும் என்று சொல்ல முடியாது. அத்தகைய சந்தேகம் எதுவும் நேரிடாதிருக்கவே பத்மினி தன்னுடன் இதே அறையில் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறாள்” என்று விளக்கினான். ரகுதேவ்.

“இது வாஸ்தவந்தானா பத்மினி?” என்று கேட்டார் பீம்ஸிங்.

பத்மினி உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தான் சிருஷ்டித்த அசந்தர்ப்பமான நிலைக்குப் பரிகாரம் தேடவே ரகுதேவ் அத்தகைய விளக்கத்தைச் சாதூர்யமாகக் கூறினான் என்பது அவளுக்குச் சந்தேகமற்றத் தெரியவே அவனிடம் அவளுக்கிருந்த மதிப்பும் அன்பும் பன்மடங்கு உயரலாயிற்று. அத்தனைக்கத்தனை பீம்ஸிங்கிடம் அவளுக்கு அருவருப்பும் அதிகமாகத் தொடங்கியது. இருந்தாலும் அந்தச் சமயத்தில் அவர் மனத்தை மேலும் புண்படுத்த இஷ்டப்படாமல், “வாஸ்தவமில்லாமல் வேறு எப்படியிருக்க முடியும்? ராஜபுத்திர வம்சத்தில் பிறந்த உங்களுக்கு உங்கள் வம்ச ஸ்த்ரீகளின் குணம் ஏன் சிறிது கூடப் புரியவில்லை?” என்று கேட்டாள்.

ரகுதேவின் விளக்கத்தினாலும் பத்மினியின் பதிவினாலும் ஓரளவு மனச்சாந்தியைப் பெற்றாலும் முழுத் திருப்தியையும் அடையாத பீம்ஸிங், “சரி! அப்படியானால் நான் என் அறைக்குப் போகிறேன்” என்று அரை மனதுடன் கிளம்பினார்.

ரகுதேவ் அவரைத் தடுத்து, “இராக் காலங்களில் இத்தனை எச்சரிக்கைக்கு அவசியமில்லையென்று சொன்னேனே, அதை நீங்கள் காதில் வாங்கிக் கொள்ள வில்லையா?” என்று கேட்டான்.

அடுத்த அறைக்காக எடுத்து வைத்த காலைப் பின்னுக்கு வாங்கிக் கொண்ட பீம்ஸிங், “இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று வினவினார்.

ரகுதேவ் அவருக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் ரஜினிகாந்தை அழைத்துத் தனக்கும் பீம்ஸிங்குக்கும் அந்த அறையிலேயே படுக்கையைப் போடச் சொல்லிவிட்டு, “பீம்ஸிங்! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் சென்று

பத்மினியைச் சௌகரியமாகப் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு வருகிறேன்” என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்தறைக்குச் சென்றான்.

ரஜினிகாந்த் தயார் செய்த படுக்கையில் பீம்ஸிங் படுத்துக் கொண்டபோதிலும் பக்கத்தறையில் என்ன நடக்கிறதென்ற யோசனையிலேயே அவர் மனம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. ரகுதேவ் வருவதற்கு நேரமாக ஆக அவருக்குப் படுக்கையில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எழுந்து போய் கதவு வழியாகப் பார்க்கலாமென்றாலோ அதற்கு இடைஞ்சலாக அறைக் கோடியில் ரஜினிகாந்த் வைத்த கண் வாங்காமல் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இத்தனை நேரம் இவன் என்ன செய்கிறான் என்று தானே முணு முணுத்துக் கொண்டார் பீம்ஸிங்.

பக்கத்தறை மிகச் சிறிய அறை. பீம்ஸிங் படுத்திருந்த அறை கப்பல் தலைவனின் பிரத்தியேக அறையாதலால் சற்றுப் பெரிதாக இருந்தது. அதையடுத்திருந்த அறை கப்பல் தலைவன் அணிமணி ஆயுதங்களை வைக்கும் அறையாதலால் மிகச் சிறியதாகவே இருந்தது. அதிலிருந்த சாமான்களை எல்லாம் ஒரு புறமாக ஒதுக்கினான் ரகுதேவ். பிறகு அங்கிருந்த மஞ்சங்களில் இரண்டை ஒரு பக்கமாக வைத்துச் சரி செய்துவிட்டு, “சரி; படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான் பத்மினியை நோக்கி.

அவன் ஏற்பாடுகளைப் புன்முறுவலுடன் கவனித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த பத்மினி, மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, “ஏன் என் பேச்சுக்கு நீங்கள் சிறிதும் கௌரவம் கொடுப்பதில்லை” என்று வினவினாள்.

“ஏன்? கௌரவம் கொடுக்காமலென்ன?” என்று ரகுதேவ் கேட்டான்.

“என்னிடம் மரியாதை வேண்டாமென்று சொன்னேனல்லவா?”

“ஆமாம்.

“அப்படியானால்: இப்பொழுது எதற்காகப் “படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னீர்கள்?”

“ஏதோ தெரியாமல் சொல்லி விட்டேன்”

“இனிமேல் சொல்ல மாட்டீர்களே?”

“மாட்டேன். மரியாதை யென்பதைக் கனவில்கூட நினைக்க மாட்டேன்.”

“நிஜந்தானே.”

“நிஜந்தான்.”

“சத்தியம் செய்யுங்கள்” என்று கையை நீட்டினாள் பத்மினி. அவள் கையில் அடிக்கும் பாவனையில் தன் கையை வைத்தான் ரகுதேவ். புஷ்பங்களைவிட மிருதுவான அவள் விரல்கள் அவன் விரல்களைத் தழுவி நின்றன. ரகுதேவ் சிறிது நேரம் மௌனமாக அந்த மோகனாங்கியைப் பார்த்துக் கொண்டே மஞ்சத்தின் பக்கத்தில் நின்றான்.

“ஏன் நிற்கிறீர்கள்? உட்காருங்களேன்” என்று மஞ்சத்தில் சற்று இடங்கொடுத்தாள் பத்மினி.

ரகுதேவ் உட்காரவில்லை. தன் கையைக்கூட அவள் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு அந்த அறையில் அங்குமிங்கும் சற்று உலாவினான். அவன் மனம் எதையோ ஆழ்ந்து சிந்தப்பதைப் பத்மினி உணர்ந்து கொண்டாள். சிறிது நேரம் உலாவிவிட்டு நின்ற ரகுதேவ், “பத்மினி! நாம் மிகவும் அபாயமான கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான்.

அவன் சொல்வதை அவள் தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டாள். தானும் அவனும் நெருங்கிப் பழகுவதால் ஏற்படக்கூடிய அபாயத்தைப் பற்றி அவன் குறிப்பிடுவதாக நினைத்தாள். ஆகவே வெட்கமோடிய புன்முறுவலுடன் சொன்னாள் “பெண்கள் எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகமாட்டார்கள். அபாயம் எங்கிருக்கிறது, எங்கில்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். தவிர நெறி நிற்பதற்கும், தவறுவதற்கும் நினைப்புதான் மூலகாரணமாகிறது. நெஞ்சில் பிழையில்லையேல் நெருங்கிய பழக்கத்தால் பிழை விளைவதில்லை.”

பத்மினியின் பேச்சைக் கேட்ட ரகுதேவின் இதழ்களில் சற்றுப் புன்னகை அரும்பத் தொடங்கியது. “நமது பழக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை பத்மினி.” என்றான்

“பின் எதைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“நாளைக் காலையில் நம்மை எதிர் நோக்கியிருக்கும் அபாயத்தைப் பற்றி?”

“என்ன அபாயம்?”

“நாளை காலை சூர்யோதயத்தில் இக்கப்பல் விஜயதுர்க்கத்தை அடைந்துவிடும்.”

“பிறகுதான் உண்மை ஆபத்து ஆரம்பமாகிறது. விஜய துர்க்கத்தை அடைந்ததும் நாம் ஸித்தி அஹமத்தின் பூர்ண அதிகாரத்தில் சிக்கிக் கொள்ளுவோம். ஸித்தி அஹமத் இந்தக் கப்பலிலேயே நம்மைத் தங்கவிட்டால் அபாயம் அதிகமில்லை. துறைமுகத்தில் நம்மை இறக்கிக் கோட்டைக்குள் அழைத்துச் செல்வேனென்று பிடிவாதம் பிடித்தானானால் நம் கதி

அதோகதிதான். கோட்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டால் வெளியே வர மார்க்கமில்லை” என்றான்.

பத்மினி பயத்தால் மிரண்டு விழித்தாள். “எதற்கும் நானிருக்கிறேன் பயப்படாதே. நான் போய்ப் படுத்து யோசனை செய்து இதற்கும் ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு அறைக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியேறினான், ரகுதேவ்.

தனியே விடப்பட்ட பத்மினி வெகு நேரம் ஏதேதோ யோசனை செய்துகொண்டு தூக்கமின்றிப் படுத்திருந்தாள். மெள்ள மெள்ள அவளை மீறி அவள் கண்கள் மூடின. பத்மினி நித்தரையில் ஆழ்ந்தாள். காலையில் அவள் கண் விழித்தபோது சூரியன் கிளம்பி அரை ஜாமமாவது இருக்கும். கப்பலைச் சுற்றிலும் ஏகக் கூச்சல் கேட்டதும் சாளரத்தின் வழியாக வெளியில் எட்டிப் பார்த்தாள் பத்மினி. விஜயதுர்க்கத்தின் கோட்டை, அவள் கண்களுக்கெதிரே பயங்கரமாக எழுந்து நின்றது.

ரகுதேவின் புது யோசனை

கோட்டையைக் கண்ட பத்மினியின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட நடுக்கம் உடலிலும் பிரதிபலித்ததால் படுக்கையை விட்டு எழுந்த பிறகும் அவள் திடமாக நிற்கச் சக்தி யற்றவளானாள். விஜயதுர்க்கத்தின் கோட்டைக்குள் ஒரு முறை அழைத்துச் செல்லப்பட்டால் மீள முடியாதென்று இரவில் ரகுதேவ் சொன்ன தகவலை நினைக்க நினைக்க அவள் அதைரியம் அதிகப்பட்டதே யொழிய துணிச்சல் சிறிதும் தலைகாட்டவில்லை. “எதற்கும் சளைக்காமல் கப்பலில் ஏற்பட்ட எத்தனையோ ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றிய அவரே அச்சப்படும்படியான ஒரு நிலை ஏற்படுகிறதென்றால் அதைப் பற்றி நான் எப்படிப் பயப்படாமலிருக்க முடியும்” என்று பத்மினி தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள். எவ்வளவு முறை சிந்தித்தாலும் மனத்துக்குள் எத்தகைய சாந்தியும் ஏற்படாமல் போகவே, அறை மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரத்திலிருந்து ஜலத்தை எடுத்துப் பஸ்துலக்கி முகங் கழுவி, தலை மயிரைக் கோதிவிட்டு ஆடைகளையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். பிறகு ரகுதேவைப் பார்க்க எண்ணி அறைக் கதவை அவள் திறந்ததும் சுடச்சுட ஆகார வகையறாக்களை ஒரு தட்டில் வைத்துக் கொண்டு ரஜினிகாந்த் உள்ளே நுழைந்தான்.

அவன் தட்டைக் கீழே வைக்கும் முன்பாகவே பத்மினி அவனை நோக்கி, “உன் எஜமானர் எங்கே, ரஜினிகாந்த்?” என்று கேட்டாள்.

“எஜமானர் கப்பலை விட்டுப் படகில் இறங்கிச் சென்றார்” என்றான் ரஜினிகாந்த்.

இந்தப் பதில் அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்த தென்றால் அவளுடைய இன்னொரு கேள்விக்கு ரஜினிகாந்த் சொன்ன பதில் அதிர்ச்சியை விளைவித்தது. “கப்பலை விட்டுச் சென்று விட்டாரா! எங்கே சென்று விட்டார்?” என்று பத்மினி கேட்டாள்.

“ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலுக்கு” என்றான் ரஜினிகாந்த்.

பத்மினி சற்று நேரம் அசந்து உட்கார்ந்து விட்டாள். “அம்மா, ஆகாரம் ஆறிப் போய்விடுகிறது.” என்று ஞாபகப் படுத்தினான் ரஜினிகாந்த். அவள் புத்தி ஆகாரத்தில் செல்லவில்லை. ரகுதேவ் எதற்காக ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலுக்குப் போயிருக்கிறான் என்ற ஆராய்ச்சியில் அவள் மனம் ஆழ்ந்தது. ஆகவே அதைப் பற்றி விசாரித்தறியும் அவசரத்தில் ஆகாரத்தைத் தொடாமலே

அவ்வறையை விட்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்றாள். அங்கு பீம்ஸிங் தன்னுடைய உத்தியோக உடுப்புகளையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் அணிந்துகொண்டு இடுப்பில் பெரிய பட்டாக் கத்தியையும் கட்டிக் கொண்டு கம்பீரமாக அறையில் அங்கும் இங்கும் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்.

நாடக அரசனைப் போலிருந்த அவருடைய வேஷத்தையும், அவரிடம் இருந்த ஆயத்தத்தையும் கண்ட பத்மினி சாதாரண நாட்களாயிருந்தால் உரக்க நகைத் திருப்பாள். ஆனால், அந்தச் சமயத்தில் அவள் உள்ளத்திலிருந்த ஆயாசம் அந்த மாதிரி நகைச்சுவைக்கு இடம் கொடுக்காது போகவே மிக நிதானமாகவே அவரைப் பார்த்துக் கேட்டாள் “எங்கே புறப்பட இத்தனை ஏற்பாடு?”

ஏதோ அவளறியாத செய்தியைச் சொல்வது போல், “விஜயதுர்க்கம் வந்துவிட்டது” என்று பீம்ஸிங் அறிவித்தார்.

“அதனாலென்ன?” அலட்சியமாகக் கேட்டாள் பத்மினி.

“அதனாலென்னவா! இறங்கவேண்டிய இடம் வந்து விட்டதால் அதற்குத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டியது தானே?”

“இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதேயொழிய இறங்க வேண்டுமென்ற உத்தரவு வரவில்லையே!”

“இறங்குவதற்கு யாரிடம் நாம் உத்தரவு வாங்க வேண்டும்?” மிகக் கேலிக் குரலில் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார், பீம்ஸிங்.

“ஏன் அவரிடம்தான்” என்று பதிலிறுத்தாள் பத்மினி.

“யார் அந்த அவர்?” பீம்ஸிங்கின் குரலில் வெறுப்பு பலமாகக் கலந்திருந்தது.

“யார் நம்மை இதுவரை காப்பாற்றியிருக்கிறாரோ அவர்தான்” என்றாள் பத்மினி வேண்டுமென்றே.

பீம்ஸிங்கும் தம் கோபத்தைக் காட்ட இஷ்டப்பட்டு, “அவர் தயவு இனிமேல் இவருக்குத் தேவையில்லை” என்றார்.

பத்மினியின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. “தேவையில்லையா!” என்றாள்.

“ஆம், தேவையில்லை. கடற்போர் பீம்ஸிங்கிற்குப் பழக்கமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால், தரையில் பீம்ஸிங் ஒரு தளபதி என்பது நினைவிருக்கட்டும்.” என்று பீம்ஸிங் சற்று வீம்பாகவே பதில் சொன்னார். கப்பலில் வந்த நாட்களில் அவர்

ஒரு வீரர் என்பதையே மறந்துவிட்டிருந்த பத்மினிக்கு அவர், தாம் ஒரு வீரர் மட்டுமல்ல, தளபதியென்பதையும் நினைவுபடுத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆகவே, அத்தனை அசந்தர்ப்ப நிலையிலும் அவர் தற் பெருமையைக் கேட்ட பத்மினியின் இதழ்களில் சற்றுப் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்தது.

“தளபதியவர்கள் தரையில் இறங்கியதும் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று பத்மினி வினவினாள். “இறங்கி யதும்...” என்று ஆரம்பித்த பீம்ஸிங், தாம் இறங்கிய பிறகு என்ன செய்வது என்பது புரியாததால் மேலே வார்த்தைகளைத் தொடுக்க முடியாமல் மென்று விழுங்கினார். ரகுதேவுக்கும் பத்மினிக்கும் சில நாட்களாகக் கப்பலில் ஏற்பட்ட உறவை உடைப்பதிலேயே முனைந்து நின்ற பீம்ஸிங்கன் மனம் வேறு எண்ணங்களில் புக மறுத்தது. “நாம் என்னென்ன யோசனைகளைச் செய்து பத்மினியைக் கப்பலில் கூட்டிக்கொண்டு வந்தோம். நிலைமை எப்படியெல்லாம் திரும்பிவிட்டது” என்று கப்பலில் வந்த ஒவ்வொரு நாளும் பீம்ஸிங் யோசித்துக் கொண்டு வந்தார். கப்பலில் பிரயாணம் செய்யும் சில நாட்களுக்குள் பத்மினியின் அன்பைக் கவர்ந்து தரையில் இறங்கியவுடன் திருமணத்திற்கு அடிபோட்டிருந்த பீம்ஸிங்குக்குத் தமது கனவுகள் கப்பலில் ஒவ்வொரு நாளும் சிதறுவதைக் காணப் பெருத்த வேதனையாயிருந்தது. இத்தனைக்கும் காரணம் கப்பலில் ஏற்பட்ட சம்பவங்கள் தானென்பதையும், மேற்கொண்டு ரகுதேவையும் பத்மினியையும் நெருங்கிப் பழகவிட்டால் தான் சந்நியாசம் வாங்கிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்பதையும் பீம்ஸிங் உணர்ந்திருந்தார். அதிக இடரில்லாத கப்பலில் இருக்கும் வரையில் அவ்விருவரையும் அதிகமாகப் பிரித்து வைப்பது சாத்தியமில்லையென்பது பீம்ஸிங்குக்குத் தெரிந்திருந்ததால் தரை வரும் தருணத்தை ஆவலுடன் எதிர் நோக்கியிருந்தார். ஆகவே விஜயதூர்க்கத்தைக் கண்டதும் பத்மினிக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டாலும், தரையைக் கண்ட உற்சாகத்தில் பீம்ஸிங் என்னவோ மிதமற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்து, ஓரளவு நிலைகுலைந்தும் போனார். அப்படித் தடுமாறி நின்ற நிலையில் தரையில் இறங்கியதும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை மட்டும் அவர் எண்ணிப்பார்க்கவேயில்லை. ஆகையால் பத்மினிக்குப் பதில் ஏதும் சொல்ல வழியில்லாமல் தடுமாறினார்.

“இறங்கியதும் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்ற கேள்வியை மீண்டும் தொடுத்தாள் பத்மினி.

“இறங்கிய பிறகு யோசித்துக் கொள்வோம். இறங்குவதென்னவோ நிச்சயம்” என்று திட்டமாகப் பதில் கூறினார் பீம்ஸிங். அதே சமயத்தில் ஸித்தி

அஹமத்தின் கப்பலிலிருந்த ரகுதேவ் யாரும் விஜயதூர்க்கத்திலிறங்க முடியாத நிலைமையைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதை அவர் எப்படி அறிவார்?

விஜயதூர்க்கத்தில் இறங்கிக் கோட்டையில் சிக்கிக் கொண்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை நன்றாக உணர்ந்திருந்த ரகுதேவ், இரவு முழுவதும் தூங்கவேயில்லை. கண்ணை மூடிப் படுத்தானேயொழிய, அடுத்து வரும் ஆபத்தை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்பதிலேயே புத்தி சுழன்று கொண்டிருந்தது. விடியற்காலையில் எழுந்திருந்த போது அவன் முகத்தில் கவலை பூராவாகக் குறையா விட்டாலும் ஓரளவு சாந்தி துலங்கத்தான் செய்தது. ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன்போல் காலைக் கடன்களை வெகு, துரிதமாகச் செய்து முடித்துக் கொண்டு உடைகளை அணிந்து, ஆகாரத்தைத் திரும்பி வந்து முடித்துக் கொள்வதாக ரஜினிகாந்திடம் கூறிவிட்டுத் தளத்தை நோக்கி விடுவிடென்று சென்றுவிட்டான். ரஜினிகாந்தைத் தவிர வேறொரு சேவகனாயிருந்தால் அசந்தர்ப்பமாக ஏதாவது கேள்வி கேட்டு எஜமான் கோபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பான். ரகுதேவைச் சம்பூர்ணமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்த ரஜினிகாந்த் எஜமானைத் தொடர்ந்து தளத்துக்குச் சென்றான். அங்கு ரகுதேவ் மாலுமிகளை அழைத்து, படகிலொன்றை அவிழ்த்துத் தண்ணீரில் இறக்கும்படி. ஆக்ஞாபித்ததையும், சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் அப்படகில் அமர்ந்து அவன் கூப்பிடு தூரத்தில் நங்சுரம் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலை நோக்கித் துரிதமாகச் சென்றதையும் கவனித்து விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டு தளத்தை விட்டு அறைக்கு வந்து தன் அலுவல்களைக் கவனிக்கலானான்.

ரகுதேவ், ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலை அடைந்த போது ஸித்தி அஹமத்தும் அவன் மாலுமிகளும் கப்பலை விட்டுத் துறைக்குச் செல்லத் தயாராகக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸித்தி அஹமத்தை உடனே தான் பார்க்க விரும்புவதாக ரகுதேவ் சொல்லிக்கொண்டு யாருடைய அனுமதிக்கும் காத்திராமல் அஹமத்தின் அறையை நோக்கி விடுவிடென்று நடந்தான். திடீரென ரகுதேவ் கப்பலுக்கு வந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட ஸித்தி, கப்பலின் உபதலைவரான கலிபுல்லாவும் ஓரிரு மாலுமிகளும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அறைக்கதவைத் திடீரெனத் திறந்து கொண்டு ரகுதேவ் வாயிற்படியில் நின்ற சமயத்தில் உடைகளை அணிந்து கச்சையுடனிருந்த தனது வாளை இடுப்பில் கட்ட யத்தனித்துக் கொண்டிருந்தான் ஸித்தி அஹமத். ரகுதேவின் திடீர்ப் பிரவேசம் அவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. அது மட்டுமல்ல; ரகுதேவின் அவசரத்தைப் பார்த்த அவன் கண்களில் சந்தேகச் சாயையும் பலமாகப் படரத் தொடங்கியது.

“என்ன ரகுதேவ்! எங்கே இவ்வளவு அவசரமாக வந்தாய்?” என்று உறுமினான் ஸித்தி அஹமத்.

“பேச வேண்டிய முக்கிய விஷயமிருக்கிறது” என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டே வாயிற்படியைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தான் ரகுதேவ். கிழ மாலுமியான கலி புல்லாவும் அவனைப் பின்பற்றி அறைக்குள் வந்தான். மற்ற மாலுமிகள் வாயிற்படியை அடைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

ஸித்தி அஹமத் சம்பாஷணையில் இறங்கக் கூடிய மனோபாவத்தில் இல்லையென்பதை அவன் முகத்திலிருந்த கடுகடுப்பே காட்டியது. “பேச அவகாசம் நிரம்ப இருக்கிறது. கரைக்குச் சென்றபிறகு நிதானமாக ஒரு வாரம் வரை பேசலாம். கப்பலைப் பிரித்து அடிப்பாகத்தைச் சுத்தம் செய்ய எத்தனை நாள் பிடிக்கும்?” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

இப்படி அவன் சம்பாஷணையை வெட்டிவிட முயன்றாலும் ரகுதேவ் அதற்கு இடம் கொடுக்க விரும்பாமலே சொன்னான், “கப்பலைப் பிரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை; கரையில் இறங்க வேண்டிய தேவையுமில்லை” என்று. இந்தப் பதில் ஸித்தி அஹமத்தை மட்டு மல்ல, வயோதிகனான கலிபுல்லாவையும் திடுக்கிடச் செய்தது. சதா தூங்குவதுபோல் மந்தமாயிருந்த அவன் கண்களில் கூட சிறிது உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“என்ன, இறங்க வேண்டாமா! பின் எதற்கு விஜய தூர்க்கத்துக்கு வந்தோம்?” என்று கேட்டான் கலிபுல்லா.

ஸித்தி அஹமத்தின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தது. “ரகுதேவ்! என்ன செய்ய வேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டாம் என்பதை நிர்ணயிப்பது நான். விஜயதூர்க்கத்தைவிட்டு நகர எனக்கிஷ்டபில்லை. இதைப் பற்றி மேற்கொண்டு பேசுவதால் பிரயோசனமுமில்லை.” என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி ரகுதேவை நோக்கினான்.

ரகுதேவ் எந்தவிதமான பதட்டத்தையும் காட்டவில்லை. “உன் நன்மையை உத்தேசித்துத்தான் விஜயதூர்க்கத்தில் இறங்குவதைத் தடைசெய்ய வந்தேன்” என்று ஆரம்பித்த ரகுதேவின் வார்த்தைகளைச் சுள்ளென்று குறுக்கே எரிந்து விழுந்து வெட்டிய ஸித்தி அஹமத், “என் நன்மையைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம்” என்றான்.

“உன்னிஷ்டம். ஆனால், விஜயதூர்க்கம் தற்சமயம் இருக்கும் நிலைமையில் நான் என் கப்பலை விட்டு இறங்க இஷ்டப்படவில்லை. இப்பொழுதுள்ள அபாயத்தில் என்னையும் சிக்க வைக்காதே” என்று கூறினான் ரகுதேவ்.

அதுவரையில் பேசாதிருந்த கலிபுல்லாவும் சம்பாஷணையில் புகுந்து, “விஜயதுர்க்கத்துக்கு என்ன அபாயம்?” என்று வினவினான்.

“விஜயதுர்க்கம் இருக்கும் நிக்கதியான நிலைமை இங்கு வந்த பிறகுதான் எனக்குப் புரிகிறது. கோட்டை, கரைக்கு வெகு அருகேயிருக்கிறது. ஆனால், அதைப் பாதுகாக்க ஒரு கப்பலைக் கூடக் கணோம்.”

“குராப்புகள் இருக்கின்றனவே” என்றான் கலிபுல்லா.

ரகுதேவ் ஏளனம் கொட்டும் கண்களை அவன்மேல் திருப்பி, “அந்தச் சின்னஞ் சிறிய பீரங்கிப் படகுகள்தானே? அவற்றைக் கொண்டு இந்தக் கோட்டையைக் காப்பாற்ற முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

“நமது இரு கப்பல்கள் இல்லையா?”

“அவற்றிலொன்றைத்தான் பிரித்துவிடப் போகிறோம். இன்னொன்றைப் பழுது பார்த்து, அதிக பீரங்கிகள் அமைத்து யுத்தக் கப்பலாக மாற்றப்போகிறோம். இரண்டு கப்பல்களும் உபயோகமற்ற தன்மையிலிருக்கும். கனோஜி ஆங்கரேயின் கப்பல்களோ அல்லது வெள்ளைக்காரக் கப்பல்களோ இந்தப் பக்கம் வந்து செயலற்றுக் கிடக்கும் இரு கப்பல்களையும் எதிரேயிருக்கும் கோட்டையையும் பார்த்தால் என்ன செய்வார்களென்று நினைக்கிறீர்கள்? அப்படியே சுளைபோல் விழுங்கத் தயங்கமாட்டார்கள்.”

ரகுதேவின் இந்தப் பேச்சு ஸித்தி அஹமத்தின் கோபத்தை அதிகமாகவே தாண்டியது. கலிபுல்லாவின் சொற்கள் அவன் கோபாக்கினியை விசிறத் தொடங்கின. “உண்மைதான் ரகுதேவ்! கோட்டையின் நிலை அப்படித் தானிருக்கிறது” என்றான் கலிபுல்லா.

ஸித்தி அஹமத்தின் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. உதடுகள் துடித்ததால் அவன் மீசையும் பயங்கரமாக அசைந்தது. .

“எந்தக் கப்பலும் இங்கில்லாதபோது கோட்டையின் நிலை என்ன?” என்று கேட்டான்.

“கப்பல்களே இல்லாவிட்டால் கப்பல்கள் வெளியே சஞ்சாரத்துக்குப் போயிருக்கலாம். எந்த நேரத்திலும் வந்து துறைமுகத்தில் தங்களை மடக்கிவிடலாம் என்ற பயம் எதிரிக்கு இருக்கும். எந்த மாலுமியும் பார்வைக்குக் கேட்பார் அற்றுத் இறந்து கிடக்கும் துறைமுகத்துக்குள் சென்று மாட்டிக்கொள்ள இஷ்டப்பட மாட்டான். கேட்பாரற்றுக் கிடப்பதே சில சமயங்களில் துறைமுகத்துக்குப் பந்தோபஸ்தாகக்கூட ஆவதைக் கடற்போர் சரித்திரத்தில் நாம் கண்டிருக்கிறோம். யாருமில்லாத வீட்டுக்குள் நுழைபவன்,

யாராவது திடீரெனத் தலை காட்டுவார்களோ என்று பயந்து பயந்து நுழைவான். ஆனால் நொண்டியைக் காவல் வைத்த மாளிகையில் நுழைய எவனும் தயங்க மாட்டான். நமது கப்பல்களைப் பிரித்துப் போட்டு நமது மாலுமிகள் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தால் கடலில் உலாவும் கப்பல்களுக்கு நாம் இரையாவதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை” என்று ரகுதேவ் விளக்கினான்.

ரகுதேவின் விளக்கம் ஸித்தி அஹமத்தின் தீர்மானத்தில் எந்த மாறுதலையும் விளைவிக்கவில்லை. ஆனால், மாலுமித் தொழிலிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டவனான கலிபுல்லாவின் இதயத்தில் பெரிய சந்தேகப் புயலைக் கிளப்பிவிட்டது. ரகுதேவின் சொற்களில் நிரம்ப உண்மை இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆகவே, ஸித்தி அஹமத்திடம் நீண்ட காலம் சேவை செய்துவரும் அந்தக் கிழ மாலுமி சற்று. வற்புறுத்தியே சொன்னான், “ரகுதேவ் சொல்வதில் தவறேதுமில்லை எஜமான்” என்று.

“நான் எல்லோருடைய நன்மையையும் உத்தேசித்துத் தான் சொல்லுகிறேன், அஹமத்! என் வார்த்தைகளில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையானால் உன் சகாக்களைக் கலந்து ஆலோசனை செய். அபாயத்தைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய கடமையை நான் செய்தாகிவிட்டது” என்று ரகுதேவ் தனக்கு ஏதும் அதில் சிரத்தையில்லாதது போல் பதிலிறுத்தான்.

“விஜயதுர்க்கத்தில் இறங்காமல் வேறு எங்கே இறங்கு வது?” என்று சீறினான் ஸித்தி அஹமத்.

“தமானாவில்” என்று நிதானமாகக் கூறினான் ரகுதேவ்.

ஸித்தி அஹமத்தின் கோபம் பன்மடங்காயிற்று. ஆனால் கலிபுல்லா மிதமிஞ்சிய குதூகலத்துடன், “பிரமாதமான யோசனை எஜமான். கப்பலைப் பழுது பார்க்க, அதைவிடச் சிறந்த இடம் அரபிக் கடல் பிராந்தியத்திலேயே கிடையாது. பலே ரகுதேவ்!”

கலிபுல்லாவைச் சுட்டெரித்து விடுவதுபோல் பார்த்தான் ஸித்தி அஹமத். பிறகு அவனுக்குப் பின்னால் நின்ற மாலுமிகளை நோக்கினான். அவர்களும் ரகுதேவின் யோசனையை ஆதரிக்கிறார்களென்பதை அவர்கள் முகங்கள் சந்தேகமற எடுத்துக் காட்டின.

இசைக்கு எதிர்ப்பு

கலிபுல்லாவின் உற்சாகமும் இதர மாலுமிகளின் முகபாவமும் ஸித்தி அஹமத்தைச் சிறிது கலங்க வைத்தாலும், ரகுதேவின் புது யோசனையை அங்கீகரிக்க அவன் இஷ்டப்படவில்லை. விஜயதுர்க்கத்தை அடைந்த பிறகு மீண்டும் பிரயாணத்தை மேற்கொள்வது அவனுக்கு துளிக் கூடச் சம்மதமில்லை. ஆனால், கலிபுல்லா போன்ற அநுபவமுள்ள மாலுமியின் பேச்சைக் கேட்காது புறக்கணிப்பதாலும் பல தொல்லைகள் ஏற்படுமென்பதை ஸித்தி அஹமத் உணர்ந்திருந்தான். எதற்கும் ரஹீமையும் இதர உபதலைவர்களையும் ஒன்று கூட்டி அலோசனை செய்த பிறகே ஒரு முடிவுக்கு வரத் தீர்மானித்து, எல்லா உப தலைவர்களையும் தனது அறைக்கு அழைத்து வருமாறு கலிபுல்லாவுக்கு உத்தரவிட்டான். கலிபுல்லா வெகு துரிதமாகத் தலைவன் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றவே, அரைமணி நேரத்திற்கெல்லாம் அஹமத்தின் அறையில் உபதலைவர்கள் கூடிவிட்டனர். ரஹீம் ஜலமோகனியிலிருந்து வரவேண்டியிருந்ததால் ஆலோசனையை ஆரம்பிக்க அரைமணி நேரமாயிற்றே தவிர, இல்லாவிட்டால் கலிபுல்லாவுக்கு இருந்த உற்சாகத்தில் அரை விநாடியில் எல்லோரையும் கூட்டியிருப்பான்.

அறையிலிருந்த ஆசனங்களில் எல்லோரும் அமர்ந்த பிறகு ரகுதேவின் புது யோசனையைப்பற்றி ஸித்தி அஹமத் சுருக்கமாகப் பிரஸ்தாபித்தான். விஜயதுர்க்கத்துக்கு வந்ததும் தரையில் இறங்க வேண்டாமென்ற ரகுதேவின் யோசனையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உபதலைவர்கள் பலமாக ஆட்சேபித்தார்கள். ஓரிருவர் உரக்கக் கூச்சலும் போட்டுத் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்கள்.

“பிரயாணத்துக்கு என்காவது ஒரு முடிவு இருக்க வேண்டுமல்லவா?” என்று ஒருவன் வினவினான்.

இத்தனைக் கூச்சலிலும் அசையாமல் இரண்டுபேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஒருவன் ரகுதேவ், இன்னொருவன் கலிபுல்லா. உபதலைவர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கண்ட கலிபுல்லாவின் இதழ்களில் இகழ்ச்சிக் குறி பலமாகப் படர்ந்தது. கடைசியாகக் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குக் கலிபுல்லா பதில் சொன்னான்: “பிரயாணத்துக்கு முடிவு இருக்க வேண்டியதுதான். அதை யாரும் ஆட்சேபிக்க வில்லை. முடிவு எங்கு இருந்தால் நமக்கு அனுகூலம் என்பதுதான் கேள்வி” என்றான் மெதுவாக. கடற் போரில் தங்கள்

எல்லோரையும்விட நீண்டநாள் அநுபவமுள்ள கலிபுல்லா. ரகுதேவின் பக்கம் சாய்வதைக் கண்ட இதர உபதலைவர்கள் அவன்மேல் சீறத் தொடங்கினார்கள்.

“விஜயதுர்க்கத்திலிருப்பதுதான் நமக்கு அனுசூலம்” என்றான் ரஹீம்.

“எப்படி!” என்று எழுந்தது கலிபுல்லாவின் கேள்வி.

“அருகே நமது கோட்டையிருக்கிறது. தேவையான உணவுப் பொருள்கள் அவ்வப்பொழுது கிடைக்கும்.”

“விருந்துக்கு அனுசூலம்” என்று இடைமறித்துக் கூறினான் ரகுதேவ்.

ரகுதேவ் சொன்னதைக் கலிபுல்லா அமோதித்துவிட்டு, “உணவுப் பொருள்களைப் பற்றியல்ல இப்பொழுது யோசனை. கப்பலை நாம் இங்கேயே பிரித்து மற்ற கடற் கொள்ளைக்காரர்களின் கண்களில் தெரியும்படியாகக் கரையில் போட்டால் எத்தனை தூரம் பந்தோபஸ்து இருக்கும் என்பதுதான் கேள்வி. கப்பல் கழன்று கிடக்கும் நிலையில் நாம் தாக்கப்பட்டால் வியாபாரக் கப்பலான ஜலமோகினி மட்டும் நம்மைக் கப்பாற்ற முடியுமா? இதைத்தான் ரகுதேவ் கேட்கிறான்” என்று விளக்கினான்.

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட சில விநாடிகள் அறையில் மௌனம் நிலவியது. ஸித்தி அஹமத்தும் சரி, அவன் உப தலைவர்களும் சரி, சிறந்த மாலுமிகளாதலால் உள்ள அபாயத்தை அரை விநாடியில் உணர்ந்து கொண்டார்கள். மௌனத்தை முதல் முதலாகக் கலைத்த ரஹீமின் பேச்சில் ஆரம்பத்திலிருந்த உஷ்ணம் இல்லை. “கப்பலை வேறு எந்த இடத்தில் பழுது பார்ப்பதாக உத்தேசம்?” என்று வினவினான்.

“தமானாவில்” என்றான் ரகுதேவ்.

“தமானா எந்த விதத்தில் உயர்வு?” என்றான் ரஹீம்.

“தமானா விஜயதுர்க்கத்துக்கு வெகு அருகிலிருக்கிறது. சற்றுத் தெற்கே சென்றால் அரை நாள் பயணத்திலேயே தமானா நதியின் முகத்துவாரம் தெரியும். இடம் அருகிலிருப்பதால் அவ்வப்பொழுது விஜயதுர்க்கத்தைப் பற்றிய செய்திகளைத் தூதர்கள் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்; இரண்டாவது, நதி முகத்துவாரம் காடுகளால் சூழப்பட்டிருப்பதால் கப்பல்களை நிறுத்துகிறபடி நிறுத்தினால், கப்பல்கள் இருக்கும் விஷயம் யாருக்கும் தெரியாது. ரகசியமாகப் பழுது பார்த்துக் கொண்டு திரும்பலாம்.” என்று ரகுதேவ் விளக்கினான்.

அவன் சொன்ன காரணங்கள் எதையும் உபதலைவர்களால் மறுக்க முடியவில்லை. ஸித்தி அஹமத்துக்குக் கூட ரகுதேவின் பேச்சில் நிரம்ப

நியாயமிருந்ததாகப் புலப்பட்டது. ஆகவே கப்பல்களைப் பழுது பார்க்கும் வேலையை அங்கேயே வைத்துக் கொள்ளலாமென அஹமத் வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புக் கொண்டான். இருந்தாலும், விஜயதுர்க்கத்திலிருந்து அப்பொழுதே புறப்பட வேண்டியதில்லை. கோட்டையிலிருந்து இரு கப்பல்களுக்கும் தேவையான உணவுப் பொருள்களை வரவழைத்துக் கொண்ட பிறகே கிளம்புவதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

மந்திராலோசனை முடிவடைந்ததும் ரகுதேவ் ரஹீமுடன், ஜலமோனிக்குச் சென்றான். ஸித்தி அஹமத் படகில் புறப்பட்டுக் கோட்டைக்குச் சென்றான். பகல் பூராவும் இரண்டு கப்பல்களையும் நோக்கிப் படகுகள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. உணவுப் பொருள்கள் ஏராளமாக வந்து நிரம்பிக்கொண்டிருந்தன. ஜலமோகினியை யுத்தக் கப்பலாக மாற்ற வேண்டிய அவசியத்தை முன்னிட்டுப் பத்துப் பதினைந்து பீரங்கிகளும் அதில் கொண்டு வந்து ஏற்றப்பட்டன. இப்படி வேலைகள் மும்முரமாக நடந்தபின் சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் இரு கப்பல்களும் தெற்கு நோக்கிப் பயணப்பட்டு மறுநாள் பொழுது புலரும் சமயத்தில் தமானா முகத்துவாரத்தை அடைந்தன. அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் விரோதியான ஸித்தி அஹமத்கூட ரகுதேவின் யோசனையை மெச்சத் தவறவில்லை.

ஜன்ஜீரா ஸித்திகளின் ஆட்சிப் பிரதேசம், கேரியா என்று அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த விஜயதுர்க்கத்துடன் முடிவடைந்திருந்தது. அடுத்து இருந்த தமானா நதிப் பிரதேசம் கடுமையான காட்டுப் பிரதேசம். சில சமயங்களில் மொகலாயர் கைகளுக்கும் சில சமயங்களில் மகாராஷ்டிரர் கைகளுக்கும் மாறிக் கொண்டிருந்தது. யார் கையிலிருந்தாலும் அந்தப் பிராந்தியத்தில் அதிக மனித சஞ்சாரம் இருந்ததில்லை. தமானா நதி முகத்துவாரத்திலிருந்து சிறிது தூரம் வரை காட்டுக்குள் கப்பல்களைச் செலுத்திச் செல்ல வசதியாயிருந்தது. நதிக்கும் காட்டுக்கும் இடையே இருபுறத்திலும் சமுத்திரக் கரைபோல் மணல் நிரம்பியிருந்தாலும் இடைவெளிப் பிரதேசத்தைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த பெரிய மரங்கள் மணல் தட்டியிருந்த இடங்களைக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத் இருந்தன.

ஸித்து அஹமத்தின் கப்பலை முதலில் நதிக்குள் பிரவேசிக்கச் செய்து, அதற்குப் பின்னால் ஜலமோடனியைச் செலுத்திய ரகுதேவ், முகத்துவாரத்துக்கு வெகு அருகில் அதை நிற்க வைத்தான். இதற்கும் அவன் ஸித்தி அஹமத்துக்குச் சமாதானம் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஸித்தி அஹமத்தால் அழைத்துக் கேட்கப்பட்டபோது “காரணம் தெரியவில்லையா, அஹமத்? பிரித்துக் கரையில் தள்ளப்பட்டிருக்கும் உன் கப்பலை மரங்கள்

மறைத்து நிற்கும். ஆனால், திடீரென ஆபத்து ஏதாவது நேரிடும் சமயத்தில் சமாளிக்க ஜலமோகினியின் பீரங்கிகள் முகத் துவாரத்தை நோக்கித் திருப்பப்பட்டிருப்பது அவசிய மல்லவா?” என்று விவரித்தான். கடைசியில் எல்லாம் ரகுதேவின் இஷ்டப்படியே நடந்தன. கப்பல்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நங்சுரம் பாய்ச்சப்பட்டன. ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலைப் பழுது பார்க்கும் வேலை முதலில் ஆரம்பமாயிற்று. மாலுமிகள் மிக மும்முரமாக வேலை செய்தார்கள்.

முதலில் நதிக் கரையிலிருந்த தென்னை மரங்களில் ஏறி மட்டைகளை வெட்டித் தள்ளி, சில மரக்களைகளை கழித்துப் போட்டுக் கால்கள் நட்பும் ஓலை முடைந்தும் தங்களுக்கும், தங்கள் தலைவருக்கும் இருப்பிடங்களை அமைக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஜலமோடனியின் தளத்திலிருந்து அவர்கள் வேலை செய்யும் மும்முரத்தைப் பார்த்த பத்மினி ஆச்சரியப்பட்டு, “எத்தனை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறார்கள்!” என்றாள் ரகுதேவை நோக்கி.

“பத்மினி! ஒவ்வொரு கொள்ளைக்கார மாலுமியும் தரைப்படையிலிருக்கும் மூன்று வீரர்களுக்குச் சமானம்.” என்று ரகுதேவ் அவளுக்குப் பதில் சொன்னான். பக்கத்திலிருந்த பீம்ஸிங் அதை ஒப்பவில்லை. “கொள்ளையடிப்பதில் இவர்கள் திறமைசாலிகளாயிருக்கலாம். ஆனால், பயிற்சியுள்ள வீரன் வாளை உருவினால் இவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டார். “பயிற்சியுள்ள வீரன்” என்று அவர் தம்மைத்தான் குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறார் என்பதை உணர்ந்த பத்மினியும் ரகுதேவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்னகை செய்து கொண்டார்கள். இந்த மாதிரி சைகைகள் பத்மினிக்கும் ரகுதேவுக்கும் நடப்பதை அடுத்த சில நாட்களில் பீம்ஸிங் அடிக்கடி கவனிக்க நேர்ந்தது. இதனால் அவருக்கு ரகுதேவிடம் ஏற்கெனவேயிருந்த வெறுப்பு அதிகமாகியது! அவனுடைய ஒவ்வொரு நடத்தையிலும் குற்றம் கண்டுபிடிக்க ஆரம்பித்தார். அந்தக் குற்றங்களிலொன்றை மன்னிக்க முடியாத தென பீம்ஸிங் எண்ணியது மட்டுமின்றி, அதைப் பிரஸ்தாபிக்கவும் தொடங்கினார். அந்தக் குற்றத்திற்கு மூல காரணம் ரகுதேவுக்கும் ஜலமோகினியிலிருந்த மாலுமிகளுக்கும் ஏற்பட்டு வந்த நெருங்கிய தொடர்புதான்.

ஜலமோகினியை ஸித்தி அஹமத் பார்த்தபோது ஏற்பட்ட யுத்தத்தினால் அதிலிருந்த மாலுமிகள் பெரு வாரியாக வெட்டப்பட்டபடியால், கப்பலை நடத்துவதற்கு மாலுமிகள் தேவையாயிருந்தது. தன் கப்பலிலிருந்து இருபத்தி ஐந்து மாலுமிகளை ஸித்தி அஹமத் ஜலமோகினியில், வேலை செய்ய அனுப்பியிருந்தான். அத்துடன் ரகுதேவை வேவு பார்க்க ரஹ்மையும்கூடக் கூடான்

பிடிக்கும் மாலுமியையும் நியமித்திருந்தான். கப்பலிலிருந்தவர்களில் ஏழெட்டுப் பேரைத் தவிர மற்றவர்களெல்லாரும் ஸித்தியின் ஆட்களாயிருந்தபடியால், அவர்களைப் பீம்ஸிங் மனப் பூர்வமாக வெறுத்தார். அவர்கள் சிரிப்பையும், பாட்டையும், சொற்களையும் அவரால் சகிக்கவே முடியவில்லை. பகல் பூராவும் ஜலமோகினியிலிருந்த எல்லா மாலுமிகளும் கரையில் வேலைக்குச் சென்றாலும், இரவில் திரும்பிக் கப்பல் தளத்தில் படுத்துக் கொள்வதுமின்றிப் பாட்டும் கூத்துமாக வெகுநேரம் வரை பீம்ஸிங்கைத் தூங்கவிடாமல் அட்டகாசம் செய்து வந்தனர்.

ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல் பிரிக்கப்படும் முதல் இரண்டு நாள்வரை பீம்ஸிங் வெகு கஷ்டப்பட்டுக் கப்பலில் நடந்த அமாக்களத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார். முதல் நாளே ஸித்தி அஹமத்துக்கு மட்டுமின்றி அவன் மாலுமிகளுக்கும் குடிசைகள் தயாராகிவிட்டன. இரண்டாவது நாள் கப்பலைப் பிரிக்கும் படலம் ஆரம்பமாயிற்று. காட்டிலிருந்த மிதக்கக்கூடிய பெரிய மரங்களை மாலுமிகள் வெட்டிச் சாய்த்துக் கட்டு மரங்களைக் கட்டினார்கள். கப்பலின் பாய்மரத் துண்டுகள் முதலில் கழற்றப்பட்டுக் கட்டுமரங்கள் மூலம். தரைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. பிறகு பீரங்கிகள் ஒவ்வொன்றாகப் படகுகளில் கரை சேர்க்கப்பட்டன. தமானா நதியின் தண்ணீரில் மார்பளவு மட்டும் இறங்கி, எதிரே பீரங்கி தாங்கிவரும் படகுகளைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்வதிலும் மிகுந்த உற்சாகங்காட்டி மாலுமிகள் பாடிக்கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் பள்ளிக் கூடப் பையன்களைப் போல் கவலை சிறிதுமில்லாமல் அலுவல்களைச் செய்தார்கள். கொலைக்கு அஞ்சாத கொள்ளைக்காரர்களின் திறமையை ரகுதேவ் ஒவ்வொரு நாளும் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடனும் பெருமையுடனும் ஜல மோகினியின் தளத்திலிருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கடைசியாக, மூன்றாவது நாளும் வந்தது. ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல் தனது பாய்மரத்துண்டுகள் பீரங்கிகள் முதலிய சகலத்தையும் துறந்து இறக்கையற்ற பட்சியைப் போல் காட்சியளித்தது. இரண்டு கப்பல்களிலுமிருந்த இருநாற்றுச் சொச்சம் வீரர்களுமாகச் சேர்ந்து கப்பலைக் கரைக்கு இழுத்துச் செல்லும் பணியில் இறங்கினார்கள். நாள் முழுவதும் திணறி வேலை செய்த பிறகு, ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல் கரையில் இழுக்கப்பட்டு ஒரு பக்கமாகச் சாய்க்கப்பட்டு அரையடி களத்துக்கு ஒட்டியிருந்த பாசியும் சங்குகளும் தெரிய ஒரு பக்கமாகத் திரும்பிப் படுத்தது. மறுநாள் பாசிகளைச் சுரண்டும் வேலையும் பந்தங்களைக் கொண்டு தீய்க்கும் பணியும் மேற்கொள்ளப் பட்டன.

இப்படியாக இன்னுமிரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. ஒவ்வொரு நாள் கழிவதும் ஒவ்வொரு யுகமாக இருந்தது பீம்ஸிங்குக்கு. நாளாக ஆக ஜலமோகினியின்

தளத்தின் மேலன்றி எதிரே தரையிலும் கூச்சலும், பாட்டும், சிரிப்பும் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தன. கரையிலிருந்த மாலுமிகள் மணலில் நடப்பட்டிருந்த பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் கச்சேரி நடத்த ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் ஆடவும் செய்தார்கள். இதைப் பார்த்த ஜலமோகினி தளத்திலிருந்த மாலுமிகள் அவர்களுக்குப் போட்டியாகப் பாட்டை ஆரம்பித்தார்கள். பீம்ஸிங் பொறுமையை அறவே இழந்தார். ஜலமோகினி தளத்தில் சில மாலுமிகள் மீன்பிடிக்கும் பெரிய வலைகளைக் கட்டிக் கொண்டு படுத்தார்கள். சிலர் பாயை விரித்துப் படுத்தார்கள். அனால் யாரும் விடியற் காலை இரண்டு மணிவரை தூங்குவது மட்டும் கிடையாது. அதுவரையில் கச்சேரிதான். கச்சேரி நடந்தது மட்டுமல்ல, அந்தக் கொள்ளைக்காரச் சபைக்கு ரகுதேவ் தலைமை வகுத்தது பெரிய எரிச்சலாயிருந்தது பீம்ஸிங்குக்கு. தினசரி மாலுமிகள் வந்ததும் ரகுதேவ் அவர்களோடு கலந்து உறவாடப் போய்விடுவான். அவர்களுக்கு வேடிக்கையான கதைகளைச் சொல்லுவான். ஸித்தாரை வைத்துக் கொண்டு மராத்திப் பாட்டுகளையும் ஹிந்துஸ்தானிப் பாட்டுக்களையும் பாடி, அவர்களைப் பரவசமடையச் செய்வான்.

அவனுக்கும் மாலுமிகளுக்கும் நட்பு பலப்படுவதையும், அவன் பாடும்போது மாலுமிகள் மந்திரத்தால் ஏவப்பட்டவர்களைப்போல் அவன் இஷ்டப்படி நடப்பதையும் கண்டு இருவர் உள்ளங்கள் சங்கடப்பட்டன. பீம்ஸிங்கின் உள்ளம் வெறுப்பினால் வெகுண்டது. ரஹீமின் உள்ளம் சந்தேகத்தால் சீறியெழுந்தது. இதன் காரணமாக வழக்கமாக இரவில் ஜலமோகினிக்கு வரும் ரஹீம் ஒருநாள் கரையிலேயே தங்கி விட்டான். ஸித்தி அஹமத் இதர உபதலைவர்களுடன் உணவருந்திக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்ற ரஹீம்,

“ஸித்தி சாகப்! நாம் சிறிது எச்சரிக்கையுடனிருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“எதைப் பற்றி எச்சரிக்கை?” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

ரஹீம் தன் கைகளை ஜலமோகினியின் தளத்தை நோக்கிச் சுட்டிக் காட்டினான். ஜலமோகினி தளத்தில் விளக்குகள் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் வெளிச்சத்தோடு கூட ரகுதேவின் இனிமையான கானம் ஸிதாரின் சுருதியுடன் கலந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

“ரகுதேவ் பாடுகிறான்” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

“அவன் பாட்டில் அபாயமிருக்கிறது” என்றான் ரஹீம்.

“பாட்டில் அபாயமா?” என்று கேட்டுப் பலமாகச் சிரித்தான் ஸித்தி அஹமத். மற்ற மாலுமிகளும் சிரித்தார்கள். கலிபுல்லா மட்டும் சிரிக்கவில்லை. சதா உறங்குவது போலுள்ள அவன் கண்கள், ரஹீம் வார்த்தைகளில் புதைந்து கிடந்த உண்மையைக் கண்டு கொண்டதனால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தன.

“ரகுதேவ் பிரதி தினமும் எதற்காகப் பாட வேண்டும்?” என்று கலிபுல்லா முணுமுணுத்தான். அதே சமயத்தில் அந்தக் கேள்வியைத்தான் பீம்ஸிங்கும், ஜலமோகினியின் அடித்தளத்து அறையிலிருந்த பத்மினியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

படகு வருகிறது

ஜூலமோகினியில் பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கிய ஆரம்ப தினத்தில் அதிருஷ்டத்தை எண்ணி நகைத்த பீம்ஸிங், ரகுதேவின் சங்கீதேம் உச்ச நிலையை அடைந்த இந்தத் தனத்தில் அதிருஷ்டத்தை எண்ணி மனம் புழுங்கினார். அதிர்ஷ்டம் முட்டாள்களுக்குத்தான் உதவுகிறது என்று முதல் நாள்ன்று திட்டமாக நினைத்த அவர், அதிருஷ்டம் ஆயோக்கியர்களையும் ஆதரிக்கிறது என்ற முடிவுக்கும் மெல்ல மெல்ல வரத் தொடங்கினார். இல்லா விட்டால் கொள்ளைக்காரனான ரகுதேவிடத்தில் பத்மினிக்கு எல்லையற்ற மதிப்பு ஏற்பட வேண்டிய அவசிய மென்னவென்று தன்னைத்தானே பலமுறை கேட்டுக் கொண்டார். கப்பலில் பிரயாணம் செய்த ஒரு வாரத்தில் அவர் பலமுறை தன்னையும் ரகுதேவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து எந்தவிதத்திலும் ரகுதேவ் தன்னை விட உயர்ந்தவனல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தார். வாழ்க்கை சந்தர்ப்பங்களால் சுழற்றப்படுகிறது என்ற உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளாத பீம்ஸிங், தன் புத்திசாலித் தனத்தாலும் தான் வகுக்கும் திட்டங்களாலும் எதையும் சாதித்து விடலாம் என்ற மனப்பான்மையை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்ததால், தான் எப்படி நடந்து கொண்டால் ரகுதேவிடம் பத்மினிக்குள்ள மதிப்பை உடைத்தெறியலாம் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கலானார்.

இந்தக் கணக்கின் காரணமாகத் தனக்கும் ரகுதேவுக்கும் உள்ள தராதரங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார். "நாமோ ராஜபுத்ர வம்சத்தில் உதித்தவன். ரகுதேவோ மகாராஷ்டிரன். ஜாதி ஒற்றுமை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் பத்மினிக்கும் நமக்கும் பொருத்தம் அதிகமே ஒழிய, ரகுதேவுக்கும் பத்மினிக்கும் எவ்விதப் பொருத்தமும் இல்லை. ரகுதேவ் கடற்படையில் உபதளபதியாக இருந்தவனென்றால், நாம் தரைப்படையில் தளபதி. இதிலும் இரண்டுபேர் அந்தஸ்தையும் ஒன்றாக மதிப்பிட முடியாது. ரகுதேவ் உபதளபதியாக இருந்தவனெனையொழிய, கனோஜி ஆங்கரேயிபரிருந்து பிரிந்த பிறகு சாதாரண மாலுமிதான். நாமோ இன்னும் மொகலாக மன்னர் படையில் தளபதி பதவியை வகிக்கிறோம். ஆகையால் பதவியும் நமக்குத்தான் அதிகம். எல்லாவற்றையும் விட ரகுதேவ் கொள்ளைக்காரன். என்றைக்குப் பிடிபட்டாலும் தூக்கில் ஆடவேண்டியவன்; சதா கொள்ளையடித்தே ஜீவிக்க வேண்டியிருப்பதால், என்றும் அவன் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறது. ஆனால், நாம் தளபதியாயிருந்த இத்தனை வருடங்களில் ஒருமுறை கூட யுத்தத்துக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் நேரிடவில்லை. இனிமேலும் அவசியமானால்

படையில் இருக்கலாம்; இல்லையேல் விலகிக் கொள்ளலாம். ஆகவே, பத்மினி நீண்டநாள் மஞ்சளும் கழுத்துமாக இருக்க வேண்டு மானால் ரகுதேவை விட நம்மைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்” என்று தம்மைப் பத்மினி மணப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்களை மட்டுமின்றி, ரகுதேவை ஏன் மணக்கக் கூடாதென்பதற்கான காரணங்களையும் விளக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தார்.

தமக்கு அநுகூலமான சம்பவங்கள் இவ்வளவு இருக்கும் போது, ரகுதேவிடம் பத்மினியின் மனம் லயித்துவிடும் போல் இருக்கிறதே என்ற யோசனையால் மிகச் சங்கடப்பட்டு, அந்த அக்கிரமமான நிலைக்கு அதிர்ஷ்டமே காரணம் என்று அதன் தலையில் பழியைப் போட்டார். இருந்தாலும் முன் யோசனையாலும் சரியான வேலைத் திட்டத்தாலும் தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன், ரகுதேவ். எவ்வளவு மட்டமானவன் என்பதைப் பத்மினிக்கு அவ்வப்போது எடுத்துக் காட்டி, அவள் மனத்தை மாற்றுவதில் முனைந்தார். அப்படி முனைந்ததின் விளைவாகத்தான் அன்று அறையில் பத்மினியுடன் சாப்பிட உட்கார்ந்திருந்த ரகுதேவின் சங்கீதத்தைப் பற்றித் தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கினார்.

அறை நடுவே இருந்த கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த விளக்கைப் பிரகாசமாகத் தூண்டிவிட்டு, எல்லோருக்கும் உட்காரும் ஆசனங்களையும் சாப்பிடத் தட்டு வைக்கும் பலகைகளையும் எடுத்துப் போட்டு உணவைப் பரிமாறுவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் ரஜினிகாந்த் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆசனத்தை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பீம்ஸிங் சாப்பிட உட்கார்ந்து, பத்மினியையும் உட்காரச் சொன்னார். பத்மினி ஏதும் பேசாமல் எழுந்து வந்து சாப்பிடும் இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாளே யொழிய, ரஜினிகாந்த் ஆகாரத்தைத் தட்டில் பரிமாறிய பிறகும் சாப்பிட முற்படாமல், ஓவியப் பாவையென அசைவற்று எங்கோ யோசித்த வண்ணமிருந்தாள். பிரமை பிடித்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்த அவளைப் பார்த்த பீம்ஸிங், “என்ன, பத்மினி? நீ இந்த உலகத்தில்தான் இருக்கிறாயா...” என்று ஏதோ மேலே பேசப் போனவர், பத்மினியின் பதிலால் திடீரென வாயடைத்து உட்கார்ந்தார்.

“இல்லை; நான் இந்த உலகத்தில் இல்லை” என்றாள் பத்மினி.

“பின் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறாய்?” இப்படி எழுந்தது பீம்ஸிங்கன் கேள்வி கடுமையாக.

பத்மினி, பீம்ஸிங்கை ஏறெடுத்துப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தாள். பின்பு கூறினாள், “சொப்பன உலகத்தில்” என்று.

பீம்ஸிங்கிற்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. “தூங்கும்போது சொப்பனம் கண்டால் போதாதாக்கும்!” என்றார்.

“சொப்பனம் காண்பது நமது இஷ்டமல்லவே!”

“பின் யார் இஷ்டம்?”

“உணர்ச்சிகளின் இஷ்டம்! உணர்ச்சிகள் இழுக்கிற பக்கம்தான் நாம் செல்கிறோம். பகலில் இழுத்தால் பகல் கனவு; இரவில் இழுத்தால் இரவுக் கனவு.”

“விழித்திருக்கும்போது கூடக் கனவு உண்டா?”

“அதென்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? கண்டிப்பாய் உண்டு! மென்மையான உணர்ச்சிகள் உள்ளவர்களுக்கு விழிப்பிலும் கனவு உண்டு. ஆனால், விழித்திருக்கும்போது கனவு காண இயற்கையின் சக்திகள் உணர்ச்சிகளைத் தொட்டிழுக்க வேண்டும்.”

பீம்ஸிங் மௌனமாயிருந்தார். அவருக்கு விஷயம் புரியவில்லை என்று நினைத்துப் பத்மினி விளக்கினாள்.

“நல்ல ரசிகத் தன்மை இருந்தால், இயற்கையின் சக்திகள் நம்மைச் சொக்க அடித்துச் சொப்பன உலகுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. இளம் தென்றலிலே முழுமதியின் நிலவிலே நாம் நிற்கும்போது மெய்மறந்தே நிற்கிறோம். அருகில் இருப்பவர் கூப்பிட்டாலும் காதில் விழுவதில்லை. இன்னொரு சக்தி மனிதனுக்கு இறைவன் அளித்திருக்கும் இனிய பாட்டு. அதில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தால்...” இத்துடன் பத்மினி பேச்சை அரைகுறையாக நிறுத்திப் புன்னகை செய்தாள்.

எந்த ஆண்மகன் உள்ளத்தையும் பறிக்கக்கூடிய அந்தப் புன்னகை பீம்ஸிங்கன் கோபத்தைப் பெரிதும் களறவே,

“புரிகிறது புரிகிறது! நன்றாகப் புரிகிறது” என்று விடு விடென்று வார்த்தைகளை அளந்துவிட்டார்.

“என்ன புரிகிறது?”

“விழித்திருக்கும்போதே நீ கனவு காணும் காரணம்!”

“சொல்லுங்களேன், கேட்போம்.”

“மேல்தளத்திலிருந்து வருகிற கொள்ளைக்காரனின் கானம்.”

“மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளாதிருக்க முடியுமா?” என்றாள் பத்மினி.

“முடியாது! முடியாது!” என்றார் பீம்ஸிங்,

“பார்த்தீர்களா? நீங்களே ஒப்புக்கொண்டு விட்டீர்கள். அவருக்கு என்ன இரவாய் சாரீரம் பார்த்தீர்களா?”

“உம்...! பார்த்தேன்.”

“ஏன் அவ்வளவு கடுகடுப்பாகப் பதில் சொல்கிறீர்கள்? அவர் பாட்டு உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“பாட்டு, போக்கு இரண்டுமே பிடிக்கவில்லை.”

“ஆளைக் கண்டாலே பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லுங்கள்.”

“சந்தேகமில்லை. அயோக்கியர்களைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.”

“அவர் அயோக்கியர் என்று எதனால் முடிவு கட்டுகிறீர்கள்?” .

“சகவாசத்தால்! இவனும் ஒரு கொள்ளைக்காரனாதலால்தானே அவர்களோடு சமமாகப் பழகுகிறான். நம்மைப் போன்ற கௌரவமானவர்கள் சாப்பாட்டுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்த அயோக்கியர்களுக்கு இவன் பாடிக் காண்பிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“சாப்பாட்டுக்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்?” இந்தக் கடைசிக் கேள்வி பீம்ஸிங்கன் பொறுமையை அடியோடு சோதித்துவிடவே, ஆசனத்திலிருந்து சட்டென்று எழுந்து, “சாப்பாட்டுக்கு அவசரமில்லை; அந்தப் பாட்டுக்குத்தான் அவசரமா?” என்று சீறினார்.

பத்மினியின் பதில் அவரைத் திணற அடித்தது. “செவிக்குணவு இல்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்” என்றாள் பத்மினி.

அந்தத் தமிழ் வாக்கியத்துக்கு அர்த்தம் புரியாமல் திண்டாடிய பீம்ஸிங்கை நோக்கி பத்மினி, “என்ன, அதற் கள்ளாகவா இந்த அழகிய வாக்கியத்தை மறந்து விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“இதை நான் கேள்விப்பட்டதேயில்லை.”

கேள்விபட்டிருக்கிறீர்கள். முதல் நாளே ரகுதேவ் சொன்னாரே !”

“ஓஹோ!”

“போயும் போயும் இத்தனை அழகான வாக்கியத்தை மறப்பீர்களா? காதுக்கு இன்பமான உணவு கிடைக்காத போது சிறிது வயிற்றுக்குச் சாப்பிடலாம் என்று அர்த்தம். இதை என்ன நன்றாகச் சொன்னார் அவர்!”

“அந்தப் பழமொழிக்கும் நாம். சாப்பிடுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“மேலிருந்து வரும் இனிய கானம் காதுக்கு விருந்தளிக்கும்போது, இந்தச் சாப்பாடு சிறிது தாமதப்பட்டால் தான் என்ன?”

பத்மினியின் பேச்சு அவருக்கு முழுக்க முழுக்கப் பிடிக்காததால் அறையில் அங்குமிங்கும் சற்றுநேரம் உலாவினார். பீம்ஸிங் பாதி சாப்பிட்டு நிறுத்தியிருப்பதையும் பத்மினி ஆகாரத்தையே தொடாததையும் கண்ட ரஜினிகாந்த், மேற்கொண்டு பரிமாறுவதா, அல்லவா என்று புரியாமல் ஒருபுறமாக ஒதுங்கி நின்று கொண்டிருந்தான். பீம்ஸிங்குக்கு இருந்த மனவேதனையில் மேல் தளத்தில் பாட்டு நின்றுவிட்டதோ, மாலுமிகள் எழுந்து கலைவதால் ஏற்பட்ட காலடி ஓசையோ அவர் காதுகளில் விழவே இல்லை. சிறிதுநேரம் அறையில் உலாவிய பீம்ஸிங் திடீரெனத் தனது பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு பத்மினியின் பக்கம் திரும்பி “நீ சொல்கிறபடி ரகுதேவ் யோக்கியனானால் அந்த அயோக்கியர்களிடம் பேசிச் சிரித்து நெருங்கிப் பழகுவானேன்? அவர்களைப் பாட்டுப் பாடி மகழ்விப்பானேன்?” என்று ஏதோ புதிதாகக் கேள்வி கேட்பவர்போல் ஏற்கனவே கேட்டதையே திருப்பிக் கேட்டார். புதிதான குற்றச்சாட்டுகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாததால், பழைய பாணியிலேயே பீம்ஸிங்கின் மந்த புத்தி சஞ்சரித்தது.

கிளிப்பிள்ளைபோல் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கப்பட்ட அந்தக் கேள்வியால் ஏற்கனவே சலித்திருந்த பத்மினி, பதிலேதும் சொல்லவில்லை, ஆனால் வாசற்படிகளிலிருந்து பதில் வந்தது பீம்ஸிங்குக்கு. “அவசியத்தை முன்னிட்டு வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்கிறோம். சந்தர்ப்பத்தை உத்தேசித்து எதை எதையோ சகிக்கிறோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே ரகுதேவ் உள்ளே நுழைந்தான்.

“எந்த அவசியத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளைக்காரர்களுக்குப் பாட்டு பாடுகிறீர்கள்?” சற்றுக் கடுமையாகவே பீம்ஸிங் வினவினார்.

ரகுதேவ் உடனே அவருக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. உள்ளே வந்து ரஜினிகாந்தைத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லிக் கை கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட, உட்கார்ந்தான். அரைச் சாப்பாட்டில் எழுந்திருந்த பீம்ஸிங்கும் திரும்ப ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். ரகுதேவ் ஒரு வினாடி பத்மினியைப் பார்த்துவிட்டுக் கண்களைப் பீம்ஸிங்கின்மீது திருப்பினான். பிறகு சொன்னான்: “அந்த

அவசியம் உங்களுக்குப் புரியாதிருக்கலாம். ஆனால், பத்மினிக்குப் புரிந்திருக்கிறது!”

“இவன் இதயம் பத்மினிக்குப் புரிந்துவிட்டதாமே” என்று நினைத்துப் பொறாமையால் சுவாதீனத்தை இழந்த பீம்ஸிங், பத்மினியை முறைத்துப் பார்த்து, “அந்த மர்மம் எனக்கும்தான் தெரியட்டுமே” என்றார்.

“இதில் மர்மமென்ன இருக்கிறது? மாலுமிகள் நட்பு நமக்கிருந்தால் நல்லது. அதற்காக அவர்களை உற்சாகப் படுத்தி வைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுடன் கலந்து உறவாட அவசியமேற்படுகிறது” என்றாள் பத்மினி.

“கொள்ளைக்காரர்களிடம் நட்பா? அந்த நட்பைச் சம்பாதிப்பதால் லாபம்?”

“தற்சமயம் நாம் அனைவரும் உயிருடனிருக்கின்றோம். இங்கிருக்கும் மாலுமிகள் கொலைக்கு அஞ்சாதவர்கள். அவர்கள் தலைவன் ஸித்தி அஹமத்தும் நம் உயிரை வாங்கத் தயாராயிருக்கிறான். இனி வரப் போகும் பொக்கிஷக் கப்பல்களை உத்தேசித்தே இவர்கள் நம்மை இம்சிக்காமல் ஒரு கட்டுக் கடங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்தக் கட்டு பலமான கட்டல்ல. எந்த நிமிஷத்திலும் தெறிக்கக் கூடியது. அது அறுபடாமலிருக்க இந்த மாலுமிகளின் அன்பையும் ஆதரவையும் நாம் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு என்னிடம் துளி சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் நம் இருவரையும் தீர்த்துவிடத் தயங்கமாட்டார்கள். நான் பாட்டுப் பாடியும் கதை சொல்லியும் உற்சாகப்படுத்துவதன் அவசியம் இப்பொழுதாவது புரிகிறதா?” என்று வினவினான் ரகுதேவ். பிடிவாதத்தால் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளாத பீம்ஸிங், மௌனமாகவே சாப்பிடத் தொடங்கினார். ஆனால் அவர் மௌனத்தைக் கலைத்து அவரைத் திடுக்கிடச் செய்யக் கூடிய சந்தர்ப்பம் அடுத்த விநாடி நடந்தது. தடதடவெனப் படிகளில் இறங்கி ஓடிவந்த மாலுமி ஒருவன் கதவைத் திறந்து, ரகுதேவைப் பார்த்து, “மகராஜ்! ஸித்தி அஹமத்தின் படகு நமது கப்பலை நோக்கி வேகமாக வருகிறது” என்றான்.

இந்தத் தகவலைக் கேட்ட பத்மினி திடுக்கட்டுச் சாப்பாட்டைப் பாதியில் நிறுத்தினாள். பீம்ஸிங்குட கையிலெடுத்த கவளத்தைப் பாதியில் நிறுத்தி, “ராத்திரி இந்த நேரத்திலா? ஏன்?” என்று வினவினார்.

“எனக்குத் தெரியாது” என்றான் மாலுமி.

“எனக்குத் தெரியும்!” என்று கிளம்பியது ரகுதேவின் நிதானமான குரல்.

கதவுக்கு வெளியே

அத்தனை இரவில், சாப்பிடும் நேரத்தில் ஸித்தி அஹமத் அவசர அவசரமாகக் கப்பலை நோக்கி வருகிறானென்றால் அதற்குப் போதிய காரணம் இருக்க வேண்டு மென்பதையும், அந்தக் காரணமும் தங்களுக்கு அனுசூல மானதாக இருக்காதென்பதையும் பீம்ஸிங் புரிந்து கொண்டாரே யொழிய, காரணம் என்ன என்பதைத் திட்டமாக ஊகிக்க மட்டும் அவரால் முடியவில்லை. தம்மால் முடியாதது ரகுதேவால் முடியும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள அவர் தயாராயில்லாததால், “எனக்குத் தெரியும்” என்று ரகுதேவ் சொன்னதும், “தெரிந்தால் சொல்வது தானே” என்று பட்டென்று கேள்வியைப் போட்டார். அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லக்கூடிய மனோநிலையில் ரகுதேவ் இல்லையென்பதை அவன் முகத்தைப் பார்த்தே தெரிந்துகொண்ட பத்மினி சம்பாஷணையில் கலந்து கொள்ளாமல் மௌனமாகவே இருந்துவிட்டாள். பத்மினி நினைத்தது சரிதானென்பதை ரகுதேவின் அடுத்த செய்கைகள் நிரூபித்தன.

ரகுதேவ் பீம்ஸிங்கின் கேள்விக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லாமலே செய்தி சொல்ல வந்த மாலுமியை நோக்கி, “ஸித்தி அஹமத் வந்ததும் நேராக இங்கு அழைத்து வா” என்று உத்தரவிட்டு அவனை அனுப்பிவிட்டான். பிறகு பத்மினியையும் பீம்ஸிங்கையும் நோக்கி “ஸித்தி அஹமத் இங்கு வரும் சமயத்தில் நாம் ஏதும் அறியாதவர்களைப் போல் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் எந்தத் தகவலைச் சொன்னாலும் எந்த உத்தரவை இட்டாலும் நீங்கள் யாரும் பதில் சொல்ல வேண்டாம். பேசும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள்” என்று கூறினான்.

பேசும் பொறுப்பைத் தனக்கு விட்டு விடும்படியாகக் கடைசியாகச் சொன்னபோது வாக்கியத்தைச் சிறிது அழுத்தியும் பீம்ஸிங்கை நன்றாக முறைத்துப் பார்த்தும் சொன்னதைப் பத்மினி கவனிக்கத் தவறவில்லை. மந்த புத்தியுள்ள பீம்ஸிங்குக்குக்கூட அவன் சொன்ன வார்த்தைகளின் அர்த்தம் புரியவே உள்ளூறக் கோபம் பொங்கி எழுந்தாலும் தானிருக்கும் நிலைமையை உத்தேசித்துப் பேசாமலிருந்து விட்டார். ஆனால், அடுத்தபடியாக ரகுதேவ் இட்ட உத்தரவை மாத்திரம் அவரால் பொறுக்க முடிய வில்லை. “ரஜினிகாந்த்! இங்கு இன்னொரு தட்டு வைத்து உணவைப் பரிமாறு!” என்றான் ரகுதேவ்.

“யாருக்கு இன்னொரு தட்டு?” என்று பீம்ஸிங் கேட்டார்.

“வருகிற விருந்தாளிக்குத்தான்!” என்றான் ரகுதேவ்.

“யாருக்கு? ஸித்தி அஹமத்துக்கா?”

ஆம்.

“என்ன! அந்தக் கொள்ளைக்காரனுடன் ராஜபுத்திரனான பீம்ஸிங் சமபந்தி போஜனம் செய்வானென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“இஷ்டரில்லாவிட்டால் சாப்பிட வேண்டாம். ஸித்தி அஹமத் வந்து போகிற வரைக்கும் அந்தப் பக்கத்து அறையில் இருங்கள்” என்று, எதிரே பத்மினி முதல்நாள் படுத்திருந்த சிறிய அறையைச் சுட்டிக்காட்டினான் ரகுதேவ்.

“கேவலம் அந்தக் கொள்ளைக்காரனுக்காக நான் சாப்பிடாமலிருக்க முடியுமா?” என்று விசாரித்தார் பீம்ஸிங்.

“முடியாவிட்டால் இங்கு எல்லோருடனும் சேர்ந்து சாப்பிடலாம். அதை யாரும் தடை செய்யவில்லை” என்று ரகுதேவ் சொன்னதும் பத்மினி சிரித்துவிட்டாள்.

அவள் சிரிப்போ ரகுதேவின் பேச்சோ பீம்ஸிங்குக்குப் பிடிக்காததால் அவர் ரகுதேவை விடுத்து, அவள் மீது சிறிவிழுந்து, “ராஜபுத்ர மங்கையான நீ அந்தக் கொள்ளைக்காரனுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட உத்தேசிக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். “இந்தக் கப்பலில் நாம் உத்தேசிக்கிறபடி எந்தக் காரியமும் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை” என்று பத்மினி பதில் கூறினாள்.

“எப்படிச் சாப்பிடலாம் என்பதில்கூட நமக்குச் சுதந்தரமில்லையா? அதற்குக்கூட இவர் உத்தரவுதான் தேவையா?” என்று கேட்டு ரகுதேவுக்காக உஷ்ணமான பார்வையொன்றை பீம்ஸிங் வீசினார்.

பீம்ஸிங்கின் பதில் பத்மினியின் பொறுமையைக்கூடச் சோதிக்கவே, “நம் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறவரின் உத்தரவுப்படிதான் நான் நடக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். நெஞ்சில் சிறிதாவது நன்றியிருப்பவர்கள் நடக்கக்கூடிய வழியும் அதுதான்” என்று பீம்ஸிங்குக்கும் படும்படியாக அழுத்திச் சொன்னாள்.

இதற்குமேல் எதுவும் பேச வழியில்லாமல் பீம்ஸிங் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆசனத்தில் அப்படியே சாய்ந்து விட்டார். உள்ளே குமுறிக் கொண்டிருந்த கோபத்தை வெளியே உதற முடியாமல் ஆசனத்தில் சற்று அப்படியும் இப்படியும் அசைந்து ஏதேதோ விதமாகச் சங்கடப்பட்டார். ரகுதேவ் அவர் பக்கம் திரும்பாமலே பத்மினியைப் பார்த்துச் சொன்னான்

“பத்மினி! ஸித்தி அஹமத் அவ்வளவு கூரிய புத்தியுடையவனல்ல, ஆனால் ரஹீம் தீட்சண்யமான புத்தியுடையவன். ஸித்தி அஹமத்தின் கண்ணுக்குப் புலப்படாதது அவன் கண்ணுக்கு நன்றாகப் புலப்படும். ரஹீமைவிட நாம் அடையவேண்டிய மனிதன் இன்னொரு வனிருக்கிறான். அவன்தான் கலிபுல்லா. சதா உறங்குவது போன்ற முகமுள்ளவன். அத்தனைக்கத்தனை துரிதமாக அவன் மூளை வேலை செய்யக்கூடியது. ரஹீமும் அந்தக் கலிபுல்லாவும் ஸித்தி அஹமத்தின் சந்தேகத்தைக் கிளறி விட்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் ஸித்தி அஹமத், இவ்வளவு அவசரமாக வருகிறான். ஸித்தியிடம் நாம் அகப்பட்டிருக்கும் வரையில் மிக நிதான புத்தியுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நமது உத்தேசம் ஏதாவது அவனுக்குத் தெரிந்தால்...” என்று பேச்சை முடிக்காமலே விட்டான்.

“தெரிந்தால் என்ன ஆகுமென்பது பத்மினிக்குப் புரிந்தது. ஆனால், பீம்ஸிங் தமது வெறுப்பைக் காட்டி “தெரிந்தாலென்ன?” என்று கேட்டார்.

“நதிக்கரையிலிருக்கும் காட்டில் கழுகுகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன” என்றான் ரகுதேவ்.

“இருந்தாலென்ன?”

“உங்கள். உடல் மட்டும் சுமார் நாறு கழுகுகளின் போஜனத்துக்கு உதவும். அவற்றைத் திருப்தி செய்விக்க அஹமத் தயங்கமாட்டான்” என்று சொல்லிய ரகுதேவ் மீண்டும் பத்மினிக்காகத் திரும்பி, “பத்மினி! ஆபத்தான நிலைமையில் மனிதன் புத்தசாலித்தனமாக நடந்து கொள்வது நல்லதல்லவா?” என்றான். “ஆம்” என்பதற்கு குறியாகப் பத்மினி தலையை அசைத்தாள். இந்தப் பேச்சுக்குப் பிறகு பீம்ஸிங்கின் வாய் ஒருவழியாக அடைபட்டது.

‘ஸித்தி அஹமத்துக்கு அப்படியென்ன திடீரெனச் சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது? அவன் என்ன உத்தேசத்துடன் வருகிறான்’ என்று யோசித்துப் பார்த்தார் பீம்ஸிங். அவருக்கு ஏதும் புரியவில்லை. அந்த விவரம் சரியாகப் புரியவேண்டுமானால், கரையில் ஸித்தி அஹமத் சாப்பிடுகையில் ரஹீம் கிளப்பிவிட்ட சந்தேகம் என்ன என்பதையும், அவன் கேள்வியின் பின் ஏற்பட்ட விவாதத்தின் போக்கையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

திடீரென ரஹீம் தனக்கெதிரில் வந்து போட்ட புதிய தன்மையை ஸித்தி அஹமத் உடனே அறிந்து கொள்ளாததால்தான் சிரித்தான். ரகுதேவ் பாடுவதை எதற்காக ஆட்சேபிக்க வேண்டும் என்பது அஹமத்துக்கே விளங்க வில்லை. அந்தப் பாட்டில் அபாயமிருக்கிறது என்று ரஹீம் வற்புறுத்தியதும் ஸித்தி அஹமத்துக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. ஆனால் விவேகியான

கலிபுல்லாவும் ரஹீமுடன் சேர்ந்துகொண்டு, “ரகுதேவ் எதற்காகப் பிரதி தினம் பாட வேண்டும்” என்று முணுமுணுத்தவுடன் ஸித்தி அஹமத்தும் சிறிது சாப்பாட்டை நிறுத்தி, அந்த இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். கடைசியாகச் சொன்னான் “ரகுதேவ் நமக்கு இப்பொழுது என்ன அபாயத்தை விளைவிக்க முடியும்? அவன் இருப்பதோ நாம் கைப்பற்றிய கப்பல். அவனைச் சுற்றியிருப்பவர்களோ நமது மாலுமிகள். அவன் நம்மிடம் கைதிபோலச் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறானே.”

இதைக் கேட்ட ரஹீமின் ஒற்றைக் கண், ஸித்தி அஹமத்தைக் கூர்ந்து நோக்கியது. “இந்த விவரங்கள் , ரகுதேவுக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறீர்களா?” என்ற கேள்வியொன்றும் அந்தப் பார்வையைத் தொடர்ந்து கிளம்பியது.

“தெரிந்து அவன் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று பதிலுக்கு ஒரு கேள்வியைப் போட்ட. ஸித்தி அஹமத், “கொஞ்சம் பொறுங்கள். இன்னும் சில நாட்களில் நமது கப்பல் தயாராகிவிடும். பிறகு பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வருமிடத்திற்கு அவன் அழைத்துச் செல்வான். அந்தக் கப்பல்களைப் பிடித்ததும் பொக்கிஷம் நமது கைக்குக் கட்டட்டும். அதற்கப்புறம் அவனைத் தீர்த்துக் கட்டி, அந்த அழகுக் கிளியிருக்கிறானே அவளையும் இந்த ஸித்தி அஹமத் பிடித்துக் கொஞ்சாமலிருப்பானா... ஹா... ஹா... ஹா...” என்று ஏதோ பெரிய தகவலைச் சொல்லி விட்டவன்போல், பெரிதாகச் சிரித்தான்.

ஆனால் அந்தச் சிரிப்பைக் கலிபுல்லாவின் கேள்வி பாதியிலேயே உறைய வைத்துவிட்டது. “எசமான்! இதை ஊகிக்க ரகுதேவுக்குச் சக்தியில்லையென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“ஊகித்துப் பயனென்ன? அவனிடம் கப்பலிருக்கிறதா? ஆட்களிருக்கிறார்களா?” என்று கலிபுல்லாவுக்காகத் திரும்பிக் கேட்டான் ஸித்தி அஹமத்.

கலிபுல்லாவின் முகத்திலிருந்த உறக்கம் அகன்று, கண்கள்கூடச் சிறிது பளிச்சிட்டன.

“ஆட்களில்லைதான். ஆனால்...” என்றான், மெதுவாக.

“ஆனாலென்ன?”

“ஆட்களில்லாத குறையை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளலாம். ஆட்களைச் சேர்க்க முயற்சி செய்யலாம்.”

கையிலிருந்த இறைச்சியைத் தட்டிலேயே எறிந்து, ஏதோ தேள் கொட்டிவிட்டதுபோல் ஆசனத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்திருந்தான் ஸித்தி அஹமத். “அதற்காகத்தான் மாலுமிகளைப் பாட்டுப் பாடித் தாஜா செய்கிறானா?” என்று சீறி, பக்கத்திலிருந்த மாலுமியை ஜலம் கொண்டு வரச் சொல்லிக் கையைத் துரிதமாகக் கழுவினான்.

அவன் கை அலம்பிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, “நாமோ சிறகொடிந்த பட்சிபோல் கப்பலைப் பிரித்துப் போட்டுக் கரையில் உட்கார்ந்திருக்கறோம். அவனோ இருபத்தி ஐந்து மாலுமிகளுடன் எந்த நிமிஷத்திலும் பாய் விரித்தோடக்கூடிய கப்பலுடன் இருக்கிறான். புரிகிறதா எசமான், அவன் பாட்டுக்கும் கதைக்கும் காரணம்? என்று தூபம் போட்டான் ரஹீம்.

ஸித்தி அஹமத்துக்கு இருந்த கோபத்தில், அவன் பதிலேதும் சொல்லாமல் கையைக் கழுவித் கொண்டு தூரத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த மாலுமிகள் இருவரைக் கூப்பிட்டுப் படகு ஒன்றைத் தயார் செய்யச் சொல்லி, வாளை எடுத்து இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

“எங்கே போடறீர்கள்?” என்று கலிபுல்லா வினவினான்.

“ஜலமோகினிக்கு.”

“ரகுதேவின் இறக்கைகளை ஓடிக்க.”

“பொக்கிஷக் கப்பல்களுக்கு அவன்தான் நம்மை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.”

“அதை மறக்க மாட்டேன்.”

இந்த உறுதிக்குப் பிறகு ஸித்தி அஹமத் பேசுவதற்கு எந்தத் தடையும் செய்யவில்லை கலிபுல்லா. காரியத்தைக் கெடுக்காமல் பந்தோபஸ்துக்கான எதையும் தலைவன் செய்து கொள்ளட்டும் என்று தீர்மானித்துத் தட்டிலிருந்த இறைச்சியை எடுத்துச் சுவைக்கலானான். சில விநாடிகளில் படகு தயாராக, ஸித்தி அஹமத் ஜலமோகினியை நோக்கி விரைந்தான். உள்ளூற இருந்த கவலையாலும் ஆத்திரத்தாலும் படகில் உட்காராமல் ஸித்தி அஹமத் நின்று கொண்டே வந்ததால், ஜலமோகினியின் தளத்திலிருந்த மாலுமிகள் தூரத்திலிருந்தே அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்வது சாத்தியமாயிற்று. அப்படிக் கண்டு கொண்டதன் விளைவாகத்தான் மாலுமிகளில் ஒருவன் கீழே ஓடி ரகுதேவிடம் தகவலைச் சொன்னான். ஜலமோகினியை அடைந்த ஸித்தி அஹமத் திடுதிடுவென மேல்தளத்துக்கு ஏறி வந்து, “எல்லோரும் எழுந்திருந்து பாய்களைச் சுருட்டுங்கள்” என்று கூறினான். அவன் உத்தரவின்

காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத மாலுமிகள் அவனை நெருங்கி வந்தார்கள்.

“ஏன் நிற்கிறீர்கள்? இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் எல்லோரும் கரையில் வந்து சேர வேண்டும்! உம், சிக்கிரம்!” என்று உத்தரவிட்டுச் சரேலென இறங்கிக் கீழே ரகுதேவின் அறையை நோக்கிச் சென்றான். தடதடவெனப் படிகளில் இறங்கி ரகுதேவின் அறைக் கதவைத் திறந்ததும், ரகுதேவ் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து ஸித்தி அஹமத்தை வரவேற்று, “என்ன அஹமத்! திடீரென்று எங்கே வந்தாய்? வா, உட்கார். பத்மினி! நமக்கு இன்று அதிருஷ்டந்தான், அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தின் பிரபலமான கப்பல் தலைவனுடன் சேர்ந்து சாப்பிடும்படியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது!” என்றான்.

“நான் சாப்பிட வரவில்லை” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

“வந்த பிறகு சாப்பிடாமல் அனுப்ப முடியுமா? உட்கார். அதோ ஒரு தட்டு தயாராயிருக்கிறது” என்று தட்டைக் காட்டி ஆசனத்தையும் இழுத்துப் போட்டான் ரகுதேவ்.

ஸித்தி அஹமத்தின் கண்கள் ஆகாரத்தை நாடவில்லை. ஆகாரத்தைவிடச் சுவையாக எதிரே உட்கார்ந்திருந்த பத்மினியின் அங்க லாவண்யங்களைச் சுற்றி வந்தன. இதனால் மிகச் சங்கடமடைந்த பத்மினி குனிந்தும் நெளிந்தும் உட்கார்ந்தாள். அவள் ஹிம்சைப் படுவதை அறிந்த ரகுதேவ், ஸித்தி அஹமத்தின், பார்வையைத் தன்மேல் திருப்ப முயன்று, “அஹமத்! நீ வந்த காரணத்தை இன்னும் சொல்லவில்லையே” என்றான்.

ஸித்தி அஹமத் ரகுதேவைப் பார்த்து லேசாக நகைத்துக் கொண்டே, “ரகுதேவ்! இங்குள்ள மாலுமிகளைக் கரைக்கு அனுப்புவதற்காக வந்தேன்” என்றான்.

அந்தப் பதிலால் ரகுதேவ் ஆச்சரியப்படுவானென்றோ ஆத்திரப்படுவானென்றோ அஹமத் நம்பியிருந்ததால் ஏமாந்தே போனான். ரகுதேவின் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தோன்றவில்லை. “அவர்களைக் கரைக்கு அனுப்புவானேன். தளம் படுப்பதற்குச் சௌகரியமாகத் தானே இருக்கிறது” என்று ஏதுமறியாததுபோல் வினவினான்.

“சௌகரியமாகத் தானிருக்கிறது. ஆனால், அவர்கள் படுக்கையைவிட என் நிலைமையை நான் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. என் ஆட்கள் இரவில்கூட

என் பார்வையிலிருப்பது நல்லது” என்று சொல்லிய ஸித்தி, ரகுதேவைக் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

“சரி, உன்னிஷ்டம்” என்று சொல்லி விட்டான் ரகுதேவ். ஆனால் ஸித்தி அஹமத்தின் அடுத்த உத்தரவு அவனுக்கு ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டது.

“நீங்கள் நான்கு பேருங்கூட நாளைக் காலையில் கரைக்கு வந்துவிட வேண்டும்” என்ற ஸித்தி அஹமத்தை வெறுப்புடன் பார்த்த ரகுதேவ், “அஹமத்! உன் பயத்துக்கும் ஓர் எல்லை இருக்க வேண்டும். நாங்கள் நான்கு பேரும் கப்பலை ஓட்டிக் கொண்டு ஓடிப் போய் விடுவோமா?” என்றான்.

“ரகுதேவ்! உன் மைத்துனன், நீ, உன் வேலைக்காரன் ஆக மூன்று ஆண்பிள்ளைகள் கப்பலில் இருக்கிறீர்கள். ஒருவர் சுக்கான் பிடித்து, ஒருவர் யந்திர அறையைக் கையாண்டு, ஒருவர் பாய்மரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டால் இந்தக் கப்பலை ஓட்டிவிட்டாம். இதைவிடப் பெரிய கப்பல்களை மூன்று பேர்களே கடத்திக் கொண்டு போயிருப்பதைப் பல சமயங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். இது உனக்கும் புதிய விஷயமல்ல” என்று விளக்கிச் சொன்னான் ஸித்தி அஹமத். “வீணாகச் சந்தேகப்படுகிறாய், அஹமத்! என் மனைவிக்கு மட்டும் உடல்நிலை சரியாக இருந்தால் நான் முன்னமே கரைக்கு வந்திருப்பேன்” என்று மேலே ஏதோ சொல்லப்போன ரகுதேவை ஸித்தி அஹமத் இடையிலேயே வெட்டி, “தரையில் இவர்களுக்கு வேண்டிய சகல சௌகரியங்களையும் நான் செய்து தருகிறேன். என் மஞ்சமிருக்கிறது. வெள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து நான் கைப் பற்றிய முதல் தரமான கட்டிலிருக்கிறது” என்று சொல்லி விட்டுப் பத்மினியை விழுங்கி விடுபவன்போல் பார்த்தான்.

அதற்கு மேலும் ஸித்தி அஹமத்தை அங்கு நிற்க வைக்க இஷ்டப்படாத ரகுதேவ், “சரி! நாளைக் காலையில் நாங்கள் கரைக்கு வருகிறோம்” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் சாப்பிட உட்கார்ந்தான்.

ஸித்தி அஹமத் கடைசியாகப் போகும்போது பத்மினியை நோக்கி, “கவலைப்படாதீர்கள்? கரைக்கு வந்ததும் உங்களை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பயங்கரமாக ஒரு சிரிப்பும் சிரித்து விட்டு, அறைக்கதவைத் தடாலென்று சாத்திக்கொண்டு படிகளில் ஏறிச் சென்றான்.

அவன் சென்றதும் ரகுதேவ் சஞ்சலம் நிரம்பிய முகத்துடன் எழுந்து அறையில் உலாவ ஆரம்பித்தான். “அவன் எதற்காக மாலுமிகளைக் கரைக்கு அனுப்புகிறான்?” என்று பீம்ஸிங் வினவினார்.

என்றும் பீம்ஸிங் கண்டிராத அவ்வளவு ஆத்திரத் துடன் ரகுதேவ் அவரை நோக்கத் திரும்பி, “உம்முடைய களிமண் மூளையில் ஏறாத உண்மை ஸித்தி அஹமத்தின் மூளையில் உதயமாகிவிட்டது!” என்று சீறினான்.

“என்ன உண்மை?”

“பாட்டுப் பாடி கதைகள் சொல்லி மாலுமிகளை நமது பக்கம் இழுக்க நான் செய்த முயற்சி” என்றான் ரகுதேவ்.

பீம்ஸிங் வாயைப் பிளந்தார். “அதற்காகத்தானா அவர்களுடன் சேர்ந்து பழகிப் பாடி...” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டு போனதை இடையே தடுத்த பத்மினி, மிகுந்த வெறுப்புடன் அவரைப் பார்த்து, “போதும்! போதும், சும்மா இருங்கள்; அவர் ஏதோ யோசிக்கிறார்!” என்றாள்.

உண்மையில் ரகுதேவ் தீவிர யோசனையில் அழ்ந்து விட்டான். வெகுநேரம் யாரும் பேசவில்லை. கடைசியாகப் பத்மினிக்காகத் திரும்பிய ரகுதேவ், “நீங்களெல்லோரும் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். நானும் கரைக்குச் சென்று வருகிறேன்” என்று கிளம்பினான்.

பத்மினியும் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, “ஏன்?” என்று கேட்டாள்.

“வந்து சொல்கிறேன்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அறையைவிட்டு வெளியே சென்றான் ரகுதேவ். அவனைத் தொடர்ந்து வாயிற்படியைத் தாண்டி பத்மினி அறைக் கதவைச் சாத்தி அவன் தோள்மேல் கையை வைத்து அவனைச் சிறிது நிறுத்தினாள்.

“ஏன் பத்மினி?” என்றான் ரகுதேவ்.

“கரையில் ஆபத்து ஏதுமில்லையே?” என்று அவன் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக வார்த்தைகளை உச்சரித்தாள் பத்மினி.

பதிலுக்கு ரகுதேவின் இடது கை அவள் இடையைச் சுற்றிச் சென்ற அதே சமயத்தில் பத்மினியின் வலது கை அறை வாசற்படியின் வெளித் தாழ்ப்பாளைப் பிடித்திழுத்து, கதவின் மூலம் கொஞ்சம் நஞ்சம் தெரியக்கூடிய இடை வெளியையும் அடைத்துவிட்டது.

உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த பீம்ஸிங், கதவு அழுத்திச் சாத்தப்படுவதைக் கண்டு ஏதும் செய்ய வகையறியாமல், கதவுக்கு வெளியே என்னென்ன நடந்து விடுகிறதோ என்று தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார். நடந்து கொண்டிருந்ததை மட்டும் அவர் பார்த்திருந்தால் பிராணன் அன்றே போயிருக்கும்.

ஆற்றங் கரையினிலே...

இடையை வளைத்தோடிய ரகுதேவின் இடக் கையைப் பத்மினி எடுக்க முடியவில்லை. அக்கை இறுக இழுத்த போதும் இஷ்டத்துடனே அவன் மேல் சாய்ந்தாள். கொடிபோல் அவன் மேல் சாய்ந்து உராய்ந்த சுந்தரமான அவள் உடலைச் சுற்றி அவன் வலக்கையும் சுழன்றது. அந்த இரண்டு கரங்களுக்கிடையே அகப்பட்டுக் கிடந்த பத்மினியின் மனத்தில் ஏதோ பந்தோபஸ்தான இடத்துக்குத் தான் வந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி எழுந்தது. அது வரை பயத்தால் சற்றே நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தேகம் அவன் கைச் சிறை அளித்த சாந்தியினால் சிறிது திடப்பட்டது. ஆனால் ரகுதேவின் மனோதிடம் சுக்கல் சுக்கலாக வெடித்துப் போகும் நிலைக்கு வந்துவிடவே, வலியத் தன்னருகில் வந்த அந்த வடிவழகியை இறுகவே அணைத்துக் கொண்டான். தூய்மையே உருவாரு, சந்தர்ப்ப வசத்தால் தன் ஆதரவுக்குட்பட்ட பத்மினிக்கு எந்த விதமான மாசும் நேரிடாமல் காப்பாற்றி ஊருக்கனுப்ப வேண்டும் என்று அவன் எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் அந்தச் சில விநாடிகளில் காற்றில் பறந்தது. கதவுக்கு அந்தப்புறம் பீம்ஸிங் பொறாமையால் மனம். வெடித்து உட்கார்ந்திருக்கறாரென்பதும், தாங்களிருக்கும் நிலையை அவர் பார்த்தால் ரகளை செய்துவிடுவாரென்பதுங் கூட மனோகரமான அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவன் நினைப்புக்கு வரவில்லை. கட்டுண்டு நின்ற கட்டழகியின் காதல் வலையில் சகல உணர்ச்சிகளையும் தவிக்கவிட்டிருந்த ரகுதேவ், தன்னையும் பத்மினியையும் தவிர உலகத்தில் வேறு மனிதர்கள் இருக்கறார்களென்ற எண்ணத்தை அறவே துறந்து, மிருதுவான அவள் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை வைத்துக் கொண்டான்.

இத்தனை செய்கைகளில் பத்மினி ஒன்றைக்கூட வெறுக்கவில்லை. கேவலம் ஒரு வாரமாகப் பழகிய இந்தப் புருஷனிடம் இச்சை ஏற்பட என்ன காரணமென்பதையோ ஸித்தி அஹமத்தின் பயம் நீங்கலாற் போன்ற இந்தக் காதல் விலக, தான் ஊருக்குப் போய்விட்டால் தன் பிற்கால நிலை எப்படியிருக்குமென்பதையோ அவள் சிந்திக்கக்கூட இல்லை. காமம் அடியோடு கருத்தைக் குலைத்து விடுவதால் சிந்தனைக்கு இடம் அளிப்பதில்லை. அப்படிச் சிந்தனை சிதறிவிடுவதால் காதல் வசப்பட்டவர்கள் துணிந்து எக்காரியத்திலும் இறங்கி விடுகிறார்கள். பலா பலன்கள் பின்னால்தான் தெரியுமேயொழிய அந்தச் சமயத்தில் உணர்ச்சிகளின் இன்ப இரைச்சலே ஓங்கி நிற்கிறது. எத்தகைய விளைவுகளைப் பற்றியும் கவலைப் படாமல் மந்திரத்தால் கட்டுண்டவளைப் போல் அவன் கைகளில் சுழன்றாள்.

அப்படிச் சுழன்றதால் அவள் கன்னம் தன் கன்னத்தில் உராயவே ரகுதேவ் மேலும் மேலும் அவள் மோகனாஸ்திரத்தில் சிக்கினாள். அவள் காதுக்கருகில் செய்தி ஏதோ சொல்லப் போவதுபோல் முகத்தைத் திருப்பி, காதுகளுக்கடியில் இருந்த வழவழப்பான அவள் கழுத்துப் பிரதேசத்தில் இதழ்களைப் பொருத்தினாள்.

இந்தச் சமயத்தில் கதவுத் தாழ்ப்பாளை இழுத்துப் பிடித்தருந்த கை அறைப்பக்கமாக இழுபடவே பத்மினி சரேலென்ற ரகுதேவிபரிருந்து விலகி நின்றாள். அதுவரை உள்ளே சகித்துக்கொண்டு, உட்கார்ந்திருந்த பீம்ஸிங், பத்மினி அறைக்கு வெளியே சென்று வெகு நேரமாகியும் வராததாலும், வெளியிலிருந்து மூச்சுப் பேச்சு எதுவும் காதில் விழாததாலும் பொறுமையை இழந்தவராய்க் கதவைத் திறக்கப் பிடித்து இழுத்தார். வெளியே யாரோ தாழ்ப்பாளை இழுத்துப் பிடித்திருப்பதை அறிந்ததும் அவர் ஆத்திரம் பன்மடங்காடவிட்டது. பத்மினி மட்டும் தாழ்ப்பாளிலிருந்து கையை எடுக்காமல் இருந்தால் மிக முரட்டுத் தனமாகக் கதவை உடைக்கக்கூட துணிந்திருப்பார் பீம்ஸிங்.

அவ்வளவு தூரம் குமுறிக் கொண்டிருந்த கோபத்துடன் கதவைத் திறந்துகொண்டு, வந்து பீம்ஸிங் பத்மினியையும் ரகுதேவையும் சந்தேகத்துடன் மாறி மாறிப் பார்த்தார். ரகுதேவ் பத்மினியைவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளி நின்று மாடிப்படிகளின் மேல்புறத்திலிருந்த படிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பத்மினி விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகளால் தாக்கப்பட்டவளாய் பீம்ஸிங்கை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவள் முகத்தில் தெரிந்த குழப்பத்தினாலும் ரகுதேவ் தம்மைப் பார்க்கவும் கூசி மாடிப் படிகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததாலும், திருடர்களைப் பிடித்து விட்ட வேவுக்காரனுக்குள்ள பெருமை பீம்ஸிங்கன் மனத்திலும் உதயமாகவே கொஞ்சம் அதிகாரத் தோரணையிலேயே அவர் அவ்விருவரையும் நோக்க, “இங்கு, என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

திருடன்கூட அகப்படுகற வரையில்தான் பயப் படுவான் என்ற உண்மையைப் பீம்ஸிங் உணரவில்லை. நெஞ்சு துணிந்த திருடர்களைப் பிடிப்பதில் ஆபத்தும் இருக்கறதென்ற விஷயமும் அவர் புத்தியில் ஏறவில்லை; ஆகவே கேள்வியைக் கேட்டதோடு நில்லாமல் அதற்குப் பதில் ஏதுவும் கிடைக்காமல் போகவே, மீண்டும் கோபத்துடன் வினவினார். “நான் கேட்பது உங்கள் காதுகளில் விழவில்லையா?” என்று.

“காதில் விழுந்தது” என்றாள் பத்மினி.

“பின் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை.” பீம்ஸிங் மிக மிடுக்காகக் கேட்டார்; அவள்மேல் இருக்கும் பாத்யதையும் அதிகாரமும் குரலில் தொனிக்கும் படியாகவும் செய்துகொண்டார். பத்மினி சொல்லிய பதில் அந்த அதிகாரத்தையும் பாத்யதையையும் தவிடு பொடியாக்கிவிட்டது.

“பதில் சொல்ல இஷ்டமில்லை” என்றாள் பத்மினி. இதைக் கேட்ட பீம்ஸிங்குக்கு அடுத்தபடி என்ன கேட்பதென்று விளங்காமல் போகவே ஒரு விநாடி தத்தளித்தார். அதிகாரம் செல்லாதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டவுடன் கொஞ்சலானார். “என்ன பத்மினி, இப்படிப் பேசுகிறாய்? உன் உறவினர்களிடம் உன்னை ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக உத்தியோகத்தைக் கூட உதறிவிட்டு வந்த என்னிடமா இப்படி பேசுவது?” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டார்.

அவர் நிலையைப் பார்த்த பத்மினிகூடச் சிறிது பரிதாபப்பட்டாள். “நான் இந்த மாதிரி பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையை நீங்கள் சிருஷ்டிக்கிறீர்கள். நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்றாள்.

“உன் கௌரவத்தில் அக்கறையிருப்பதால்தானே நான் உன்னைக் கேள்வி கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“ஏன், என் கௌரவத்தில் எனக்கு அக்கறை கிடையாதோ? கௌரவக் குறைவாக என்ன செய்துவிட்டேன்.”

என்ன செய்துவிட்டாள் என்பதை விளக்க பீம்ஸிங்கால் முடியவில்லை. “நீ அவருடன் தனித்து இத்தனை நேரம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?” என்று கேட்கவும் துணிச்சலில்லை. நேர்முகமாகக் கேட்கமுடியாத கேள்வியை மறைமுகமாக வீசி, “அவருடன் தனியாக இத்தனை நேரம் இருந்தாயே?” என்று ஆரம்பித்து வாசகத்தை முடிக்கத் தெரியாமல் ஹூம் என்று சப்தங்களைக் கிளப்பி உளறினார்.

அடுத்து வந்த பத்மினியின் கேள்வி மிகக் கோபத்துடன் கிளம்பியது. “அவருடன் தனித்துப் பேசினால் என்ன தவறு? அதில் என்ன கௌரவக் குறைச்சலைக் கண்டு விட்டீர்கள்?”

“பேசிக்கொண்டா இருந்தீர்கள்?”

“பின் என்ன செய்து. கொண்டிருந்ததாக நினைக்கிறீர்கள்?”

“இல்லை. பேச்சு காதில் விழவில்லை.”

“அதற்கு, நாங்கள் என்ன செய்யட்டும்?”

பத்மினியிடம் அதற்குமேல் வாதாட இஷ்டமில்லாத பீம்ஸிங் கோபத்தையெல்லாம் ரகுதேவின்மேல் திருப்பினார். “நீங்கள் ஏன் பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்?” என்று வினவினார்.

“உங்களிடம் பேசுவதற்கு ஏதுவுமில்லாததால்” என்று பதில் கொடுத்தான் ரகுதேவ்.

“பத்மினியிடம் பேசுவதற்கு மட்டும் நிரம்ப இருந்ததாக்கும்?”

“ஆம்”.

அந்தப் பதிலைக் கேட்ட பீம்ஸிங்கின் கோபம் பன் மடங்காகவே, அவர் ரகுதேவை நோக்கி உஷ்ணமான வார்த்தைகளை உதிர்த்தார். “பத்மினியை அவள் தகப்பனார் என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கறாரென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“தெரியாவிட்டால் இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அவளை அவள் பந்துக்களிடம் சேர்ப்பிக்கிற வரையில் அவளைக் காப்பாற்றும் கடமை எனக்கிருக்கிறது?”

“அந்தக் கடமையை முடியுமானால் நிறைவேற்றுங்கள் யார் தடை செய்தது?”

“நீ பேசுவதன் அர்த்தம் புரியவில்லை.”

“இதில் மா்மம் ஏதுமில்லை. பத்மினியைக் காப்பாற்றுவது என் கடமை என்று நினைத்து நான் இதுவரை என்னால் முடிந்ததைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அது தங்கள் கடமைதான் என்று நினைக்கும் பட்சத்தில் நான் கரைக்குச் செல்லவில்லை. நீங்கள் செல்லுங்கள்.”

“கரைக்கு எதற்காகப் போக வேண்டும்?”

“பத்மினியைக் காப்பாற்ற.”

“என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“அதை நீங்கள்தான் முடிவு செய்யவேண்டும். ஸித்தி அஹமத் மாலுமிகளோடு நம்மையும் கரைக்கு வர உத்தரவிட்டிருக்கிறான். அத்துடன் கரைக்கு வந்தால் பத்மினியையும் கவனித்துக் கொள்வதாகச் சொல்லிப் போயிருக்கிறான். ஆகவே, கரைக்குச் சென்று அங்குள்ள மாலுமிகளைக் கொண்டு சரியான இடமாகப் பார்த்துப் பத்மினிக்குக் கூரை வீடு கட்ட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.”

“மாலுமிகள் நான் சொன்னால் கேட்பார்களா?”

“முயன்றுதான் பாருங்களேன்.”

பீம்ஸிங் சற்று நேரம் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. பத்மினியைக் காப்பாற்றுவது சம்பந்தமாகத் தான் கிளப்பிய பிரச்சினை ஒருவிதமாயிருக்க, ரகுதேவ் வேறு மார்க்கத்தில் சம்பாஷணையைத் திருப்பிவிட்டதைக் கண்டு என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் திண்டாடினார். அவர் திண்டாட்டத்தினால் ஏற்பட்ட எரிச்சலை ஏறத்தள்ளப் பத்மினியும் தூண்டுகோல் போட்டு, “ஏன்? கரைக்குப் போய் வாருங்களேன்” என்றாள்.

“நான் சக்கரவர்த்தியின் படையில் ஒரு தளபதி” என்று ஆரம்பித்தார் பீம்ஸிங்.

“அதைத்தான் நாங்கள் மறப்பதில்லையே” என்றான் ரகுதேவ்.

“இப்பொழுது அதைப்பற்றி ஏன் பிரஸ்தாபிக்கிறேன் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள்.”

“கௌரவமான ஒரு தளபதி கொள்ளைக்கார மாலுமிகளுடன் சகஜமாகப் பழக முடியாது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டத்தான்.”

“அப்படிச் சுட்டிக் காட்டுவதால் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமைக்கு எப்படிப் பரிகாரம்? நீங்கள் கரைக்கு வராவிட்டால் எந்தக் கொள்ளைக்காரர்களை நீங்கள் வெறுக்கிறீர்களோ அவர்களை விட்டே ஸித்தி அஹமத் உங்களைக் கரைக்கு இழுத்துச் செல்லுவான். உங்களை மட்டும் இழுத்துச் செல்லுவதானால் பாதகமில்லை. பத்மினிக்கும் அந்த ஆபத்து ஏற்பட்டால்?”

“எப்படிப் பாதுகாப்பது?” என்று சொல்லி விழித்தார் பீம்ஸிங்.

“அது புரியாதிருக்கும்போது அநாவசியமான கேள்விகளையாவது கேட்காதிருக்கலாமல்லவா?” என்று அதட்ட லாகக் கேட்ட ரகுதேவ் மேற்கொண்டு மாடிப்படிகளின் அடியிலேயே அந்த நாடகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்க இஷ்டமில்லாதவனாகப் பத்மினியை நோக்கி, “பத்மினி பயப்படாதே! கரையில் எனக்கு எந்த ஆபத்துமில்லை. பொக்கிஷக் கப்பல்கள் கைக்குக் கிட்டும் வரையில் ஸித்தி அஹமத்தும், அவன் சகாக்களும் என்னிடம் எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்வார்கள்” என்று கூறி விட்டுப் பீம்ஸிங்கைச் சிறிதும் கவனிக்காமலே படிகளில் ‘விடுவிடு’ என்று ஏறிச் சென்றுவிட்டான். படிகளில் ஏறிப் போய்க் கொண்டிருந்த அவனை வெறுப்புடன்

பார்த்துவிட்டுப் பீம்ஸிங் மீண்டும் அறைக்குள் நுழைந்தார். பத்மினி மட்டும் வெகுநேரம் வரை வாயிற்படியிலேயே சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மேலே சென்ற ரகுதேவ் மாலுமிகளைப் படகு தயார் செய்யச் சொல்லி இட்ட கூச்சலும், அதைத் தொடர்ந்து சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் படகு ஒன்று செல்வதைக் குறிக்கும் துடுப்புகள் ஜலத்தில் துழாவும் ஓசையும் அவள் செவிகளில் விழுந்தன. ரகுதேவ் எத்தனை தைரியம் சொல்லிப், போயிருந்தும் அவள் மனம் மட்டும் அவனுக்கு என்ன நேர்ந்துவிடுமோ என்ற திகிலால் “திக்குத் திக்கு என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் திகிலுக்குச் சமமான ஆச்சரியத்தை அடுத்த சில விநாடிகளில் கரையிலிருந்த ஸித்தி அஹமத் அடைந்தான். ஜலமோகினியிலிருந்து தான் வந்ததும் வராததுமாக ரகுதேவ் கரைக்கு வந்துவிட்டதைக் கண்ட ஸித்தி அஹமத், தன் இருப்பிடத்திலிருந்து கரையோரம் வந்து சேர்ந்தான். படகிலிருந்து ரகுதேவ் இறங்கியதும் அவனை நோக்க, “ஏன் இவ்வளவு அவசரமாகக் கரைக்கு வந்து விட்டாய்?” என்று சந்தேகம் தொனிக்கும் குரலில் ஒரு கேள்வியையும் வீசினான்.

ரகுதேவ் உடனே அவனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் தமானா கரைப் பிரதேசத்தையும் காடுகள் சிறிது அழிக்கப் பட்டதால் நீர்க்கரையை ஒட்டி அரைவட்டமாகக் கிடந்த மணற்பரப்பையும் சுவனித்தான். ரகுதேவிடம் உள்ள பயத்தினால் அவன் செய்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏதோ திருட்டுத்தனம் இருக்கும் என்ற நினைப்புள்ள ஸித்தி அஹமத் “என்ன பார்க்கிறாய், ரகுதேவ்?” என்று மற்றும் ஒரு முறை வினவினான்.

“நாங்கள் இருப்பதற்கு வேண்டிய குடிசைகளை எந்தப் பக்கம் கட்டலாம் என்று யோசிக்கிறேன்” என்று ரகுதேவ் பதில் கூறினான்.

“என்னுடைய குடிசைக்குச் சற்றுத் தள்ளி அந்தப் பக்கம் கட்டலாமே” என்று ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான் அஹமத்.

“அது சௌகரியப்படாது.”

“ஏன்.”

“என் மனைவியும் தங்க வேண்டுமல்லவா?”

“உன் மனைவி என் குடிசைக்குப் பக்கத்திலிருப்பதால் நல்லதுதானே. மாலுமிகள் பக்கத்திலிருக்கிறார்கள் பந்தோ பஸ்து, இருக்கும்?”

“என் மனைவியைக் காவல் காக்க ரஜினிகாந்த் இருக்கிறான். தவிர, அவளுக்குத் தேகநிலை சரியாயில்லை. மாலுமிகளின் இராக் கூச்சலிருந்தால் தூக்கமிருக்காது.”

ரகுதேவின் இந்த சால்ஜாப்பின் காரணத்தை ஸித்தி அஹமத் உணராமலில்லை. தன் நோக்கத்தை ஓரளவு ரகுதேவ் உணர்ந்துகொண்டே பத்மினியைத் தன் கண்ணில் காட்டாதிருக்க முயலுகிறானென்பதையும் புரிந்தகொண்டான். எப்படியிருந்தாலும் கரைக்கு வந்தால் தன் கையில் சிக்காமல் போகிறாளா என்ற தீர்மானத்தில், “சரி; உன் இஷ்டப்படி எங்கு வேண்டுமானாலும் குடிசைகளைக் கட்டிக்கொள்” என்று சொல்லி விட்டுத் தன் குடிசையை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

அடுத்த நிமிடம் ரகுதேவின் கம்பீரமான குரல் தமானாவின் கரைப்பிரதேசத்தில் பலமாக ஒலித்தது. மாலுமிகள் சிலரை அழைத்துத் தங்களுக்குக் குடிசைகளை எங்குக் கட்ட வேண்டும், எப்படிக் கட்ட வேண்டும் என்பதை விளக்கினான். ஸித்தி அஹமத்தும் இதர மாலுமிகளும் மணற்பாங்கின் மேற்கு முனையில் தங்கியிருந்தார்கள். தங்களுக்குக் கிழக்கு முனையில் காட்டு ஓரமாக மூன்று குடிசைகளைக் கட்டுமாறு ரகுதேவ் உத்தர விட்டான். அவன் சொற்படி. மாலுமிகள் வேலை தொடங்கினார்கள். இரவைச் சிறிதும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பிரிட்டிஷ்காரர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய பழைய லாந்தர்களை வெளிச்சத்துக்காகச் சில மரங்களில் கட்டிக் கொண்டும், ஈட்டிகளுக்கிடையில் பந்தங்களைக் கொளுத்தி வைத்துக் கொண்டும் குடிசைகளை வெகுவேகமாக அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். காட்டின் ஓரத்தேயிருந்த சில மரங்கள் குடிசைத் தூண்களுக்காகவும் சாரங்களுக்காகவும் வெட்டப்பட்டன. சிலர் பனைமட்டைகளை வெட்டித் தள்ளினார்கள். சிலர் தென்னை மட்டைகளைக் கொண்டு வந்து கீற்று முடைந்தார்கள்.

கரையிலிருந்த மாலுமிகள் வேலை ஆரம்பித்த சில மணி நேரத்திற்குள் ஜலமோகினியிலிருந்த மாலுமிகளும் கரைக்கு வந்து அவர்களுடன் கலந்துகொண்டார்கள். நள்ளிரவுக்குள் மிக ரம்மியமான மூன்று குடிசைகள் கட்டி முடிந்தன. இரவு முழுவதும் ரகுதேவ் ஜலமோகினிக்குச் செல்லவேயில்லை, பத்மினிக்குச் சகல வசதிகளும்படியான வாசஸ்தலத்தை அமைப்பதிலேயே அவன் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தான். அடிக்கடி மாலுமிகளில் ஓரிருவரை ஜலமோகினிக்கு அனுப்பிப் பத்மினிக்குத் தேவையான மஞ்சங்களையும், மேல்தளத்தில் அவளுக்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த மெத்தையுடன் கூடிய சாய்வுப் படுக்கையையும்

வரவழைத்து, அவள் குடிசையில் போடச் சொன்னாள். அவன் ஏற்பாடுகளைப் பூரவாகச் செய்து முடிப்பதற்கும் பொழுது புலருவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

இரவு முழுவதும் அவன் வராததால் கவலையுடனிருந்த பத்மினி விடியற்காலையிலேயே ஜலமோகினியின் மேல்தளத்துக்கு வந்து கரையை நோக்கினாள். கரையின் கிழக்குக் கோடியில் அழகிய மூன்று குடிசைகள் எழுந்து விட்டதைக் கண்ட அவள் மனம் ரகுதேவை நினைத்து ஏங்கியது. தன் சௌகரியத்துக்காக அவர் இரவு முழுவதும் தூங்காமலே காலங்கழித்திருக்கறாரே என்பதை நினைத்ததால் உள்ளத்தில் காதலும் பரிதாபமும் கலந்த உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, அந்த உணர்ச்சி பெருமூச்சாகவும் வெளிவந்தது. கரையில் தனக்காக அவஸ்தைப்படும் ரகுதேவையும், இரவு முழுவதும் நிம்மதியாக உறங்கிய பீம்ஸிங்கையும் அவள் மனம் மாறி மாறி எண்ணிப் பார்த்து, அவரிடம் சொல்லவொண்ணா வெறுப்பையும் அடைந்தது. இத்தகைய மாறுபட்ட எண்ண அலைகளால் தாக்கப்பட்ட உள்ளத்துடன் நின்றிருந்த பத்மினியை அணுகி வந்த ரஜினிகாந்த், “அம்மா! எசுமான் நம்மையெல்லாம் கரைக்கு வரச்சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கறார்” என்று அறிவித்தான்.

“இதோ போய் என் ஆடைகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன், ரஜினிகாந்த்” என்று பதில் சொன்னாள் பத்மினி, ,

“தங்களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் எடுத்துக் கட்டி நானே படகில் வைத்துவிட்டேன்” என்றான் ரஜினிகாந்த்.

எள்ளென்பதற்கு முன்பாக எண்ணெய் என்று நிற்பதாலோ அல்லது அவன் ரகுதேவின் ஊழியன் என்பதாலோ சொல்ல முடியாது, கடந்த சல தினங்களில் ரஜினிகாந்திடம் பேரன்பு கொண்டிருந்தாள் பத்மினி. அவருக்கு அகப்படும் வேலையாள்கூட எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாயிருக்கிறான் என்பதைப் பன்முறை நினைத்துப் பார்த்து அச்சியப்பட்டிருக்கிறாள். ஆகவே, ரஜினிகாந்தின் பேச்சுக்கு, மறு பேச்சு சொல்லாமல் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். அடுத்த கால்மணி நேரத்தில் ரஜினிகாந்தும், பீம்ஸிங்கும், பத்மினியும் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

காலைக் கதிரவனின் கிரணங்கள் தமானா நதிப் பிரதேசத்தில் பாய்ந்து. சூழ்நிலையை மிக மனோகரமாகச் செய்து கொண்டிருந்தன. உறங்கி எழுந்த காட்டுப் பறவைகளின் 'கிலகிலா' சப்தம் எங்கும் ஒலித்தது. 'முகத் துவாரத்தில் மோதிய கடலைகளின் ஓசைகூட மிக இன்பமாகக் கேட்டது! இயற்கையின்: இன்பமான வனப்பில் மனத்தைப் பறி கொடுத்துச் சுற்றும்

முற்றும் பார்த்தாள் பத்மினி. கரையில் காலை வைத்ததும் அவளை எதிர் கொள்ள வந்த ரகுதேவும் பத்மினியின் பார்வையைத் தொடர்ந்து தன் பார்வையையும் ஓடவிட்டான்.

பிறகு, “ஆமாம் பத்மினி! அரபிக்கடல். பிராந்தியத்தின் ரம்மியமான பிரதேசங்களில் இதுவும் ஒன்று. காட்டுப் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை நாளைக்குச் சுற்றிக் காட்டுகிறேன். முதலில் குடிசையைப் பார்” என்று கூறி, அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். அவர்களுக்கு முன்பாகவே குடிசைகளுக்கருகல் சென்ற பீம்ஸிங் அவற்றைப் பரீட்சை செய்து கொண்டிருந்தார்.

பத்மினி தனக்காக ஏற்பட்ட குடிசைக்குள் நுழைந்து அங்கு செய்யப்பட்டிருந்த சௌகரியங்களைக் சுண்டு பிர்மித்து மீண்டும் வாயிற்படிக்கருகில் வந்து கூரையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள். அப்போது வாயிற்படிக்கு அருகே பீம்ஸிங்கும் ரகுதேவும் தீவிரமான தர்க்கத்திலிறங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த பத்மினி அவர்கள் சம்பாஷணையையும் உற்றுக் கேட்டாள்.

“மூன்று குடிசைகள்தானே இருக்கின்றன?” என்றார் பீம்ஸிங்.

“ஆம்” என்றான் ரகுதேவ்.

“அது பத்மினிக்கு” என்று பத்மினியிருந்த குடிசையைச், சுட்டிக் காட்டினார் பீம்ஸிங் மறுபடியும்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் ரகுதேவ்.

“அது யாருக்கு?” என்று எதிரேயிருந்த குடிசையைக் காட்டிக் கேட்டார் பீம்ஸிங்.

“அது தங்களுக்கு. அதோ அந்தப் பக்கத்திலிருப்பது ரஜினிகாந்துக்கு.”

“நீங்கள் எங்கு தங்குவதாக உத்தேசம்?”

“என் மனைவியுடன்.” .

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பீம்ஸிங் மிதமிஞ்சிய கோபத்தால் நிலைகுலைந்து போனார். அத்துடன் இந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்ததும் தம்மைப்போல் கோபங்கொள்ளாமல் குடிசை வாயிலிலிருந்து பத்மினி “களுக்” கென்று சிரித்ததையும் கண்ட அவர் நாணமற்ற அவள் போக்கைக் கண்டு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தார். பிறகு கோபத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு சொன்னார்: “இதை நான் அனுமதிக்க முடியாது” என்று.

“தங்களை அனுமதிக்கும்படி யார் கேட்டது?” என்று ரகுதேவ் பதிலுக்கு வினவினான். அத்துடன் தமானா நதிக்கரையின் மற்றொரு கோடியைச் சுட்டிக்காட்டி, “பீம்ஸிங்! முட்டாள்தனத்தை இன்னும் சில நாட்களுக்கு நீர் மூட்டை கட்டி வைக்காவிட்டால் நீரும் பத்மினியும் இங்கிருந்து தப்புவது குதிரைக் கொம்புதான். அதோ இருக்கும் பேர்வழிக்கு நம்முடைய பரஸ்பர உறவில் துளிச் சந்தேகம் வந்தால் போதும். அப்புறம் என்னையும் உம்மையும் ரஜினிகாந்தையும் சமாப்தி செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் பத்மினியை அவன் ஜாகைக்குத் தூக்கச் செல்லத் தயங்கமாட்டான். சாதாரணமாகவே கரையில் பத்மினிக்குள்ள ஆபத்து மிக அதிகம்; அதை உமது முட்டாள் தனத்தால் விசிறிப் பெரிய ஜ்வாலையாக அடிக்க வேண்டாம்” என்றான்.

அவன் சொல்வதிலிருந்த பூரா உண்மையை அடுத்த சில தினங்களில் பீம்ஸிங் உணர்ந்து கொண்டார். அடுத்து வரவிருந்த ஆபத்துக்கு அங்குரார்ப்பணம் செய்வதுபோல், மேற்குக் கோடியிலிருந்த ஸித்தி அஹமத் வெகு வேகமாக அவர்கள் குடிசைகளை நோக்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

“அவன் ஏன் இங்கு வருகிறான்?” என்று பீம்ஸிங் வினவினார்.

“வந்ததும் புரிந்துகொள்வீர்” என்று வெறுப்புடன் பதில் கூறினான் ரகுதேவ்.

அன்றிரவு

தமானா நதிக்கரையின் வெளேரென்ற மணற் பரப்பிலே, கொள்ளைக்காரர்களால் கட்டப்பட்ட குடிசைக்கெதிரிலே நின்றிருந்த பீம்ஸிங் அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணிச் சபித்தார். தம்மைப் போன்ற பெரிய மேதைக்கு உபயோகப்படாத அந்த அதிர்ஷ்டம் உலகத்தில் எதற்காக உலாவவேண்டும் என்பது அவருக்குப் புரியவில்லை. மனித வாழ்க்கையில் அனாவசியமாகக் குறுக்கிடும் அந்த அதிர்ஷ்டத்தை ஆண்டவன் உண்டு பண்ணியதும் சரியான செய்கைதானா என்பதில்கூட அவருக்குப் பெருத்த சந்தேகம் ஏற்பட்டது. எத்தனையோ திறமையுடன் தாம் ஆராய்ந்து முன் யோசனையுடன் செய்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் தவிடு பொடியாக்கும் அதிர்ஷ்டம் எத்தனை கொடியது, அது மனித வாழ்க்கையில் யோக்கியர்களாயிருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு தீமையை விளைவிக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டார். யோக்கியர்களுக்குத் தீமை செய்வதோடு நில்லாமல் அயோக்கியர்களுக்கு அனுசூலத்தையும் அளிக்கிறதே என்பதை நினைத்த பீம்ஸிங், தனி மனிதன் திறமைக்கு இடமில்லாமல் குருட்டு அதிர்ஷ்டத்துக்கே இடமுள்ள இந்த உலகம் இருந்தாலும் ஒன்றுதான், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான் என்று அதிர்ஷ்டத்தோடு உலகத்தையும் சேர்த்துச் சபித்துத் தீர்த்துக் கட்டினார். அதிர்ஷ்டம் ஒன்றுமட்டும் குறுக்கிடாமலிருந்தால் தளபதியான தம்மை ஒதுக்கிக் கொள்ளைக்காரனான ரகுதேவிடம் பத்மினி பிரியம் வைப்பாளா என்று தமக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டதோடு நில்லாமல், “நாம் அதிர்ஷ்டக் கட்டையாயில்லாவிட்டால் இந்தக் கொள்ளைக்காரன் கையில் நாம் சிக்கியிருப்போமா?” என்று ஏங்கினார். ஜலமோகினியில் ஏறிய நாள் முதலாய் பத்மினிக்குத் தம்மிடமிருந்த பிடிப்பு சிறுகச் சிறுக விட்டுப் போவதையும், ஸித்தி அஹமத்தால் எந்த விநாடியிலும் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தும், அந்த ஆபத்திலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்ற ரகுதேவ் ஒருவனாலேயே முடியும் என்ற நினைப்பும் பத்மினிக்கு ரகுதேவிடம் மதிப்பையும், மதிப்பிலிருந்து அன்பையும் ஏற்படுத்திவிட்டதையும், அந்த அன்பு நாளுக்கு நாள் முற்றுவதையும் கண்ட பீம்ஸிங், இதெல்லாம் அந்த அதிர்ஷ்டம் விளைவித்த அநியாயந்தானே என்று நினைத்துத் துக்கித்துத் துக்கத்தை அற்றிக்கொள்ள இயலாதவராய்த் தத்தளித்தார். எத்தனை தத்தளித்தும் துரதிர்ஷ்டத்தின் இரும்புப் பிடி மட்டும் பீம்ஸிங்கை விடுவதாயில்லை. கரையில் இறங்கிய பிறகும், அது தனது பிடியை நாளுக்கு நாள் இறுக்கி மனோவேதனையை அதிகப்படுத்தியதே தவிர சிறிதும் குறைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அது ஒவ்வொரு ரூபமாக எடுத்துச் சொல்ல வொண்ணாத்

துன்பத்தை அவருக்கு விளைவித்து வந்தது. அன்று காலை அது ஸித்தி அஹமத்தின் ரூபத்தில் வெகு வேகமாக அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது அதிகாலையாயிருந்தாலும் வெயிற் காலத்தின் விளைவாக சூரிய வெப்பம் ஆரம்பத்திலேயே கடுமையாயிருந்தது. எதிரே சமுத்திரத்துடன் கலக்கப் பாயும் தமானாவின் தூயநீரும், அதைக் கலக்கவிடாமல் அடிப்பது போல் பாசாங்கு செய்து தன்னை அணுக வரும் குழந்தையைச் செல்லமாகக் கன்னத்தில் தட்டும் தாயைப் போல் எதிரலைகளைக் கிளப்பி விட்டுத் தமானா நீருடன் மோதிக் கொண்டிருந்த பெரிய கடற்பரப்பின் அகண்டமான ஜலமும்சூட கதிரவனின் கடுமையைச் சற்றும் குறைக்கச் சக்தியற்றனவாய்க் கடந்தன. அந்த உஷ்ணத்தைத் தாங்க மாட்டாமல்தானோ என்னமோ கரையிலிருந்த வெள்ளை நாரைகள் சில தங்கள் அகல இறகுகளைத் திடீரென விரித்துக் கொண்டு ஜிவ்வெனப் பறந்து தமானாவின் தண்ணீர் மட்டத்தில் உட்கார்ந்து அந்தச் சின்னஞ்சிறு அலைகளில் ஊஞ்சலாடின. மஞ்சள், மூக்குகளுடனும், பழுப்பு நிறச் சிறகுகளுடனும் கூடிய மைனாக்கள்கூட பறந்து செல்லாமல் மரங்கள் இருக்குமிடமாகப் பார்த்து நிழலோரத்தில் குறுநடை போட்டு அவ்வப்பொழுது கரையிலிருந்த விருந்தினர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மனோரம்மியமான இயற்கையின் அந்த இந்திர ஜாலங்களையெல்லாம் கண்ட பத்மினி மெய் மறந்து நின்றாள். ஜலத்தில் தாவித் தாவி மீன் பிடிக்கும் நாரைகளையும் மரங்களோரத்தில் தன்னைப் பார்த்து விழித்த மைனாக்களையும் இன்னும் பலவித பட்சி ஜாலங்களையும் பார்த்த பத்மினி, எப்பேர்ப்பட்ட இந்திரலோகத்துக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று நினைத்து, எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிற ஆபத்தைக்கூட லட்சியம் செய்யாமல் சந்தோஷத்தால் பூரித்துப் போனாள்.

அவள் கண்கள் ஓடிய இடங்களையும், பார்த்த பட்சி ஜாலங்களால் அவள் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட உவகையையும் முகபாவத்திலிருந்து. தெரிந்துகொண்ட ரகுதேவ், “மைனாக்கள் உன்னைத்தான் பார்க்கின்றன பத்மினி” என்றான்.

இயற்கையிலேயே இணைந்து நின்ற பத்மினியின் உள்ளத்தில், அப்பொழுது பெண்மையின் இன்ப உணர்ச்சிகள் ஓங்கி நின்றமையால் புன்சிரிப்பு ஒன்றைக் கிளப்பி விட்டுச் சொன்னான், “வீணாகப் , பரிகாசம் செய்யாதீர்கள்” என்று.

“பரிகாசமில்லை பத்மினி! தங்கள் இனத்தைப் போல் அழகிய கண்களுடன் மனித வார்க்கத்திலும் யாரோ இருக்கிறார்களே என்று அதோ தலையை இப்படியும் அப்படியும் திருப்பித், திருப்பி அந்த மைனா உன்னைத்தான் பார்க்கிறது” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னான் ரகுதேவ்.

அவன் அப்படிச் சொன்னதில் பத்மினிக்கு வெட்கம் ஒருபுறமும், பெருமை ஒருபுறமும் தாங்க முடியவில்லை. மனித வர்க்கமே ஸ்தோத்திரத்தில் பிரியமுள்ளது. அந்த வர்க்கத்தில் பெண்கள் ஸ்தோத்திரத்தில் அசாத்தியப் பிரியமுள்ளவர்கள். அதுவும் ஸ்தோத்திரம் அவர்கள் அழகைப் பற்றியதாயிருந்து விட்டால் கேட்க வேண்டியதில்லை. எந்தப் பெண்ணும் புருஷனைப் புகழ்ந்ததாக நாம் கேள்விப் படுவதுமில்லை; படிப்பதுமில்லை. “புருஷசங்கமே! உன் கைகள், எவ்வளவு ஜோராயிருக்கின்றன. உன் முக லாவண்யந்தான் எத்தனை சுவர்ச்சி!” என்று எந்தப் பெண்ணும் புகழ்ந்ததாக மனித சரித்திரத்தில் கிடையாது. அப்படி ஏதாவது புருஷனைப் பற்றிப் பெண்கள் நினைத்தாலும் வாய்விட்டுச் சொல்லும் சுபாவம் அவர்களுக்குக் கிடையாது. ஸ்தோத்திரமெல்லாம் ஒரு கைப்பாடாகத்தான் நடக்கிறது. பெண்ணைப் பார்த்து ஆண், உன் குழல் இப்படி, விழி இப்படி, நடை இப்படி, இடை இப்படி. என்று வர்ணிப்பதும், அந்த வர்ணனையை விரும்பாதவர்கள் போல், “உங்களுக்கு எப்பொழுதும் இந்தப் பேச்சுதான்” என்று பெண்கள் பாசாங்காக அலுத்துக் கொள்வதும், ஆண் பிள்ளையும் விடாமல் மேலும் மேலும் தான் நம்புவது நம்பாதது எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லித் தன்னைப் பைத்தியமாக அடித்துக் கொள்வதும் ஈசுவர மாயையின் ஒரு பகுதி. அந்த மாயையில் ஈடுபட்டிருந்த ரகுதேவும் பத்மினியும் ஏதேதோ பேசி சிரித்தார்கள்.

“மைனாக்களின் சுபாவம்கூட உங்களுக்குத் தெரியும் போலிருக்கிறது” என்று பத்மினி கேட்டாள்.

“மைனாக்கள் என்ன, மற்ற பட்சிகளின் சுபாவம் கூடத் தெரியும்” என்றான் ரகுதேவ்.

“பட்சி சாஸ்திரம் படித்திருக்கிறீர்களா?”

“பட்சி சாஸ்திரம் படிக்கவில்லை. மனித சாஸ்திரம் படித்திருக்கிறேன்.”

“மனித சாஸ்திரம் படித்தால் பட்சிகளின் குணம் தெரியுமா?”

“நன்றாகத் தெரியும். மனிதர்களில் பட்சிகளைப் பார்க்கலாம். பட்சிகளில் மனிதர்களைப் பார்க்கலாம். ஈசுவர சிருஷ்டியில் உடல் வேற்றுமைதானே தவிர் குணம் வேற்றுமை கிடையாது.”

“வேதாந்தியாக விட்டீர்கள்.”

“வேதாந்தமும் வாழ்க்கையும் வேறல்ல, நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார். அழகான, பெண்களின் நடையில் மயிலின் சாயல் படர்ந்து கடக்கிறது; குரலில் குயிலின் ஓசையைக் கேட்கிறோம்; விழிகளில் மானின் மிரட்சியைக் காண்கிறோம். பெண்

குலத்தின் ஒவ்வொரு சாயலிலும் ஒவ்வொரு பட்சியையும் மிருகத்தையும் பார்க்கிறோம்” என்று விளக்கினான் ரகுதேவ்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு மிதுமிஞ்சிய பூரிப்பால் கலீரென நகைத்த பத்மினி, “நல்ல வேதாந்தம் படித்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொல்லி வெட்கமாக அவனை ஒரு பார்வையும் பார்த்தாள். அவர்கள் இன்பச் சம்பாஷணையில் குறுக்கிடாவிட்டாலும் உள்ளம் கொதித்து நின்ற பீம்ஸிங்கன் மனத்தைக் கோடாலி கொண்டு பிளக்க, ஸித்தி அஹமத்தும் அவர்கள் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வெகு வேகமாக வந்து சேர்ந்தான். அவன் கிட்டே நெருங்கும் போது பட்சிகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த ரகுதேவ், அவன் அணுகியதும் அவனைப் பார்த்தாலும் பார்க்காதது போலவே பாசாங்கு செய்து, “பத்மினி! பட்சி ஜாலங்களைக் கண்டு ஆசைப்பட்டுத் தனியாகக் காட்டுக்குள் போய் விடாதே. இங்கு துஷ்ட மிருகங்களும் இருக்கின்றன” என்றான்.

ரகுதேவின் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த ஸித்தி அஹமத், “துஷ்ட மிருகங்களா! எங்கேயிருக்கின்றன?” என்று ரகுதேவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“இங்கேதான்” என்று ரகுதேவ் பதில் சொன்னான்.

“இங்கேதான் என்றால்?”

“இந்தக் காட்டிற்குள்.”

“காட்டிற்குள். துஷ்டமிருகங்களிருந்தாலென்ன? இங்கு நாமில்லையா?”

“இருக்கிறோம்” என்று ரகுதேவ் சற்றுப் புன்முறுவலும் செய்தான். துஷ்டமிருகம் என ஸித்தி அஹமத்தைத்தான் ரகுதேவ் குறிப்பிடுகிறானென்பதை அறிந்த பத்மினிகூட புன்முறுவல் செய்தாள். முதல் கேள்விக்குப் பின்பே ரகுதேவை விட்டுப் பத்மினியை விழுங்கி விடுவது போல் நின்ற ஸித்தி அஹமத் அவள் புன்முறுவலைக் கண்டதும் தலை கால் தெரியாமல் மதிமயங்கி அவளை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான். இதைக் கவனித்த பீம்ஸிங்கன் கரம் சுபாவமாக வாளிருக்கும் இடம் சென்று அங்கு வாளில்லாது போகவே இடுப்பைத் தடவிக்கொண்டு நின்றது. பீம்ஸிங்குக்கு இருந்த ஆத்திரத்தைவிடப் பன் மடங்கு அதிக ஆத்திரம் ரகுதேவுக்கிருந்தாலும் அவன் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமலே, “எங்கு போகிறாய் ஸித்தி அஹமத்?” என்று வினவினான்.

“குடிசைக்குள்ளே” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

“எதற்காக?”

“உன் மனைவிக்கு வேண்டிய வசதிகள் குடிசையில் இருக்கின்றனவா என்பதைக் கவனிக்க.”

“என் மனைவிக்கு வேண்டிய வசதிகளை நானே கவனித்துக் கொள்வேன்!”

“நான்தானே உங்களைக் கரைக்கு வரச் சொன்னேன். ஆகவே, உங்கள் சௌகரியத்தைக் கவனிப்பது என் கடமையல்லவா?” என்று சொல்லிவிட்டுப் பயங்கரமாகச் சிரித்துக் கொண்டே பத்மினி விலகி நிற்கவே குடிசைக்குள் நுழைந்துவிட்டான். குடிசையில் நுழைந்து அங்குள்ள ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துவிட்டு வெளியே வந்த ஸித்தி அஹமத்தின் முகத்தில் அச்சரியம் பெரிதும் தாண்டவ மாடியதோடு அதில் ஓரளவு விஷமமும் கலந்திருந்தது.

“மனைவிக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்கிறாய் ரகுதேவ்” என்று சொல்லி மீண்டும் இடிஇடி. என்று சிரித்தான்.

“மனைவியின் சௌகரியத்தைக் கவனிப்பது கணவன் கடமையல்லவா?” என்றான் ரகுதேவ் சாதாரணமாக.

“வாஸ்தவம். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற நானும் என்னாலான உதவியை உனக்குச் செய்கிறேன்” என்றான் ஸித்தி அஹமத், மீசைக் கோடியைத் தடவி விட்டுக் கொண்டே.

அயோக்கியத்தனமான அந்தப் பேச்சினால் ரகுதேவின் உள்ளம் மிகக் கொதித்தெழுந்தாலும் தன்னை அடக்கிக் கொண்டு பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாக நின்றான்.

“ஏன் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் நிற்கிறாய்?” என்று வினவினான் ஸித்தி அஹமத்.

“நீ தனியாக வந்திருப்பதால்?” கடுமையாக எழுந்தது ரகுதேவின் பதில். “தனியாக வந்தாலென்ன?”

“உன் அயோக்கியத்தனத்துக்கு நான் உனக்குச் சொல்லக்கூடிய பதிலை வாளைக் கொண்டுதான் சொல்ல வேண்டும்.”

“என்னை மிரட்டுகிறாயா?”

“மிரட்டும் சுபாவம் எனக்குக் கிடையாதென்பது உனக்கே தெரியும். இன்று நீ பேசியதை வேறு யாராவது பேசியிருந்தால் அவனை இந்த கூணம் இங்கேயே கொன்று போட்டிருப்பேன்.”

“என்னை ஏன் கொல்லவில்லை?”

“நாம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பந்தத்தால். பொக்கிஷக் கப்பல்கள் கைக்குக் கிடைக்கும்வரை நமது ஒப்பந்தம் உடையாதிருக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசை, இதில் நம்மிருவர் நலன் மட்டுமன்று, மற்ற மாலுமிகளின் நலமும் சிக்கியிருக்கிறதல்லவா? அதனால்தான் சும்மா இருக்கிறேன்.”

ஐலமோகினி தன்னிடம் பிடிபட்ட நாளாக ரகுதேவ் தனக்கும் தனது மாலுமிகளுக்குமிடையே பிளவு ஏற்படுத்த தீவிர முயற்சி எடுத்து வருகிறான் என்பதை ஏற்கனவே உணர்ந்திருந்த ஸித்தி அஹமத், அவன் கடைசியாகச் சொன்ன பதிலிலும் அதே தந்திரத்தைக் கையாளுகிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் சற்று எச்சரிக்கையடைந்தான். பத்மினிக்கு அசைப்பட்டுத் தான் பொக்கிஷக் கப்பல்களை இழக்கும் பஷத்தில் தன் மாலுமிகளே தன்னைக் கொன்று போட்டு விடுவார்கள் என்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்திருந்த ஸித்தி அஹமத், தான் அத்தனை நேரம் பேசியதை ரகுதேவ் தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டதுபோல் பாசாங்கு காட்டி, “ரகுதேவ்! நீ ஆனாலும் பொறாமைக்காரன். உன் மனைவிக்கு உடல் நிலை சரியாக இல்லையென்று சொன்னாயே, அதை முன்னிட்டுக் கட்டில், சிறு மஞ்சங்கள் முதலிய சாமான்களைக் கொடுக்கலாமே என்பதற்காக நான் சொன்னதை எத்தனைப் பிரமாதப்படுத்தி விட்டாய்” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொல்லிவிட்டு வேகமாக வந்த வழியே சென்றான்.

அவன் போனதும் பீம்ஸிங் ரகுதேவை அணுக, “அவனை நீங்கள் சும்மாவிட்டது பிசகு” என்று ஆரம்பித்தார். ரகுதேவ் அவரை மிக இகழ்ச்சியாகப் பார்த்து, “சும்மா விடாமல் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று வினவினான்.

“இங்கு நாம் மூவர் இருக்கிறோம். அவன் தன்னந் தனியே வந்திருந்தான்.” என்று அர்த்த புஷ்டியுடன் இழுத்தார்!

அவர் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட ரகுதேவ், “தனியாகத்தான் வந்தான். அவனைக் கொன்றும் இருக்க முடியும். அதில் இரண்டு ஆக்ஷேபனை,”

“என்ன?”

“முதலில் தனியாக வந்தவனை மூன்று பேராகச் சேர்ந்து கொண்டு கொல்லும் வீரம் ராஜபுத்ரனாகிய உமக்கிருக்கலாம். மகாராஷ்டிரனாகிய எனக்குக் கிடையாது. இரண்டாவதாக, இங்கு நாம் மூவர்; அவன் ஒருவன்தான். ஆனால் பிறகு...”

“பிறகு?”

“மாலுமிகள் பலர். நாம் மூவர்.”

கோபத்தில் நிதானத்தை இழந்துவிட்ட பீம்ஸிங்கின் கட்டை மூளைக்கு அப்பொழுதுதான் கரையில் மாலுமிகளும் இருக்கிறார்களென்ற விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த நினைப்பு வரவே ரகுதேவுக்கு என்ன பதில் சொல்வ தென்று அறியாமல் திண்டாடிய பீம்ஸிங்கைப் பார்த்துச் சொன்னான் ரகுதேவ்: “பீம்ஸிங்! உம்மைக் கடைசி மூறையாக எச்சரிக்கிறேன். நாமிருக்கும் ஆபத்தான நிலைமையில் உமது அசட்டுத்தனத்தைக் காட்ட வேண்டாம். ஆத்திரம், சந்தேகம் இரண்டையும் நாம் உதறி ஒத்துழைத்தால்தான் இந்த நிலையிலிருந்து தப்ப முடியும்” என்று.

பீம்ஸிங் பதிலேதும் சொல்லாமல் தமது குடிசையை நோக்கிச் சென்றார். ரகுதேவும் ரஜினிகாந்தை அழைத்துக் கொண்டு வேறு அலுவல்களைப் பார்க்கக் கிளம்பினான்.

“பத்மினி! ஸித்தி அஹமத் உன்னை அடிக்கடி பார்க்க வருவான். அதற்காகச் சிறிதும் பயப்படாதே. நான் எந்த வேலையிலிருந்தாலும் ஒரு கண் இந்தக் குடிசையின்மீது தான் இருக்கும். நான் இல்லாத சமயத்தில் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்து ஒன்றுதான். பீம்ஸிங்கின் உளறல். ஸித்தி அஹமத் வரும்போது பீம்ஸிங்கைக் கூடியவரையில் பேசாமல் அடக்கி வை” என்று சொல்லிவிட்டு, ரஜினிகாந்த் பின் தொடர் மாலுமிகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றான். அவனுக்கு முன்பாகவே மாலுமிகளிருந்த இடத்தை அடைந்துவிட்ட ஸித்தி அஹமத், அவர்களில் இரண்டு பேர்களைக் கூப்பிட்டுத்தன் கூடாரத்திலிருந்த மஞ்சங்களில் சில வற்றையும் பெரிய கட்டிலையும் அதிலிருந்த மெத்தையையும் பத்மினி கூடாரத்துக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்படி உத்தர விட்டான். பத்மினிக்கு வரிசைகள் இத்துடன் நிற்கவில்லை. தனக்காகப். பிரத்யேகமாக வைக்கப்பட்டிருந்த உணவுப் பதார்த்தங்களையும், காட்டிலிருந்து மாலுமிகள் கொண்டு வந்திருந்த பழ வகையறாக்களையும் ஸித்தி அஹமத் அனுப்பி வைத்ததோடு, தானும் இரண்டு முறைகள் வந்து அவள் சௌகரியத்தைப் பற்றி விசாரித்துப் போனான். ஒவ்வொரு முறையும் அவன் வரும்போது பார்த்த பார்வையினால் வெட்கப்பட்டுக் குன்றிப் போனாலும், ஏதும் செய்யமாட்டாத பத்மினி, தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு அவஸ்தைப் பட்டாள். தன் அவஸ்தையை வெளிக்காட்டினால், ஏற்கனவே தன்னால் பல துன்பங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கும் ரகுதேவ் மனக் கஷ்டப்படப் போகிறானே என்று தன் கஷ்டத்தை யெல்லாம் உள்ளடக்கி இவனுடன் சிரித்துப் பேசி மகழ்வுடன் பொழுது போக்கினாள். பத்மினியின் சிரிப்பு வெறும் வெளிவேஷமென்பதையும்

ஸித்தி அஹமத்தின் வரத்துப் போக்கு அவள் உள்ளத்தைப் புண்ணாக அடித்துக் கொண்டிருந்ததையும் அறியாத பீம்ஸிங் அவள் சிரிப்பைப் பெரிதும் வெறுத்தார். ‘இவ்வளவு அயோக்கியர்களால் சூழப்பட்ட சமயத்தில் சிரிப்பையும் கேலியையும் விடாதிருப்பது வெட்கங்கெட்ட பெண் ஜன்மத்துக்குத்தான் முடியும்’ என்று மிகுந்த கோபமடைந்தார். அந்தக் கோபத்தை அடிக்கடி வெளிக்காட்டவும் அவர் தயங்க வில்லை.

ஒரு பக்கத்தில் ஸித்தி அஹமத்தால் ஏற்பட்ட பிடுங்கலும், இன்னொரு பக்கத்தில் பீம்ஸிங்கின் சந்தேகத்தால் ஏற்பட்ட ஹிம்சையும் பொறுக்க முடியாத மனோவேதனையைப் பத்மினிக்கு அளித்தாலும், ரகுதேவ் நடந்து கொண்ட மாதிரியால் அவள் சகலத்தையும் சகித்துக் கொண்டாள். அவள் குடிசைக்கு ஸித்தி அஹமத் அன்று மூன்று நான்கு தடவைகளுக்கு மேல் வந்திருப்பான். அந்த மூன்று நான்கு தடவைகளும் ரகுதேவ் எங்கிருந்தோ திடீரெனக் குடிசைக்கருகில் வந்து முளைத்துக் கொண்டிருந்ததையோ அப்படி ரகுதேவ் வராத சமயங்களில் ரஜினிகாந்த் வாசற்படியை மறைத்து நின்று, “எஜமான் குடிசையில் இல்லை” என்று மரியாதை தெரிவித்து, அவனைத் திருப்பி அனுப்பிக் கொண்டிருந்ததையோ பத்மினி கவனிக்கத் தவறவில்லை. தன்னை மிக பந்தோபஸ்தாக ரகுதேவ் கவனித்து வருவதை மாத்திரம் தான் பத்மினி கவனித்தாளே தவிர, பீம்ஸிங்கும் தன் குடிசை மேல் வைத்த கண்ணை வாங்காமலிருப்பதை அவள் அறியவில்லை. கரையில் அவர்கள் வந்த முதல்நாள் பொழுது இப்படிக் கழிந்து இரவும் சூழ்ந்துகொண்டது. பீம்ஸிங், ரகுதேவ், பத்மினி மூவரும் இராப் போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டதும், பீம்ஸிங் ரகுதேவைத் தனியாகத் தமது குடிசைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், “இரவு என்கு படுப்பதாக உத்தேசம்?” என்று வினவினார்.

“பத்மினியின் குடிசையில்தான்.”

“நானும் வந்து கூடப் படுத்துக் கொள்ளட்டுமா?”

“வேண்டாம்!”

“ஏன் வேண்டாம்?”

“காரணமிருக்கிறது.”

“என்ன காரணம்?”

“உம்மிபம் சொல்லிப் பயனில்லை” என்று சொல்லி விட்டு, மாலுமிகள் இராச் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு பாடிக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்ற ரகுதேவ், அவர்களுடன் வெகு நேரம் பொழுது போக்கி விட்டுப் படுக்கும்

சமயத்துக்குத் திரும்பி வந்தான். மனத்திலிருந்த தாபத்தால் தூக்கம் பிடிக்காமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்த பீம்ஸிங், ரகுதேவ் திரும்பி வந்ததைக் கவனித்தார். அவன் வேகமாகப் பத்மினியின் குடிசையை நோக்கிச் சற்றுநேரம் நின்றதையும், பிறகு கதவு திறக்கப் படுவதையும். கண்ட அவர் உள்ளம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அதுமட்டுமா? கதவு திறந்ததும் ரகுதேவ் உள்ளே சென்றான். அடுத்த விநாடி கதவு ஒருக்களிக்கவும் ஆரம்பித்தது.

காட்டில் ஒரு அதிசயம்

குடிசைக் கதவு திறக்கப்பட்டு ரகுதேவ் நுழைந்ததையும் பிறகு கதவு ஒருக்கணிக்கத் தொடங்கியதையும் பார்த்த பீம்ஸிங், நிலைமையை விபரீதமாக அர்த்தம் செய்து கொண்டு மிகுந்த சங்கடத்திற்குள்ளாக, இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்திருந்து பத்மினியின் குடிசையை நோக்கி இரண்டடி எடுத்துத் வைத்தார். அதற்குள், உள்ளே சென்ற ரகுதேவ் வெளியே வந்துவிடவே, மேற்கொண்டு போகாமலும் தமது குடிசைக்குள் புகாமலும் இருந்த இடத்திலேயே மணற்பரப்பில் உட்கார்ந்து எதிர்க்குடிசையில் என்ன நடக்கிறதென்பதைக் கவனிக்கலானார்.

பீம்ஸிங் நினைத்துதுபோல், எதிர்க் குடிசைக் கதவைப் பத்மினி திறக்கவில்லை. கதவு வெறும் தென்னை ஓலைத் தட்டியால் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் தாழ்ப்பாள் ஏதும் சரியாக அமைக்க வழியில்லாததாலும் ஒப்புக்குக் கதவாயிருந்ததே யொழிய பந்தோபஸ்துக்கான வசதிகள் ஏதும் அதில் இல்லை, ஆகவே அதை இரண்டு ஆட்டு ஆட்டி ரகுதேவ் மெள்ளத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும், குடிசைப் பிரதேசத்தை முக்கால் பாகம் தடுத்து ரஜினிகாந்த் திரையொன்றைத் தொங்க விட்டிருந்ததையும் அதற்கு அப்பாலிருந்த மஞ்சத்தில் பத்மினி படுத்திருந்ததையும் பார்த்த ரகுதேவ், அவளை எழுப்ப இஷ்டமில்லாமல் எதிரே கொடியிலிருந்த தனது கம்பளத்தை எடுக்க முயன்றான். கம்பளத்தை எடுப்பதற்குக் குடிசைக் கதவு தடையாயிருக்கவே அதைச் சற்று ஒருக்களித்துக் கம்பளத்தைக் கொடியிலிருந்து பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். இந்தச் சில விநாடிகளுக்குள்ள்தான் பீம்ஸிங்கன் கற்பனை வாயு வேகத்தில் ஓடி விவரிக்க இயலாத பல எண்ணங்களை அவர் மனத்தில் சிருஷ்டித்துவிட்டது.

குடிசையை விட்டு வெளியே வந்த ரகுதேவ் குடிசைக் கதவை நன்றாகத் திறந்து வைத்தான். பிறகு குடிசை வாயிற் படியை அடுத்தாற்போலவே கம்பளத்தை விரித்து மல்லாந்து படுத்து ஆகாயத்தை நோக்கினான். பால்நிலவு பட்டப்பகல் போல் காய்ந்து கொண்டிருந்ததால், இரவு மிக இன்பமாயிருந்தது. வானத்தில் ஓடிய ஒளிரு சிறு மேகங்கள் கூட சந்திர வெளிச்சத்தில் ஒளி பெற்று வெளுப்பு நிறுத்துடன் நன்றாகப் பரப்பப்பட்ட இலவம் பஞ்சுக் கூட்டங்கள்போல் காட்சியளித்தன. மனோரம்மியமான அந்த இரவுகூட ரகுதேவின் மனத்தில் எத்தகைய இன்ப உணர்ச்சிகளையும் கிளப்பவில்லை. கரைக்கு வந்த பிறகு ஸித்தி அஹமத்தின் தொந்தரவு

பத்மினிக்கு அதிகமாகி விட்டதாகக் கவனித்த ரகுதேவ் மனநிம்மதியின்றியே மல்லாந்து கடந்தான். முதல்நாளே மூன்று தடவைக்கு மேல் பத்மினியை அணுகித் தொந்தரவு செய்த ஸித்தி அஹமத், போகப் போக என்ன செய்வானோ என்று நினைக்க நினைக்க அவன் உள்ளத்தில் ஏக்கமே பெரிதாக எழுந்து நின்றது. அந்த ஏக்கத்தைக் கலைப்பதற்காக, எந்தெந்த வழிகளில் அவளைக் காப்பாற்றலாம் என்பதற்கான சில திட்டங்களை எண்ணிப் பார்க்கலானான். இப்படி எதை எதையோ எண்ணிப் பத்மினியைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஈடுபட்டுத் தூக்கம் பிடிக்காமல் படுத்திருந்த ரகுதேவைத் திரைக்கு இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து பத்மினி கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். ரகுதேவ் நினைத்ததுபோல் பத்மினி தூங்கவில்லை. கம்பளத்தைக் கொடியிலிருந்து எடுத்த பின்பு, தான் நிம்மதியாகத் தூங்குவதைக் கவனித்த ரகுதேவ், திரையை அகற்றி எழுப்ப முற்படுவான். அப்பொழுது பேசிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தாள். ஆனால், திரையை அகற்றாமலும் நித்தரையைச் சோதிக்காமலும் அவன் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு விட்டது பெரிய ஏமாற்றமாயிருந்தது அவளுக்கு. அவள் மஞ்சத்திலிருந்து திரையை விலக்கிக் கொண்டு வாயிற்படிக்கதவுக்கருகில் வந்து உட்கார்ந்து ரகுதேவைக் கவனித்தாள்.

ரகுதேவின் கண்கள் மூடிக்கிடந்தன. நிலவில் மிக அழகாயிருந்த அவன் முகத்தில் ஏதோ துக்கக்குறி அடிக்கடி தோன்றுவதைக் கவனித்த பத்மினி, அவன் மனத்தை வாட்டும் அந்தத் துக்கம் எதுவாக இருக்கும் என்று ஆராயத் தொடங்கினாள். அது தன்னைப் பற்றியதாகவும் இருக்கக் கூடும் என்று நினைத்து உள்ளத்தில் பேருவகை பொங்க மகழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கியதோடு ஓரளவு வெட்கமும் அடைந்தாள். தன்னைக் காப்பதற்காக வாயிற்படியில் தன் உடலையே அரணாக அமைத்துப் படுத்திருக்கும் அந்தப் புருஷனைத் தொடவேண்டும் என்ற இச்சையும் உண்டாகவே, கையை ஒருமுறை அவனுக்காகக் கொண்டு போனாலும் வெட்கம் பின்னால் கையைப் பிடித்து இழுத்துவிடவே, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு எழுந்திருந்து மீண்டும் திரையை விலக்கி மஞ்சத்திற்குச் சென்று மெல்லப் படுத்தாள். தான் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கும் எண்ணத்தில் ஓரளவு சாந்தியையும் பெற்றதால், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நித்திரை வசப்பட்டாள். தன்னைக் காத்து நின்றது ரகுதேவ் ஒருவன்தான் எனப் பத்மினி நினைத்தாள். ஆனால், இன்னொரு மனிதனும் தன்மீது வைத்த கண்ணை எடுக்காமலிருக்கிறான் என்பதை அவள் உணரவில்லை. அவள் குடிசைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் மணற்பரப்பில் படுத்துக் கடந்த பீம்ஸிங் இரவு முழுதும் தூங்காமல் எதிர்க்குடிசையில் நடந்த ஒவ்வொன்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ரகுதேவிபம் உள்ள சந்தேகத்தினாலும், பத்மினியைக் கை நழுவ விட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பீதியாலும் இரவு முழுவதும் கண்ணை விழித்த பீம்ஸிங்குக்கு, மறுநாள் காலையில் உடல் முழுவதும் மரண வலியாக வலித்தது. கண்கள் சிவந்து எரிச்சலைக் கொடுத்தன. சாதாரணமாகப் பகலில் சிறிது நாழியும் இரவில் அதிக நாழியுமாக இருமுறை தூங்கும் பழக்கமுடைய பீம்ஸிங்குக்கு, இரவு பகல் தூக்கமின்றி ஒரு நாளைக் கழித்ததே பிருமம் பிரயத்தனமாயிருந்தது. இரண்டாவது நாளும் அதே முறையைக் கடைப்பிடிக்கவே, மூன்றாவது நாள் அவர் உடல் எதற்கும் ஈடு கொடுக்காமல் தள்ளாடத் தொடங்கியது. தூக்கமின்மையால் கொதித்த அவர் உடலுக்கு வெயில் கொடுமை வேறு எல்லையற்ற தொல்லையைக் கொடுக்கலாயிற்று.

சரியான கோடைகாலமாதலால் பகல் முழுவதும் கதிரவன் சற்றும் தயை தாட்சண்யமின்றித் தன் கொடுங் கதிர்களைத் தமானா பிராந்தியத்தின்மீது வீசினான். தணலை நீட்டிப் பாளமாக்கியதுபோல் மணலின்மேல் விழுந்த சூரியனின் சுடு கதிர்கள் காலை கீழே வைக்க முடியாமல் அடித்ததோடு, எந்த வேலையிலும் ஈடுபட முடியாதபடி மனத்துக்கும் சோர்வு அளித்துக் கொண்டிருந்தன. சாதாரணமாகத் தளபதி உத்தியோகத்தை மிகப் பெருமையாக நினைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்த உடைகளை அணிந்து உலாவும் பீம்ஸிங்குட, அந்த உடைகளையும் தற்பெருமையையும் உதற வேண்டிய அவசயத்தையும் சூரிய உஷ்ணம் உண்டுபண்ணியது. ஆகவே பீம்ஸிங் பகல் வேளைகளில் கூட இடுப்பில் ஒரு லுங்கியை மட்டும் கட்டிக்கொண்டு, அரை நிர்வாணமாகத் தமானவின் கரையில் திரியத் தொடங்கினார். மிகப் பெருமனாக வியர்வை வழிந்தோடிய அவர் தேகத்தையும், லுங்கி கட்டிய அவர் புது வேஷத்தையும் கண்டு மாலுமிகள் அவரைக் கேலி செய்யத் தொடங்கினார்கள். நதியின் ஓரத்திற்கு அவர் சென்றபோதெல்லாம் அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாலுமிகளிடையே 'கொல்'லென்ற சிரிப்பு கிளம்பியது. சில மாலுமிகள் வேலையை விட்டு அவரை உற்றுப் பார்த்தார்கள். இன்னும் சிலர் ஜலத் திலிருந்து கரைக்கு வந்து அவரைப் போல் நடந்து காட்டினார்கள். இன்னும் பலர் 'பூ' 'பூ' என்று கூச்சல் போட்டு அழகு காட்டினார்கள். அனால், பீம்ஸிங் மிக புத்தசாலித்தனமாக இதையெல்லாம் கவனிக்காததுபோல் நடந்து கொண்டார். இரண்டு நாட்கள் விழித்ததிலேயே தள்ளாடிப்போன உடலை உடைய பீம்ஸிங், இன்னொரு புத்தசாலித்தனமான காரியத்தையும் செய்தார். எது எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுமென்று மூன்றாம் நாள் இரவு நன்றாகத் தூங்கவும் தொடங்கினார்.

அத்தனை வெய்யிலிலும் கப்பலைப் பழுது பார்க்கும் வேலையை மாலுமிகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், ஸித்தி அஹமத் எதிர்பார்த்தபடி

வேலை துரிதமாக நடைபெறவில்லை. காலையில் பத்து நாழிகைக்கு மேல் வெயில் மிக அதிகமாகக் காய்ந்ததால் மாலுமிகள் வேலை செய்ய மறுத்து வெளியேறியதும், ஸித்தி அஹமத் உத்தரவு இட்டாலும் இடாவிட்டாலும் தமானாவில் குளித்துவிட்டு ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு மரங்களின் நிழலில் பாயை விரித்துப் படுக்கத் தொடங்கினார்கள். பிறகு வெயில் சற்றுச் சாய்ந்ததுமே வேலை தொடங்கியது. இப்படி நாலைந்து நாட்களில் கப்பல் ஒருபுறம் சுத்தம் செய்து முடியவே, கப்பலைப் பக்கம் திருப்பும் பணியையும் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள பாசிகளைச் சுரண்டிப் பந்தங்களால் சுட்டெறிக்கும் வேலையும் ஆரம்பித்தன.

முதல் பக்கம் வேலையாவது சற்றுச் சுறுசுறுப்பாக நடந்தது. அனால் மறுபக்கம் வேலை நிதானத்துடனேயே நடக்கத் தொடங்கியது. அவர்கள் நிதானத்துக்கு ரகுதேவும் மெள்ள மெள்ளத் தூபம் போடத் தொடங்கினான்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் வேலை நடக்கும் இடத்துக்குப் போன ரகுதேவ் வேலையைச் செய்யும் முறைகளைப் பற்றி ஒரிரு யோசனைகளைச் சொல்லி விட்டுத் திரும்பி விடுவான். மறுபடியும் நடுப் பகலில் அவர்கள் படுத்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்குப் போய் அவர்களைக் கும்பலாகக் கூட்டிக் கொண்டு பேசத் தொடங்குவான். சில வேளைகளில் கப்பற் சண்டைகளைப் பற்றியும் ஏதாவது கதைகளைச் சொல்லுவான். கொள்ளையடித்த பின்பு பெண்கள் பலர் கற்பழிக்கப்பட்ட முறைகளைப் பற்றி இல்லாத பொல்லாத தகவல்களையெல்லாம் சொல்லி, அவர்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்துவான். இந்த மாதிரி சமயங்களில் நல்ல வேளையாகப் பீம்ஸிங் அந்த இடத்துக்கு வருவதில்லை. வந்திருந்து அவன் சொன்ன தகவல்களைக் கேட்டிருந்தால் அவற்றை அப்படியே பாடமாகப் பத்மினியிடம் ஒப்புவித்து, ரகுதேவ் மீது அவளுக்குப் பெரும் வெறுப்பை உண்டாக்கியிருப்பார். அப்படி மிகக் கேவலமாகக் கதைகளைச் சொல்லியும் பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வரப்போவதால் ஏற்படக்கூடிய லாபத்தை எடுத்துக்காட்டியும் அவர்களைக் குவிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் ரகுதேவ். பொக்கிஷக் கப்பல்களில் எத்தனை எத்தனையோ விதமான ஆபரணங்களும், தங்கக் கட்டிகளும் வரப்போவதாகவும், அவற்றில் கிடைக்கும் பங்கைக் கொண்டு அவர்கள் பட்டாடைகளை வாங்கிக் கொள்ளலாமென்றும் இன்னும் ஏதேதோ சுகங்களை அடையலாமென்றும் உற்சாகப்படுத்தினான். “உனக்கு அதில் ஒரு மகரகண்டியாவது கிடைக்கப்போகிறது. அதை விஜயதுர்க்கத்திலிருக்கும் உன் ஆசைநாயகி கழுத்தில் மாட்டினால்...” என்று ஒரு மாலுமியைப் பார்த்துத் தொடங்குவான். பதிலுக்கு அந்த மாலுமி “வாரே வா” என்று கூவுவான். மற்ற மாலுமிகள் கடகடவெனச் சிரித்து முதலில் கூவிய

மாலுமியின் முதுகில் அறைந்து உற்சாகப் படுவார்கள். “உனக்குக் காசுமீர்த்துப் பட்டுச் சேலைகள் பத்து கிடைக்குமே, அதை என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று இன்னொரு மாலுமியைப் பார்த்துக் கேட்பான் ரகுதேவ். ஏதோ ஒரு துறைமுகத்திலிருக்கும் தன் அசைநாயகிக்கு அவற்றையெல்லாம் கட்டிவிடுவது போல் நினைத்த அந்த மாலுமி, வெட்கப்பட்டுச் சிரிப்பான்; மற்றவர்களும் கூச்சல் போடுவார்கள். இப்படியாக ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏராளமான பொற்காசுகளும் பட்டாடைகளும் எண்ண முடியாத ஐசுவரியமும் கிடைக்கப் போவதாகக் கனவு காட்டி, அவர்கள் ஆசையை உச்சஸ் தாயிக்குக் கொண்டுபோன ரகுதேவ், அவர்கள் வேலையைச் சீக்கிரம் முடிக்காதிருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். “பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வர ஒரு மாதம் ஆகும். வேலையை நிதானமாகச் செய்யலாம். பொக்கிஷக் கப்பல்கள் உங்கள் கையை விட்டுப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்வது என் கடமை” என்று சொல்லி அவர்கள் சீக்கரத்தில் கப்பல் அடித்தளத்தைச் சுரண்டும் வேலையைச் செய்து முடிக்காதபடி, அவர்கள் உள்ளத்தில் அசிரத்தை விதையை விதைத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு நாளில்தான் ஸித்தி அஹமத்தும் மாலுமிகளிருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். வந்தவன் ரகுதேவையும் மாலுமிகளையும் மிகுந்த சந்தேகத்துடன் மாறிமாறிப் பார்த்து, “அவர்களுடன் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று ரகுதேவை வினவினான்..

“ஏன் பேசுவதற்குக்கூட இங்குத் தடையிருக்கிறதா?” என்று ரகுதேவ் பதிலுக்குக் கேட்டான்.

“சாதாரணப் பேச்சாயிருந்தால் தடையில்லை. வேறு பேச்சாயிருந்தால்.” இழுத்தான் ஸித்தி அஹமத்...

“வேறு என்ன பேச்சாயிருக்க முடியும் என்று எதிர் பார்க்கிறாய்?” என்று ரகுதேவ் வினவினான்.

“இவர்கள் வேலை வரவரத் தாமதப்படுகறதை நான் கவனித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன்” என்றான் ஸித்தி அஹமத், தான் ஓரளவு விஷயத்தை ஊகித்திருப்பதை எடுத்துக்காட்ட.

ரகுதேவ் அவன் சொன்னதைப் புரிந்துகொள்ளாதவன் போல் நடித்து, “அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று வினவினான்.

“பேசாமலிருக்க முடியும்.”

“பேசுவதால் என்ன ஆபத்து?”

“வேலைக்கு அவசரமில்லை, நிதானமாக நடக்கலாம் என்று நீ இவர்களுக்குப் போதித்து வருவதை நான் அறிவேன்.”

“நான் சொன்னதில் பிசகு ஏதுமில்லை. பொக்கிஷக் கப்பல்களைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. கப்பல்கள் வர நாளிருக்கிறதென்று சொன்னேன்.”

“அதைப் பற்றி இவர்களிடம் எதற்காகப் பேச வேண்டும்.”

அதுவரை அடங்கிக் கடந்த மாலுமிகளில் ஒருவன், “ஏன் பேசினாலென்ன?” என்று எதிர்த்துக் கேட்டான்.

“இவர்களுக்கும் பொக்கிஷக் கப்பல்களில் அக்கறை யிருக்கத்தானே செய்யும் என்பதற்காகப் பேசினேன்.” என்று ரகுதேவும் தூபம் போட்டான். இதற்குப் பிறகு மாலுமிகளின் கூச்சல் அதிகமாகிறது. தாங்கள் பிடிக்கப் போகும் பொக்கிஷக் கப்பல்களைப் பற்றிப் பேசத் தங்களுக்கு உரிமையிலையென்று ஸித்தி அஹமத் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு, சரமாரியாக அவனை எதிர்த்துக் கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் அவனைப் பார்த்து முறைத்தார்கள். சிலர் உறுமவும் உறுமினார்கள். மாலுமிகளை அதிகம் விரட்டினால் புரட்சி நடக்கக் கூடுமென்பதையும், அப்படி அவர்கள் கலகத்துக்கு முற்பட்டால் அவர்களை அடக்க யாராலும் முடியாதென்பதையும் உணர்ந்திருந்த ஸித்தி அஹமத், தன் கடுமையைச் சற்று குறைத்துக் கொண்டான். “எனக்கும் பொக்கிஷக் கப்பல்களைச் சீக்கிரமாகப் பிடிப்பதில் அக்கறையிருக்கிறது. அதைப் பிடித்தால்தானே நீங்கள் அதிலுள்ள சரக்குகளை அனுபவிக்கலாம். வேலை தாமதப் பட்டு, வரும் கப்பல்கள் தப்பிவிட்டால் நாம் எந்த பொக்கிஷத்தை அனுபவிக்க முடியும்?” என்று சமாதானமாகப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“பொக்கிஷக் கப்பல்கள் கிளம்பத்தான் ஒரு மாதமிருக்கிறதே.” என்றான் ரகுதேவ்.

“இந்த வழியாக அந்தப் பொக்கிஷக் கப்பல்களைத் தவிர வேறு கப்பல்கள் வராதோ?” என்று ஸித்தி அஹமத் “வந்தாலென்ன ?” என்று ரகுதேவ் வினவினான். “நான் கப்பலைப் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டு இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறேன். போகிற வருகிற கப்பல்கள் கண்ணில் பட்டால் எங்களை வளைத்துக் கொண்டு நொறுக்கட்டும்.” என்ற ஸித்தி அஹமத்தின் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய ரகுதேவ், “அது நடக்காத காரியம் அஹமத். நாம் யார் கண்ணிலும் படாமல் மறைவாயிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தமானாவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். கடற்கரையோர மரங்களும், பின்னாலிருக்கும் மலைகளுந்தான் இந்தத் தமானா நதிப் பிரதேசத்தைக்.

குகைபோல் அடைத்திருக்கின்றனவே” என்றான். அத்துடன் நிறுத்தாமல், “எது எப்படியிருந்தாலும் இந்த உக்கிரமான வெயிலில் மாலுமிகள் எப்படி வேலை செய்வார்கள்? மாலுமியாக இருந்து தலைவனான உனக்கு இவர்கள் கஷ்டம் தெரியாவிட்டால் வேறு யாருக்குத் தெரியும்?” என்று அவனைச் சிறிது ஸ்தோத்திரமும் செய்தான். ஆனால் ஸித்தி அஹமத் இந்தப் புகழ்ச்சியில் சிக்குவதாயில்லை. வேலை தவக்கமாவது தனக்கிஷ்ட மில்லையென்று தெளிவாக ரகுதேவிடம் அறிவித்தான். மாலுமிகளுக்கும் தனக்குமிடையே மித்ரபேதம் செய்தால் தன்னால் சகிக்க முடியாதென்பதையும் தெளிவாகத் தெரிவித்தான். “என் மாலுமிகளுக்கு நீ கதைகள் சொல்வதிலோ பாட்டுப் பாடுவதிலோ எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால், வேலையைப் பற்றியோ பொக்கஷக் கப்பலைப் பற்றியோ பேசுவதை நான் விரும்பவில்லை” என்று கடுமையாகச் சொன்னான் ஸித்தி அஹமத். “உனக்கு இவ்வளவு பயமிருக்கும்போது நான் எதற்காகப் பேச வேண்டும்” என்று ரகுதேவும் வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புக் கொள்வது போல் பாசாங்கு செய்தான். 'தீ வைத்த தென்னமோ வைத்தாகி விட்டது. இனிமேல் நாம் விசிறாமலே அது பற்றி எரியும்' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்த ரகுதேவ் அன்று முதல் அந்தப் பேச்சை நிறுத்திவிட்டான். பலன் என்னமோ அவன் எதிர்பார்த்தபடிதான் ஏற்பட்டது. கப்பல் பழுது பார்க்கும் வேலை மிக நிதானமாகவே நடந்தது.

இந்த மூன்று நாட்களில், பத்மினிக்கும் பொழுது இன்பமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. காலை வேளைகளில் அவள் ரஜினிகாந்துடன் காட்டுக்குள் சுள்ளி பொறுக்கப் போவாள். பிறகு அவனுக்குச் சமையல் வேலையில் ஒத்தாசை செய்வாள். பகலில் மட்டும் சிறிது படுத்துக் கொள்வாள். இரவில் சாப்பிட்ட பிறகு ரகுதேவுடன் பேசிக் கழிப்பாள். அவள் மாலை வேளைகளில் அடிக்கடி காட்டுப் பக்கமாகப் போவதை ரகுதேவ் கண்டு ஒருநாள் கண்டித்தான். “காட்டில் துஷ்ட மிருகங்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. தனித்துப் போகாதே பத்மினி” என்றான். அவன் வார்த்தையைப் பத்மினி கேட்கவில்லை. பிடிவாதத்தின் உருவந்தானே பெண் ஜன்மம். அடுத்த இரண்டு நாட்களில் காட்டுக்குள் நீண்ட தூரம் நடந்தாள். மூன்றாம் நாள் நடக்கும்போது காட்டில் ஒரு அதிசயத்தையும் கண்டாள். அதுபற்றி ரஜினிகாந்திடம் தனிமையில் சொன்னாள்.

“காட்டில் ஒரு அதிசயமிருக்கிறது ரஜினிகாந்த்!” என்றாள் பத்மினி.

“என்ன அதிசயம்?” என்றான் ரஜினிகாந்த்.

“சொல்லமாட்டேன். காட்டத்தான் காட்டுவேன். நாளை மாலை காட்டுக்குள் என்னுடன் வா.”

“எஐமானருக்குத் தெரிந்தால் கோபிப்பாரே” என்றான் ரஜினிகாந்த்.

“தெரிந்தால்தானே. சொல்ல வேண்டாமே” என்றாள், பத்மினி.

மறுநாள் பத்மினியும் ரஜினிகாந்தும் காட்டிற்குள் சென்றார்கள். அவள் காட்டிய அதிசயத்தைக் கண்ட ரஜினிகாந்த், அடியோடு மெய்மறந்து பேசக்கூடச் சக்தியற்று பிரம்மிப்பில் அழ்ந்தான்.

பின்னால் வந்த அபாயம்

பத்மினி காட்டியது ஒரு மலைச் சுனைதான். ஆனால் மலைச்சுனை அத்தனை மனோரரம்மியமாக இருக்கமுடியும் என்று ரஜனிகாந்த் சொப்பனத்தில்கூட நினைத்ததில்லை. மலை நாடான மகாராஷ்டிரத்திலே பிறந்து வளர்ந்த ரஜனி காந்துக்கு மலைகளோ மலைச் சுனைகளோ புதிதல்ல. தவிர ரகுதேவின் வேலைக்காரன் என்ற முறையில் மேற்குத் தொடர்ச்சிமலைப் பிராந்தியம் பூராவும் சுற்றி எத்தனையோ காடுகளையும் சுனைகளையும் மடுவுகளையும் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால், பத்மினி காட்டியது போன்ற ஓர் அற்புதக் காட்சியை மட்டும் அவன் அன்று வரை பார்த்தது கிடையாது.

இயற்கையன்னை மாப்பினிடையே கிடக்கும் வைர ஆபரணம்போல் பாறைகளுக்குச் சற்றுக் கீழே ஓடிக் கொண்டிருந்தது ஒரு மலையருவி. அதன் உற்பத்தி ஸ்தானமான மலைச்சுனை சற்று மேலே தள்ளி இருந்தது. சுனையைப் பெரிய பாறைகள் நாலா பக்கங்களிலும் வளைத்துக் கொண்டிருந்ததால் சட்டென்று பார்வைக்குப் புலப்படும்படியான ஸ்திதியில் அது இல்லை. ஏதாவது ஒரு பாறையின் உச்சிக்கு ஏறிச் சாய்ந்து குனிந்து நோக்கினால் தான் சுனை தெரிந்தது. அப்படிச் சாய்ந்து நின்று பாறைகளுக்கருகே ஆங்காங்கே பெரிய மரங்களும், மரங்களைச் சேர்த்துப் பின்னிக் கொண்டிருந்த பெரிய கொடிகளும் எழுந்து நின்றமையால், அத்தனை அழகான பிராந்தியத்தை யாரும் அணுக முடியாமல் காப்பதற்காக இயற்கையே ஒரு வலையைப் பின்னிவிட்டது போன்ற பிரமையை அளித்தது.

பெரிதாக எழுந்து நின்ற ஓரிரண்டு செண்பக மரங்களும் தங்கள் மஞ்சள் நிறப் புஷ்பங்களைச் சுனையில் உதிர்த்திருந்தமையால், பளிங்குபோல் கண்ணுக்கு அழகாயிருந்த சுனை நீர், பரிமளமான சுகந்தத்தையும் பெற்று நாருக்கும், நாசி மூலமாகச் சித்தத்துக்கும் இன்ப மயக்கத்தைக் கொடுத்தது. மரங்களுக்கிடையே பாய்ந்து வந்த சூரியக் கிரணங்கள் ஓரிரண்டு பட்டதாலும், நீரின் அலைச்சலாலும் பளிச்சுப் பளிச்சென்று கண்ணாடி காட்டிய சுனையில் மிகுந்த சண்பக மலர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடி. ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ரகுதேவன் எவ்வளவோ முறை தமானாவுக்கு வந்துள்ள ரஜனிகாந்த் கூட இந்தச் சுனையை அன்றுவரை பார்த்ததில்லை. அந்தக் காட்சியைக் கண்டு சற்று நேரம் பிரமித்த ரஜனிகாந்த் பத்மினியை நோக்கிச் சொன்னான்: “இயற்கையின் கர்ப்பத்தில் எத்தனையோ அழகான இடங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இதற்கிணையான இடத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை” என்று.

அதுவரை சுனையின் அழகில் லயித்துவிட்ட பத்மினி, அவன் கேள்வியால் சற்று ஸ்மரணையடைந்து, “இயற்கையின் கர்ப்பத்தில் இருக்கும் அத்தனையையும் யாரால்தான் பார்க்க முடியும் ரஜனிகாந்த். இயற்கையில் இறைவன் கூட மறைந்து கிடப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவனை நாம் பார்க்க முடியுமா? அதிர்ஷ்ட வசத்தில் சில புறத்தோற்றங்களைப் பார்க்கிறோம். அத்தகைய புறத்தோற்றங்களில் இதுவும் ஒன்று” என்று பதில் சொன்னாள்.

“ஆமாம்! அனால், இதில் ஒரு விசேஷம் பார்த்தீர்களா?” என்று வினவினான் ரஜனிகாந்த்.

“என்ன விசேஷம்?”

“இயற்கையிலுள்ள இறைவனைப் போலத்தான் இந்தச் சுனையும் அமைந்திருக்கிறது. எந்த மனிதனும் அண்ட முடியாது.”

“ஏன் அண்டமுடியாது?”

“எந்தப் பாகத்திலும் வழி கிடையாது. நாலா பக்கத்திலும் பெரிய பாறைகள்; கீழே பாதாளம்; பாறைகளின் உட்பாகம் மழமழப்பாக இருக்கிறது. காலை வைத்து இறங்க முற்பட்டால் உடனே வழக்கி விழுந்து இறைவன் திருவடிகளை அடைய வேண்டியதுதான்.”

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பத்மினி நகைத்தாள். அவள் நகைத்த காரணம் புரியாமல் போகவே, ரஜனிகாந்த் அவளை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பத்மினி சொன்னாள்: “ரஜனிகாந்த்! மனிதன் நம்பிக்கையை விட்டால் எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்க முடியாது தெரியுமா?”

“இப்பொழுது எதில் நம்பிக்கை வேண்டுமென்கிறீர்கள்?”

“எதுலும் நம்பிக்கை வேண்டும். நம்பிக்கை முயற்சிக்கு ஆக்கம் தருகிறது. முயற்சி பலனை அளிக்கிறது. நம்பிக்கையாலும், முயற்சியாலும் இறைவனைக் கூட அடையலாமென்று சொல்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, இந்தச் சுனையில் இறங்குவதுதானா ஒரு பிரமாதம்!”

“இந்தச் சுனையில் இறங்க முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“நினைக்கவில்லை ரஜனிகாந்த் நேற்று இதில்தான் ஸ்நானம் செய்தேன்!”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் ரஜனிகாந்த் அசந்து போனான். நீண்டநாள் காடுகளையும், மலைகளையும் பார்த்து அனுபவப்பட்டிருந்த அவன், அந்த இடத்துக்கு வந்தவுடனேயே அது இருந்த தினுசைப் பார்த்துப் பாறையைக் கடந்து போவது பிறும்மப் பிரயத்தனம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அப்படியிருக்க இந்தச் சனையில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்ததாகப் பத்மினி கூறியது அவனுக்கு எல்லையற்ற ஆச்சரியத்தையும், பிரமிப்பையும் அளித்தது. “மலை நாட்டினனான தன்னைவிடத் தண்ணீரைக் கண்டிராத ராஜபுதன பாலவனத்துப் பெண்ணான பத்மினிக்கு “மலைச் சனைகளைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” என்று நினைத்தான். அவன் நினைப்பை முகபாவத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்ட பத்மினி, “சந்தேகப்படுகிறாயா ரஜனிகாந்த்? இப்படி வா காட்டுகிறேன்” என்று அவளைப் பாறைகளைச் சுற்றி அழைத்துச் சென்றாள். ஒரு பாறையில் பாதி தூரம் தொத்தி ஏறினாள். பக்கவாட்டில் இரண்டு சிறு பாதைகள் படி வைத்ததுபோல் கிடந்தன. அவற்றிலிருந்து கொடிகளை விலக்கி “இதோ பார்” என்று ரஜனிகாந்துக்குக் காட்டினாள் பத்மினி. அங்கிருந்து கற்கள் படிகள்போல் இயற்கையாக அமைந்து கிடந்ததைப் பார்த்த ரஜனிகாந்த், “இதை எப்பொழுது கண்டு பிடித்தீர்கள்?” என்று வினவினான்.

“நேற்றுத்தான்!”

“எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?”

“முயற்சியால்! முன்பேதான் சொன்னேனே. நம்பிக்கை முயற்சிக்கு இடங் கொடுக்கிறது. முயற்சி பலனளிக்கிறது என்று. ஆனால், என் விஷயத்தில் முயற்சிக்கு ஆக்க மளித்தது நம்பிக்கையல்ல.”

“வேறு எது?”

“சோம்பேறித்தனம்.”

“சோம்பேறித்தனமா?”

“ஆமாம் ரஜனிகாந்த்! மாலுமிகளோ கப்பலைப் பழுது பார்க்கிறார்கள். நீயும் உன் எஜமானனுமோ சதா எங்கோ போய்வந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீ சாதாரணமாகப் பேசமாட்டாய். உன் எஜமான் இரவு படுக்கும் சமயத்திற்குத்தான் குடிசைக்கு வருகிறார். எனக்குப் பேசுவோ, பழகுவோ யாரிருக்கிறார்கள்?”

“பீம்ஸிங்...”

“அவரால்தான் இந்தச் சனையிருக்குமிடம் எனக்குத் தெரிந்தது.”

“அவரா காட்டினார்?”

“அவர் காட்டவில்லை. அவருடன் அடிக்கடி பேச வேண்டியிருக்குமே என்று பயந்துதான் நான் காட்டிற்குள் உலாவ ஆரம்பித்தேன். அவருடைய

குணாதிசயங்கள் என்னை விரட்டியிருக்காவிட்டால், நான் காட்டுக்குள்ளும் வந்திருக்க மாட்டேன். இந்தச் சூனையையும் கண்டுபிடித்திருக்க மாட்டேன்.”

என்றைக்கும் சிரிக்காத ரஜனிகாந்த் இதைக் கேட்டதும் லேசாகச் சிரித்தான். அடுத்த நிமிடம் அவள் நிலையைப் புரிந்து கொண்டதால், ஓரளவு வருத்தமும் அவன் மனத்தில் எழவே, சிரிப்பு மறைந்து முகத்தில் சிறிது துக்கக் குறியும் தோன்றியது. நல்ல ராஜபுத்ர வம்சத்தில் திரை மறைவில் சகல சௌபாக்கியங்களுடன் இருக்க வேண்டிய பத்மினி கொள்ளைக் கூட்டத்தினிடையே அகப்பட்டுத் தன்னந்தனியே தமானா நதிப் பிரதேசத்தில் அவதிப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதை நினைத்த அவன் உள்ளத்தில், வருத்தத்தோடு சிறிது அனுதாபமும் கலந்து கொண்டது. இத்தனை தொந்தரவு போதாதென்று பீம்ஸிங் போன்ற ஒரு பைத்தியம் அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்து அவளுக்கு இல்லாத தொல்லைகளையும் அளித்து வருவதை நினைத்த ரஜனிகாந்த்தின் அனுதாபம் அதிகப் படத்தான் செய்தது. இப்படிப்பட்ட ஹிம்சைகளிலிருந்து தப்ப இதைவிட அபாயமான மலைச் சூனையிலும் குதிக்கலாம் என்று முடிவுக்கு வந்தான் ரஜனிகாந்த். இருந்த போதிலும் அந்தச் சூனைக்கு வருவதால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களை அவன் உணராமலில்லை. காட்டின் அடர்த்தியான பிரதேசத்திலிருந்தது சூனை. அங்குப் பத்மினி அடிக்கடி வந்தால் எந்த நிமிஷத்திலும் காட்டு மிருகங்களால் தாக்கப்படலாம். தவிர அடிக்கடி அவள் காட்டிற்குள் வருவதை ஸித்தி அஹமதோ, அவன் ஆட்களோ கண்டாலும் ஏதாவது ஆபத்து நேரிடலாம். ஆகவே, சூனைக்கு வருவதிலிருந்து அவளைத் தடுக்க இஷ்டப்பட்ட ரஜனிகாந்த் சொன்னான்: “நீங்கள் இந்தச் சூனைக்குப் பிரதி தினம் வருவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்” என்று.

“ஏன்?” என்று பத்மினி கேட்டாள்.

“எஜமானருக்குத் தெரிந்தால் கோபித்துக் கொள்வார்.”

“இதில் கோபிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“காட்டில் துஷ்ட மிருகங்கள் இருக்கின்றன என்று அவர் ஏற்கனவே எச்சரித்திருக்கறார்.”

“ஆமாம்; அதனாலென்ன?”

“நீங்கள் துஷ்ட மிருகங்களால் தாக்கப்பட்டால்...?”

“உன் எஜமானரைப் போல் நீயும் அனாவசியமாய்ப் பயப்படுகிறாய். துஷ்ட மிருகங்கள் இரவில்தானே உலாவும்.”

“அப்படித் திட்டமாக நம்ப முடியாது, சில வேளைகளில் பகலிலும் புலி, சிங்கங்கள் வரலாம்.”

“தமானா நதிக் கரையில் உட்கார்ந்திருக்கும் கொள்ளைக்காரர்களை விடவா புலி சிங்கங்கள் கொடியவை! இல்லை ரஜனிகாந்த்! மனிதர்களைவிட மிருகங்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்தவை! வயிறு பசிக்கும் போதுதான் அவை கொலைத் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றன. மனிதனுக்கு அந்த மாதிரி முறையேதும் கிடையாது. வேடிக்கைக்காக மிருகங்களைக் கொல்கிறான். சிறிது ஆசைகளுக்காகக் கூடப் பரஸ்பரம் உயிரை வாங்கிக் கொள்கிறான். விலங்குகள் இதற்கு விலக்கு. நான் விலங்குகளைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. மனிதர்களைக் கண்டுதான் அஞ்சுகிறேன். அதிருக்கட்டும் நீயே சொல்! இந்த அழகிய சுனையைக் கண்டபின் இதைத் தினம் ஒருமுறையாவது பார்க்காதிருக்க மனம் இடம் தருமா?” என்று பத்மினி கேட்டாள்.

ரஜனிகாந்த் உடனே பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. பெண்களுக்கு ஏதாவது ஓர் இடத்தில் நாட்டம் விழுந்து விட்டால் அதிலிருந்து அவர்களை இழுப்பது அசாத்திய மான காரியமென்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தபடியால், அவளை மறுத்துப் பேசாமல் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தான். பிறகு கேட்டான், “இந்தச் சுனையில் நீங்கள் பிரதிதினம் நீராடித்தான் தீருவீர்கள் போலிருக்கிறது?”

“அமாம்.” கண்டிப்பாக எழுந்தது பத்மினியின் பதில்.

“அப்படியானால் ஒன்று செய்யுங்கள்.”

“என்ன?”

“எனக்குத் தெரியாமல் இங்கு வராதிர்கள்! நீங்கள் நீராட வரும்போது நானும் துணைக்கு வருகிறேன்.”

இந்த ஏற்பாட்டிற்குப் பத்மினி ஒப்புக் கொண்டாள். “அனால் ஒன்று மட்டும் ரஜனிகாந்த்! இதை நீ உன் எஜமானரிடம் மட்டும் சொல்லாதே.”

“ஏன்?”

“அவர் நாமிருவருமே இங்கு வரமுடியாமல் தடுத்து விடுவார்!”

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ரஜனிகாந்த் புன்முறுவல் செய்தான். “ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று வினவினாள் பத்மினி.

“இல்லை, எஜமானரிடமாவது உங்களுக்குப் பயமிருக்கிறதே என்பதற்காகத்தான் !”

கடுகளவும் பயமில்லை என்பது ரஜனிகாந்துக்கும் தெரியும்; பத்மினிக்கும் தெரியும். அனால், எல்லாக் காரணங்களையும் வெளிப்படையாகத் தர்க்கித்துவிட முடியுமா? அதுவும் காதல் சம்பந்தப்பட்ட ரகசியங்களை எப்படித் தர்க்கிப்பது. காதல் பெண்களுக்கு ஓரளவு அடக்கத்தைத் தருகிறது. காதலின் காரணமாகவேதான் காதலிக்கும் புருஷனிடம் எப்பேர்ப்பட்ட அடங்காப் பிடாரியும் அடங்கி நடக்கிறாள். அந்த அடக்கம் பெண்களுக்கு அழகைத் தருகிறது. அவர்களின் கவர்ச்சியைப் பன்மடங்கு அதிகமாக்குகிறது. அத்தகைய அடக்கத்தின் காரணமாக வெளிவந்த பத்மினியின் பதிலைக் கண்டுதான் ரஜனிகாந்த் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் ஒளிந்திருந்த பல உள்ளத்தங்கள் பத்மினியின் மனத்திலும் பாய்ந்து அவள் உடலில் எண்ணற்ற உணர்ச்சிகளை அலைபாயச் செய்யவே அவள் ஏதும் பேசாமல் குடிசைக்குத் திரும்பினாள். ரஜனி காந்தும் மௌனமாகவே அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

இப்படித் தொடங்கிய சுனை யாத்திரை அன்றோடு நின்றுவிடவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் சற்று வெயில் ஏறியதுமே பத்மினி காட்டுக்குள் செல்லத் தொடங்கினாள். அவள் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வேறு வழியாக ரஜனிகாந்த் காட்டில் நுழைந்து அவளைப் பின் பற்றிச் சென்றான். பிரதி தினம் மிக ரகசியமாக இந்த யாத்திரை நடந்தாலும் அதைப் பிறரும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாலுமிகளோடு வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரகுதேவ், பத்மினி அடிக்கடி காட்டுக்குள் செல்வதைக் கண்டு முதலில் சற்றுக் கவலைப் பட்டாலும் மற்றொரு புறத்தில் ரஜனிகாந்தும் நுழைவதைக் கண்டு நிம்மதியாயிருந்துவிட்டான். பீம்ஸிங்குக்கும் இதனால் ஓரளவு நிம்மதியிருந்து வந்தது. காட்டுக்குள் பத்மினி போவதைப் பார்த்து அவர் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ரகுதேவ் அவளுடன் போகாமல் மாலுமிகளோடு திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறானென்பதில் மன அமைதியும் சந்தோஷமும் கொண்டிருந்தார். இதேமாதிரி குதூ கலத்துடன் இன்னொரு மனிதனுமிருந்தான்; அவன்தான் ஸித்தி அஹமத்.

காட்டுக்குள் அடிக்கடி பத்மினி நுழைவதையும் வெகு நேரம்வரை திரும்பாதிருப்பதையும் ஸித்தி அஹமத் கவனித்ததோடல்லாமல் ரகுதேவ் மாலுமிகளோடு காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருப்பதையுங் கவனித்தான். ரஜனிகாந்த் வேறொரு பக்கமாகக் காட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தமையால் ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களுக்குள் அவன் புலப்படவில்லை. பத்மினி தனியாகக் காட்டுக்குள் போகும் தருணத்தைக் கைவிட்டால் தன்னைப் போன்ற ஒரு முட்டாள் வேறு யாருமிருக்க முடியாதென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்த ஸித்தி அஹமத், காட்டுக்குள் அவளைத் தொடர்ந்து செல்வதென்ற முடிவுக்கு வந்தான். திடீரெனத் தொடர்ந்தாலும்

சந்தேகம் வருமென்ற காரணத்தால், இரண்டு நாட்கள் பத்மினிக்கும் ரகுதேவுக்கும் சற்று நம்பிக்கை ஏற்படும் முறையில் நடந்து கொண்டான். ரகுதேவ் இருக்கும் சமயங்களில் மட்டும் குடிசைக்கு வந்து பத்மினியிடமும் ரகுதேவியிடமும் சகஜமாகச் சம்பாஷித்து விட்டுச் சென்று விடுவான். சில வேளைகளில் குடிசை வரையில் போய் பத்மினிக்கு ஏதாவது உணவு வகையறாக்கள் தேவையா என்று கேட்டு விட்டுச் சட்டென்று ஜலக்கரைக்குச் சென்றுவிடுவான். இன்னும் சில சமயங்களில் குடிசை வரையில் சென்று குடிசைக்குள் நுழையாமல் வேறு ஏதோ அலுவல்களைக் கவனிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம் செல்வான். இப்படியாக மெள்ள மெள்ள ரகுதேவையும் பத்மினியையும் அசிரத்தையில் ஆழ்த்தி அவர்கள் எச்சரிக்கையைக் குலைக்கத் தந்திரமாக வேலை செய்து வந்தான் ஸித்தி அஹமத். சற்று நேரம் கழித்துத் தனது இரைமேல் பாய விரும்பும் புலி முதலில் எப்படிப் பதுங்குமோ அந்த மாதிரி இரண்டு நாள் பதுங்கி வந்த ஸித்தி அஹமத், மூன்றாவது நாள் தன் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்துத் தன் குடிசை வாயிலிலேயே நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். வெயிலேறியதும் குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்த பத்மினி இருபுறமும் பார்த்துவிட்டுக் காட்டுக்குள் நுழைந்தாள். ஸித்தி அஹமத் ஒரு கணம் கரைக்காகக் கண்களைச் செலுத்தி ரகுதேவ், மாலுமிகள் வேலையை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். அந்த நிமிஷம் மெல்ல யாரும் அறியாவண்ணம் குடிசைக்குப் பின்புறம் நகர்ந்து பத்மினி சென்ற இடத்தை நாடி வேகமாக நடந்தான். பதினைந்து நிமிஷங்களில் பத்மினிக்குப் பத்தடி தூரத்தில் வந்து சேர்ந்தான். காட்டுப் பறவைபோல் பத்மினி கவலையற்று ஏதோ பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தாள். பின்னால் வரும் அபாயத்தை அறியாமல் சென்று கொண்டிருந்த அந்தப் பாவையைத் தொடர்ந்து சென்ற ஸித்தி அஹமத். அவள் ஒரு பாறைக்கருகில் நின்றதும் சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அவளைத் தாவிப் பிடிக்கத் தயாராடத் தன் மறைவிடத்திலிருந்து பூனைபோல் அடியெடுத்து வைத்து அவளை நெருங்கினான்.

முள்ளம் மலரும்

பாறைக்கருகே நின்ற பத்மினியைத் தாவிப் பிடிக்க எண்ணிப் பின்புறமிருந்து அவளை அணுகிய ஸித்தி அஹமத் இரண்டடி எடுத்து வைத்ததும் ஆச்சரியத்தால் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாவிட்டான். இடையிலிருந்த எக்கச்சக்கமான கொடிகளை விலக்கிக்கொண்டு தான் அவளை நெருங்குவதற்குள் பத்மினி பாறைக்கருகே குனிந்ததையும், பிறகு திடீரென மறைந்து விட்டதையும் பார்த்து, இதென்ன இந்திர ஜாலம் என்று வியந்து நின்றான். அவள் அப்படிச் கண்ணுக்கெதிரிலேயே அந்தத்தனமான அதிசயத்தின் மர்மத்தைப் புரிந்துகொள்ள எண்ணி, அவள் சற்றுமுன், நின்றிருந்த பாறைக்கருகில் வந்து அதைச் சோதிக்கலானான். என்ன சோதித்தும் அவள் மறைந்த மாயத்தையும் மார்க்கத்தையும் புரிந்து கொள்ள சக்தியற்றவனானான். சூக்ஷ்ம புத்தியுள்ள ரஜனிகாந்தே முதன் முதலில் சுனைக்கு வழி தெரியாமல் திண்டாடியிருக்க, இயற்கையிலேயே முரடனும், காமத்தால் மதியிழந்து கிடந்தவனுமான ஸித்தி அஹமத்தால் அவ்வழியை எப்படிச் கண்டுபிடிக்க முடியும்? சுனைக்கு வழி தெரியாது போகவே சற்றுநேரம் கோபத்தால் திண்டாடித் திணறிய ஸித்தி அஹமத், கடைசியாக எதிரேயிருந்த பாறைமீது சாய்ந்து கீழே பாதாளத்தில் தெரிந்த சுனைமீது கண்ணை ஓட்டினான்.

சுனையை ஓட்டி நின்ற பாதையொன்றில் பத்மினி நின்ற நீரில் இறங்குவதற்காக ஆடைகளைக் களைந்து கொண்டிருந்தாள். ஏற்கனவே காமக்கினியால் தகிக்கப் பட்ட ஸித்தி அஹமத்தின் வெறிபிடித்த சித்தத்தில் குளிப்பதற்காக அந்தச் சித்தினிப் பெண் செய்து கொண்டிருந்த இந்த ஏற்பாடுகள் கனலை இன்னும் அதிக உக்கிரமாக ஊட்டிவிட்டன. அப்படிச் குளிக்க முற்பட்டவள் பாரத நாட்டுப் பெண்ணாயிராமல் வேறு எந்த நாட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் பாறைக்கருகே நின்ற பாதகனின் கண்களுக்குச் சிறந்ததொரு விருந்தை அளித்திருப்பாள். ஆனால், பத்மினி ஏற்பாடுகளினால், எதிர்பார்த்த இன்பக் காட்சி மட்டும் ஸித்தி அஹமத்துக்குக் கிடைக்கவில்லை. சேலையையும் கஞ்சுகத்தையும் களைய முன்பாகவே பத்மினி தன் உடலை ஒரு பெரிய துண்டத்தால் சுற்றி மறைத்துக் கொண்டாள். அப்படி உடலைச் சுற்றி வளைத்த திரையை ஒரு கரத்தாலும் மார்பில் அழுத்திய முகவாய்க் கட்டையாலும் பிடித்துக்கொண்டே, இன்னொரு கரத்தால் உள்ளே சேலை முடிச்சுகளை அவிழ்த்துக் கால் வழியாகத் துணியைச் சோர விட்டாள். இப்படியே கஞ்சுகமும் களையப்பட்டபின், துண்டத்தை இடுப்பில் வரிந்து

கட்டிக் கொண்டு, மாம்பை மறைத்துச் சென்ற சேலையின் இன்னொரு நுனியைக் கழுத்தைச் சுற்றி இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டாள். பிறகு திடீரென ஆழமான அந்தச் சுனையில் குதித்தாள்.

பத்மினியினுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் ஸித்தி அஹமத்தைப் பலவிதமாகச் சித்ரவதை செய்து கொண்டிருந்தது. அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையிலும் எதை எதையோ எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனான். ஒவ்வொரு ஏமாற்றமும், அவன் சித்தத்தில் விவரிக்க இயலாத காம வேகத்தை உண்டு பண்ணியது. விரும்பும் பொருள் விலகி நிற்கும்போதுதான் காமம் மனிதனைச் சுட்டெரிக்கிறது. கிடைப்பது துர்லாபமாகவும் இருக்கும்போது அதன் சக்தி மனிதனை அடியோடு வாட்டி விடுகிறது. அவனை ஆயிரம் கத்திகள் கொண்டு சுருக் சுருக்கென்று குத்தி ஹிம்சை செய்கிறது. அன்று ஸித்தி அஹமத்தின் நிலையும் அப்படித் தானிருந்தது.

சுனையில் பத்மினி அப்புறமும் இப்புறமும் நீந்தி நீந்திச் சென்றாள்: மல்லாந்து, சுழன்று, கைமாறு போட்டு நீந்தினாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு அசைவையும் சூரியக் கதிர்களால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த சுனை நீர் அலைகள் பிரமாதமாக எடுத்துக் காட்டின. நீரில் விளையாடியதால் உடலுடன் உடை ஒட்டி. அவள் கவர்ச்சியைப் பிரமாதமாக எடுத்துக் காட்டிப் பளபளத்தது. ஜலத்தின் அலைகளா அல்லது அந்த ஜலமோகனியின் அழகின் அலைகளா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாதபடி பிரகாசித்தாள் அந்தப் பேரழகி. அவள் நீச்சலுக்குத் துடுப்புகள்போல் ஜலத்தில் சுழன்ற கைகளிலிருந்த தங்க வளையல்கள் ஜல்ஜல் என்று தாளம் போட்டன. சற்று உயரத்தில் மற்றொரு பாறையிலிருந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்த சிறு ஊற்று நீர், கீழேயிருந்த நீரில் “டிங்” “டிங்” என்று விழுந்து ஜலதரங்கம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அக்கம் பக்கத்தேயிருந்த மரங்களிலிருந்த பட்சி ஜாலங்கள் “கூ, கூ” என்று கூவி மிக இன்பமான பலவித ஸ்வர வரிசைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. இயற்கையின் இத்தனை இன்பத்திலும் தன்னைப் பறிகொடுத்துக் கண்ணை மூடியவண்ணம் வெகு நேரம் நீந்திய பத்மினி கடைசியாகப் பக்கத்துப் பாறைக்கு வந்து உடலைத் துவட்டிச் சேலை அணியத் தொடங்கினாள். இந்தச் சமயத்திலும் ஸித்தி அஹமத் பெருத்த ஏமாற்றத்தையே அடைந்தான். பத்மினி அந்தப் பாறையிலிருந்து இன்னொரு பாறைக்கு நகர்ந்து ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களிலிருந்து அறவே மறைந்துவிட்டாள். மறைந்த இடத்திலிருந்து மீண்டும் வருவாள் என்று ஸித்தி அஹமத் வெகுநேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தான். நேரம் எத்தனை ஏறியும் அவள் வராதிருக்கவே அவள் எங்கே போனாள், என்ன செய்கிறாள் என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாத ஸித்தி அஹமத் பாறையை விட்டு நகர்ந்து நாலா பக்கத்திலும் கண்ணை ஒட்டிக்

கவனித்தான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் எதிரேயிருந்த மற்றொரு வழியாக பத்மினி கரையேறி வந்தபோது அவள் பூர்ணமாக உடையை அணிந்து விட்டதையும், தலையைக் கூட வாரி முடித்து இரண்டொரு சண்பக மலர்களையும் அதில் சொருகியிருப்பதையும் கவனித்தான். எது எப்படியானாலும் இன்று அவள் தனிமையை எப்படியாவது பயன்படுத்திக் கொள்வது என்று தீர்மானித்துவிட்ட சமயம் ஸித்தி அஹமத் சற்றும் எதிர்பாராத மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. கரைக்கு வந்த பத்மினி இருமுறை “ரஜனிகாந்த்” என்று குரல் கொடுத்ததும் ரகுதேவின் ஆள் இன்னொரு புறத்திலிருந்து திடீரெனத் தலையைக் காட்டினான்.

ரஜனிகாந்தின் வரவு ஸித்தி அஹமத்துக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தையே அளித்தது. பத்மினி தனியாக காட்டுக்குள் வந்தாள் என மனப்பால் குடித்த ஸித்தி அஹமத்துக்கு ரஜனிகாந்த் திடீரெனத் தலைகாட்டியது விவரிக்க இயலாத கோபத்தையும் அளித்தது. அந்தக் கோபத்தின் காரணமாக அவன் தன்நிலை மறந்தான். தன் சகாக்களின் நிலை மறந்தான். வரப்போகும் பொக்கிஷக் கப்பல்களை மறந்தான். அவன் மனத்தில் காமமும், கோபமும் தலை தூக்கி நின்றன. இந்த இரண்டிலொன்றே மனிதனை மிருகமாக்க வல்லது. இரண்டும் சேர்ந்தவனை எந்த மிருக வகையில் சேர்க்கலாம் என்பதைச் சொல்ல முடியாது. ஆகவே குரூரம் நிரம்பிய சத்தத்துடன் எத்தகைய பாதகச் செயலுக்கும் துணிந்து விட்ட ஸித்தி அஹமத், ரஜனிகாந்தும் பத்மினியும் காட்டை விட்டு வெளிச் செல்லத் தொடங்கவே, இரு மான்களைத் தொடர்ந்து செல்லும் துஷ்டமிருகத்தைப் போல் அவர்களைத் தொடர்ந்து செல்லலானான்.

காடு மட்டும் மிக அடர்த்தியாகவும், செடி கொடிகள் தொங்கி வழியை மறிக்காமலுமிருந்திருந்தால் அன்று பத்மினியின் கதி என்ன ஆகியிருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. பத்மினிக்கும் ரஜனிகாந்துக்கும் வழி பழக்கமாயிருந்ததாலும், தேகமும் மெல்லியதாலாலும் மிகத் துரிதமாக முன்னே நடந்து விட்டார்கள். பருமனான சரீரமுள்ள ஸித்தி அஹமத்துக்கு அவர்களைத் தொடர்வது பெரும் கஷ்டமாயிருந்தது. அகவே அவன் தமனாவின் மணற் பிரதேசத்துக்கு வருவதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பாகவே பத்மினியும் ரஜனிகாந்தும் அவரவர் குடிசைகளுக்குச் சென்று விட்டார்கள். தமானா கரைக்கு வந்த ஸித்தி அஹமத் சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை பார்த்தான். தூரத்தில் மாலுமிகள் கப்பலைப் பழுது பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களோடு ரகுதேவைக் காணோம். பிறகு விடுவிடென்று நடந்து பீம்ஸிங்கின் குடிசைக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தான். குடிசை காலியாயிருந்தது. சிறிது எட்ட இருந்த குடிசையில் ரஜனிகாந்த் ஏதோ அலுவலாயிருந்தான்.

இவற்றையெல்லாம் விடுவிடென்று ஆராய்ந்த ஸித்தி அஹமத், பத்மினியின் குடிசையில் வேறு யாருமில்லை என்பதை அறிந்துகொண்டு அவள் குடிசைக்குள் நுழைந்தாள்.

அப்பொழுதுதான் பத்மினி சுனைக்கு உடுத்திச் சென்ற பழம் புடவையைக் களைந்துவிட்டுப் புது அடை உடுத்தி முடித்திருந்தாள். அவள் நெற்றியில் குங்குமம் இடுவதற்காகக் கண்ணாடியும் கையுமாக நின்றிருந்த சமயத்தில் தான் ஸித்தி அஹமத் உள்ளே நுழைந்தான். ஸித்தி அஹமத்தின் பிரவேசத்தைக் கண்ட பத்மினி கையிலெடுத்த குங்குமத்தை நெற்றியிலிடாமலே பிரமை பிடித்தவள் போல் அவனை மிரண்ட கண்களுடன் நோக்கினாள். அவள் திகிலைக் கண்ட ஸித்தி அஹமத் மீசையை ஒரு கையால் தடவி விட்டுக் கொண்டு சற்று உக்கிரமாக நகைத்து, “ஏன் நின்றிவிட்டாய். சும்மா இடு” என்றான்.

பத்மினி கடுமையான பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசி, “இங்கு எதற்காக வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

ஸித்தி அஹமத்தின் வெறிக் கண்களில் ஆச்சரியமும் சற்று கலந்தது. “என்ன கேள்வி. இது? உன்னைப் பார்க்கத்தான்” என்றான்.

“என்னை எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும்?”

“புஷ்பத்தை மனிதன் எதற்காகப் பார்க்கிறான்?”

பத்மினிக்குப் பதில் சொல்ல இஷ்டமில்லாவிட்டாலும் எரிச்சலால் சொன்னாள்: “அழகாயிருப்பதால்” என்று.

“அதே பதில்தான் நானும் உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

“என்ன பதில் அது?”

“நீ அழகாயிருக்கிறாய். உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன்.”

பத்மினியின் இதழ்களில் வெறுப்பும், மகிழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் கலந்து தாண்டவமாடின. அவள் சொன்னாள்: “ஸித்து அஹமத்! எல்லாப் புஷ்பங்களையும் எல்லோரும் பறிக்கமுடியாது. சில புஷ்பங்கள் முள் மறைத்து நிற்கிறது. பறிப்பவர்களைக் குத்திவிடும்.”

ஸித்தி அஹமத் உரக்கச் சிரித்தான். “முள் குத்துவதும் குத்தாததும் பறிப்பவன் சாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது பத்மினி. முயல்பவன் வீரனாயிருந்தால் எந்தப் புஷ்பத்தையும் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளலாம். அரபிக் கதை படித்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

பத்மினி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவள் உடல் லேசாக நடுங்கியது. ஸித்தி அஹமத்தே மேலும் பேசத் தொடங்கி, “படித்திருக்க மாட்டாய் பத்மினி. ஆகையால் தான் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய். தாசல்முல்க் என்பவன் கிடைத்தற்கரிய பகாவலிப் புஷ்பத்தையே பறித்துவந்தான். அதுவும் தோட்டத்தில் தனியே கிடக்கும் போது.” என்று லேசாக வாசகத்தை முடிக்காமலே தன் சாமர்த்தியத்தை நினைத்து வெறிச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்தான்.

பகாவலியின் கதை பத்மினிக்கு நன்றாகத் தெரியும். தோட்டத்தில் கிடந்த புஷ்பம் என ஸித்தி அஹமத் எதைக் குறிப்பிடுகின்றானென்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள். பகாவலியின் தோட்டத்தில் புஷ்பம் பறிக்கப்போன தாசல் முல்க் அங்கு புஷ்பத்திலும் அழகாகப் படுத்துக் கடந்த பகாவலியோடும் உறவாடிவிட்ட தகவலைத்தான் ஸித்தி அஹமத் சொல்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஆகவே அவன் அடுத்தபடி. என்ன செய்யப்போகிறானோ என்று அவள் அஞ்சிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஸித்தி அஹமத் ஒரு பாய்ச்சலில் அவளருகே வந்து மூர்க்கத் தனமாக அவள் கையைப் பிடித்துத் தனக்காக இழுத்தான். இடது கையை அவன் பிடித்தவுடனேயே அவள் கையிலிருந்த கண்ணாடி கீழே விழுந்தது. குங்குமமும் கொட்டியது. கையைத் திமிற முயன்றாள். முடியவில்லை. ஸித்தி அஹமத் வெறி ததும்பும் கண்களுடனும் காமத்தால் நடுங்கிய உதடுகளுடனும் முரட்டுத்தனமாக அவளை இழுத்தான். உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கே நடுங்க அடுத்த விநாடியில் ஸித்தி அஹமத் கட்டிப் பிடித்து விடுவானோ என்ற பயத்தால் “ஐயோ” எனப் பெரிதாக அலறினாள் பத்மினி.

ரகுதேவின் அபயம்

பத்மினியின் கூச்சலால் தன் அக்கிரமச் செயலை அரை விநாடி நிறுத்திய ஸித்தி அஹமத், அவள் கையைத் தன் கையால் இறுகப் பிடித்தவாறே குடிசைக்குள் வெளியே கண்களைச் செலுத்தினான். தொலை தூரத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாலுமிகள் குடிசைப் பக்கம் சற்றும் திரும்பாததைக் கண்ட அந்த அரக்கன் கட கடவென்று பயங்கரமாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் “பெண்ணே அதோ பார்! உன் கூச்சலைக் கேட்ட எந்த மாலுமியாவது திரும்புகிறானா? திரும்பினாலும் என்ன பயன்? என் உத்தரவை மீறி எதுவும் செய்ய அவர்களில் ஒருவனுக்காவது துணிச்சல் உண்டென்று நினைக்கிறாயா? ஆகையால் பயன்ற இக்கூச்சலை விடு. என் அருகில் வா.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் உள்ளத்தே எழுந்த கோபத்தால் பத்மினி கையைத் திமிறக்கூட மறந்தவளாய், சுடு சொற்களால் அவனை நோக்கிக் கூறினாள் “ஸித்தி அஹமத்! உன்னைப் போன்ற கொள்ளைக்காரர்களின் யோக்கியதை எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்காதே. அதை அறிந்துதான் அரை நிமிஷங்கூட எங்கும் போக வேண்டாமென்று அவரைத் தடுத்திருந்தேன். என் வார்த்தையை மீறி உன்னைப் போன்ற கொடியவனின் நன்னடத்தையில் நம்பிக்கை வைத்துச் சற்று முன்புதான் எங்கேயோ சென்றார். அவர் எந்த நிமிஷத்திலும் வந்து விடுவார். கையை விடு” என்று.

கடைசியில் பத்மினி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களில் ஒரு புது ஒளி பிறந்தது. “யார் ரகுதேவா? அவன் வந்துவிடுவானென்று தான் பயப்படுகிறாயா? அதற்காகப் பயப்படாதே. வேண்டுமானால் ஒரு வார்த்தை சொல். அவனை இன்னும் சில மணி நேரத்தில் கண்டந் துண்டமாக வெட்டிக் காட்டில் கழுகுகளுக்கு இரையாகப் போட்டு விடுகிறேன்” என்றான். அவன் பேச்சு அவள் நடுக்கத்தை அதிகப்படுத்தியது. கையை முறுக்கித் திமிற விரும்பினாள். அனால், ஏற்கனவே இரும்பு போலிருந்த ஸித்தி அஹமத்தின் பிடி இன்னும் அதிகமாக இறுக ஆரம்பித்தது. “பத்மினி! இந்த அஹமத்தின் கையில் அகப்பட்ட அழகிகள் இதுவரை யாரும் தப்பியதில்லை நீ மாத்திரம் தப்ப முடியுமென்று நினைக்காதே. அந்த முட்டாள் ரகுதேவுக்காக அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தின் பெரிய கடற்படைத் தலைவனை இழக்காதே. உனக்காக என்னென்ன கொண்டு வந்திருக்கிறேன் பார்” என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் ஒரு கையால் அவள் கையைப் பிடித்த வண்ணம். இன்னொரு கையால் மடியிலிருந்த இரண்டு மூன்று வைர நசைகளை எடுத்து மஞ்சத்தில் விட்டெறிந்தான்.

அத்துடன் அவளை அருகில் சற்று இழுத்து, “நான் சொல்கிறபடி. கேட்டால் இந்த மாதிரி எத்தனையோ தருவேன். இதைவிட இன்னும் மிக உயர் வான ரகங்கள் இருக்கின்றன. அத்தனையும் உன் அழகிய அவயவங்களை அலங்கரிக்கும்” என்று நெருங்கிச் செல்லவும் போனான்.

மாமிசமும் மதுவும் கலந்த துர்நாற்றம் அவன் வாயிலிருந்து வீசியதால் பத்மினி சற்றுப் பின்னடைந்து மிதமிஞ்சிய அருவருப்பாலும் பயத்தாலும், “விடு என் கையை! விடுகிறாயா, இல்லையா? மறுபடியும் கத்தட்டுமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே கையை இரு முறை திமிறப் பார்த்து முடியாததால் அதுவரை சுதந்திரமாயிருந்த இன்னொரு கையால் அவன் கன்னத்தில் பளேரென அறைந்துவிட்டாள். அதனால் மற்றொரு கையையும் சரே லென உதறிவிட்ட ஸித்தி அஹமத் ஒரு விநாடி ஸ்தம்பித்து நின்று தன் கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டான். அடிபட்ட துஷ்ட மிருகம் எப்படி இரட்டை மடங்கு கோபத்துடன் மனிதன்மீது தாவுமோ அந்த மாதிரியே வெறியினால் நிதானத்தை அடியோடு இழந்து விட்ட ஸித்தி அஹமத்,

“என்ன துணிச்சல் உனக்கு? என்னை அடிக்கவா அடிக்கிறாய்? எங்கே இனிமேல் அடி பார்ப்போம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளை மூர்க்கத்தனமாக அணுகி அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு போய்விடக் கட்டிப் பிடிக்கலானான். அப்படிப் கட்டிப் பிடிக்கப்போன தருணத்தில் பத்மினியின் முகத்தில் பயத்துக்குப் பதில் ஆச்சரியமும் பிரமையும் கலந்து நிற்பதைக் கண்டவன் ஒரு கணம் தாமதித்துக் கதவுக்காகத் திரும்பினான். வாயிற்படியில் அசாத்திய கோபத்துடனும் உருவிய கத்தியுடனும் ரகுதேவ் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் பீம்ஸிங்கும் மிகுந்த படபப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

ரகுதேவின் கண்களும் ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களும் கலந்தன. இருவர் உள்ளங்களிலும் எழுந்து கொண்டிருந்த பரஸ்பர வெறுப்பு அவர்கள் முகங்களில் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தன. விபரீதமான அந்த நிலையில்கூட ரகுதேவ் நிதானத்தைப் பூராவும் இழக்கவில்லை. அவன் இழந்திருந்த நிதானத்துக்கு அறிகுறியாக கைமாத்திரம் சற்று அசங்கியது. கால் பூமியில் திடமாக நிற்காமல் சற்று அசைந்து கீழேயிருந்த மண்ணில் கோடு ஒன்றை அரை வட்டமாக இழுத்தது. பேச்சை மீறிய நிலைமையாகையால் ரகுதேவும் பேசவில்லை. ஸித்தி அஹமத்தும் பேசவில்லை. பீம்ஸிங் மட்டும் பேசினார். அதுவரையில் அவர் பேச்சு அடைத்து நின்றதே ஆச்சரியம். அனால், பத்மினியை ஸித்தி அஹமத் பலாத்காரம் செய்வதைக் கண்ணார்க் கண்ட பிறகு ரகுதேவ் வெறும் கட்டைபோல் நின்று கொண் டிருந்ததை

அவரால் நீண்ட நேரம் பொறுக்க முடிய வில்லை. “ஏன் பேசாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? மேலே நடக்க வேண்டியது நடக்கட்டும்” என்று ரகுதேவுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தார்.

அவர் வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்க்கவோ வேறு எந்தவித அலுவல்களிலும் மனத்தைச் செலுத்தவோ முடியாமல் எதிரேயிருந்த காட்சியிலே கண்களை லயிக்கவிட்ட ரகுதேவ், கையிலிருந்த கத்தியை உறையில் போட்டான். அதேசமயத்தில் அவர்கள் வரவால் பத்மினியின் கையை விட்டுவிட்ட ஸித்தி அஹமத்தும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திணறி நின்று கொண்டிருந்தான். அதுவரையிருந்த அச்சத்தாலும் மேல் நடக்கப் போவது என்னவோ ஏதோ என்ற திகிலாலும் நிலை தவறிய பத்மினி இரண்டடி. பின் நகர்ந்து மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஸித்தி அஹமத்தை நோக்கி மிக உக்கிரமாக எழுந்தது ரகுதேவின் குரல். “நான் இல்லாத சமயத்தில் உன்னை இங்கு யார் வரச் சொன்னது?” என்று ரகுதேவ் வினவினான்.

மூர்க்கனான ஸித்தி அஹமத்தும் வீம்பை விடாமலே பதில் சொன்னான்: “இந்தப் பிராந்தியத்தில் இப்பொழுது நான்தான் அதிகாரி. தமானா பிரதேசத்தில் எங்கும் என்னிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பேன்.”

“மற்ற இடங்களில் நீ திரிவதைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. ஆனால், இந்தக் குடிசையிலிருந்து சற்று எட்டப் போவது மேல்,”

“எட்டப் போகாவிட்டால்?”

“என் பொறுமை எல்லை மீறிவிடும்.”

“மீறினால் என்ன செய்வாய்?”

“ஸித்தி அஹமத். உனக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்ல எனக்கிஷ்டமில்லை. இருந்தாலும் சொல்கிறேன் கேள். இன்னொரு முறை என் மனைவியிருக்கும் இடத்துக்கருகில் உன்னை நான் பார்த்தால். கண்டபடி தின்று அனாவசயமாகக் கொழுத்திருக்கும் உன் தடி உடலுக்கும் அதற்குள்ளே ஊசலாடும் அற்ப உயிருக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் செய்து விடுவேன்.”

“என்னை மிரட்டுகிறாயா?”

“மிரட்டலல்ல, நடக்கக்கூடிய காரியத்தைத்தான் சொல்கிறேன்.”

அதைக் கேட்ட ஸித்தி அஹமத் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்தான். எத்தனையோ வீராதி வீரர்களையெல்லாம் வெட்டிப் போட்ட தனக்கு இந்த

மராட்டியன் எந்த மூலை என்று நினைத்த ஸித்தி அஹமத் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் : “ரகுதேவ், ஸித்தி அஹமத்தை மிரட்டி உயிர் வாழ்ந்தவன் இதுவரை அரபிக்கடல் பிராந்தியத்தில் நீ ஒருவன்தான். அதுவும் பின்னால் வரக்கூடிய பொக்கிஷக் கப்பல்களுக்காகவே உன் வார்த்தைகளைப் பொறுக்கிறேன். மிரட்டலிலும் மனிதனின் தராதரத்தைப் பார்த்து மிரட்டு” என்றான்.

ரகுதேவ் தர்க்கத்தை வளர்க்க விரும்பாததால் வாயிற் படியிலிருந்து விலகி ஸித்தி அஹமத்துக்கு வழியை விட்டு, “அஹமத்! நான் நிதானத்தை அடியோடு இழக்கும் முன்பாக வெளியே போய்விடு” என்றான். ஸித்தி அஹமத் ஒரு விநாடி நிதானித்தான். “உம் சீக்கிரம்” என்று தடிப்பாக எழுந்தது ரகுதேவின் குரல். மீண்டும் அந்தக் குரலில் தொனித்த அதட்டல், உறுதி, கோரம், மூன்றினாலும் விஷயம் பயங்கரமான ஓர் உச்ச நிலைக்குச் செல்வதை அறிந்த ஸித்தி அஹமத் ரகுதேவை ஒரு தடவை முறைத்துப் பார்த்து விட்டுக் குடிசையை விட்டு வெளியே சென்றான். அப்படிப் போகும்போது பீம்ஸிங் வழி மறைத்திருக்கவே ரகுதேவ் மீதிருந்த கோபத்தை அவர்மீது காட்டி அவரை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றான். அவனுடைய நடத்தை அடியோடு நாகரிகமற்றது என்று எண்ணிய பீம்ஸிங், “சுத்த காட்டுமிராண்டிப் பயல். மரியாதை தெரியாதவன்” என்று முணுமுணுத்ததுக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தார். ஸித்தி அஹமத் அவரை சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் நடந்தாலும் இன்னொரு குரல் அவனைத் தேக்கியது. குடிசையை விட்டுப் பத்தடி தூரம் சென்று விட்ட அவனை ரகுதேவ் அழைத்து, “ஸித்தி அஹமத்! இதை மறந்துவிட்டாயே” என்றான். ரகுதேவ், எதைச் சொல்கிறான் என்பதை அறியத் திரும்பிப் பார்த்த ஸித்தி அஹமத், தான் பத்மினிக்குக் கொடுத்த நகைகளைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ரகுதேவ் குடிசை வாசற்படியில் நிற்பதைக் கண்டான். அடுத்த விநாடி அந்த நகைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தன் முகத்தைத் தாக்குவதையும் உணர்ந்தான். நகைகளை ஒவ்வொன்றாக ஸித்தி அஹமத்தின் முகத்தில் வீசி எறிந்த ரகுதேவ் மேற்கொண்டு அவனைக் கவனிக்காமல் பத்மினி உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை அணுகினான். அதுவரை மனத்தில் எழுந்த துக்கத்தாலும் பிறன் கை தன் மேலே பட்டதால் உண்டான வெட்கத்தாலும் கண்ணீரை உதிர்த்துக் கொண்டே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பத்மினி ரகுதேவ் அருகில் வந்ததும் எழுந்திருந்து அவனை நோக்கிச் சற்றுப் பெரிதாகவே அழுதுவிட்டாள். எதற்கும் கலங்காத அந்த ராஜபுத்ர ஸ்திரீயின் அழகையைப் பார்த்த ரகுதேவ், அவளை மஞ்சத்தில் மீண்டும் உட்கார வைத்துத் தானும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவள் மெல்லிய உடலைத் தன் மீது சார்த்தி அணைத்துக் கொண்டான். அவள் தலை அவன் தோள்மேல்

சாய்ந்து கிடந்தது. கண்ணிலிருந்து கன்னத்தில் வழிந்து உருண்டோடிய ஓரிரு நீர்த்துளிகள் அவன் அங்கியிலும் பட்டன. ரகுதேவின் இடது கரம் அவளை நன்றாகச் சுற்றி வந்து பெரிய பாதுகாப்பையளிக்கும் கோட்டைபோல் அபயத்தை அளித்தது. மற்றொரு கை அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தது. “பத்மினி! ராஜபுத்ர ஸ்திரியான நீ கண்ணீர் விடலாமா?” என்று மெள்ள சமாதானப்படுத்த முயன்றான் ரகுதேவ்.

ஏதோ அமைதியான ஒரு பிராந்தியத்தை அடைந்து விட்டது போன்ற நிம்மதியை அப்பொழுதுதான் பெற்ற பத்மினி, “ராஜபுத்ர ஸ்திரியாயிருந்தாலும் நான் பெண் தானே... என்னை இவன் ஹிம்ஸிக்கும்படியாக விட்டு எங்கு போய்விட்டீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

“காரியமாகத்தான் போயிருந்தேன் பத்மினி?”

“என்னைக் கப்பாற்றுவதைவிட என்ன அப்படி முக்கிய காரியம் உங்களுக்கு?”

“வேறு காரியம் இப்பொழுது கிடையாது பத்மினி. போன அலுவல்கூட உன்னைக் காப்பாற்றும் வேலைதான்.”

“அனால் இங்குக் கிடைத்த பலனைப் பார்த்தீர்களல்லவா?”

“பார்த்தேன் பத்மினி, பார்த்தேன், ஆனால் பொறுத்து இரு”

“எதற்கும் பொறுத்திருப்பதா?”

“பொறுக்காமல் நாம் எதையும் செய்ய முடியாது. நான் எவ்வளவு தூரம் பொறுக்கிறேன் பார். உன்மேல் ஸித்தி அஹமத் கை வைத்த பிறகும் அவனை உயிருடன் போக விட்டிருக்கிறேனென்றால் என் பொறுமையின் எல்லையை நீயே கவனி பத்மினி.” 2

“கவனித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன். அனால் பிரதி தினமும் பெரிய கண்டமாயிருக்கும் போலிருக்கிறதே.”

“நாம் சந்தித்த நாளாகக் கண்டம்தானே, எத்தனை எத்தனை கண்டங்களையோ தாண்டிவிட்டோம். இன்னும் சில நாட்கள், அப்புறம்.”

“அப்புறம்?” அவன் தோளில் படுத்தபடியே அவன் தலையைத் தனக்காகத் திருப்பிக் கேள்வி சொட்டும் கண்களை ரகுதேவமீது திருப்பினாள் பத்மினி.

“அப்புறம்?” என்ன நடக்க இருக்கிறது, என்ன நடக்கு மென்பது தன் உத்தேசம் என்பதைப் பற்றி ரகுதேவ் எதுவும் சொல்லவில்லை, பதிலுக்கு

அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான். “என்னை நம்பு நான் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று சொல்வது போலிருந்தது அந்த அணைப்பு. அதனால் பெரிதும் அமைதியைப் பெற்றாள் பத்மினி. அவள் அமைதி எத்தனை அதிகமாயிற்றோ அத்தனைக்கத்தனை பீம்ஸிங்கின் அமைதி குலைந்தது. ஸித்தி அஹமத்துக்கு அடுத்தபடி ரகுதேவ் பத்மினியிடம் உறவாடுவதையும், உறவும் அத்து மீறிப் போவதையும் கண்ட பீம்ஸிங் குடிசைக்கு வந்து, “நான் காண்பது கனவா? உண்மைதானா?” என்று பெரிதாக இரைந்தார்.

“நீர் இப்பொழுது தூங்கவில்லையே.”

“இல்லை,”

“அப்படியானால் நீர் காண்பது கனவல்ல, உண்மை தான்.

“இதை நான் மேற்கொண்டு பொறுக்க முடியாது” என்றார் பீம்ஸிங் மிகுந்த கோபத்துடன்.

“பொறுக்க முடியாவிட்டால் உமது குடிசைக்குப் போய்ச் சேரும்” என்றான் ரகுதேவ் பத்மினியைவிடாமலே.

“விளையாடுகிறாயா? விடு பத்மினியை” என்றார் பீம்ஸிங்.

“உமது முட்டாள் தனத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளும். ஸித்தி அஹமத் இன்னும் தனது இருப்பிடம் போகவில்லை. பின்னால் பாரும்” என்றான் ரகுதேவ்.

திரும்பிப் பார்த்தார் பீம்ஸிங். குடிசைக்குள் நடந்த காட்சியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் ஸித்தி அஹமத். இருந்தாலும் ரகுதேவை அங்க இருந்து விலக்க இஷ்டப்பட்ட பீம்ஸிங், “அவன் போகாவிட்டால் என்ன?” என்று வினவினார்.

“நானும் பத்மினியும் புருஷன் மனைவி என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே விஷயம் விபரீதத்திலிருக்கிறது. புருஷன் மனைவியல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் பத்மினியின் கற்பு அரை விநாடி நிலைக்குமா?” என்று கேட்டான் ரகுதேவ்.

“அப்படியானால் இப்பொழுது நடந்தது அவனுக்காக ஏற்பட்ட நடிப்புத்தானா?”

“ஆமாம்.”

“இப்படி அடிக்கடி நடித்துக் காட்ட வேண்டியது அவசியமா?”

ரகுதேவ் ஏதோ பதில் சொல்லப் போனான். அனால் அடுத்த விநாடி மற்றொரு விபரீதம் நிகழ்ந்தது. பத்மினி சரேலென ரகுதேவைப் பிடித்துத் தள்ளி, விலகி எழுந்து நின்று அவனையும் பீம்ஸிங்கையும் பார்த்து, “இரண்டு பேரும் சீக்கிரம் எங்காவது தொலைந்து போங்கள். என் கண்முன்னால் வராதீர்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே. ரகுதேவையும் பீம்ஸிங்கையும் வெளியில் விரட்டி, குடிசைக் கதவைச் சரேலெனச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள். குடிசைக்கு வெளியே ரகுதேவும் பீம்ஸிங்கும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழித்துக் கொண்டு நின்றனர்.

“இவள் நடத்தைக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும்?” என்று பீம்ஸிங் ஆராயலானார். ரகுதேவுக்கு மட்டும் காரணம் புரிந்திருந்ததால் அவன் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடவில்லை. உள்ளத்தே பீறிட்டு எழுந்த சோகத்தின் அடையாளமாகப் பெருமூச் சொன்றை விட்டுக் கலக்கம் நிறைந்த கண்களை ஆகாயத்துக்காக உயர்த்தினான்.

கனோஜி ஆங்கரே

காண்டேரித் தீவைச் சூழ்ந்து நின்ற அரபிக் கடலின் அலைகள், அத்தீவின் மணற்பரப்பின் மீதும் ஓரிரண்டு இடங்களில் ஜலத்தை அடுத்திருந்த பெரும் பாறைகள் மீதும் கோரமாக எழுந்து தாக்கித் தாக்கிப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தன. அச்சிறு தீவுக்கருகிலிருந்த சமுத்திரம் எப்பொழுதும் உக்கிரமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கும். பம்பாய் துறைமுகத்துக்கு நேர் தெற்கில் பதினாறு மைல் தூரத்தில், கோழி முட்டை வடிவத்தில் நெடுக்கில் ஒன்றரை மைலும் குறுக்கே அரை மைலுமாக அமைந்திருந்த அச்சிறு தீவின் பெரும் பாகம் பாறையாகவே இருந்தாலும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை அதற்கு வெகு அருகிலேயே உயரமாய் எழுந்து நின்றபடியாலும், வருஷத்தில் முக்கால்வாசி நாள் சூறாவளியாலும் கடற் கொந்தளிப்பாலும் அந்தத் தீவு பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு வந்தது, தீவுக்கு எதிரே கிழக்குக் கரையில் மலைப் பிராந்தியத்துக்கும் கடலுக்கும் இடையே இருந்த கொங்கணிப் பிரதேசங்கூட அந்த இடத்தில் மனித சஞ்சாரமற்ற அடர்த்தியான காடாகவே இருந்தது. தீவில் எழுந்து நின்ற பாறைகளின் காரணமாகவும் கடலின் உக்கிரத்தின் காரணமாகவும், எதிரேயிருந்த காட்டின் பயங்கரத்தின் காரணமாகவும் சாதாரணமாக கப்பல்களோ படகுகளோ அணுக அஞ்சும் அந்தக் காண்டேரித் தீவையே தனக்கும் தன் கப்பற் படைக்கும் இருப்பிடமாகக் கொண்டார் மஹாராஷ்டிரக் கடற்படைத் தலைவனான கனோஜி ஆங்கரே.

இத்தகைய ஒரு தீவில் தன் கப்பல்களையும் படகுகளையும் எப்படி நங்கூரம் பாய்ச்சி கனோஜி ஆங்கரே நிற்க வைக்கிறார் என்பதே ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுக்கும் மொகலாயர்களுக்கும் ஸித்திகளுக்கும் பெரிய ஆச்சரியமாயிருந்தது. கொள்ளைக்காரனாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த கனோஜி ஆங்கரேக்கு மட்டும் அந்தத் தீவின் அனுசூலங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவை என்பது ஆரம்பத்திலேயே புலனாக விட்டது. சங்க பாலர்கள் வம்சத்தில் உதித்தபோதிலும் மொகலாயர்களின் இடைவிடாக் கொடுமையால் மனம் வெறுத்து அவர்களை வேரறுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு சாதாரண மாலுமியிலிருந்து பெரும் கடற் கொள்ளைக்காரனாக மாறிய கனோஜி ஆங்கரே, யாரும் எளிதில் அணுக முடியாமலிருப்பதே அந்தத் தீவுக்குப் பெரிதும் பந்தோபஸ்தை அளிக்கிறது எனத் தீர்மானித்தார். அத்துடன் தீவைச் சுற்றிச் சமுத்திரம் மற்ற இடங்களைவிட மிக ஆழமாக இருந்ததால் இயற்கையாக அது துறை முகமாக அமைந்திருப்பதையும் கண்டார். இது தவிர தீவும் பம்பாய்க்குச் சரியாக பதினாறு மைல் தெற்கிலும் ஜன்ஜீராவுக்கு வடக்கே

முப்பத்தி ஒன்பதாவது மைலிலும் இருந்தபடியால், அந்தத் தீவைத் தன் தலைமைத் தளமாகக் கொண்டால் பம்பாயிலிருந்த ஐரோப்பியர்களையும் ஜன்ஜீரா ஸித்திகளையும் ஏக காலத்தில், கவனித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் மனத்தில் தீர்மானித்தார். இத்தனை யோசனைக்கு மேல் அதைத் தலைத் தளமாகக் கொண்டு பதினேழாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திற்குள் அரபிக்கடல் பிராந்தியத்தில், பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஐரோப்பியரும் மொகலாயரும் அபிஸ்னியரும் நடுங்கும்படியான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார். அவருடைய இந்தச் செல் வாக்கை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள இஷ்டப்பட்ட மஹாராஷ்டிர ராணி தாராபாயும் ஆங்கரேயையே மகாராஷ்டிர கடற்படைத் தலைவனாக அங்கீகரித்து அவருக்குத் 'தாரியா ஸாரங்' (ஜலத்தின் தலைவன்) என்ற பட்டப் பெயரையும் அளித்தாள்.

இந்தச் செய்கையால் தாராபாய் மஹாராஷ்டிரத்தை இரண்டாகப் பிளந்துவிட நினைத்தாள். மஹாராஷ்டிர சக்கரவர்த்தி பீடத்தில் ஷாஹ் உட்காருவதை விரும்பாத தாராபாய் அரபிக் கடலில் அவனுக்கு ஒரு எதிரியைச் சிருஷ்டித்து மலை நாட்டிலும் கிளர்ச்சியைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், மகா தந்திரசாலியான பேஷ்வா பாலாஜி விசுவநாத், மஹாராஷ்டிரத்தை இந்தப் பெரிய அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்ற ஆங்கரேயை தானே நேரில் சந்தித்து நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னார். மஹாராஷ்டிரத்தின் ஒற்றுமை குலைந்தால் மீண்டும் மஹாராஷ்டிர மக்கள் மொகலாயர்களின் கொடுமைக்கு ஆளாக வேண்டியிருக்கு மென்பதை எடுத்துக் காட்டினார். “உன் கடற்படை எதற்கு உபயோகப்படப் போகிறது? தாய் நாட்டைக் காக்கவா? அழிக்கவா?” என்று பேஷ்வா கொள்ளைக் காரனான ஆங்கரேயின் மனத்தில் கூட ஆழப் பதியும் படியாகக் கேட்டார். ஆங்கரேயும் மனம் கரைந்து சக்கரவர்த்தி ஷாஹுவின் பக்கமே சேவை செய்ய ஒப்புக் கொண்டார். சக்கரவர்த்திக்கும் ஆங்கரேக்கும் ஒரு சந்திப்பையும் ஏற்படுத்தினார் பேஷ்வா பாலாஜி விசுவநாத். அந்தச் சந்திப்பில் ராஜவிஸ்வாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட கனோஜி ஆங்கரே, கண்டபடி எல்லோரையும் கொள்ளையடிப்பதை விட்டு ஐரோப்பியக் கப்பல்களையும், மொகலாயக் கப்பல்களையுமே கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கியதோடு, அவ்வப்பொழுது கடற்கரையோரமிருந்த மொகலாயக் கோட்டைகள் மீது திடீர் திடீரெனப் பாய்ந்து அவற்றைக் கைப்பற்றவும் தொடங்கினார். அப்படி அவர் கைப்பற்றத் தொடங்கிய கோட்டைகளில் ஒன்று மாத்திரம் கைக்கெட்டாமலே நின்று வந்தது. அதுதான் கேரியா என்ற விஜயதுர்க்கம். இதைப்பற்றித் தீவிரமாக யோசித்தவண்ணம் காண்டேரித் தீவின் மத்தியிலிருந்த தன் கோட்டைச் சாளரத்திலிருந்து கொந்தளித்துக்

கொண்டிருந்த கடற் பிரதேசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் தாரியாஸரான் ஆங்கரே.

ஆங்கரேயின் கோட்டை, தீவின் நடு மத்தியிலிருந்த பெரும் பாறைகளின் மேல் கட்டப்பட்டிருந்தது. பாறைகள் மீது இறங்கிவர அதன் நாலா பக்கத்திலும் படிகள் செதுக்கப் பட்டிருந்தன. கோட்டைப் பாறைகளுக்கும் சமுத்திரத்துக்கும் இடையே பெரும்பாலும் மணற்பரப்பும் சில இடங்களில் செங்குத்தான பாறைகளும் இருந்தன. கோட்டை வேறு, கனோஜி ஆங்கரேயின் மாளிகை வேறு என்று வித்தியாசமில்லாதபடி. மாளிகை, மாலுமிகள் வீடு, கோட்டை எல்லாம் சேர்ந்தே நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்த படியால் எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஒரே கோட்டையாகத்தான் காட்சியளித்தது. மாளிகையை இணைந்து நின்ற மாலுமிகள் வீடு சற்று சிறியனவாகவும் நடுவிலிருந்த மாளிகை பெரியதாகவுமிருந்த படியால் கொத்து நில சம்பங்கிச் செடிகளில் பூவிடும் செடி மட்டும் தனித்து எழுந்து நிற்பது போல் மாளிகை தனித்துக் காட்சியளித்தது. அந்த மாளிகையில் தீவிர சிந்தனையுடன் கடற் பிரதேசத்தைப் பார்த்து நின்ற ஆங்கரேயின் முகத்தில் பரந்து கிடந்த கவலையோடு அவ்வப்பொழுது சிறிது சந்தோஷத்தின் சாயையும் படரலாயிற்று.

அது மாலை நேரம்; விளக்கு ஏற்றுவதற்கு அதிகப் படியாகப் போனால் அரை மணி நேரம் ஆகலாம். ஏனென்றால் ஆதவன் இந்தியர்களை அடக்கிச் சாந்தி பெறும் முனிவன் போல், தன் சுடு கதிர்களையெல்லாம் உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு, சிவந்த பெரும் பழம்போல் மாறிக் கடலின் குளிர் ஜலத்தில் நீராடுவதற்காக ஜல மட்டத்தை லேசாகத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்படித் தொட்டுக் கொண்டிருந்தவன் குளிருக்குப் பயப்படும் சிறு குழந்தைபோல் மிக மெள்ள மெள்ளவே நீருக்குள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆதவன் அணுகியதால் சேணுகிய தாய்போல் ஆழ்கடலும் தன் அலைக் கரங்களை எழுப்பி ஆசையுடன் அவனை வரவேற்றது. அலைக் கரங்கள் எழுந்ததால் காண்டேரிக்கருகே ஆடி ஆடிக் கொண்டிருந்த கப்பல்கள் கண்ணுக்கு எல்லையற்ற இன்பத்தைக் கொடுத்தன. சாதாரணக் கண்களுக்கே இக்காட்சி பேரின்பம் பயக்கும். தன் கடற்படையில் மிகப் பெருமை கொண்டிருந்த கனோஜி ஆங்கரேக்குத் தன் கப்பல்களையும் படகுகளையும் காணுவதால் உண்டாகும் இன்பம் விவரிக்க முடியாதது.

பலதரப்பட்ட கப்பல்கள், படகுகள் காண்டேரித் துறைமுகத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சி இருந்தன. இரண்டு பாய் மரங்களே உள்ளதால் மெதுவாகவே செல்லக்கூடிய பீரங்கிப் படகுகளான குராப்புகள், பல பாய்மரங்களுடன் மிக வேகமாகச் செல்லக்கூடிய பெரும் யுத்தக் கப்பல்களான காலிவாத்துகள்,

சரக்கு ஏற்றிச் செல்லப் பயன்படும் வியாபாரப் படகுகளான வஷிபார்கள், பெரிய வியாபாரக் கப்பல்களான மஞ்ச்வாஸ்கள், ஆக அத்தனை ரகங்களும் ஏராளமாக நின்றன அந்தத் துறைமுகத்திலே மணற்பரப்பில் மாலுமிகள் சதா சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். தீவைச் சுற்றிலும் காவல் சதா இருந்துகொண்டிருந்தது. மாலை நேரமாதலால் வலைஞர்கள் தாங்கள் அன்று பிடித்த மீன்களையெல்லாம் படகுகளிலிருந்து எடுத்துக் கூடைகளில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். வேறு சிலர் வலைகளில் சிக்கியிருந்த ஓரிரு மீன்களைக் கையாலெடுத்து மீன் குவியலில் ஏறிந்து கொண்டிருந்தார்கள். சில மீன் படகுகள் நேரமாகிவிட்டதால் துறைமுகத்துக்கு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன. கடற்கடையோரம் முழுவதும் மீன் வாங்குவோர், விற்போர் கூச்சல் மிக அதிகமாயிருந்தது. காண்டேரித் தீவு கடற்படைத் தளமாயிருந்தாலும் அதில் சாதாரண மக்களும் சிலர் இருந்து வந்தார்கள். சிலர் மொகலாயக் கப்பல்களிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகள். இன்னும் சில குடும்பங்கள் கரையோர ஊர்களிலிருந்து மொகலாயர் கொடுமைக்குப் பயந்து ஓடி வந்து விட்டவர்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அச்சிறு தீவில் சிறு ஓட்டு விடுகளையும் குடிசை வீடுகளையும் கட்டிக் கொண்டு ஆங்கரேயின் ஆதரவில் நிர்ப்பயமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். பயமின்மையால் மக்களிடையே மிதமிஞ்சி மகிழ்ச்சியும் கோலாகலமும் இருந்து வந்தன. ஆங்கரே, பல நாட்கள் காண்டேரியில் இருக்கமாட்டார். ஆனால், அவர் சமுத்திரத்தின் எந்தப் பாகத்திலிருந்தாலும் காண்டேரியின் மீது ஒரு கண்ணை வைத்திருப்பாரென்று காண்டேரியின் சாதாரண மக்களுக்கு மட்டுமல்ல எதிரிகளுக்கும் தெரிந்தே இருந்தது.

காண்டேரித் தீவைத் திடீரெனத் தாக்கப் பல முறை முயன்று ஐன்ஜீராவின் ஸித்திகள் பல நஷ்டத்துடன் திரும்பினர். அவர்கள் தாக்க முயன்ற ஒவ்வொரு சமயத்திலும் கடல் சஞ்சாரம் போயிருந்த கனோஜி ஆங்கரே திடீரென எங்கிருந்தோ தோன்றி அவர்கள் கப்பல்களைச் சுட்டு வீழ்த்துவார். தவிர காண்டேரியில் யாரும் காலை வைப்பது எளிதல்ல. தீவின் நடுவிலிருந்த கோட்டையின் மலைப்பாறை ஒவ்வொன்றும் குடையப்பட்டு பீரங்கிகள் சமுத்திரத்தின் நாலா பக்கத்தையும் நோக்கிப் பொருத்தப் பட்டிருந்தன. தவிர தீவைச் சுற்றிலும் போர்க் கப்பல்களைத் தாக்கி அழிக்க வேண்டும்; பிறகு கரையிலிறங்க வேண்டும்; பிறகுதான் கோட்டையை அணுகலாம். முதலில் கப்பல்களை அழிப்பது பிரம்மப் பிரயத்தனம். பிறகு கரையிலிறங்கினால் பீரங்கிப் பிரயோகத்திலிருந்து தப்புவது அதைவிட துர்லபம்! தீவு மிகக் குறுகியதால் தரையில் காலை வைத்தவுடனேயே தலையில் பீரங்கிக் குண்டு விழும்படியான நிலைமையிருந்தது காண்டேரியில்

ஆகவே காண்டேரித் தீவைப் பிடிக்கச் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் வீணாயின. 'காண்டேரித் தீவும் கனோஜி ஆங்கரேயும் ஒன்றுதான். கனோஜியை எப்படிப் பிடிக்க முடியாதோ அப்படிச் காண்டேரியையும் பிடிக்கமுடியாது' என்று மஹாராஷ்டிரர்கள் பெருமையாகப் பேசி வந்தார்கள். ஆகவே கனோஜி ஆங்கரேக்குத் தன் தீவிடமும் கப்பற் படையிடமும் அபார வாத்ஸல்யமிருந்ததில் ஆச்சரியமில்லையல்லவா? தன் கடற்படையைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு படகின் அசைவையும், கப்பலின் சலனத்தையும் தன் தசைகள், நரம்புகள் இவற்றின் அசைவு சலனத்தைப் போலவே கனோஜி ஆங்கரே நினைத்துப் பெருமித மடைந்ததில்தான் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது, அந்தப் பெருமிதத்தின் காரணமாக அத்தனை இவிர சிந்தனையிலும் துறைமுகத்திலிருந்த கப்பல்களைக் கண்ட போதெல்லாம் அவர் முகத்தில் அடிக்கடி சந்தோஷச்சாயை படர்ந்ததிலும் வியப்பில்லையல்லவா ?

இவ்விதம் சிந்தனையும் சந்துஷ்டியும் மாறி மாறிப் பாய்ந்த முகத்துடன் கோட்டைச் சாளரத்தில் நின்றிருந்த கனோஜி ஆங்கரே, நடுத்தர வயதையடைந்து விட்டாலும் சதா இருந்துகொண்டிருந்த உழைப்பின் காரணமாக உள்ள வயதைவிட ஐந்து பிராயங்கள் குறைந்தவராகவே காணப்பட்டார். சாதாரணமாக மஹாராஷ்டிரர்களைப் போல் குள்ளமாயிராமல் ஆஜானுபாகுவாய்க் கட்டு மஸ்தான தேகத்துடன் கனோஜி ஆங்கரேயின் தோற்றம் பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாகவே இருந்தது. மூன்று பட்டையாக இழுக்கப் பட்ட சந்தனக் கோடுகளுடன், இடையே பெரிய குங்குமப் பொட்டுடனும் விசாலமாகத் துலங்கிய நெற்றியுடன் காணப்பட்ட பெருத்த முகத்திலிருந்த பெரிய மீசையும் ஈட்டிகள்போல் ஜொலித்த கண்களும் அந்தப் பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தின. தலையில் துணியைச் சுருட்டிச் சுருட்டி நிர்மாணிக்கப்பட்ட தலைப்பாகையும், தலைப்பாகையிலிருந்து தொங்கிய முத்துச் சரங்களும் அவர் பதவியை எடுத்துக்காட்டின. முகத்திலும், சட்டை மறைக்காத நுனிக் கைகளிலும் காணப்பட்ட தழும்புகள் அவர் எத்தனையோ போர்களைக் கண்ட மாபெரும் வீரன் என்பதற்கு மறையாச் சான்றுகளாக இருந்தன. இடையில் பெரும் சிவப்பு நாடாவில் கட்டப்பட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த நீண்ட வாள் அவர் பாதத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது. வாளைத் தவிர இடையில் கைத் துப்பாக்கிகள் இரண்டு சொருகப்பட்டிருந்தன. ஆங்கரே நாகரிகமான உடையை அணிந்திருந்தாலும் நாகரிகத்திற்கும் அவருக்கும் அதிக சம்பந்தமில்லையென்பதை அவர் பேச்சிலிருந்த முரட்டுத்தனமும், அவர் நடந்து கொண்ட முறையும் தெள்ளென எடுத்துக் காட்டின. ஆங்கரே உலாவிக் கொண்டிருந்த அறையில் ஆங்கரேக்கு நேர் விரோதமான வேஷத்துடனும்

குணத்துடனும் இன்னொரு மனிதரும் உட்கார்ந்திருந்தார். மிக வயோதிகரான அந்த மனிதர் முகத்தில் சாந்தம் பரிபூர்ணமாகக் குடிக்கொண்டிருந்தது. ஆங்கரேயைப் போலவே முகத்தில் சந்தனப் பட்டைகளையும், குங்குமத்தையும் தீட்டியிருந்தார். அவர் உடுத்தியிருந்த காவியுடை, அவர் துறவியென்பதைப் புலப்படுத்தியது. இன்னொரு சாளரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த கமண்டலம் முதல் ஊகத்தை ஊர்ஜிதப் படுத்தியது. அந்த சாதுவும் ஆங்கரேயைப் போலவே தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். இருவருக்கும் இடையிலிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் ஆங்கிலேயர்களால் துணியில் வரையப்பட்ட தேசப்படமொன்று விரிந்து இடந்தது. கடற்கரையிலிருந்து வந்த காற்றில் பறக்காதிருப்பதற்காக அதன்மேல் கனோஜி ஆஆங்கரே உடை வாளொன்றையும் வீசியெறிந்திருந்தார்.

சாளரத்தருகே நின்ற கனோஜி ஆங்கரே, நீண்டநேரம் ஏதும் பேசாமலிருக்கவே பேச்சை சாதுவே தொடங்கி “கடைசியில் என்னதான் செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று வினவினார்.

சாளரத்திலிருந்து சரேலெனத் தலையைத் திருப்பிய ஆங்கரே, “என்ன கேட்கிறீர்கள் குருஜி?” என்றார்.

குருஜி கேள்வியை விளக்க, “விஜயதுர்க்கத்தைத் தாக்க முதலில் போட்ட திட்டம் பலிக்காததால் என்ன செய்வதாக உத்தேசம் என்று கேட்டேன்” என்றார்.

“பலிக்காமல் போய்விட்டது என்றும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது” என்று பதில் கூறினார் கனோஜி ஆங்கரே.

“இந்தத் தர்க்கத்தால் பயனில்லை கனோஜி! விஜய துர்க்கத்தை நாம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் பிடித்தாக வேண்டும். இல்லையேல் ஜன்னிரா ஸித்திகள் டில்லி யிலிருந்து திரும்பி விடுவார்கள்.”

“இப்பொழுது டில்லிக்கு எதற்காகப் போயிருக்கிறார்கள்?”

“மொகலாய சக்கரவர்த்தியுடன் புது ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள.”

எதைப் பற்றி ஒப்பந்தம்?”

“இங்குள்ள போர்ச்சுக்கீஸியர், ஆங்கிலேயர், டச்சுக்காரர் இவர்களுடன் மொகலாய சக்கரவர்த்தி சார்பில் பேச்சுவார்த்தை நடத்த அதிகாரம் பெறுவது பற்றி.”

“அதிகாரம் பெற்றுவிட்டால்?”

“உனக்கெதிராக ஸித்திகள் கடற்படையும் ஐரோப்பியக் கடற்படையும் ஒன்றாக இணைந்துவிடும்.” .

இதைக் கேட்டதும் கனோஜி இடிஇடியென்று முரட்டுத்தனம் சொட்டச் சிரித்துவிட்டு, “இப்படி வாருங்கள்” என்று குருஜியை சாளரத்துக்காக அழைத்து, “அதோ பார்த்தீர்களா என் கப்பற்படை. இதை உடைக்க எந்தப் படை வந்தாலும் முடியாது” என்று கூறிவிட்டு, “தவிர அவர்கள் இணைப்பைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்களே இப்பொழுது மாத்திரமென்ன அவர்கள் இணையாமலா இருக்கிறார்கள்?” என்று வினவினார்.

“இப்பொழுது இணைந்திருக்கிற முறை வேறு. இது வரை உன்னை எதிர்க்கவேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தில் இணைந்திருக்கிறார்களேயொழிய, படைகளை இணைக்க வில்லை. இனிமேல் எல்லோர் கடற்படையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் காண்டேரியைச் சூழ்ந்து இந்தத் தீவையே பொசுக்கிவிட ஏற்பாடு நடக்கிறது” என்றார் குருஜி சாந்தமாக.

“அதைத் தடுக்க என்ன வழி?” என்று கனோஜி வினவினார்.

“விஜயதுர்க்கத்தைச் சீக்கிரம் பிடிக்க வேண்டும்.”

“விஜயதுர்க்கத்தைப் பிடித்தால்...”

“வடக்குக் கோடியில் உள்ள பாலாஜி விஸ்வநாதத்தின் சொந்தக் கோட்டையான ப்ரீவர்த்தனத்துடன் தெற்கிலுள்ள விஜயதுர்க்கக் கோட்டையையும் இணைத்து ஒரு பெரும் படை அரணை பேஷ்வா ஏற்படுத்துவார். கரையில் அரணிநுந்தால் இந்தத் தீவின் பக்கம் எதிரிகள் வருவது சாத்தியமல்ல.”

இந்தப் பதிலுக்குப் பின் மீண்டும் சிந்தனையிலாழ்ந்தார் ஆங்கரே. பிறகு சொன்னார்: “குருஜி! விஜய துர்க்கத்தைப் பிடிப்பதில் ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“என்ன?”

“ஸித்தி அஹமத் அங்கில்லை”

“இல்லாவிட்டால் நல்லதுதானே.”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. நான் கப்பல்களை நங்சுபரம் பாய்ச்சிக் கோட்டையைப் பிடித்தவுடன் அவன் திடீரெனத் தோன்றிக் கப்பல்களைத் தாக்கினால்...”

குருஜீ வெகுநேரம் யோசித்தார். பிறகு எதிரே மஞ்சத்தில் கிடந்த தேசப்படத்தை எடுத்து ஊன்றிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். கவனிக்க கவனிக்க அவர் உள்ளத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் உதயமாவதை முகம் நிரூபித்தது: உள்ளேயிருந்த பிரமிப்பை, “அப்படியா!” என்று வெளியே கொட்டிய குருஜி, “கனோஜி! இப்படி வா. இதைப் பார்” என்றார்.

அவர் அப்படிக் காட்டியதைக் கண்ட ஆங்கரே வெகுநேரம் படத்தை உற்றுக் கவனித்தார். ஒரு விநாடி இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. பிறகு இருவரும் பெரிதாக வெறி பிடித்தவர்கள்போல் சிரித்தார்கள்.

ஆங்கரேயின் மர்மம்

தேசப் படத்தில் குருஜி சுட்டிக் காட்டிய இடத்தைக் கண்டதும் கடகடவென வாய்விட்டுப் பயங்கரமாகச் சிரித்த மஹாராவட்டிரக் கடற்படைத் தலைவனான கனோஜி ஆங்கரே, சட்டெனத் தமது சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு மீண்டும் தேசப்படத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கலானார். மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து தமக்கும் குருஜிக்கும் இடையில் படம் வரைந்த துணியை நன்றாக விரித்துப் போட்டுக் கையிலிருந்த உடைவாளால் அந்தப் படத்தில் காட்பப் பட்டிருந்த துறைமுகங்களையும் மலை வனாந்திரங்களையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து ஏதோ தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். குருஜியும் அந்த உடைவாளின் நுனி படும் இடங்களையெல்லாம் மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படித் கவனித்துக் கொண்டிருந்த போது, உடைவாள் சிற்சில இடங்களைக் குறிப்பிட்டுத் தொட்டபோதெல்லாம் குருஜியின் முகத்தில் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் கலந்து தாண்டவமாடின. குருஜி கத்தி முனை சென்றவிடங்களைக் கவனித்ததோடு கனோஜி ஆங்கரேயின் சிந்தனை நிறைந்த முகத்தையும் அவ்வப்பொழுது பார்த்து, அந்த மஹாராவட்டிர வீரன் புத்தி எந்தத் திக்கில் பாய்ந்திருக்கிறது என்பதை அறிய முயன்று கொண்டிருந்தார்.

ஆனால், கனோஜி ஆங்கரே முகத்திலிருந்து எதையும் குருஜியால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கண்களோடு கனோஜி ஆங்கரேயின் புத்தி பூராவும் படத்திலேயே பதிந்து கிடந்ததால் முகத்தில் அழ்ந்த யோசனையின் ஒரு அடையாளத்தைத் தவிர வேறெவ்வித அடையாளமும் தெரியவில்லை. கையிலிருந்த கத்தி மட்டும் புத்தியின் வேகத்தை அநுசரித்துப் படத்தின் மேல் அடிக்கடி இடம் மாறிக் கொண்டிருந்தது. கனோஜி ஆங்கரே காண்டேரித் தீவிலிருந்து நேர் தெற்கே கத்தியைக் கொண்டுபோய் ஒருமுறை விஜயதுர்க்கத்தின் மீது நாட்டினார். பிறகு அதற்குப் பின்னாலிருந்த ஸஹ்யாத்ரி மலைத் தொடரைக் கத்தியால் தடவிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் விஜய துர்க்கத்துக்கு எதிரிலிருந்த அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தைக் கத்தியால் ஆழம் பார்த்தார். கத்தி மேலும் தெற்கே போய் கடைசியாக விங்குர்லா துறைமுகத்தில் நிலைந்தது. அங்கு சிந்தனையைக் கலைத்த கனோஜி ஆங்கரே குருஜியைப் பார்த்து, “குருஜி! நம்மை விட்டுப் போனானே அந்த அயோக்கியன் ரகுதேவ், அவன் இந்த இடத்திலிருந்துதான் கப்பலில் ஏறிச் சென்றானாம்” என்றார்.

“என்ன, விங்குர்லாவிலிருந்தா! அங்கு எதற்காகப் போனான்?” என்று ஆச்சர்யம் நிரம்பிய பார்வையுடன் கேட்டார் குருஜி.

“விங்குர்லாவுக்கும் விஜயதுர்க்கத்துக்கும் இடையில் தான் கொள்ளைக்காரர் நடமாட்டம் அதிகம். அவர்களுடன் சேர வேண்டுமானால் அதற்குச் சரியான இடம் மால்வான் துறைமுகம். விங்குர்லாவிலிருந்து புறப்பட்டு மால்வானுக்கு வரத் தீர்மானித்திருப்பான்” என்று விளக்கினார் கனோஜி ஆங்கரே.

“ஸித்தி அஹமத்தைப் பிடிக்குமுன் முதலில் அந்த அயோக்கியனைப் பிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டும்” என்றார் குருஜி.

கனோஜி ஆங்சரே மீண்டும் தன் சீரிய சிந்தனையைக் கைவிட்டுப் பலமாகச் சிரித்தார். குருஜியின் முகத்தில் ஆச்சர்யச் சாயை மீண்டும் படர்ந்தது. “எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?” என்று வினவினார்.

“இல்லை; மஹாராஷ்டிரக் கடற்கரையில் உப தலைவனாயிருந்து அதை உதறிவிட்டுக் கொள்ளைக்காரர்களைத் தேடிக்கொண்டு போனானே அந்த மேதாவி என்பதற்காகச் சிரித்தேன். அவன் நமது கையில் சிக்கினால் அவனைச் சும்மாவா விடுவேன்? எப்பேர்ப்பட்ட தண்டனை கொடுக்கப் போகிறேனென்று நீங்களே பாருங்கள்” என்றார் கனோஜி ஆங்கரே.

குருஜி ரகுதேவைப் பற்றிய பேச்சில் மேலே அக்கறை காட்டாமல் “சரி; அதற்கும் நாம் விஜயதுர்க்கத்தைப் பிடிப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது?” என்று வினவினார்.

“மிகுந்த சம்பந்தமிருக்கிறது குருஜி. விங்குர்லாவிலிருந்து ஜலமோகினி என்ற வியாபாரக் கப்பலில் கிளம்பிய ரகுதேவ், பிறகு அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தில் தென்படவில்லை. ஜலமோகினியும் சூரத் துறைமுகத்தை அடைந்த தாகத் தெரியவில்லை.”

“அப்படியானால் அந்தக் கப்பல் எங்குப் போய் விட்டது?”

“அதைத்தான் நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.”

“அதை எதற்காகக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்?”

“அது இருக்கிற இடத்தில்தான் ரகுதேவ் இருப்பான்.”

“இருக்கட்டுமே. இருந்தால் என்ன ஆபத்து?”

“பெரிய ஆபத்து குருஜி.”

குருஜி ஏதும் புரியாமல் விழித்தார். கனோஜியே விளக்கத் தொடங்க, “நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புரியவில்லை போலிருக்கிறது. விங்குர்லாவிலிருந்து

புறப்பட்ட ஜலமோகினி அது அடைய வேண்டிய இடத்தை அடையவில்லை. அடைவதாயிருந்தால் நம்மைத் தாண்டித் தான் போக வேண்டும். தவிர அரபிக் கடலில் அதே சமயத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த ஸித்தி அஹமத்தும் திடீரென மறைந்துவிட்டான். அரபிக் கடல் பிராந்தியத்தில் எங்கும் நமது வேஷப் படகுகள் அவனைச் சந்திக்கவில்லை. விஜயதுர்க்கத்திலும் அவன் இல்லையென்று நமது ஒற்றர்கள் சொல்கிறார்கள்.”

“வேறு எங்கு போயிருப்பான் ?”

“வேறு எங்கு போயிருப்பார்கள் என்று கேளுங்கள் ?”

“என்ன !”

“ஆமாம் குருஜீ! ஜலமோகினியும் ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலும் ஏக காலத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒரே இடத்திலிருந்து, அதாவது விஜயதுர்க்கத்துக்கும், விங்குர்லாவுக்கும் இடையிலிருந்து மறைந்திருக்கின்றன. ஆகவே அவை இரண்டும் எங்கிருந்தாலும் ஒன்றாகத்தானிருக்க வேண்டும். ரகுதேவை நாம் கண்டுபிடித்தால், ஸித்தி அஹமத்தை நாம் கண்டு பிடித்த மாதிரிதான். ஒரு திருடன் இருக்கிற இடத்தில்தான் இன்னொரு திருடனும் இருப்பான்.”

“எந்த இடத்தில் இருவருமிருப்பார்களென்று நினைக்கிறாய்?”

கனோஜி ஆங்கரே மீண்டும் தேசப்படத்தை ஊன்றிக் கவனித்துவிட்டுத் தலையை ஆட்டி, “நிச்சயமாக எதுவும் சொல்ல முடியாது குருஜீ! அனால் விஜயதுர்க்கத்தைத் தாக்க இன்றே புறப்படுகிறேன்.” என்று கூறிவிட்டு குருஜீயை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

குருஜீயின் முகத்திலும் தீவிர யோசனை படரலாயிற்று. சிறிது நேரம் சிந்தித்த பின் கேட்டார். “ஆமாம் விஜய துர்க்கத்தைத் தாக்கினால்தான் ஸித்தி அஹமத் பின்னால் வந்து தாக்குவானென்று சொன்னாயே?”

“தாக்கலாம். அனால், தாக்க வழியில்லாமல் செய்துவிடுகிறேன்.”

“எப்படி?”

“தாங்கள்தான் அதற்கு இடத்தைக் காட்டிவிட்டீர் களே?”

குருஜீயின் முகத்தில் சந்தோஷச் சாயை தாண்டவ மாடியது. கனோஜி ஆங்கரே என்ன செய்ய முயல்கிறார் என்பதை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டாலும், அவர் வாயின் மூலமாகவே அந்தத் தகவலைக் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவலால், “சரியாக விளங்கச் சொல்” என்று வினவினார்.

“குருஜீ! இதோ பாருங்கள். இதுதான் விஜயதூர்க்கம். நான் அழைத்துச் செல்லும் படையின் ஒரு பகுதி விஜய தூர்க்கத்தைத் தாக்கிப் பிடிக்கும். இன்னொரு பகுதியை நான் வெளியே தங்க வைத்து ஸித்தி அஹமத்துக்காகக் காத்திருப்பேன். அவன் படைகள் விஜயதூர்க்கத்தை எட்டியதும் நான் பதுங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து வெளியே வருவேன். துறைமுகத்திலுள்ள என் கப்பல்களும், நான் மறைவிடத்திலிருந்து அழைத்துச் செல்லும் கப்பல்களுக்கும் இடையே ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பல்கள் அகப்பட்டுக்கொள்ளும். அப்புறம் அவனைப் பொசுக்கித் தள்ளுவது மிகச் சாதாரண வேலை” என்றார் கனோஜி ஆங்கரே.

“பேஷ் பேஷ்!” என்று மிகுந்த குதூகலத்துடன் ஆமோதித்த குருஜீ, “அப்படியானால் எப்பொழுது புறப்பட உத்தேசம்?” என்று வினவினார்.

“இன்னும் சிறிது நேரத்தில்.”

“என்ன இன்னும் சிறிது நேரத்திலா?” வியப்பில் ஆழ்ந்தார் குருஜி.

“ஆம், குருஜீ! எனது கப்பல்கள் சென்ற மூன்று நாட்களாகப் பிரயாணத்துக்குத் தயாராக இருக்கின்றன.”

“அப்படியானால் ஏன் புறப்படவில்லை?”

“காரணமாகத்தான்.”

“என்ன காரணமோ?”

“இன்னும் மூன்று நாட்களிலே நீங்களே புரிந்து கொள்வீர்கள்.”

கனோஜி ஆங்கரே எதற்காவது பதில் சொல்ல விரும்பவில்லை என்றால், அதைப் பற்றி பன்முறை கேட்டாலும் பயன் ஒன்றுதானென்பதை அறிந்து கொண்டிருந்ததால் குருஜீ வேறெதுவும் பேசவில்லை. கனோஜி ஆங்கரே மட்டும் மிகத் துடிப்புடன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து, “டேய் யாரங்கே?” என்று கூவினார். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் வாயிற்படியில் வணங்கி நின்ற மாலுமியை நோக்கி, “சீக்கிரம் நமது உபதளபதியை வரச்சொல்” என்று உத்தரவிட்டார்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் உபதளபதியும் வந்து சேர்ந்தான். கனோஜி ஆங்கரே அவனை நோக்கி, “நமது கப்பல்கள் எத்தனை மணி நேரத்தில் புறப்பட முடியும்?” என்று கேட்டார்.

“இந்த விநாடிகூடப் புறப்படலாம். உணவு வகையறாக்களும் தண்ணீரும் சேகரிக்கப்பட்டு விட்டன. பீரங்கிகளுக்கு வேண்டிய வெடி மருந்தும்

பீப்பாய்களில் நிரப்பப்பட்டு அடித்தளங்களில் தயாராயிருக்கின்றன” என்று பதில் கூறினான்.

“அப்படியானால் இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் புறப்படுவோம். ஆறு போர்க் கப்பல்கள் புறப்பட்டால் போதும்.”

“சரி,”

“படையை இரண்டாகப் பிரித்துவிடு. ஒன்றைக் கரை யோரமாக விஜயதுர்க்கம் அழைத்துச் செல்.”

“உத்தரவு”

“இன்னொன்றை நான் கரைக்குச் சற்றுத் தள்ளி அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

“சரி மஹாப்பிரபு.”

“நீ விஜயதுர்க்கத்தைத் தாக்கிப் பிடி.”

“பாக்கியம்.”

“நான் என்ன செய்யப்போகிறேனென்று கேட்க வில்லையே.”

“தாங்கள் சொல்லவில்லை.”

“தமானா நதிப் பிரதேசம் தெரியுமா?”

“தெரியும் மஹாப்பிரபு.”

“அங்கு தங்கினால் நமது கப்பல்கள் யாருக்கும் தெரியாது.”

“ஆம்.”

“உனக்கு உதவுவதானால் நான் திடீரென்று அந்த இடத்திலிருந்து வெளி வரவும் முடியும்.”

“ஆமாம்.”

“நான் நேரே தமானா நதிப் பிராந்தியத்துக்குச் சென்று அங்கு பதுங்கியிருக்கிறேன்.”

“சரி” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான் உபதளபது. :

அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் ஆங்கரேயின் ஆறு கப்பல்கள் மும்முன்றாகப் பிரிந்து பாய் விரித்துத் தெற்கு நோக்கி ஓடின. கப்பலின் இரண்டாம் நாள் பிரயாணத்திலிருந்தே கனோஜி ஆங்கரே தளத்துக்கு

அடிக்கடி சென்று தூரதிருவட்டிக் கண்ணாடியில் வெகுநேரம் எதையோ பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அந்தத் தூரதிருவட்டிக் கண்ணாடி மூலம் அவர் எதைப் பார்க்க முயற்சிக்கிறார் என்பது குருஜீக்குப் புரியாமற் போகவே கேட்டார்: “எதைப் பார்க்க முயல்கிறாய் கனோஜி” என்று.

கனோஜி ஆங்கரே பதில் சொல்லவில்லை. குருஜீயைப் பார்த்து அர்த்தமற்ற புன்முறுவல் ஒன்றை மட்டும் வீசினார். கனோஜி எதையோ தம்மிடமிருந்து மறைக்கப் பார்க்கிறார் என்பதை மட்டும் குருஜீ சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டார்.

அடியுண்ட வேங்கை

மிதமஞ்ச எழுந்த ஆத்திரத்தின் காரணமாகப் பத்மினியால் குடிசையிலிருந்து வெளியே தள்ளப்பட்ட ரகுதேவ், வெகு நேரம் ஆகாயத்துக்காகக் கண்களைச் செலுத்தி தீவிரமான யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பத்மினியின் உள்ளம் பூராவும் தனக்கு அர்ப்பணமாயிருக்கிற தென்பதையும், தன் கரம் அவள்மீது படும் போதெல்லாம் அவள் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுச் சுழல்கிறாளென்பதையும் ரகுதேவ் சந்தேகமற உணர்ந்திருந்தான். அப்படிப் பூரண இதயத்துடன் அவள் காதல் வசப்பட்டுத் தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த ஒவ்வொரு சமயத்திலும், தன் பங்கை மட்டும் வெறும் நடிப்பு எனத் தான் சொல்லி வந்தது அவளுக்கு வேம்பாயிருந்தது என்பதையும் அறிந்திருந்தான். தான் அவளைச் சற்றுமுன்பு அணைத்ததுகூட நடிப்புக்காகத்தான் எனப் பீம்ஸிங்கைச் சமாதானப்படுத்தச் சொன்ன வார்த்தைகள், அவள் இதயத்தில் பல, அம்புகளாகத் தைத்து வேதனைப் படுத்தியதால்தான் தங்களிருவரை அவள் குடிசையை விட்டு விரட்டினாளென்பதையும் ரகுதேவ் புரிந்து கொண்டிருந்தான்; என்ன புரிந்து கொண்டிருந்தும். அபாயத்தின் காரணமாக. அடிக்கடி ஏற்பட்ட அந்த ஸ்திரீயின் ஸ்பரிசுத்தையும் அவள் பலவீனத்தையும் தனக்கு அனு கூலமாக உபயோகப் படுத்திக் கொள்ள ரகுதேவ் விரும்பவில்லை. கேவலம் ஆயுள் முழுவதும் கொள்ளைக் காரனாகக் காலத்தைத் தள்ளியிருக்கும் தன் வாழ்க்கையோடு அந்த உத்தமியின் வாழ்க்கையை இணைத்து நாசப்படுத்த அவன் அடியோடு இஷ்டப்படாததால், தன் உணர்ச்சிகளைக் கூடியவரையில் அடக்கிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தான். எப்படியாவது பத்மினியை ஸித்தி அஹமத் தினிபரிருந்தும் அவன்: சகாக்களிபரிருந்தும் காப்பாற்றி, அவளை ஊருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டால் அதுவே தன் மனதுக்குப் பூர்ண ஆறுதலை அளிக்கும். அதுவே தன் வாழ்க்கையின் சிறந்த சாதனையாகும் என்றும் நினைத்தான். அப்படி. நினைத்த போதுகூட பத்மினியின் எழிலுருவம் அவன் மனக்கண் முன்பு எழுந்து நின்று தன் அழகிய கண்களால் அவன் இதயத்தைக் கூர்ந்து நோக்கியது. அந்த நோக்கினால் இதயம் இரண்டாகப் பிளக்கப் பட்டதால் வேதனை மிகுந்தவனாய்ப் பெருமூச்சு விட்டான் ரகுதேவ்.

ரகுதேவின் உள்ளத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை அறவே அறியாத பீம்ஸிங், அவன் ஆகாயத்துக்காகக் கை உயர்த்தியதையும், ஏதோ யோசித்ததையும், பெருமூச்சு விட்டதையும் பார்த்து, எதற்காக இப்படித் திண்டாடுகிறான்? என்று யோசித்தார். ஏதும் புரியாததால் பத்மினி எதற்காகத்

தன்னை வெளியே தள்ளினாள் என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தார். அதுவும் புரியாததால் ரகுதேவை ஏன் வெளியே தள்ளினாள் என்பதைப் பற்றி யோசித்தார். அதற்குக் காரணம் அவருக்குத் தெள்ளென விளங்கிவிட்டது. என்ன இருந்தாலும் பத்மினி ராஜபுத்ரப் பெண். ஏதோ உணர்ச்சி வெள்ளத்தினாலும் ஸித்தி அஹமத்திடமிருந்த கிலியினாலும் இந்த ரகுதேவை தொடவிட்டிருக்கிறாள்; கொஞ்சம் சுயஉணர்வு வந்ததும், இந்தக் கொள்ளைக்காரன் தன்னைத் தொட்டுவிட்டானே என்று வெகுண்டு வெளியே தள்ளியிருக்கிறாள்” என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டதன்றி, தமது ஆராய்ச்சியின் பயனாக ஏற்பட்ட உவகையால் சற்று மந்தகாசமும் செய்தார். அத்துடன் சும்மாயிருக்காமல் ரகுதேவ் செய்தது எத்தனை பிசகென்பதை எடுத்துக் காட்ட அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்கவும் தொடங்க, “வேதனைப்பட்டுப் பயனில்லை ரகுதேவ்” என்றார்.

“எதைப்பற்றி,” என்றான் ரகுதேவ், சற்று யோசனை கலைந்து பீம்ஸிங்கைப் பார்த்து.

“பத்மினியின் நடத்தையைப் பற்றி” என்று விளக்கினார் பீம்ஸிங்.

ரகுதேவின் கண்கள் பீம்ஸிங்கை ஒரு விநாடி ஏறெடுத்துப் பார்த்தன.

“பத்மினியின் நடத்தைக்கு என்ன வந்துவிட்டது இப்பொழுது?” என்ற சொற்களும் அந்தப் பார்வையைத் தொடர்ந்து உதிர்ந்தன.

பீம்ஸிங் கம்பீரமாக ரகுதேவைப் பார்த்துக் கொண்டு,

“பத்மினி, உன்னை வெளியே பிடித்துத் தள்ளினாளல்லவா?” என்றார்.

“நம்மை என்று சொல்லும்” என்று திருத்தினான் ரகுதேவ். ,

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் சற்றுச் சங்கடப்பட்ட பீம்ஸிங், “என்னைத் தள்ளியது கிடக்கட்டும், உன்னைத் தள்ளியதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்” என்று சொன்னார்.

“உம்மைத் தள்ளிய காரணம் உமக்குப் புரியவில்லை போலிருக்கிறது”

“அது புரியாவிட்டாலும் பாதகமில்லை.”

“உம்மைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதைவிட என்னைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதில் உமக்கு அதிக அக்கறை போலிருக்கிறது?”

ரகுதேவின் இந்த இடக்கான பேச்சினால் மீண்டும் சங்கடப்பட்டார் பீம்ஸிங். இருந்தாலும் ஒருமுறை கனைத்துக் கொண்டு பதில் சொன்னார் “என்னையும்

பத்மினியையும் பற்றிக் கவலையில்லை. உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படக் காரணமிருக்கிறது.”

“ஏன்?”

“எங்கள் உயிரை நீ காப்பாற்ற, வேண்டியவன்.”

“பத்மினியைக் காப்பாற்ற எனக்குக் கடமையிருக்கிறது. உம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியமென்ன?”

பீம்ஸிங் இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாததால் ஒரு விநாடி யோசனையில் இறங்கினார். தம்மை எதற்காக ரகுதேவ் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது அவருக்கே புரியாததால் விழித்தார். ஆனால், பத்மினியிடம் மட்டும் இவனுக்கென்ன அப்படி அபாரக் கவலையென்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்து அந்தச் சிந்தனையில் ஏற்பட்ட கடுப்புடன் “பத்மினியிடம் மட்டும் என்ன கடமை?” என்றார்.

“அவள் பெண்” என்ற ரகுதேவின் பதில், அவரை இன்னும் அதிகக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. அடுத்து அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவரைத் திக்குமுக்காட வைத்தன. “ஆம் பீம்ஸிங்; அவள் பெண். ஆபத்திலுள்ள பெண்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது வீரர்கள் கடமை, உம்மைப் போன்ற தடி அண் பிள்ளையை எதற்காக நான் காப்பாற்ற வேண்டும்?” என்று ரகுதேவ் வினவினான்.

பதிலேதும் சொல்ல வகையில்லாது போகவே குழைய ஆரம்பித்தார் பீம்ஸிங். “ரகுதேவ்! தவறாக நினைக்காதே. நீ எங்களுக்குச் செய்திருக்கும் உதவியை நான் அல்பமாக நினைக்கவில்லை.” என்ற பீம்ஸிங்கின் வார்த்தையை இடையே வெட்டிய ரகுதேவ், “சந்தோஷம்” என்றான்.

பீம்ஸிங் தொடர்ந்து பேசினார்: “ரகுதேவ்! எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு நீ எங்களை இந்த அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறாய். அதற்காக நன்றி தெரிவிக்கிறேன். ஆனால், பத்மினி ராஜஸ்தானத்துப் பெண்.”

“இருந்தாலென்ன?”

“ராஜஸ்தானத்துப் பெண்கள் அக்னி போன்றவர்கள்.”

“உம்.”

“தாங்கள் விரும்பாத ஆண் பிள்ளைகளின் கரம் தங்கள் மீது படுவதைச் சகிக்கமாட்டார்கள்.”

“அப்படியா?”

“அமாம்; இப்பொழுது புரிகிறதா உனக்கு?”

“எது?”

“பத்மினியின் நடத்தைக்குக் காரணம்!”

“பத்மினி ராஜபுத்தர பெண். அக்னிக்குச் சமானமானவள். நான் அவளை நடிப்புக்காக அணைத்துப் பிடித்ததுசுட அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் தான் குடிசையிலிருந்து விரட்டி விட்டாள். இவ்வளவு தானே” என்றான் ரகுதேவ்.

“ஆம்” என்று தலையை ஆட்டி அங்கீகரித்தார் பீம்ஸிங், விஷயத்தை ரகுதேவ் உணர்ந்து விட்டானென்ற உவகையில். ஆனால், அந்த உவகை அதிக நேரம் நீடிக்கை வில்லை.

“பீம்ஸிங்” என்று ரகுதேவ் ஆரம்பித்தான்:

“என்ன?” என்று ஆவலுடன் கேட்டார் பீம்ஸிங்.

“உம்மை பத்மினி ஏன் குடிசையிலிருந்து தள்ளி விட்டாளென்பது உமக்கு இன்னும் புரியவில்லையே?”

“இல்லை.”

“எனக்குப் புரிந்துவிட்டது.”

“புரிந்து விட்டதா?”

“ஆமாம்; நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது பீம்ஸிங்.”

“என்ன காரணம்?”

“சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லேன்!”

“கோபிக்கமாட்டீரே?”

தமது கோபத்தில் ரகுதேவுக்கு அச்சமிருக்கிறதை நினைத்து அல்ப சந்தோஷப்பட்ட பீம்ஸிங், “கோபிக்க வில்லை. சும்மாச் சொல்” என்றார். ரகுதேவின் பதில் அவர் உள்ளத்தைப் பெரிய எரிமலையாக்கும் வகையில் அமைந்தது. “பீம்ஸிங்! உமது அசட்டுத்தனத்தை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு இடிஇடி என்று அத்தனை

வேதனையிலும் வாய்விட்டுச் சிரித்த ரகுதேவ், அந்தப் பதிலால் பீம்ஸிங்கின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்ததையோ, மீசை துடித்ததையோ இலட்சியம் செய்யாமல் மாலுமிகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஜலக் கரையை நோக்கி விடுவிடு என்று நடந்தான்.

துடிக்கும் இதயத்துடன் ரகுதேவைப் பார்த்துக் கொண்டே வெகுநேரம் நின்ற பீம்ஸிங், அவன் ஹாஸ்யம் வரவர எல்லை மீறிப் போவதை நினைத்து மனம் தாளாமல் “சமயம் வரட்டும், இந்த அயோக்கியனுக்குச் சரியான பதில் சொல்கிறேன்” என்று தமக்குள்ளேயே கருவிக்கொண்டு, தமது குடிசைக்குள் சென்று வெயிலின் தாபத்தினாலும் இதய தாபத்தினாலும் இம்சைப்பட்டு மணல் தரையில் தமது மேலங்கியை விரித்துப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டார். என்ன படுத்தும் சிறிதும் நிம்மதி கிடைக்காமல் மணலில் புரண்டார். விங்குர்லாவின் பெரிய கோட்டைக்கு உபதளபதியாயிருந்த தாம், துரும்பு போன்ற ஒரு கொள்ளைக்காரனால் இழிவு படுத்தப்பட வேண்டிய நிலைக்கு வந்துவிட்டதை நினைத்து ஏங்கினார். எதிரே குடிசைக் கூரையில் கட்டப்பட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாளைப் பார்த்து அதை மாத்திரம் உபயோகிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தாம் யாரென்பதைச் சற்று ரகுதேவுக்குக் காட்டலாம் என்று நினைத்தார். அவர் எண்ணங்களைத் தெய்வமே உணர்ந்து கொண்டு அவருக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் அளித்திருக்க வேண்டும். அவர் எதை எதையோ நினைத்து அப்படியே கண்ணயர்ந்த சமயத்தில், ரகுதேவ் அவர் குடிசைக்குள் நுழைந்து தன் வாளால் அவரைத் தட்டி எழுப்பினான்.

அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்த பீம்ஸிங், “ஏன், என்ன விசேஷம்?” என்ற வினவினார்.

“உமது வாளை எடுத்துக் கொள்ளும்?” என்றான் ரகுதேவ், அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே. ஏதோ அபாயம் வருகிறதென்பதை ஊகித்துக்கொண்ட பீம்ஸிங் தமது இராணுவ உடைகளை எடுத்து அணிய ஆரம்பித்தார்.

“இப்பொழுது அலங்காரத்திற்கெல்லாம் அவசியமில்லை. வாளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வாரும்” என்றான்.

“என்ன! இந்த வெறும் லுங்கியுடனா வரச் சொல்கிறாய்? ஓர் உபதளபதி இப்படிக்கிளம்பினால் பார்ப்பவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்?”

“இங்கு உம்மை அழகு பார்ப்பவர் யாரும் இல்லை. சீக்கரம் கிளம்பும்.”

இஷ்டரில்லாமலே லுங்கியை மட்டும் கட்டிக் கொண்டும், மேலுக்கொரு லுங்கியை மடித்துப் போட்டுக் கொண்டும், வாளைக் கூரையிலிருந்து அவிழ்த்தெடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிய பீம்ஸிங், குடிசையை விட்டு வெளியே கிளம்பியதும், அங்கு எந்தவிதத் தகராறும் இல்லாதிருப்பதைப் பார்த்து, ரகுதேவ் எதற்காகத் தன்னைக் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வரும்படி கூறினான் என்று வியந்தார். குடிசையைவிட்டு வெளியே வந்த ரகுதேவோ அவர் வியப்பைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் ரஜனிகாந்தை அழைத்து அவன் காதில் ஏதோ குசுகுசுவென்று சொல்லி விட்டு தன்னைப் பின்தொடரும்படி பீம்ஸிங்குக்குச் சைகை காட்டிக் காட்டை நோக்கி வேகமாகச் சென்றான். பீம்ஸிங்கும் தமது பெரிய தேகத்தை ஆட்டிக்கொண்டு அவ்வப்பொழுது லுங்கி கால்களில் தடைபட்டு பட்டபட்டென்று அடித்துக்கொள்ள அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றார். வெயில் மிகக் கடுமையாக ஏறிக்கொண்டிருந்தாலும் காட்டின் அடர்த்தியின் காரணமாக அவ்வளவாக உஷ்ணம் தெரியவில்லை. உஷ்ணம் தெரியாவிட்டாலும் கீழே கல் முள் குத்தியதாலும் தேக பளுவின் காரணமாகவும் பீம்ஸிங்கால் நிதானமாகத்தான் நடக்க முடிந்தது. மெள்ள அவரைக் காட்டின் அடர்த்தியான ஒரு பகுதிக்கு அழைத்து வந்த ரகுதேவ் தன்னுடைய மேலங்கியையும் களைந்துவிட்டு வாளை உறையிலிருந்து உருவிக்கொண்டான். பிறகு மரங்களுக்கிடையே அதிக தடங்கலில்லாத ஓர் இடத்தைப் பார்த்துத் தரையிலிருந்து ஓரிரு சுள்ளிகளைக் கத்தியாலேயே தூக்கி எறிந்துவிட்டு, “பீம்ஸிங்? தயாராக இருக்கிறீரா?” என்று வினவினான்.

வாளைத் தரையில் ஊன்றியவண்ணம் அவன் செய்கைகளை வியப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பீம்ஸிங், “நாம் இருவருமா சண்டை போடவேண்டும்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினார்.

“ஆம்.

“எதற்காக?”

“உமக்காக?”

“உமக்கு வாள் பயிற்சி எத்தனை தூரம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியவேண்டும்.”

“இதைக் கேட்ட பீம்ஸிங்-புன்முறுவல் செய்தார். இந்தக் கொள்ளைக்காரப் பயல் தானாகவே நமது வலையில் வந்து விழுகிறானே, என்று நினைத்து உள்ளத்தில் பேருவகை கொண்டார். கடைசியாக தாம் இன்னார் என்பதை அவனுக்குப் புரிய வைக்கவேண்டுமென்ற உறுதியில் மேல் லுங்கியை ஒரு

மரக்கிளையின்மீது விட்டெறிந்து, இடை லுங்கியைக் கீழ்ப் பாய்ச்சாக இழுத்துக் கட்டினார். சராய் அணிந்திருந்த ரகுதேவுக்கு இந்த ஏற்பாடுகள் அவசியமில்லாது போகவே அவன் உருவிய வாளுடன் பீம்ஸிங்கை எதிர்பார்த்து நின்றான். பீம்ஸிங் தமது ஏற்பாடுகளை ஒருவாறு முடித்துக்கொண்டு வாளைக் கூப்பார்த்து மீசையை ஒருமுறை தடவி விட்டுக் கொண்டு போருக்கு சித்தமானார். அடுத்த விநாடி இருவர் கத்திகளும் உராய்ந்தன.

பீம்ஸிங் மற்ற விஷயங்களில் அசடானாலும் வாட் போரில் அசடல்லவென்பதை வெகு சீக்கிரம் புரிந்து கொண்ட ரகுதேவ் அதுபற்றி ஓரளவு மகழ்ச்சியுடனேயே போரிட்டான். மிகுந்த அலட்சியத்துடனும் தன் போர்த் திறமையில் ஓரளவு கவத்துடனும் போரைத் தொடங்கிய பீம்ஸிங்குக்கும் ரகுதேவ் எப்பேர்ப்பட்ட வாள் வீரன் என்பது சிறுகச் சிறுகப் புலனாயிற்று. திடீர் திடீரெனப் பாய்ந்து தாம்வாளால் தாக்கிய சமயங்களிலெல்லாம் வெகு அநாயாசமாகத் தமது வாளை ரகுதேவ் தடுத்து விட்டதையும் எந்த இடத்தில் தமது வாள் சுழன்றாலும் அங்கெல்லாம் ரகுதேவின் வாள் மின்னல் வேகத்தில் தோன்றி மறைந்ததையும் கண்ட பீம்ஸிங் மனத்தில் தமது போர்த் திறமையைப் பற்றிச் சந்தேகம் ஏற்படத் துவங்கியதோடு ஓரளவு அச்சமும் ஏற்படலாயிற்று. ஆகவே, தமது போர்முறைகளை மிகக் கடுமையாக்கிக் கொண்ட பீம்ஸிங் முரட்டுத்தனமாகவும் தாக்கலானார். முன்னால் பாய்ந்தும் பின்னடைந்தும் போரிட்டதால் அவர் தேகத்தில் வியர்வை ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. பெருமூச்சும் பலமாக வந்தது. ரகுதேவ் நின்ற இடத்திலிருந்து சிறிதும் அப்புறம் இப்புறம் திரும்பாமலும் சிறிதும் சளைக்காமலும் விளையாடுவது போலவே போரிட்டான். அவன் கத்தி சில சமயம் தமது கண்களுக்கு நேராகவும், சிலசமயம் மார்புக்கு நேராகவும் வருவதைப் பார்த்து அந்த வீச்சுக்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள அப்புறமும் இப்புறமும் குதித்தார் பீம்ஸிங். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் வாள் கன வேகமாகச் சுழலத் தொடங்கிவிட்டதையும் தமது கை வலுவழிப்பதையும் அறிந்து பிரமித்தார். அதை நினைத்து அவர் திகைத்த விநாடியில் திடீரென ரகுதேவின் வாளால் அவர் வாள் பலமாகத் தாக்கப்பட்டுத் தரையில் வீழ்ந்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ரகுதேவின் வாள் தமது நெஞ்சுக் குழியைத் தடவிக்கொண்டிருப்பதையும், நெஞ்சில் மெள்ள மெள்ள அழுந்துவதையும் கண்ட பீம்ஸிங் மித மிஞ்சிய அச்சத்தாலும் கலவரத்தாலும் நிலை தடுமாறி, “என்ன ரகுதேவ் இது” என்று கூறினார்.

ரகுதேவ் சிரித்துக்கொண்டே தன் கத்தியை அவர் நெஞ்சிலிருந்து அகற்றி, “பயப்படவேண்டாம். உம்மைக் கொல்ல நான் இங்கு அழைத்து வரவில்லை”

என்றான்.

“பின் எதற்காக இந்தப் போர்?”

“உமது வாள் பயிற்சி கெடாதிருக்க.”

“எதற்காகக் கெடாதிருக்க வேண்டும்?”

“இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் பெருத்த அபாயம் நம்மைச் சூழலாம். அதில் ஒரு வேளை நான் பலியாகி விட்டாலும் நீராவது பத்மினியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமல்லவா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே ரகுதேவ் தனது மேலங்கியை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் குடிசைக்குத் திரும்பிச் செல்லப் புறப்பட்டான். பீம்ஸிங் மௌனமாகவே அவனைப் பின்தொடர்ந்தார். இருவரும் குடிசைகளுக்கருகில் வந்ததும் மீண்டும் ரகுதேவ் நதிக் கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

“சாப்பிடவில்லையே. இதற்குள் எங்கு போகிறாய்?” என்று பீம்ஸிங் அவனைத் தடுத்தார்.

“மாலுமிகளுடன் பேசப்போகறேன்” என்றான் ரகுதேவ்.

“அப்புறம் போகலாமே.”

“இல்லை. இப்பொழுதுதான் போக வேண்டும். அதோ பாரும் ஸித்தி அஹமத் அவர்களுடன் இல்லை.”

“இருந்தால்தானென்ன?”

“அவன் இருக்கும்போது அவர்களுடன் பேசுவதில் ஆபத்திருக்கிறது?”

“என்ன ஆபத்து?”

“ஸித்தி அஹமத் கோபத்துக்கு நாம் ஆளாக நேரிடும்.”

“அவனிடம் உனக்குப் பயமா?”

ரகுதேவ் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்து, “பயந்தான் பீம்ஸிங். இன்னும் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்கு. அதுவரையில் அவனை விரோதித்துக்கொள்ள நான் இஷ்டப்படவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டுக் கரையை நோக்கி நடந்தான்.

ஆனால், ஸித்தி அஹமத்தின் திட்டம் வேறாயிருந்தது. நகைகளால் தாக்கப்பட்ட அவன் அடியுண்ட வேங்கை போல் ரகுதேவை அன்றே ஒழித்துத் தீர்த்துவிடப் பயங்கரமான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வலுச் சண்டை

ரகுதேவின் பேச்சும் போக்கும் பீம்ஸிங்குக்கு அடியோடு புரியவில்லை. “மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்குத்தான் ஸித்தி அஹமத்திடம் பயம் என்று சொன்னானே, பிறகு எப்படி. அந்தப் பயம் தீர்ந்து விடும்?” என்று எண்ணிப் பார்த்தார். அவர் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் பயம் தருவதற்கான அறிகுறிகள் எதையுமே காணோம். தமது குடிசைக்குப் பின்னாலிருந்த பயங்கரக் காடோ, அல்லது அதற்குப் பின்புறம் ஆகாயத்தைத் தொட்டு நின்ற மலைகளோ, எதிரே தமானாவும் கடலும் கலக்கும் ஜலப்பிரதேசமோ, நதிக்கரையில் வேலை செய்து கொண்டும் செய்யாத சமயங்களில் குடித்தும் கூத்தாடித்துக் கொண்டுமிருந்த கொள்ளைக்காரர்களோ பயம் தீருவதற் கான அம்சங்களாக அவர் புத்திக்குப் படவில்லை. சுற்றிலும் ஆபத்தைத்தான் அவர் கண்கள் கண்டறிந்தன. கண்கள் கண்டறிந்ததற்கு அப்பால் ஏதாவதிருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்த மூளையும் எதுவும் இல்லையென்ற முடிவுக்கே வந்ததால் ரகுதேவ் ஏதோ சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி. பேசுகிறானேயொழிய உண்மையில் மூன்று நான்கு நாட்களில் நிலைமை மாறுவதற்கான விசித்திரம் எதுவும் நிகழ்ந்து விடாது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தார். அதன் விளைவாக ரகுதேவின்மேல் ஏற்கனவே இருந்த வெறுப்பு அதிகமாகிய தன்றி, இப்போப்பட்டவன் பேச்சைக் கேட்டுத் தமானாவில் வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே என்றும் எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டார். ரகுதேவும் தாமும் அகஸ்மாத்தாகவே ஜலமோகினியில் சந்தித்த போர்வழிகளென்பதையும், சந்தர்ப்பவசங்களாலேயே தாங்கள் அப்பொழுது தமானாவில் இருக்க நேர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் பீம்ஸிங் அறவே மறந்தார். ஒரு மனிதனைப் பிடிக்கவில்லை யென்றால் மனம் அவன்மீது இல்லாத குறைகளையெல்லாம் சுமத்துகிறது. அவன் செய்த நன்மைகளையும் மறக்கிறது. அத்தகைய நிலைமைக்கு வந்துவிட்ட பீம்ஸிங் ரகுதேவை மனமார்ச் சரித்தார். இத்தனை லட்சணத்தில் பத்மினியையும் தம்மையும் கொண்டு வந்து மாட்டி வைத்துவிட்டு அவன் தம்மை விடப் பெரிய மனிதன்போல் நடப்பதையும் நினைக்க நினைக்க அவருக்கு ரகுதேவ் மேலிருந்த எரிச்சல் அதிகமாகவே, ஜலக்கரைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த ரகுதேவ்மீது கண்களை ஓட்டி, “அடிக்கடி இவன் எதற்காக ஜலக்கரைக்குப் போகிறான்” என்று தம்மைத் தாமே கேட்டுக் கொண்டார். அதற்குச் சரியான விடை கிடைக்காமற் போகவே ரகுதேவையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தமது குடிசைக்காகத் திரும்பிச் சென்றார். இத்தகைய எண்ணங்களில் பீம்ஸிங்கைச் சுழலவிட்டு ஜலக்கரையை நோக்கிச் சென்ற ரகுதேவின் மனமும் ஒரு நிலையில்

இல்லாமல் எங்கெங்கோ சஞ்சரித்துக்கொண்டு தானிருந்தது. ஸித்தி அஹமத் பத்மினியைத் தொட்டுப் பிடித்த காட்சி திரும்பத் திரும்ப அவன் மனத்தில் எழுந்து அவன் உள்ளத்தைப் பலப்பல ஈட்டிகளால் குத்தி விவரிக்க வொண்ணாத வேதனையை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தது. பத்மினியின் எதிரில், பத்மினியின் நன்மை ஒன்றை மட்டும் உத்தேசித்துக் கொண்டே, ரகுதேவ் தனிமையில் வந்ததும் அந்த உணர்ச்சிகளால் தாக்கப்பட்டு, சுயநிலையைப் பெரிதும் இழந்தவனானான். அத்தகைய கலக்கமான நிலையில் தமானா நதிக்கரையில் எங்கு போகிறோமென்பதை அறியாமலே அங்குமிங்கும் நடந்து சென்ற ரகுதேவைப் பல மாலுமிகள் அழைத்தார்கள். பலர் , சிரித்து ஏதோ பரிகாசம் செய்தார்கள். அத்தனைக்கும் பதிலேதும் சொல்லாமலும் தலையை நிமிர்த்தாமலும் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான் ரகுதேவ். அவன் மனோநிலைக்குக் காரணத்தை அறியாத மாலுமிகள் சிலர் அவனைப் பிரமித்துப் பார்த்தார்கள். கப்பல் அடித் தளங்களுக்கு ஆணியடித்துச் செப்பணிட்டுக் கொண்டிருந்த சில மாலுமிகள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து ஒருவருக் கொருவர் ஏதோ கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பார்வையையோ பேச்சையோ கவனியாமல் நேராக நதியின் மேற்குக் கோடிக்குச் சென்று ஒரு மூலையில் நின்று கொண்ட ரகுதேவ் கடலின் பக்கம் சிறிது நேரமும் காட்டின் பக்கம் சிறிது நேரமும் கண்களைச் சுற்றி விட்டான். இரண்டு பக்கங்களையும் கவனித்தபின் பெருமூச்சு விட்டுக் காட்டின் பக்கமாகக் காலடி எடுத்து வைத்த சமயத்தில் காட்டின் அந்தப் பகுதியிலிருந்து ரஜனிகாந்த் எட்டிப் பார்த்துக் காட்டுக்குள் வரும்படி சைகை செய்தான். அதுவரை மனத்தைத் தாக்கி நின்ற உணர்ச்சிகளைத் தூரக் கட்டி வைத்துவிட்டு வெகு துரிதமாக ரஜனிகாந்த் இருந்த இடத்திற்குச் சென்ற ரகுதேவ், “என்ன, ஏதாவது விசேஷமுண்டா?” என்று வினவினான். பதிலுக்கு ரஜனிகாந்த் காட்டின் தெற்குப் பக்கமாக எழுந்து நின்ற மரங்களின் உச்சாணிக்காகக் கைகளை உயர்த்திக் காட்டினான். காட்டின் அந்தப் பக்கத்தில் மெல்லிய புகைத் திரையொன்று கிளம்பி ஆகாயத்துக்காகச் சென்று கொண்டிருந்தது. புகை கிளம்பிய இடத்துக்கும் தாங்கள் நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்கும் சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரமிருக்கலாம் என்பதை ரகுதேவ் தீர்மானித்துக் கொண்டு எதனால் அந்தப் புகை கிளம்பி இருக்கிறதென்பதை அறிய விரும்பி ரஜனிகாந்தை நோக்கி, “இதென்ன ரஜனிகாந்த் இது ஏது புகை? காடு எங்கேயாவது தீப்பிடித்து இருக்குமோ?” என்று வினவினான்.

“இல்லை, மகராஜ்! இது காட்டுத் தீயால் ஏற்பட்ட புகையல்ல. அதோ பாருங்கள்! புகை செங்குத்தாகச் செல்கிறது. காட்டுத் தீயானால் நாலா பக்கத்திலும் நெருப்பு பரவி புகை பரவலாயிருக்குமே” என்றான் ரஜனிகாந்த்.

“அப்படியானால் யாராவது வேண்டுமென்று புகை கிளப்பியிருப்பார்களா?” என்று திரும்பவும் கேட்டான் ரகுதேவ்.

“ஆமாம் மகராஜ். வேண்டுமென்றே கிளப்பப்பட்ட புகைதான் இது.”

“யார் கிளப்பியிருப்பார்கள்? ஏதாவது ஊக்க முடியுமா?”

“ஊக்க வேண்டாம். நிச்சயமாகத் தெரியும்.”

“யாரது?”

“நான்தான்!”

ஸ்தம்பித்துச் சற்று நேரம் நின்றவிட்டான் ரகுதேவ் “நீயா. எதற்காகப் புகை கிளப்பியிருக்கிறாய்?” என்று சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு வினவினான்.

“புகை எதற்காகப் போடுவார்கள்? கொள்ளைக்காரர்கள் ஒருவர் உதவிக்கு இன்னொருவரை அழைக்கப் புகை போட்டுத்தானே இருப்பிடத்தை உணர்த்துவது வழக்கம்?”

“ஆமாம். இப்பொழுது யாரை இங்கு வரவழைக்கப் புகை கிளப்பியிருக்கறாய்?”

“புகை எழுந்தால் கடலில் மூன்று நான்கு மைல்களுக்குள் சஞ்சரிக்கும் எல்லாக் கப்பல்களுக்கும் தெரியும். ஏதோ ஆபத்தென்று உதவிக்கு வருவார்கள். நாம் அவர்கள் உதவியைக் கொண்டு ஸித்தி அஹமத்தைச் சமாளிக்கலாம்.”

ரகுதேவுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. “அட முட்டாள்! ஸித்தி அஹமத்தை யார் இங்கு அணுக முடியும்? தமானா முகத்துவாரத்தைத்தான் ஜலமோகினி காத்து நிற்கிறதே. அதன் பீரங்கிகளைத் தாண்டித்தானே இங்கு யாராவது நுழைய வேண்டும்?” என்று வினவினான் ரகுதேவ். என்றும் இரைந்து சிரிக்காத ரஜனிகாந்த் இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் கடகடவென நகைத்து, “மகராஜ் அதோ பாருங்கள்” என்று ஜலமோகினியைச் சுட்டிக் காட்டினான். ஜலமோகினியைக் கவனித்த ரகுதேவின் பிரமிப்பு உச்சநிலையை அடைந்தது. ஸித்தி அஹமத் மிகத் துரிதமாக வேலை செய்கிறானென்பதையும் ஏதோ திட்டத் துடனேயே ஜலமோகினிக்கு ஆட்களை அனுப்பியிருக்கிறானென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டான். உணர்ந்து கொண்ட பின்பு அங்கிருந்து நகராமல், “சரி ரஜனிகாந்த்! நீ போய் பத்மினியைப் பார்த்துக்கொள். நான் சாப்பிட வர வில்லையென்று சொல்லிவிடு!” என்று

சொல்லிவிட்டுத் தமானாவின் அந்த முனையிலேயே நின்று கொண்டு ஜலமோகினியில் என்ன நடக்கிறதென்பதை கவனிக்கலானான்.

ஜலமோகினியை நோக்கிப் பத்து படகுகள் விரைந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் பத்துப் படகுகளிலும் தச்சர்கள், உட்பட சுமார் நாற்பது மாலுமிகள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். படகுகள் கப்பலை அணுகியதும் மாலுமிகள் துரிதமாகக் கப்பலில் பாய்ந்து ஏறியதையும், கப்பலின் பக்கவாட்டுகளில் ஏதோ வேலை ஆரம்பமாகியதையும் ரகுதேவ் கவனித்தான். சுமார் அரைமணி நேரத்திற் கெல்லாம் ஜலமோகினியின் பீரங்கிகளில் நான்கு கழற்றப் பட்டுப் படகுகளில் இறக்கப்பட்டதையும் பார்த்தான். ஜலமோகினிக் கப்பலிலுள்ள பீரங்குகளைக் கழற்றித் தரைக்குக் கொண்டு போகவே ஸித்தி அஹமத் , ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட ரகுதேவின் முகத்தில் சந்தோஷச் சாயை பரவலாயிற்று. அந்தச் சந்தோஷத்தின் காரணமாக மனத்திலிருந்த கவலைகள் சிறிது கலையவே ரகுதேவ் தமானா முனையை விட்டுத் திரும்பி மாலுமிகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

உச்சி வேலை சமீபித்துவிட்டதால் ஆதவனின் சுடு கரணங்கள் தங்கள் உக்கிரத்தைப் பூராவாகத் தமானா நதிக் கரையின் மீது காட்டத் தொடங்கின. மாலுமிகளும் பகல் போஜனத்துக்காக வேலையை நிறுத்தி துல்யமான தமானாவின் நீரில் கைகால் முகங்களைக் கழுவ ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களை எதிர்பார்த்துத் தூரத்திலுள்ள சமையல் பட்டறையில் நலைந்து ஆடுகள் வெந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் வாசனை நதிக்கரையை எட்டஎட்ட, மிகத் துரிதமாக மாலுமிகள் தேகத்தைக் கழுவி மேற்குக் கரையில் ஆதிகாலந் தொட்டு சகஜமாகக் கிடைத்து வந்த 'தோர்த்து முண்டு' காளால் (துடைக்கும் துண்டுகள்) உடம்புகளைத் துடைத்துக் கொண்டு போஜன சாலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். இத்தனையிலும் ஜலமோகினிக்குச் சென்ற பத்துப் படகுகள் மட்டும் வேகம் குன்றாமல் அலுவல் புரிந்து கொண்டிருந்ததை ரகுதேவ் கவனித்தான். எப்படியும் இரண்டு மணி நேரத்தில் கப்பலிலிருந்து பீரங்கிகள் காலியாகிவிடும் என்பதை அறிந்து அதற்குப் பிறகு ஸித்தி அஹமத்தைச் சந்திக்கலாம் என்று திட்டம் போட்டுக் கொண்டு பத்மினியின் குடிசைக்காகத் திரும்பினான் ரகுதேவ். ஆனால், ஸித்தி அஹமத்தின் திட்டம் வேறாயிருந்தது.

நகைகளால் அடிபட்ட நிமிஷத்திலிருந்து பெரிய வெறியனாக மாறிவிட்ட ஸித்தி அஹமத், ரகுதேவின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் தானிருந்த இடத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ரகுதேவும் பீம்ஸிங்கும் ஏதோ

பேசியதையும், பேசிய பின்பு ரகுதேவ் நதியின் மேற்கு முனைக்குச் சென்றதையும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ரஜனிகாந்தும் ரகுதேவும் சந்தித்தது மட்டும் அவன் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ரஜனிகாந்த் ரகுதேவைச் சந்தித்த இடம் ஸித்தி அஹமத் தின் குடிசைக்குப் பின்புறமாகக் காட்டிற்குள் அமைந்திருந்ததால் அங்கு என்ன நடந்ததென்பதைப் பூர்ணமாக அவனால் அறிய முடியவில்லை. ரகுதேவ் நதியின் மேற்கு முனையிலிருந்து திரும்பிக் காட்டிற்குள் சென்றதை மட்டுமே அவன் கவனித்தான். திரும்பிச் சிறிது நேரம் கழித்து ரகுதேவ் கரையோரமாக நடந்து வந்ததும் கண்ணில் பட்டது. இடையே நிகழ்ந்தவை கண்ணில் படவில்லை. இடையே என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்பதை ஆராயும் தன்மையிலும் அவன் மனோநிலை அப்பொழுது அமைய வில்லை. எங்கு போயிருந்தாலும் போகாமற்போனாலும் ஜலமோகினியின் பீரங்கிகள் அப்புறப் படுத்துவதை ரகுதேவ் பார்த்திருப்பானென்பதும், அதனால் பெரிதும் இடிந்து போயிருப்பானென்பதும், ஸித்தி அஹமத்தின் நம்பிக்கை. மாலுமிகளை இவன் கதை சொல்லித் தன் பக்கமிழுத்து, அவர்களில் சிலர் அவனிடம் நிஜமாகவே மயங்கி அவன் உத்தரவுப்படி. கப்பலை நடத்திச் செல்ல முன் வந்தாலும், பீரங்கிப் பாதுகாப்பில்லாத கப்பலை அவனிடம் கிட்டுமென்பதையும் அத்தகைய ஒரு கப்பலைக் கொள்ளைக்காரர் நிறைந்த அரபிக் கடலில் கொண்டு செல்ல ரகுதேவ் ஒருகாலும் சம்மதிக்க மாட்டானென்பதையும் நினைத்து ஸித்தி அஹமத் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்ததோடு ரகுதேவின் சூழ்ச்சிப் படகிலிருந்து முக்கிய அணிகளைத் தான் கழற்றி விட்டதை எண்ணிப் பெருமிதமும் கொண்டான். அடுத்த படியாக ரகுதேவை மடக்குவதற்கென ஒரு திட்டமும் தயாரித்து, ரகுதேவ் குடிசையை நோக்கித் திரும்ப எத்தனித்த சமயத்தில் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த தன் குடிசையிலிருந்து வெகு வேகமாகக் குறுக்கே பாய்ந்து வந்தான். ,

அவன் வந்த சமயம் மாலுமிகள் குளியலை முடித்துக் கொண்டு கரையேறிய சமயம். கரையிலிருந்து சற்று தூரத்தில் நடந்து சென்ற ரகுதேவைக் கையைத் தட்டிக் கூப்பிட்டான் ஸித்தி அஹமத். ரகுதேவ் தோளின் பின் புறமாகத் தலையைச் சற்றே. திரும்பிப் பார்த்தான். கிட்டே வருமாறு சைகை செய்தான் ஸித்தி. ஸித்தி அஹமத்தின் கண்களிலிருந்த வெறியையும் அவன் மூர்க்கத்தனமாக ரகுதேவை வரும்படி அழைத்த தோரணையையும் கண்ட மாலுமிகள் ஏதோ தகராறுக்கு அவன் பூர்வ பீடிகை போடுகிறானென்பதை உணர்ந்து கூட்டமாகச் சேரலானார்கள். தூரத்தே இருந்து இதைக் கவனித்த ஒற்றைக் கண் ரஹீம் கூட அந்த இரு விரோதிகளும் சந்திக்க இருந்த ஸ்தலத்தை நோக்கி விரைந்தான். ஆனால், அவன் வருவதற்குள் காரியம்

ஓரளவு மிஞ்சி விட்டது. தன் அழைப்புக்கிணங்கி நெருங்கி வந்த ரகுதேவை நோக்கி, “அத்தனை நேரம் இவர்களுடன் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தாய்?” என்று ஸித்தி அஹமத் மிகக் கடுமையான குரலில் கேட்டான்.

ரகுதேவ் பதிலேதும் சொல்லாமலே புன்முறுவல் செய்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்றான் கோபம் மீறிய குரலில் ஸித்தி அஹமத்.

“வலுச் சண்டைக்கு இழுக்க வேறு வழி எதுவும் உனக்குப் புரியவில்லையே என்பதற்காக நகைத்தேன்.” என்றான் ரகுதேவ்.

“நீ சொல்வது புரியவில்லை.”

“நீ இருக்கும் நிலையில் புரியாது. உதாரணமாக இதோ பார், நீ என் குடிசைக்கு வந்து சென்றது முதல் நான் இவர்கள் யாருடனும் பேசவேயில்லை. என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தேனென்று விசாரிக்கிறாய். உனக்கு வேண்டியது என்னுடன் வலுச்சண்டை. அதற்குக் காரணம் தேடுகிறாய். ஆனால், உனக்குச் சரியான காரணம் கிடைக்கவில்லை. ஏன் தெரியுமா?”

“ஏன்?”

“உன் மூளை அவ்வளவு கட்டை.”

அடுத்த வினாடி. நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியால் மாலுமிகள் திக்பிரமையடைந்து நின்றனர். தூரத்தே இருந்து வேகமாக ஸ்தலத்தை அடைந்த ரஹீம், தான்கொண்ட அச்சத்தால் அசைவற்று நின்றவிட்டான். அந்த நிகழ்ச்சியின் விளைவு விபரீதந்தான் என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகமில்லை.

ஸித்தி அஹமத்தின் இரண்டாவது யோசனை

அக்கம் பக்கத்தில் கூடிக்கொண்டிருந்த மாலுமிகளோ, அருகே துரிதமாக வந்து கொண்டிருந்த ரஹீமோ அவர்களை அணுகு முன்பாகவே விபரீதமான அந்தக் காரியம் நடந்தேறி விட்டது. சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகச் சரேலென்று தன் கையை உயர்த்தி ரகுதேவின் கன்னத்தில் பளீரென்று அறைந்துவிட்டான் ஸித்தி அஹமத்.

அந்தத் துணிகரச் செயலைக் கண்ட மாலுமிகள் ஏதும் செய்ய வகையறியாமல் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்கள். ரஹீமின் ஒற்றைக் கண்கூட பயங் கலந்த பார்வை யொன்றுடன் சுழன்றது. எந்த நிமிஷமும் அந்த இரு விரோதிகளின் கத்திகளும் உராயலாம் என்று ரஹீமும் இதர மாலுமிகளும் எதிர்பார்த்தனர். அவர்கள் எண்ணத்துக்கு இணங்குவதுபோல் ரகுதேவின் வலது கரமும் இடையிலிருந்த வாளை நோக்கிச் சென்று அதன் பிடியின் மேல் தங்கியது. ஸித்தி அஹமத்தும் ரகுதேவ் வாளை உருவும் தருணத்தை மிக ஆவலாக எதிர்பார்த்து நின்றான். ஆனால் நீண்ட நேரம்வரை வாளை உருவாமலும் ஸித்தி அஹமத்தை நோக்கி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலும் அவனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் ரகுதேவ். கோபத்தால் இரு ஈட்டிகளைப் போல் பிரகாசித்த அவன் கண்கள் மெள்ள மெள்ளக் கோபத்தை உதிர்த்துப் பழைய நிலைக்கு வந்தன. வாளைப் பிடித்த கரமும் வாளைவிட்டு எழுந்து அடிபட்ட கன்னத்தை ஒரு நிமிஷ நேரம் தடவிக் கொடுத்தது. இப்படி அவன் எந்த வித நடவடிக்கைக்கும் முற்படாமல் இடித்த புளிபோல் தன் முன் நிற்பதைக் கண்ட ஸித்தி அஹமத் நிதானத்தை அறவே இழந்து இடி இடியெனப் பெரிதாகச் சிரித்துக் கேட்டான். “என்ன ரகுதேவ்! மகாராஷ்டிரர்களைக் கன்னத்திலடித்தால்கூட போருக்குக் கிளப்ப முடியாது போலிருக்கிறதே” என்று.

ரகுதேவ் அவனை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுச் சுற்றிலுமிருந்த மாலுமிகள் மீதும் கண்களை ஓடவிட்டான். அவர்கள் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் துரிதமாகத் தான் போர் தொடங்காவிடில் அவர்களுக்குத் தன் மீதுள்ள மதிப்புப் போய்விடுமென்பதையும் ரகுதேவ் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அவன் புத்தியில் ஏதோ ஒரு யோசனை தோன்றி மறைவதற்கான அறிகுறி சட்டென்று முகத்தில் தெரிந்தது. தன்னை மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு ரகுதேவ் ஸித்தி அஹமத்துக்குப் பதில் சொன்னான் “அஹமத்! எந்த வீரனும் செய்ய விரும்பாத ஓர் இழிசெயலை இன்று நீ செய்துவிட்டாய். அதில் பெருமைக்கோ பிரதாபத்துக்கோ என்ன இருக்கிறது?”

ரகுதேவின் பதிலைக் கேட்ட ஸித்தி அஹமத்துக்குக் கோபம் அதிகமாயிற்றே தவிர சற்றும் குறையவில்லை, “ஒரு வீரனை இன்னொரு வீரன் போருக்கிழுப்பது இழி செயலா?” என்று வினவினான்.

“போருக்கிழுப்பது இழி செயலல்ல. அனால், அழைக்கும் முறை, அழைக்கும் சந்தர்ப்பம் இவைகள் இழி செயல்களாக இருக்கலாம்” என்றான் ரகுதேவ்.

“என் மூளை கட்டையென்று நீ பழித்தாய். பதிலுக்கு நான் அறைந்தேன். இதில் இழி செயல் எதுவுமில்லை. போருக்கு அழைக்கச் சந்தர்ப்பமென்ன வேண்டியிருக்கிறது? இருக்கும் சந்தர்ப்பந்தான் சரியான சந்தர்ப்பம்” என்று பதில் சொன்னான் ஸித்தி அஹமத்.

“உனக்குச் சரியான சந்தர்ப்பந்தான் ஸித்தி அஹமத்! உன்னிடம் மாலுமிகள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். நான் தனிக் கப்பலுடனும் என் மாலுமிகளுடனும் வந்திருந்து உன்னைப்போல் எனக்கும் பக்க பலமிருந்தால் கதை வேறாகலாம். ஆனால், நாங்கள் நால்வர் உன்னிடமும் உன் மாலுமிகளிடமும் சிக்கியிருக்கறோம். அதில் ஒருத்தி பெண். நாமிருவரும் சண்டையிட்டு நான் உன்னைக் கொன்று விட்டாலும் பெருவாரியாக இருக்கும் உன் மாலுமிகள் என்னைக் கொன்று போடுவார்கள். இயற்கையாக உனக்கு வீரமில்லாவிட்டாலும் பக்க பலமிருக்கும் துணிச்சலால் என்னை வலுச்சண்டைக்கிழுத்துக் கொல்லப் பார்க்கிறாய். சந்தர்ப்பம் உனக்கு அனுசூலமாயிருக்கிறது. எங்களுக்குப் பிரதிகூலமாயிருக்கிறது. இதை உபயோகப் படுத்துவது இழிசெயல்” என்று விளக்கினான் ரகுதேவ்.

“ரகுதேவ்! வீரனாயிருப்பவன் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சண்டையிடத் தயாராயிருக்க வேண்டும். உனக்கு வீர மிருந்தால், வாளை உருவிக்கொள். உயிரின்மேல் ஆசை யிருந்தால் குடிசைக்கு ஓடிவிடு”. என்று கூறிவிட்டுப் பெருமையாக அக்கம் பக்கத்திலிருந்த மாலுமிகளைப் பார்த்தான்.

ரகுதேவும் மாலுமிகளைக் கவனித்தான். அவர்கள் பார்வையில் இகழ்ச்சி ததும்புவதைக் கண்டான். போரிட்டு விடலாமா என்றுகூட அவனுக்கு ஒரு கணம் தோன்றியது. ஆனால், அந்த மன எழுச்சியைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு, “அஹமத்! ஆள் பலமிருப்பதால் அதிகமாகும் உன் வீரத்தை மெச்சுகிறேன். அனால், என் நலன் மட்டும் இதில் சிக்கியிருந்தால் இப்பொழுதே உன்னிடம் போரிடுவேன். ஆனால், மற்றவர்கள் நலனும் இதில் சிக்கியிருக்கிறதே” என்றான்.

“யார் நலன்?” என்று கேட்டான் ஸித்தி.

“மாலுமிகளின் நலன்.” பளிச்சென்று வந்தது பதில்.

“என்ன, மாலுமிகளின் நலனா?”

“ஆம்; மாலுமிகளின் நலன்தான். எனது மனைவியை அடைவதற்காக நீ ஒப்பந்தத்தை மீறி என்னைக் கொல்ல முயற்சித்தாலும் நான் ஒப்பந்தத்தை மீறமுடியாது பார்.”

ரகுதேவ் எந்தத் திக்கில் தன்னைக் கொண்டு போய்ச் சாய்க்கப் பார்க்கிறான் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்து கொண்ட ஸித்தி அஹமத், கோபம் தலைக்கேறக் கத்தினான் “மாலுமிகளைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை” என்று.

“நீதான் கவலைப்படவில்லை. நானும் கவலைப்படாவிட்டால்?” என்றான் ரகுதேவ்.

“யாரும் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

“அதை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்களா?”

“ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.”

“அதை அவர்கள் வாயிலாகவே சொல்லிவிட்டால் நாம் போரில் இறங்கலாம் ஸித்தி அஹமத்! இந்தத் தமானா நதிக்கரைக்கு உன்னை அழைத்து வந்ததே விளையாடுவதற்காக அல்ல; காதல் வெறியாட்டங்களை நடத்துவதற்காகவும் அல்ல. பொக்கிஷக் கப்பல்களைப் பிடித்து ஏராளமான ஐஸ்வரியத்தை மாலுமிகளுக்கும் கொடுத்து நானும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்காக வந்தேன். இதில் என் ஒருவன் நலன் மட்டும் இருந்தால் இதோ இப்பொழுதே வாளை உருவி ஒரு கை பார்த்து விடுவேன். போரில் நீ மடிந்தால்கூட மாலுமிகளுக்கு நஷ்டமில்லை!”

“என்ன, நான் மடிந்தால் நஷ்டமில்லையா?”

“இல்லை! நீ மடிந்தால் தலைவன்தான் நஷ்டம்; வேறு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வார்கள். நான் மடிந்தால்...”

“நீ மடிந்தால்?”

“பெரிய ஐசுவரியம் நஷ்டம். ஆயுள் முழுவதும் அவர்கள் சுகஜீவனம் செய்வதற்கான செல்வம் நஷ்டம். அத்தகைய செல்வத்தை நான்தான் அவர்களுக்கு அளிக்க முடியும். ஏனென்றால் பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வரப்போகும் மார்க்கம், மடக்க வேண்டிய இடம், சமயம் எல்லாம் எனக்குத்தான் தெரியும். நான் இறந்தால் அவர்கள் ஆயுளின் பெரிய

சந்தர்ப்பத்தை, அனுசூலத்தை இழப்பார்கள். அகையால்தான் நம்மிருவர் சண்டையில் அவர்கள் அத்தனைபேரின் வாழ்க்கையையும் நான் பணயம் வைக்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் இஷ்டம் என்னவென்று கேட்டுப் பார்.”

ஸித்தி அஹமத் மாலுமிகளைப் பார்த்தான். மாலுமிகள் ஸித்தி அஹமத்தைப் பார்த்தார்கள். மாலுமிகளின் முகங்களில் அவர்கள் எண்ணம் நன்றாகப் பிரதிபலித்திருப்பதையும், ரகுதேவின் பக்கம் அவர்கள் சித்தம் சாய்ந்து விட்டதையும் ஸித்தி அஹமத் கண்டான். பொக்கிஷ வெறியில் அவர்கள் தன்னைக்கூட லக்ஷியம் செய்ய மாட்டார்களென்பதையும், சண்டை தொடங்கினாலும் நிச்சயம் நிறுத்தப்படுமென்பதையும் ஸித்தி அஹமத் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். மேற்கொண்டு தான் எதைச் சொன்னாலும் அவர்களிடம் எடுபடாதென்பதை அறிந்து கொண்ட ஸித்தி அஹமத் பெரிதாகச் சிரித்தான். “அடியைத் துடைத்துவிட்டு உயிர் வாழ வேண்டுமானால் வாழ்ந்து போ” என்று சொல்லிவிட்டுச் சரேலெனத் திரும்பி தன் குடிசையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். நடந்து சென்ற அவன் உள்ளம் அடக்க வொண்ணாத உணர்ச்சிகளால் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னால் வந்த ரஹீமைக்கூடக் கவனிக்காமலே விடுவிடு என்று நடந்தான் ஸித்தி அஹமத். ஆனால், ரஹீம் அவனை எட்டிப் பிடித்துப் பக்கத்தில் நடந்த வண்ணம் பேச்சுக் கொடுத்து, “எசமான்! என்ன இப்படி அவசரப்பட்டு விட்டீர்கள்?” என்று வினவினான்.

ஸித்தி, நடையை நிறுத்தி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். “இது அவசரமா ரஹீம்? அந்தப் பேடிப் பயலின் அயோக்கியத்தனத்தை எத்தனை நாள் நான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது?”

“என்ன அயோக்கியத்தனம் செய்தான்?”

“இன்று காலையில் நடந்தது உனக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது.”

“தெரியாது எசமான்.”

“நான் அவர்கள் குடிசைக்குப் போயிருந்தேன்.”

“எதற்காகப் போனீர்கள்?”

பதில் சொல்ல முடியாமல் ஒரு விநாடி திகைத்த ஸித்தி அஹமத் மௌனம் சமாளித்துக் கொண்டு, “அவன் மனைவிக்குச் சில நகைகளைப் பரிசளிக்கப் போனேன்” என்றான்.

“அவன் மனைவிக்கு நீங்கள் பரிசளிப்பானேன்?”

ஸித்தி அஹமத் சிரித்து, “அரே அல்லா! ஒரு புருஷன் பெண்ணுக்கு எதற்காகப் பரிசளிப்பான்?” என்று கேட்டான்.

ரஹீமின் முகத்தில் சிரிப்புக்குப் பதில் அச்சமே உதயமாயிற்று. குடிசையில் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஓரளவு புரிந்து கொண்டான். இருந்தாலும் தலைவன் வாயாலேயே அதைக் கேட்போமென்று “புரிந்தது. மேலே சொல்லுங்கள்” என்றான்.

“நகைகளை அவளிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது ரகுதேவ் வந்தான்.”

“உம்”.

“என்னை மிரட்டினான். வெளியே போகச் சொன்னான்.”

“பிறகு”

“நகைகளை அவளிடமிருந்து வாங்கி என்மீது விட்டெறிந்தான்.” .

“அப்படியா?”

“ஆம் ரஹீம்! அந்த நிமிஷமே தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இவனை வெட்டிப் போடுவதென்று. சந்தர்ப்பம் வந்தபோது சண்டைக்கிழுத்தேன். ஆனால், அவன் வருவதாயில்லையே.”

“அவன் வராதது தங்களுக்கு நல்லது.”

“என்ன நல்லது?”

“மாலுமிகளை நீங்கள் கவனிக்கவில்லையே!”

“கவனித்தேன்.” .

“அவர்கள் அப்பொக்கிஷ ஆசையால் அவன் பக்கம் சாய்வது உங்களுக்குப் புரியவில்லையா ?”

“புரிந்தது ரஹீம்! அதனால்தான் அவனைச் சும்மா விட்டேன். ஆனால், உன்னுடன் நடந்துகொண்டே வந்த சென்ற சில நிமிடங்களில் வேறொரு அற்புத யோசனை எழுந்திருக்கிறது என் உள்ளத்தில். இதனால் நானும் பழி வாங்கிக் கொள்வேன். மாலுமிகளுக்கும் நஷ்டபரில்லை.”

“என்ன யோசனை எசமான்?”

ஸித்தி அஹமத் விவரிக்கலானான்: “ரஹீம்! ரகுதேவின் சக்தி இப்பொழுது அவனிபரிருக்கும் ரகசியத்திலிருக்கிறது. பொக்கிஷக் கப்பல்கள் எப்பொழுது வரும்? என்கு அவற்றைத் தாக்கலாம் என்ற தகவல்கள் தற்சமயம் அவனுக்குப் பெரும் தற்காப்பு ஆயுதமாயிருக்கிறது” என்றான் ஸித்தி அஹமத்.

“உண்மைதான் எசமான்” என்று ரஹீம் ஒத்துப் பாடினான்.

“அந்தத் தற்காப்பு ஆயுதத்தைப் பிடுங்கிவிட்டால்?”

“எப்படிப் பிடுங்குவது?”

ஸித்தி அஹமத் பதிலுக்கு ஒரு ராட்சஸச் சிரிப்பை உதிர்த்தான். “ரஹீம்! நான் அவளைச் சண்டைக்கிழுத்தாலும் கொல்லாமல் விட்டுவிடும் பட்சத்தில் காரியம் ஈடேறுமல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே?” என்றான் ரஹீம்.

“ரகுதேவைக் கொல்லாமல் அவனைப் படுகாயப் படுத்தி விட்டால் அவன் நமது தயவிலிருப்பான். பிறகு நமது வழக்கமான முறைகளை உபயோகப்படுத்தி ரகசியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாலென்ன?”

“ரகுதேவ் நமது முறைகளுக்குப் படியாவிட்டால்?”

“எப்படிப் படியாமலிருக்க முடியும்? முதலில் அவன் விரல்களை வெட்டுவேன். பிறகு ஒரு கையைத் துண்டிப்பேன். அதற்கும் இணங்காவிட்டால் இன்னொரு கையும் போகும். பக்ஷியின் சிறகை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்குவது போல் அவன் அவயவங்களைச் சிறுகச் சிறுக நீக்கினால் ஏன் சொல்லமாட்டான்? அத்தனைக்கும் படியா விட்டாலும் வேறொரு மார்க்கமிருக்கிறது.”

“என்ன அது எசமான்?”

“அவன் மனைவி இருக்கிறாளே, அந்தப் பஞ்சவர்ணக் கிளி! அவள் சிறகுகளைப் பிய்க்க ஆரம்பித்தால்...” என்று வாசகத்தை முடிக்காமலே விட்ட ஸித்தி அஹமத்தை ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்ணுடன் பார்த்தான் ரஹீம்.

“எசமான்! அவளுக்காக அவன் எதையும் செய்வான். இந்த யோசனை உங்களுக்கு எப்படித் தோன்றியது?” என்று கேட்டான்.

“அது மட்டுமல்ல ரஹீம்! அவளை ஹிம்ஸிப்பதாகப் பயமுறுத்தி இவனிபரிருந்து ரகசியத்தைக் கழற்றிக் கொண்டு இவனைச் சுவர்க்கத்துக்கு

அனுப்பிவிட்டால் அந்தப் பெண்ணுக்கும் ஆண் துணை வேண்டியிருக்கும். அது...” ெ

“அது தாங்கள்தான்” -- இதைச் சொல்லி ரஹீம் கடகடவென நகைத்தான்.

இந்தச் சர்ச்சையின் கதாபாத்திரங்களான இருவர் மட்டும் தங்களைச் சூழ்விருக்கும் பேராபத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்காமல் வேறு துறைகளில் தங்கள் எண்ணங்களை ஓடவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜலக் கரையிலிருந்து காட்டுக்காகத் திரும்பிய ரகுதேவ் இரவு மட்டும் குடிசைப் பக்கமே தென்படவில்லை. ரஜனிகாந்தை அழைத்துக் கொண்டு காட்டிற்குள் சென்றவன் படுக்கும் நேரத்திற்குத் திரும்பி வந்தான். வந்ததும் சாப்பிடக்கூட இல்லாமல் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் பத்மினியின் குடிசை வாயிற்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். தன் எண்ணங்களுக்குத் துணையாக அழைக்கவோ என்னவோ தமானாவின் சிறு அலைகளையும் வானத்து மின் மினிகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். யோசனையில் மனம் அழ்ந்திருந்ததால், அவனுக்குப் பின்னாலிருந்த சிறு திரை அசைந்ததுகூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

நாடகமே நல்லது!

காற்று மெல்லவே அடித்துக் கொண்டிருந்ததாலும் சமுத்திரத்தின் எதிர் அலைகள்சூட அதிகமாகக் கிளம்பாததாலும், தமானா நதி சின்னஞ்சிறு அலைகளையே கிளப்பித் தரையில் மோதவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. சுக்ல பக்ஷத்துச் சந்திரனும் நன்றாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்ததால் வானத்தில் தெரிந்த மிகச் சில நக்ஷத்திரங்கள் சூட சோபையிழந்து கிடந்தன. தமானாவின் வெள்ளை மணற்பரப்பை வெள்ளி மயமாக அடித்துக் கொண்டிருந்த பால் நிலவு, காட்டின் எல்லையில் வளர்ந்திருந்த உயர்ந்த மரங்களால் ஓரளவு தடுக்கப்பட்டாலும், மரங்களுக் கிடையேயிருந்த தரையில் வெள்ளிப் பாளங்களைப் போலத் தட்டை தட்டையாகப் பாய்ந்து கடந்தது. இரா நேரமானதால் பட்சிகள் பல கூட்டை அடைந்து விட்டாலும் ஓரிரு ஆந்தைகள் மட்டும் காட்டின் மத்தியிலிருந்து அலறிக் கொண்டிருந்தன; அந்த அலறலுடன் எங்கிருந்தோ கத்திய செந்நாயின் குரலொன்று காட்டின் பயங்கரத்தை அதிகப் படுத்தியது. ஆனால், இத்தனை சப்தங்களும் ரகுதேவின் காதில் விழவில்லை. ஆகாயத்தை மாறித் தரையையும், தரையை மாறி ஆகாயத்தையும் கண்கள் பார்த்து நின்றனவேயொழிய கருத்து எங்கேயோ சென்று கொண்டிருந்தது. ஜலக்கரைக்குச் சற்று தூரத்தில் காட்டுக் கட்டைகளை வெளிச்சத்துக்காக எரியவிட்டுக் கும்மாளத்துடன் கூத்தடித்துக் கொண்டிருந்த மாலுமிகள்கூட அவன் கண்களில் படவில்லை. பந்தங்களும், பழைய விளக்குகளும் எரிந்து கொண்டிருந்ததால், தரையிலொரு கப்பல் வந்து விட்டதுபோல் காட்சியளித்த ஸித்தி அஹமத்தின் பெரிய குடிசையும் அவன் கவனத்தைக் கவரவில்லையென்றால் தூரத்தே எழுந்த இதர சப்தங்களும் நிகழ்ச்சிகளும் அவனை எப்படிப் பாதிக்க முடியும்?

அசைந்த திரைக்குப் பின்னே ஒரு கணம் அசைவற்று நின்ற பத்மினி, அவனை அழைக்கவோ திரையைத் தள்ளி உட்கார்ந்து பேசவோ முனையவில்லை. அவளைப்போலவே அவள் உள்ளமும் விவரிக்க இயலாத பல உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தமையால், அவள் நின்றுவிட்டு மீண்டும் மஞ்சத்தில் சென்று படுத்துக்கொண்டாள். படுத்தும் உறக்கம் வராமல் உணர்ச்சிகளே மேலெழுந்து கதறின. ரகுதேவ் அன்று காலையில் தன்னைக் கட்டிப் பிடித்ததையும், பிறகு அது வெறும் நாடகமென்று பகிரங்கமாகப் பீம்ஸிங்கிடம் ஒப்புக் கொண்டதையும், எண்ண எண்ண அவள் கோபம் எண்ணெய் விட்ட விளக்குபோல் பெரிதாக எழும்பி எரிந்தது. ரகுதேவ் என்னதான் தன்னைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை ஆராய

முயன்றாள். நான் வெறும் விளையாட்டுப் பொம்மையென்று எண்ணுகிறாரா? அல்லது உணர்ச்சியற்ற வெறும் மரக்கட்டையென்று எண்ணுகிறாரா? அடிக்கடி ஸித்தி அஹமத்துக்காக நாடகம் ஆடுகிறாராமே. அந்த நாடகத்தை என்னிடம் ஏன் ஆட வேண்டும்? மைத்துனன் முறைக்குத்தான் பீம்ஸிங் இருக்கிறாரே, அவருடன் ஆடுவதுதானே” என்று ஏதேதோ யோசித்துப் பதிலேதும் கிடைக்காமலே படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ரகுதேவின் யோசனைகள் இந்த மார்க்கத்தில் செல்ல வில்லை. பகலில் நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அடியோடு அவன் இதயத்திலிருந்து அழிந்துவிட்டன. ஸித்தி அஹமத் அத்தனை மாலுமிகளுக்கு எதிரில் தன்னை அறைந்தும், தான் கத்தியை உருவிப் போராடக்கூடிய ஒரு நிலைமை உலாவுகிறதே என்று நினைத்து மனம் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தான். தான் அறைபட்ட பின்பு மாலுமிகளுக்குத் தன்மீது என்ன மதிப்பிருக்கும் என்றும் அராய்ந்து பார்த்தான். தன்னை அவர்கள் கேவலம் பேடியென்று நினைப்பார்களென்பதும் பொக்கிஷக் கப்பல்களுக்காகவே தன்னைப் பகிரங்கமாகப் பரிகாசம் செய்திருக்கிறார்களென்பதும், அவனுக்குத் தெள்ளென விளங்கியிருந்தது. ஆனால் இதைப்பற்றிப் பத்மினி என்ன நினைப்பாள் என்றும் யோசித்துப் பார்த்தபோது ஈர் என்றது ரகு தேவுக்கு. வீரர்கள் புறமுதுகு காட்டுவதை அறவே வெறுக்கும் ராஜபுத்திர குலத்தில் உதித்த பத்மினி, தான் அடிவாங்கிப் போரிடாமலிருந்ததை எப்படி வெறுக்காமலிருக்க முடியும் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். அவள் நன்றாகத் தன்னை வெறுக்கிறாள் என்பதற்கு ருசுவும் ஏராளமாகக் கிடைத்திருந்தது அவனுக்கு.

குடிசை வாயிற்படியில் அவன் உட்காருவது புதிதல்ல. ஆனால், அவன் வந்து வெகு நேரமாகியும் அவள் வராதது மட்டும் ஒரு புதுமைதான். தான் வந்து உட்கார்ந்த அடுத்த விநாடி திரையை விலக்கிக்கொண்டு உட்காரும் பத்மினி, அன்று வராமலிருந்ததிலிருந்தே காரணம் பகல் நிகழ்ச்சி தான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான் ரகுதேவ். தவிர தான் எத்தனை நேரம் கழித்து வந்தாலும் தன்னைச் சாப்பிடாமல் படுக்க அனுமதிக்காத பத்மினி, அன்று அதைப் பற்றிச் சிந்தக்காமலே திரைக்குப் பின்னால் படுக்கப் போய்விட்டது எதனால் என்றும் யோசித்தான். கன்னத்தில் அடிபட்ட கயவனைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை என்ற உறுதியாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இத்தகைய எண்ணங்களால் மனது வாட்டப்படவே சோகம் ததும்பும் பெருமூச் சொன்றையும் விட்டான்.

அடுத்த அரை மணி நேரம் இப்படியே கழிந்தது. இருவரும் பேசவில்லை. குடிசையில் பூரண மௌனம் நிலவியது. ஆனால், இறுதியில் அந்த

மௌனத்தை ரகுதேவே உடைத்து, “பத்மினி” என்று அழைத்தான். அழைப்புக்குப் பதிலேதும் வரவில்லை. ஒருவேளை தூங்கி விட்டாளோ என்று எண்ணி இரண்டாம் முறை சற்றுக் குரலை உயர்த்தி, “என்ன பத்மினி! தூங்கிவிட்டாயா?” என்று கேட்டான்.

“தூங்கவில்லை” ஒரே வார்த்தையில் வந்த பதிலில் சற்றுக் கடுமை கலந்திருந்தது.

“தூங்கவில்லையா? அப்படியானால் முதலில் கூப்பிட்டது காதில் விழுந்திருக்குமே.”

“விழுந்தது.”

“விழுந்துமா பதில் சொல்லவில்லை?”

ஆமாம்.

“ஏன்?”

“என்னிஷ்டம்.”

இந்தப் பிடிவாதத்திற்கு எப்படிப் பதில் சொல்வ தென்று ரகுதேவுக்குப் புரியாமற்போகவே “பத்மினி! உன் கோபத்திற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்?” என்றான்.

“சந்தோஷம்” என்றாள் பத்மினி பதிலுக்கு.

எந்தவிதமாகச் சம்பாஷணையைத் தொடங்கினாலும் ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லி மேற்கொண்டு சம்பாஷணை நடைபெறாதபடி அவள் வெட்டுவதைக் கண்ட ரகுதேவ் மேற்கொண்டு என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் திகைத்துவிட்டு மறுபடியும் கூப்பிட்டான்: “சற்று எழுந்து இப்படி வருகிறாயா பத்மினி?” என்று. அதற்குப் பதில் வரவில்லை. பத்மினி வந்தாள் திரையை விலக்கிக் கொண்டு. வந்தவள் வழக்கம்போல் அவன் பின் உட்காரவில்லை. திரையை விலக்கி நின்ற வண்ணம் கேட்டாள்: “எதற்காகக் கூப்பிட்டீர்கள்?” கேள்வியில் கோபத்துடன் வெறுப்பும் கலந்திருந்தது.

“உட்கார், சொல்கிறேன்.”

“அவசியமில்லை; சொல்லுங்கள்.”

“அப்படிச் சட்டென்று சொல்லக்கூடிய விஷயமில்லை பத்மினி.”

“நிதானமாகவே சொல்லுங்கள். என்னால் நிற்க முடியும்.”

“ஏன் இப்படிப் பிடிவாதம் செய்கிறாய்?”

“பிடிவாதம் என் பிறவிக்குணம்.”

“இத்தனை நாளாக ஏன் அதைக் காட்டவில்லை?”

“அடக்கி வைத்திருந்தேன்.”

“இப்பொழுது அதை இஷ்டப்படி அவிழ்த்துவிடக் காரணமென்ன?”

“அடக்கவேண்டிய அவசியமில்லாததால்.”

ரகுதேவ் சொல்லத் தெரியாமல் திணறினான். “உண்மைதான் பத்மினி. என்னைக் கண்டால் நீ வெறுப்பதற்குக் காரணமிருக்கிறது. நீ ராஜபுத்ரர் மரபில் உதித்தவள். வீரர்களைத்தான் விரும்புவாய்” என்று சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு சொன்னான்.

அவன் வார்த்தைகளை உஷ்ணத்துடன் வெட்டினாள் பத்மினி, “உங்களை வீரரல்லவென்று யார் சொன்னது?” என்று கேட்டாள்.

“சொல்ல வேண்டுமா பத்மினி?: அவரவர்கள் நடத்தையிலிருந்து ஊகிக்க முடியாதா?”

“அப்படி ஊகிப்பதற்கு என் நடத்தையில் என்ன வந்துவிட்டது?”

“நான் கூப்பிட்டதற்கு நீ பதில் சொல்லவில்லை. இங்கு வந்ததும் என்னருகில் உட்காரவில்லை.”

“இதற்கும் உங்கள் வீரத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் உங்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தால்தான் நீங்கள் வீரராக முடியுமா?”

“அப்படியல்ல. வீரர்கள் பக்கத்தில்தானே நீ உட்காருவாய்? நீ உட்காராத காரணம் எனக்குத் தெரியும் பத்மினி.”

“என்ன காரணம்?”

“பகலில் நடந்த நிகழ்ச்சி, ஸித்தி அஹமத்திபம் அறைபட்டும் நான் அவனிபம் போரிடவில்லை. அப் போர்ப்பட்ட பேடியிபம் நீ எப்படிப் பேசுவாய்?”

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பத்மினி, ஒருகணம் திரையை இழுத்துப் பிடித்துத் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள். அவள் மனோபாவம் அடியோடு மாறி அது வரையிருந்த கோபமெல்லாம் எங்கோ பறந்தோடி விட்டது. கோபம் துளிர்ந்த கண்கள் நீரை உகுத்தன. திரையைப் பிடித்த கையும்

கீழே இறங்கி அவன் தோளைப் பற்றியது. அவள் அவனை நோக்கிக் குனிந்து, “அப்படிச் சொல் லாதீர்கள்” என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறினாள்.

ரகுதேவ் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்தான். மேலிருந்து உதிர்ந்த உஷ்ணமான கண்ணீர் கழுத்தின் பக்கவாட்டில் இதமாக விழுந்ததையும், அதைப் பின்பற்றிக், கரமும் தோளைப் பிடித்ததையும் கவனித்த அவன், சொர்க்கத்தில் தனக்கு இன்னும் இடமிருக்கிறதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அந்த உவகை உள்ளே பொங்க, “அப்படியானால் நீ என்னைப் பேடியென்று நினைக்கவில்லையா பத்மினி?” என்று வினவினான்..

“நினைக்கக் காரணமில்லையே” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் வழக்கம்போல் அவன் பின்பக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் கரத்தைத் தன் கரத்தில் சுவாதீனமாக இழுத்து வைத்துக்கொண்டாள். பின்புறத்தில் பத்மினி அவனோடு ஒன்றி முகவாய்க்கட்டையை அவன் தோள்மேல் வைத்துக்கொண்டாள். அந்த நிலையில் அவன் கேட்டான்; “காரணமில்லையா பத்மினி? உண்மையாகவா?”

“ஆமாம்; உண்மையாகத்தான்.”

“நான் அடிபட்டது.”

“எனக்காக.”

“உனக்காகவா?”

“ஆமாம், எனக்காகத்தான்! நீங்கள் செய்யும் தியாகம் பீம்ஸிங்குக்குப் புரியாதிருக்கலாம். என்னையும் பீம்ஸிங் என்று நினைத்துக் கொண்டீர்கள் போலிருக்கிறது?”

“அப்படி, நினைக்கவில்லையே பத்மினி,”

“அப்படி நினைக்காவிட்டால் இந்தக் கேள்விக்கே அர்த்தமில்லையே. எத்தனையோ ஆபத்துக்களைச் சமாளித்து எங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கும் வீர புருஷன் அவசியமில்லாமல் அடிபடமாட்டான் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? காலையில் இங்கு நீங்கள் அவனை அவமானப் படுத்தியதற்காக ஸித்தி அஹமத் உங்களை வலுச் சண்டைக்கு இழுத்துக் கொல்ல பார்த்திருப்பான். அவனை நீங்கள் கொன்றாலும், உங்களை அவன் கொன்றாலும், என்பாடு திண்டாட்டமாயிற்றே என்பதற்காக அடியைப் பொறுத்துக் கொண்டீர்கள். இந்தச் சின்ன விஷயங்கூடவா எனக்கு விளங்காது!”

ரகுதேவ் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தாலும் நன்றியறிதலாலும் அவளை நன்றாக இழுத்து அணைத்துத் தன் கன்னத்தோடு அவள் கன்னத்தை வைத்துக்கொண்டான். பத்மினி மெல்லி குரலில் சொன்னாள்: “இப்பொழுது ஸித்தி அஹமத் இல்லையே” என்று.

“ஸித்தி அஹமத் எதற்கு?” என்று ஏதும் புரியாமல் கேட்டான் ரகுதேவ்.

“இங்கு அவன் இந்தச் சமயத்தில் இல்லையே...” என்றாள் பத்மினி இழுத்தாற்போல்.

“ஆமாம், இல்லை. அதற்கென்ன?”

“இல்லாதபோது நாடகம் எதற்கு?”

“எந்த நாடகம்?”

“இப்பொழுது நீங்கள் ஆடும் இந்த உணர்ச்சி நாடகம் தான்.”

“இதையென்ன நாடகமென்றா நினைக்கிறாய்?”

“நீங்கள் சொன்னதுதானே!”

“நான் சொன்னேனா?”

“காலையில் பீம்ஸிங்கிடம் சொல்லவில்லையா?”

சரேலென்று புத்தியை மறைத்திருந்த ஒரு திரை விலகியது போலிருந்தது ரகுதேவுக்கு. அவள் கோபத்தின் காரணம் அவனுக்கு நன்றாக விளங்கியது. இப்படித் தன்னை மனப்பூர்வமாக நேசித்துத் தான் அவளிடம் காட்டும் பரிவையும் காதலையும் நடிப்பு என்று வெளி உலகத்துக்காகச் சொல்லும் போதெல்லாம் அந்தக் கட்டழகி கொதித்து எழுகிறாளென்பதையும், அவள் கோபத்துக்கு அதுதான் காரணமென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். ரகுதேவ். இருந்தாலும் பத்மினியின் பலவீனத்தை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் உபயோகப் படுத்தக் கூடாதென்ற திடசித்தத்தால், “பத்மினி” என்று மெள்ள அழைத்தான்.

“உம்.”

“இது நாடகமாக இருப்பதுதான் உனக்கு நல்லது பத்மினி.”

“ஏன்?”

“நான் வேறு. நீ வேறு. நீ பரிசுத்தமான வாழ்வு படைத்தவள்.”

“நீங்கள்?”

“நான் கொள்ளைக்காரன், புரியாத குற்றம் உலகில் இல்லை.”

“உலகில் மற்ற எல்லோரும் குற்றமற்றவர்களோ?”

“குற்றமற்றவர்களல்ல, ஆனால், என்னைப்போல் குற்றம் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.”

“குற்றத்தை மன்னிப்பதுதானே மனித குணம்.”

ஆமாம்.”

“நான் உங்களை மன்னித்துவிட்டேன்.”

“அதற்காக என் உயிரையே உனக்குக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.”

“உயிரைக் கொடுக்க வேண்டாம்.”

“பின்?”

“உயிர் உடல் இரண்டும் சேர்ந்து முழுசாயிருங்கள்.”

“பத்மினி! இந்த மயக்கம் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் உனக்குத் தீர்ந்துவிடும்.”

“இது வெறும் மயக்கமில்லாவிட்டால்?”

“தவறாகும்.”

“தவறு என்று நான் கருதாவிடில்?”

“நீ செய்ய விரும்பும் தியாகத்துக்கு நான் உட்பட மாட்டேன்.”

“நான் வற்புறுத்தினால்...”

“வற்புறுத்தாதே பத்மினி. நீ காட்டும் பரிவினால் என்னை எவ்வளவோ பரிசுத்தமாக அடிக்கிறாய். அத்துடன் திருப்தியடைந்துவிடு. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய உன் அன்பைப் பெற நான் அறவே தகுதியற்றவன். மிஞ்சினால் இன்னும் இரண்டே நாட்கள் நாம் சேர்ந்திருக்கும் இந்தப் படலம் முடிந்துவிடும்” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான் ரகுதேவ்.

“இன்னும் இரண்டு நாட்களில் என்ன நடக்கப் போகிறது?” என்று கேட்டாள் பத்மினி.

பதில் இரண்டு நாட்களில் கிடைத்தது. இரண்டாவது நாள் ரகுதேவ்
தொடங்கிய நடவடிக்கையைக் கண்டு பத்மினி மட்டுமென்ன, தமானா நதிப்
பிரதேசத்திலுள்ள அத்தனைபேருமே திகைத்துப் போனார்கள்.

வடக்கத்திக் காற்றும் வாட்போரும்

ஆம்; திகைக்கும்படியான நடவடிக்கைதான் அது. ஆனால், அத்தனை சீக்கிரம் அந்த நடவடிக்கை தொடங்கும் என்பது அதைத் தொடங்கிய ரகுதேவுக்கே தெரியாது. எப்படித் தெரியும்? இயற்கை வகுக்கும் திட்டங்கள் மனிதனுக்கு எப்படித் தெரியும்? விதி வகுக்கும் திட்டங்களை மனித புத்தி எப்படி அளவிட முடியும்? அரபிக் கடலில் தென்றல் அடிக்க வேண்டிய காலத்தில் வடக் கத்திக் காற்று வரும் என்று யார்தான் எதிர்பார்க்க முடியும்? எதிர்பாராமல் உலகத்தில் நடக்கும் விசித்திரங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அதில் அந்த வடக்கத்திக் காற்றும் ஒன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும்! இரண்டு நாளில் நடவடிக்கையைத் தொடங்குவேன் என்று ரகுதேவ் பத்மினியிடம் சொன்னதென்னமோ உண்மைதான். ஆனால், தொடங்க முடியும் என்று அந்தச் சமயத்தில் அவனே நம்பவில்லை. வடக்குக் காற்று அத்தனை சீக்கிரம் வரும் என்று அவன் மனத்தால்கூட நினைக்கவில்லை,

அவனையறியாமலே காற்று திரும்பிவிட்டது. குடிசை வாசலில் பத்மினியுடன் இணைந்து உட்கார்ந்து அவன் பேசிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சில மணி நேரங்களிலேயே மாறிவிட்டது. காற்று, எந்தத் திக்கில் எந்த நிமிஷத்தில் திரும்பினாலும் சட்டென்று தெரியக்கூடிய அளவுக்கு உணர்ச்சிகளைத் தட்டிக் கொண்டிருந்த மாலுமியான ரகுதேவுக்குப் பத்மினியுடனிருந்த அந்தச் சில மணி நேரங்களில் எதுவுமே தெரியவில்லை. பத்மினியின் சமீபத்தினாலும் அவள் பேச்சிலிருந்த குழைவினாலும், சொற்களில் தொனித்த அர்த்தத்தினாலும் உள்ளத்தே பெரிய சூறாவளி எழுந்து அடித்துக் கொண்டிருந்ததால், வெளியே திசை மாறிய காற்றின் தன்மையை அறிய அவன் புத்தி சக்தியிழந்து கிடந்தது. அவள் கையைத் தன் கைக்குள் அடக்கிக் கொண்டு இன்ப வேதனையில் ஆழ்ந்து கிடந்த அவன் உணர்ச்சிகள் அவள் பேச்சுகளைக்கூட காதில் விழாமல் அடித்தன. “இரண்டு நாட்களில் என்ன நடக்கப் போகிறது?” என்ற வினாவுக்கு அவன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை, வாளாவாகவே உட்கார்ந்திருந்தான்.

பத்மினி தன் அஸ்திரங்களை அவன் மீது அள்ளிச் சொரிந்தாள். அவள் உடல் அவன் மீது நன்றாகச் சாய்ந்து உராய்ந்தது. அவன் கைக்குள் சிறைப்பட்டிருந்த அவள் பூங்கரம் ஒருமுறை சுழன்றது. கன்னத்தோடு ஒட்டியிருந்த மலர்க் கன்னம் கொஞ்சம் பின்வாங்கி மீண்டும் கன்னத்தில் அழுந்தியது. அவள் இதழ்களிலிருந்து கொஞ்சலாக உதிர்ந்த வார்த்தைகள் ஏதோ வனப்பறவையின் சப்தம் போல் காதுக்கருகில் கேட்டன.

“இரண்டு நாட்களில் என்ன நடக்கப் போகிறது? சொல்லமாட்டீர்களா?” கேள்வியை இரண்டாம் முறை வீசினாள் பத்மினி.

அந்த இன்ப நிலையிலிருந்து விடுபட இஷ்டப்படாமல் அப்படியும் இப்படியும் சிறிதும் அசையாமல் எதிரே தமானாவின் சிறு அலைகளில் கண்களை ஒட்டியபடியே சொன்னான் ரகுதேவ்: “என்னை இப்பொழுதொன்றும் கேட்காதே பத்மினி! இரண்டு நாட்களில் நீயே புரிந்து கொள்வாய்.”

“என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா உங்களுக்கு?” பத்மினியின் கேள்வியில் கோபம் தொனித்தது.

“இல்லையென்று யார் சொன்னது?” பரிதாபமாக இருந்தது ரகுதேவின் பதில்.

“இருந்தால் ஏன் சொல்ல மறுக்கிறீர்கள்?”

“பெண்களிடம் சில விஷயங்களைத்தான் சொல்லலாம்.”

“ஊரிலிருந்தால் நீங்கள் சொல்வது சரி; இங்கென்ன?”

“நீ சொல்வது புரியவில்லையே?”

“பெண்களிடம் ரகசியம் நிற்காது. ஊரிலிருந்தாலாவது மற்றப் பெண்களிடம் சொல்லி விடுவேன். ஆகையால் ரகசியம் அம்பலமாகிவிடும் என்று நீங்கள் பயப்படுவதில் அர்த்தமிருக்கும். இந்தக் காட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? ரஜனிகாந்த் உங்களைவிட அழுத்தம், பேசமாட்டான். பீம்ஸிங் சளசளவென்று பேசுவார். அவரிடம் நான் சொல்ல மாட்டேன். வேறு யார்? ஒரு வேளை ஸித்தி அஹமத்திடம் சொல்லி விடுவேனென்று பயமோ?” இதைச் சொல்லி லேசாகச் சிரித்தாள் பத்மினி.

அந்தச் சிரிப்பிலிருந்த சிலம்பொலி ரகுதேவை மீண்டும் அவள் மோக வலைக்குள் இழுத்துச் சென்றாலும் அவன் மெள்ள நிதானித்துக் கொண்டு, “நீ யாரிடமும் சொல்வாயென்ற பயமில்லை பத்மினி. இருந்தாலும் உன்னிடம்கூட நான் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை. ஏனென்றால் எனக்கே நிச்சயமாகத் தெரியாது. எல்லாம் காற்றைப் பொறுத்திருக்கிறது.”

“காற்றையா?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் பத்மினி.

“ஆமாம்.”

“காற்று என்ன செய்யும்?”

“திசை இரும்பும்?”

“திசை திரும்பினால்?”

“சில நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படலாம். அதுவும் ஊகந்தான்” என்று சொல்லி, அவள் கரத்தைச் சற்று அழுத்திக் கொடுத்தான் ரகுதேவ். தொட்டால் சினுங்கிச் செடிபோல் அவனிபரிருந்து விலகிக்கொண்ட பத்மினி, அவன் கையிலிருந்த தன் கையை இழுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். பிறகு இருவரும் வெகுநேரம் பேசவில்லை. கடைசியாகப் பெருமூச்சு விட்ட பத்மினி, “காலையில் உங்களுக்கு வேலையிருக்கும். காற்றையும், நிலத்தையும், கடலையும் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கும். படுத்துச் சற்று நேரமாவது தூங்குங்கள். உங்களுக்கும் உங்கள் யோசனைகளுக்கும் இடைஞ்சலாக நான் நிற்பானேன்?” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரையை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். அவள் கோபத்துடன் தொப்பென்று மஞ்சத்தில் விழும் சத்தம் ரகுதேவின் காதில் விழுந்த போது, வருத்தம் கலந்த புன்முறுவலொன்று அவன் இதழ்களில் தவழ்ந்தது. “அப்பா! பெண்களுக்குத்தான் என்ன பிடிவாதம். புருஷனிபரிருந்து தகவலைக் கிரகிப்பதில் என்ன சிரத்தை! புருஷன் சொல்லாவிட்டால் என்ன கோபம்!” என்று மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

அன்றிரவு பூராவும் ரகுதேவுக்குத் தூக்கம் துளிகூட வரவேயில்லை. ஏதோ யோசித்தபடியே படுத்துக் கொண்டிருந்தான். விடிய ஒரு ஜாமமிருக்கையில் ரஜனிகாந்த், அவசர அவசரமாகத் தன் குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்து “எசமான்!” என்று மெள்ள அழைத்தான். கண்களை மாத்திரம் மூடித் தூங்காமலிருந்த ரகுதேவ் எழுந்து, “என்ன விசேஷம்?” என்று வினவினான்.

“என்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்களே எசமான்!”

“என்ன புதிர் போடுகறாய்?”

“புதிர் ஒன்றுமில்லை எசமான் எழுந்திருந்து பாருங்கள்.”

“சற்று நிதானித்த ரகுதேவ் துள்ளி எழுந்தான்.

“ஆமாம் ரஜனிகாந்த்! இது எனக்கு எப்படித் தெரியாமலிருந்தது?”

“அதுதான் எனக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது எசமான்.”

“பத்மினியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.”

“அதனால் கவனித்திருக்க மாட்டீர்கள்” என்று எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமலே ரஜனிகாந்த் பதில் சொன்னாலும் உள்ளூர அவன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்பதை ரகுதேவ் புரிந்து கொண்டான். எதைப் புரிந்து

கொண்டாலும் பதில் சொல்லக்கூடிய அவசியத்துக்கு, மேற்பட்ட நிகழ்ச்சி அப்பொழுது ஏற்பட்டிருந்ததால் ரகுதேவ் மௌனமாகவே எழுந்திருந்து படுத்திருந்த இடத்திலிருந்து பத்தடி நடந்து குடிசைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று ஆகாயத்தையும் கடலையும் காட்டையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். பிறகு ரஜனிகாந்தை நோக்கி, “ரஜனிகாந்த்! கடவுள் உண்மையிலேயே நம்மீது கண் திறந்து விட்டார். இதை நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை” என்றான்.

“நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை எசுமான். கோடையில் அரபிக்கடலில் சாதாரணமாகத் தென்றல்தான் அடிக்கும். இந்த வடக்கத்திக் காற்று வீசுவது மிக துர்லபம். பத்து வருஷங்களுக்கு ஒருமுறைதான் காற்று இப்படித் திரும்புவது வழக்கம்” என்றான் ரஜனிகாந்த்.

“சரி ரஜனிகாந்த்! இனி நாம் துரிதமாக வேலை செய்தால்தான் பிழைத்தோம். வடக்கத்திக் காற்று திரும்பியது நல்லதுதான். ஆனால், அதில் ஆபத்துமிருக்கிறது.”

“என்ன ஆபத்து மகராஜ்?”,

“காற்று திசை திரும்பிவிட்டதால் வடக்கே பிரயாணம் செய்வது கஷ்டம். என்ன யந்திர வசதி இருந்தபோதிலும், ஸித்தி அஹமத்தின் கப்பலின் ஓட்டத்தை இந்த வடக்கத்திக் காற்று பெரிதும் தடை செய்யும். கப்பல் பழுது பார்க்கப் பட்டால்கூட பிரயாணம் கஷ்டந்தான். வடக்கத்திக் காற்று இப்பொழுது சாதாரணமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், இரண்டு மூன்று நாட்களில் சூறாவளியாக மாறிச் சுழன்றடிக்கும். இதனால் பிரயாணத்துக்கு ஏற்படக் கூடிய இடைஞ்சலை ஸித்தி அஹமத் அறியாதவனல்ல. இதை ஒரு காரணமாகக் காட்டி மாலுமிகளின் ஆக்ரோஷத்தை நம்மீது திருப்பி விட்டாலும் விடுவான்” என்று விளக்கினான், ரகுதேவ்.

“ஆமாம் மகராஜ்! இதற்கு என்ன செய்யலாம்?” என்று வினவினான் ரஜனிகாந்த்.

“இந்த ஆபத்தைச் சமாளிக்க நான் திட்டம் வைத்திருக்கிறேன்” என்றான் ரகுதேவ்.

“என்ன திட்டம் மகராஜ்?”

“இப்பொழுது என்னை எதுவும் கேட்காதே, சொல்கிறபடி செய். நேற்றுப் புகை போட்ட மாதிரி மீண்டும் புகை போடு.”

“போடுகிறேன்.”

“போடுவதோடு தினமும் நான் சொன்னதைக் கவனி.”

“உத்தரவு மகராஜ்!”

“ஏதாவது உன் கண்ணில் பட்டால்...”

“உடனே ஓடி வரமாட்டேனா!”

“சரி; நான் சொன்னதெல்லாம் நினைவிருக்கட்டும். மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள். நீ காட்டுக்குள் போவதும் வருவதும் யாருக்கும் தெரியக்கூடாது.”

“யாருக்குமா?”

“ஆமாம். யாருக்கும்தான்” கண்டிப்பான குரலில் சொன்னான் ரகுதேவ். ரஜனிகாந்த் சிறிது தயங்கினான். எதற்காக ரஜனிகாந்த் தயங்குகிறானென்பதை உணர்ந்து கொண்ட ரகுதேவ், அவன் சந்தேகத்தை விலக்க முற்பட்டு மிகத் திட்டமாகச் சொன்னான். “யாருக்கும் தெரியக் கூடாது ரஜனிகாந்த்! பத்மினிக்கும் கூடத்தான்.”

ரஜனிகாந்த் எசமானைத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். “மகராஜ்! இந்த இடம்தான் சிறிது கஷ்டமாயிருக்கும் போலிருக்கிறதா?” என்றான்.

“என்ன கஷ்டம்?”

“நான் காட்டுக்குள் போகும்போதெல்லாம் அவர்கள் எப்படியோ கண்டுபிடித்துக் கூப்பிட்டு எங்கே போகிறேனென்று கேட்கிறார்கள். காட்டுக்குள் போவதாகச் சொன்னால் தானும் வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.”

“அழைத்துப் போக முடியாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிடு.”

“கோபித்தால்”

“என் உத்தரவு என்று சொல்.”

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ரஜனிகாந்தின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. இருந்தாலும் அதை அடக்கிக் கொண்டு, “மகராஜ்! அந்தத் தந்தரத்தைக் கையாண்டு பலிக்கவில்லை. அவர்கள் தங்களிடம் சொல்லிக் கொள்வதாகச் சொல்கிறார்கள்” என்றான்.

ரகுதேவின் இதழிலும் லேசாகப் புன்முறுவல் தென்பட்டது. பெண்களின் போக்கை நினைத்துச் சற்று சிரிக்கவும் சிரித்தான். ஆனால், கணநேரத்துக்கு இருந்த அந்தச் சிரிப்பை அடுத்து வரும் பேராபத்தைப் பற்றிய சிந்தனைகள்

கலைத்துவிடவே சொன்னான்: “ரஜனிகாந்த்! ஏதாவது ஒரு காரணம் சொல்லித் தட்டிக் கழித்துவிடு. அதிகமாகக் கேட்டால் இன்னும் இரண்டு நாள் வரையிலாவது காட்டுக்குள் வராமலிருக்கச் சொல்” என்று.

இந்தச் சம்பாஷணைக்குப் பிறகு இருவரும் பிரிந்து சென்றனர். காலை விடிந்ததும் பெரியதொரு ஆச்சரியமும் அத்துடன் கூடிய சங்கடமும் கலந்து காத்திருந்தது ரஜனி காந்துக்கு. காட்டுக்குள் செல்ல முயன்ற ரஜனிகாந்தைக் கூப்பிட்டு நிறுத்திய பத்மினி வழக்கம் போல் கேட்டாள்: “எங்கு போகிறாய் ரஜனிகாந்த்?”

“காட்டுக்குள்!”

“நானும் வருகிறேன் !”

கூடாது.”

“யார் சொன்னது”

“எஜமான் உத்தரவு.”

ரஜனிகாந்த் 'பட்பட்'டென்று தங்கு தடையின்றிச் சொன்ன பதிலுக்கு வழக்கப்படி பதில் கொடுத்தாள் பத்மினியும். “அவரிடம் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன், ரஜனிகாந்த்” என்று.

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ரஜனிகாந்துக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. இருந்தாலும் உள்ளூர் எழுந்த நகைப்பை அடக்கிக் கொண்டு பதில் சொன்னான்: “அம்மணி! இந்த முறை மன்னியுங்கள். இப்பொழுது என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதீர்கள். தயவுசெய்து இரண்டு நாள் பொறுத்திருங்கள்.”

இதைக் கேட்ட பத்மினியின் உடல் அதிர்ச்சியால் தூக்கிவாரிப் போட்டது – “இரண்டு நாட்கள்! அவர் சொன்ன அதே பதில்!” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அவள் மௌனத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத ரஜனிகாந்த் ஓரளவு குழப்பத்திற்குள்ளாக, “என்ன யோசிக்கிறீர்கள் ?” என்று வினவினான்.

“ஒன்றுமில்லை ரஜனிகாந்த்! இந்த இரண்டு நாள் பாடத்தை அவர் எப்பொழுது சொல்லிக் கொடுத்தார் உனக்கு” என்று கேட்டாள்.

இந்த முறை அதிர்ச்சியடைந்தவன் ரஜனிகாந்த். மௌன தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, “எசமான் சொல்லிக் கொடுத்தார் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்” என்று கேட்டான்.

“நேற்றிரவு அவர் என்னிடம் படித்த பாடமும் இதுதான். இந்த இரண்டு நாட்களில் என்ன ஏற்படப் போகிறது ரஜனிகாந்த்! என்னிடம்கூட சொல்லமாட்டாயா?” அவள் குரல் குழைந்தது.

பதிலிறுத்த ரஜனிகாந்தின் குரலில் பரிதாபமும் கலந்து தொனித்தது. “அம்மணி! உண்மையில் எனக்குக் கூட சரியாகத் தெரியாது. எசமானராகச் சொன்னாலொழிய கேட்கும் பழக்கமும் எனக்குக் கிடையாது. ஒன்று சொல்லுவேன்; எசமானர் இப்பொழுது செய்யும் சகலமும் தங்கள் நன்மையை உத்தேசித்துத்தான். மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காதீர்கள். எசமானர் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்கவும் நடக்காதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு விடுவிடு என்று காட்டுக்குள் நடந்துவிட்டான் ரஜனிகாந்த்.

பத்மினியின் மனத்தில் ஏக்கமும் கவலையும் இழைந்து இழைந்து பெரிய அலைகளாக மாறி உள்ளம் கடலெனக் கொந்தளித்தது. அன்று முழுவதும் அவள் ரகுதேவையோ ரஜனிகாந்தையோ பார்க்கவில்லை. இரவில் வழக்கம் போல் படுத்த ரகுதேவ், சீக்கிரமாகவே உறங்கிவிட்டதால் வழக்கமான பேச்சுக்கும் வசதியில்லாது போயிற்று. அடுத்த நாள் மாலையும் வந்தது. மாறுதலில்லாதிருந்த நிலைமையில் திடீர் மாறுதல் ஏற்பட்டது. குடிசைக்கருகே நின்றிருந்த ரகுதேவிடம் ஓடிவந்த ரஜனிகாந்த், “எசமான்! தெரிந்து விட்டது” என்றான்.

“உண்மையாகவா?”

“ஆம்.”

“நீயே பார்த்தாயா?”

“ஆமாம், எசமான்.”

“சரி உள்ளே சென்று என் வாளையும் கச்சையையும் எடுத்து வா” என்று உத்தரவிட்டான் ரகுதேவ். அதுவரை கல்லாயிருந்த அவன் முகத்தில் மகழ்ச்சி தாண்டவ மாடியது. கவலை கலைந்ததற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சு ஒன்று வெளி வந்தது. கத்தியை ரஜனிகாந்துக்குப் பதில் பத்மினியே எடுத்து வந்தாள். “எதற்காகக் கத்தி” என்று கேட்கவும் கேட்டாள். பதில் சொல்லாமல் கச்சையை இறுக்கிக் கட்டி, கத்தியைச் சரிப்படுத்திக் கொண்ட ரகுதேவ், “ரஜனிகாந்த்! நீ இங்கேயே இரு” என்று சொல்லி விட்டு தமானா நதிக்கரையின் மற்றொரு கோடியிலிருந்த ஸித்தி அஹமத்தின் குடிசைக்கு நடந்து சென்றான்.

மாலை மறைந்து இருள் புகத் தொடங்கிவிட்டதால் மாலுமிகள் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய பலகையொன்றைச்

சுற்றி உட்கார்ந்திருந்த மாலுமிகளுடன் பகடையாடிக் கொண்டிருந்தான் ஸித்தி அஹமத். அவன் குடிசையில் அந்தச் சூதாட்டத்தின் குவியால் கூச்சலும் கும்மாளமும் பிரமாதமாயிருந்தன. பொங்கித் துள்ளும் பாலுக்குத் தெளித்த ஜலத்துளிகளைப் போல இடையே விசிறினான் சொற்களை ரகுதேவ். “டேய் ஸித்தி அஹமத்! எழுந்திரு!” என்ற சொற்களும் அதிகாரம் கலந்த ரகுதேவின் குரலும் ஸித்தி அஹமத்தையும் அவன் சகாக்களையும் குவியின் ஊக்கத்திலிருந்து கோபத்தின் உச்சத்துக்கு இழுத்தன.

ஸித்தி அஹமத் கேட்டான் கோபம் பொங்கும் குரலில்: “எதற்காக இங்கு வந்தாய்?”

“உனக்கு வாட் பயிற்சி அளிக்க.”

இடிபோல எழுந்தது ஸித்தி அஹமத்தின் சிரிப்பு. விடுவிடென்று உள்ளே சென்ற அவன் வாளுடன் வெளியே வந்தான். தமானாவின் மணற்பரப்பில் ரகுதேவைச் சந்தித்ததும், “ரகுதேவ்! முந்தா நாளே நீ செத்திருக்கலாமே. இதற்காக இரண்டு நாள் காத்திருப்பானேன்?” என்று சொல்லிவிட்டுப் பயங்கரமாக ஒருமுறை நகைத்தான். மறுமுறை நகைக்க அவகாசமில்லை அவனுக்கு. ரகுதேவின் நீண்ட வாள் வெகு வேகமாக உறையினின்றும் கிளம்பி, எட்ட இருந்த பந்தங்களின் ஒளியில் பளிச்சிட்டுக் கொண்டே ஸித்தியின் தலைமீது பயங்கரமாக இறங்கியது.

இறைவனை நினைத்துக்கொள்

ஜன்ஜீரா ஸித்திகளின் மரபைச் சேர்ந்த அஹமத் குடிகாரனாயிருக்கலாம், கொள்ளைக்காரனாயிருக்கலாம், கோபக்காரனாயிருக்கலாம், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ குறைகள் அவனிபரிருக்கலாம். ஆனால், வாட் போரிடுவதில் மட்டும் எந்தக் குறையும் அவனிபம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கண்மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் வெகு வேகமாகத் தலைமீது இறங்கிய ரகுதேவின் வாளை ஸித்தியின் வாள் மின்னல் வேகத்தில் தடுத்து நின்றது. அத்துடன் சற்றுப் பின்னோக்கியும் குதித்து அஹமத் எதிரியின் வாள் வீச்சுப் பிரயோகத்திலிருந்து விலக, நொடி. நேரத்தில் தற்காப்புச் செய்து தன் நிலையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டதல்லாமல், மிகப் பலமான தன் வாளைக் கனவேகமாகச் சுழற்றி ரகுதேவைத் தாக்கவும் முற்பட்டான். ஒருவரையொருவர் தீர்த்துவிட நெடுநாட் களாகக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்த அந்த ஜன்ம விரோதிகள் இருவரும் மிக உக்ரத்துடன் போரிடத் தொடங்கவே, கத்திகள் விநாடிக்கொரு தடவை சந்தித்துப் பயங்கரமான ஒலிகளை எழுப்பின. சண்டை மூண்டதைக் கவனித்த பந்தம் கொளுத்தும் மாலுமிகள் அரைகுறையாகக் கொளுத்தப்பட்ட பந்தங்களுடன் ஓடிவந்து வாட்போரை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். ஸித்தியின் கூடாரத்தில் ஸித்தியோடு உட்கார்ந்திருந்த ரஹீம், கலிபுல்லா முதலிய கொள்ளைக்கார உபதலைவர்கள் ஏதோ விபரீதம் நேரிடப் போகிறதென்ற நிச்சயமிருந்தாலும் அதைத் தடுக்க வகையற்றவர்களாய், வெளியே வந்து நின்று போர் போகும் போக்கை எச்சரிக்கையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தூரத்தில் மணற்பரப்பில் ஜலக்கரையின் அருகிலிருந்த மாலுமிகள் ஸித்தியின் கூடாரத்தருகே ஓடுவதையும் கும்பல் கூடுவதையும் கண்டு எழுந்து துரிதமாக ஓடினார்கள். போர் ஸ்தலத்தில் கும்பல் வெகு துரிதமாகக் கூடிவிட்டது. இந்த ரகளையைத் தூரத்தே குடிசையிலிருந்து கவனித்த பத்மினியின் மனத்தில் சொல்ல வொண்ணா திகில் எழுந்து அவள் உள்ளத்தை ஒரே அழுத்தாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் மெல்ல பீம்ஸிங்கின் குடிசைக்குச் சென்று அவரைக் கிளப்பி வெளியே. அழைத்துக் கொண்டு வந்து, “அதோ பாருங்கள்? அங்கே ஏதோ அமார்க்களம் நடக்கிறது” என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

அப்படிக்க காட்டியபொழுது அவள் உடலிலிருந்த பதைபதைப்பைப் பார்த்த பீம்ஸிங், “பத்மினி! எதற்காக இப்படி நடுங்குகிறாய்? கொள்ளைக்காரர்களுக்குள்

ஏதாவது , சண்டை ஏற்பட்டிருக்கும்? இந்த நாய்களுக்கு நீ ஏன் நடுங்க வேண்டும்!” என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

என்றுமில்லாதபடி எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வரவே பத்மினி சொன்னாள்: “கொள்ளைக்காரர்களுக்குள் அல்ல சண்டை, போய்க் கவனித்துப் பாருங்கள்.”

“நான் அங்கே போவதா!” ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனார் பீம்ஸிங். உபதளபதியான தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளைக்காரர்களுக்குச் சமமாக நின்று சண்டையைப் பார்க்கச் சொன்ன பத்மினியின் புத்தியை நினைத்துப் பரிதாபமும் பட்டார்.

அவருடைய பார்வையிலிருந்தே அவருடைய உள்ளப் போக்கைப் புரிந்து கொண்ட பத்மினி துடித்துக் கொண்டே சொன்னாள்: “நீங்கள் போகாமல் யார் போவது? நான் போவதா?”

“நீயா? நீ எதற்காகப் போக வேண்டும்?”

“ஐயோ! உங்களுக்கு என்ன பட்டவர்த்தனமாகச் சொன்னாலும் புரியவில்லையே. அங்கு சண்டை போடுவது யார் தெரியுமா?”

“யாராயிருந்தால் நமக்கென்ன ?”

“நமக்கென்னவா? அவர் சண்டை போடுகிறார் தெரியுமா?”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் ஏதோ இகழ்ச்சியாக “யார் அந்த அவர்” என்று பேச்சைத் தொடங்கிய பீம்ஸிங்கின் மூளையில் உண்மை திடீரென உதயமாகவே, “யார் ரகுதேவா! அடா! பாவி கெடுத்தானே” என்று கூவினார்.

“அவர் என்ன கெடுத்தார்?” என்று வினவினாள் பத்மினி.

“அவன் சண்டை போடுவதானால் அந்த ஸித்தி அஹமத்துடனே போடுவான்” என்றான் பீம்ஸிங்.

“ஆமாம்! அதனாலென்ன!” என்று கோபத்துடன் . மீண்டும் கேட்டாள் பத்மினி.

“அதனாலென்னவா! இதன் விளைவு என்னவென்று உனக்குப் புரியவில்லையா? ஸித்தி அஹமத் முதலில் அவனைக் கொல்லுவான், பிறகு என்னைக் கொல்லுவான். அடுத்தபடி...” என்று பேசிக்கொண்டு போன பீம்ஸிங்கின் பேச்சுக்களை இடையிலேயே வெட்டி, “அத்துடன் நிறுத்துங்கள். என்னைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். உங்களுக்கு. நம்மைக் காப்பாற்றிய மனிதன் அபத்திலிருக்கிறான். இங்கு நின்று கொண்டு தர்க்கம் செய்கிறீர்கள்.

முதலில் போய் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று கவனியுங்கள். உதவத் தைரியமிருந்தால், முடிந்தால் உதவுங்கள். நன்றியுள்ள மனிதன் செய்யக்கூடிய காரியம் இதுதான்” என்று சொல்லி விட்டுத் தன்குடிசைக்குச் செல்லத் திரும்பினாள் பத்மினி.

பீம்ஸிங்கிற்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. அந்த நாசமாகப் போகிற அதிர்ஷ்டம் கடைசியில் தமது தலைக்கே தீம்பு வைத்துவிடும் போலிருக்கிறதே என்று எண்ணி ஏங்கினார். ஸித்தி--ரகுதேவ் சண்டையில் தலையிட்டால் அடுத்த நிமிடம் மாலுமிகள் தம்மைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிப் போடுவார்களென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டிருந்தார் பீம்ஸிங். தலையிடாமற் போனாலோ பத்மினியையும் ஊரிலிருக்கும் அவளுடைய இரண்டு செல்வத்தையும், இழக்க நேரிடுமென்பதும் அவருக்குத் தெரியும். உயிரை இழப்பதா பத்மினியை இழப்பதா என்ற விடுகதைக்குச் சரியான விடை காண முடியாமல் திண்டாடிய பீம்ஸிங்குக்குத் தெய்வமே துணையாக வந்தததுபோல் வந்து சேர்ந்தான் ரஜனிகாந்த், காட்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து.

பத்மினியும் பீம்ஸிங்கும் தார்க்கிப்பதை வரும்போதே கண்டுகொண்ட ரஜனிகாந்த், தார்க்கம் எதைப்பற்றியிருக்கும் என்பதையும் ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டு பத்மினியை அணுகியதும், “அம்மணி, நீங்கள் இங்கு ஏன் நிற்கிறீர்கள். குடிசைக்குப் போகலாமே” என்றான். பத்மினி பதில் சொல்லவில்லை. பீம்ஸிங்கே பதில் சொன்னார்: “அதோ ஸித்தி அஹமத்துடன் உன் எசமான் போரிடுகிறாராம். அதைப் போய்க் கவனித்து ஏதாவது உதவ முடியுமானால் உதவச் சொல்கிறார்கள்” என்று பத்மினி தமக்கிட்ட பணியை அரைகுறையாக விளக்கினார் பீம்ஸிங்.

ரஜனிகாந்த் ஒரு விநாடி அவரை ஊன்றிக் கவனித்து விட்டு, “எசமானனுக்கு யார் உதவியும் தேவையில்லை. எந்த உதவியும் பயன்படாது. நீங்கள் அங்குப் போகாமலிருப்பதே நலம்” என்றான்.

பத்மினி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டாள். “அவரைக் கொள்ளைக்காரர்களிடம் மடிய விட்டு நாம் இங்கே கைகட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதா?”

“அவர் மடியமாட்டார். அதற்காக நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்.” உறுதியாகச் சொன்னான் ரஜனிகாந்த்.

ஆச்சரியம் நிரம்பிய விழிகளை அவன்மீது நிலைக்க வைத்த பத்மினி, “உன் எசமானனுடைய வீரத்தில் உனக்கு அத்தனை நம்பிக்கையா! அவரும் என்ன

மனிதர்தானே. பலபேர் சேர்ந்து தாக்கினால் என்ன செய்வார்?” என்று மீண்டும் வினவினாள்.

“அம்மணி! எசமானை உங்களுக்குத் தெரியாது. அவர் போர்த் திறமை மட்டுமல்ல, சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி. அவர் வகுக்கும் தந்திரங்களைப் பார்த்து கனோஜி ஆங்கரேயே பலமுறை அசந்து போயிருக்கிறார். ஆகையால் கவலைப் படாதீர்கள்” என்று கூறி, பீம்ஸிங்குக்காக கண்களை ஒரு விநாடி ஒட்டி, மீண்டும் பத்மினியை நோக்கி, “இவர் அங்கு போவதால் எசமானுக்குக் கஷ்டமேயொழிய உதவியாயிருக்காது. அகையால் அவரை வலுக்கட்டாயம் செய்யாதீர்கள்” என்று கூறினான்.

பத்மினி பதில் சொல்லாமலே தன் குடிசையை நோக்கி நடந்தாள். நடந்தபோதிலும் கண்களும் உள்ளமும் தமானாவின் மேற்குக் கோடியிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த வாட்களின் சப்தங்களிலும் அவற்றை இடையிடையே தடுத்த மாலுமிகளின் கூச்சல்களிலும் நிலத்துவிட்டன. குடிசையை அடைந்த பிறகும் கூட, அவள் உள்ளே செல்லாமல் சண்டைப் பிராந்தியத்தைக் கவனித்த வண்ணம் கற்சிலை போல் நின்றாள். ரஜனிகாந்த் கூட அவள் பக்கத்தில் மௌனமாக நின்றான். பத்மினிக்கு ஆறுதலாகச் சற்று முன்பு அவன் சொன்ன சொற்களில் அவனுக்கே நம்பிக்கை அதிகமில்லை. “என்ன இருந்தாலும் எசமான் ஒருவர், என்ன செய்யப் போகிறாரோ” என்ற சிந்தனை அவன் உள்ளத்தை உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது. தவிர ஸித்தி அஹமத் அரபிக் கடல் பிராந்தியத்திலேயே பெயர் பெற்ற பெரிய வாள் வீரன் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அவனுக்கு மட்டுமென்ன, அதுவரை ஸித்தி அஹமத்தை நேருக்கு நேர் போரில் சந்திக்காத ரகுதேவுக்குக் கூட அது சண்டை ஆரம்பித்த சில விநாடிகளில் புரிந்துவிட்டது. ஸித்தி அஹமத் மிக சாமர்த்தியமாகப் போரிட்டான். அவன் புஜபலம் எத்தன்மையதென்பது அவன் வாள் தன் வாளுடன் உராய்ந்த பொழுதெல்லாம் ரகுதேவ் உணர்ந்தான்; இதுவரை சந்திக்காத மிக அபாரமான ஒரு வீரனுடன் போரிடுகிறோம் என்பதை ஆரம்ப அடிகளிலேயே அறிந்துகொண்ட ரகுதேவ் மிக நிதானமாகப் போரிடலானான். அஹமத்தின் போர் முறைக்கும் ரகுதேவின் போர் முறைக்கும் வித்தியாசம் ஒன்றுதானிருந்தது. அஹமத்தின் போர் முறையில் ஓர் அவசரமும் பதட்டமும் காணப்பட்டது. ரகுதேவின் போர் முறையில் சதா ஓர் எச்சரிக்கை, ஒரு நிதானம் தெரிந்தது. எந்த இடத்தில் பாய்ந்தால் மனிதனைக் கபளிகரம் செய்யலாம் என்று ஜாக்கிரதையுடன் புலி நடமாடுவதைப் போலிருந்தது ரகுதேவின் சஞ்சாரம். அப்படி நிதானித்து எதிரிக்கு இடங்கொடுத்ததைப் பலவீனத்துக்கு

அறிகுறியாக நினைத்த ஸித்தி அஹமத் மிக உக்கிரமாகத் தாக்கலானான். அடிமேலடியாக மின்னல் வேகத்தில் அவன் வாள் ரகுதேவின் மீது பலமுறை இறங்கவே, சுற்றிலுமிருந்த மாலுமிகள் சிரித்தார்கள்; கூச்சலிட்டார்கள்; கைதட்டினார்கள். இரு குழந்தைகள் சண்டையிடுவதைப் பார்த்து மகிழும் மற்ற குழந்தைகள் போல் அவர்கள் உற்சாகமும் கூத்தும் கும்மாளமும் மிதமிஞ்சிப் போய்க் கொண்டிருந்தன. ஆரம்பத்திலிருந்த நிதானம் அடியோடு கலைந்தது. அவர்கள் தமானாவை மறந்தார்கள். பொக்கிஷக் கப்பல்களை மறந்தார்கள். சண்டையிடுபவர்களைக் கூட மறந்தார்கள் பந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் கூட சில சமயங்களில் உற்சாகத்தால் துள்ளிக் குதித்துத் தீப்பந்தப் பொறிகளை அங்கும் இங்கும் உதிர்த்தார்கள்.

அவர்கள் கும்மாளத்தினால் உற்சாகம் தலைக்கேறிய ஸித்தி அஹமத்தின் தாக்குதல் உக்கிரத்தின் உச்ச நிலையை அடைந்தது. தேகத்தில் வியர்வை வழிந்தோடப் பாய்ந்து பாய்ந்து வாளை வீசினான். அந்த ஒவ்வொரு வீச்சையும் ரகுதேவின் வாள் தடுத்து நின்றது. எந்த இடத்தில் வாளைப் பாய்ச்சினாலும் எத்தனை வேகத்தில் பாய்ச்சினாலும், எந்தத் திக்கில் தாக்கினாலும் அங்கெல்லாம் மந்திரத்தால் உந்தப்பட்டது போல் ரகுதேவின் வாள் வந்து தன் வாளைத் தேக்கி நிற்பதைக் கண்ட ஸித்தி அஹமத், எப்பேர்ப்பட்ட எதிரியைத் தான் சமாளிக்க வேண்டும் என்பதை மெள்ள மெள்ளப் புரிந்து கொண்ட மறுகணத்திலிருந்து ரகுதேவின் போர் முறை மாறி விட்டதையும், அவன் தற்காப்பு நிலையிலிருந்து மாறித் தன்னைத் தாக்க முற்பட்டு விட்டதையும் கவனித்தான். ரகுதேவின் வாள்முனை அடுத்த சில வினாடிகளில் தன் கண் முன்பாக அடிக்கடி விளையாடுவதைக் கவனித்த ஸித்தி அஹமத்தின் கோபம் உச்ச ஸ்தாயியை அடையவே அவன் நிதானத்தை அடியோடு இழந்து கண்டபடி போரிடலானான். எதிரி நிதானத்தை இழந்து விட்டதை எளிதில் அறிந்து கொண்ட ரகுதேவ், தன் வாளைக் கணவேகத்தில் சுழற்றலானான் அடுத்த சில வினாடிகளில் நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு மாலுமிகள் கூட பிரமித்துப் போனார்கள். தங்கள் தலைவன் நிதானமிழந்து விட்டதைக் கண்ட மாலுமிகள், போரின் முடிவு எப்படி ஆகுமோ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ரகுதேவ் உரக்கச் சிரித்து, “டேய் ஸித்தி அஹமத்! இது என்ன வாட்போரா, பரத நாட்டியமா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அரங்கின் ஒரு மூலைக்கு ஸித்தி அஹமத்தை விரட்டினான். இதனால் அடியோடு வெகுண்டு நிதானத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்ட ஸித்தி அஹமத், “மஹாராஷ்டிர நாயே! இதோ பார்!” என்று கூவிக் கொண்டு வெகு வேகமாக வாளை ரகுதேவின் மீது பாய்ச்சினான். அந்த வாள் ரகுதேவைத் தாக்காமல் எங்கோ காற்றில் சென்றதை ஸித்தி அறிந்தான். அடுத்த விநாடி ரகுதேவின் வாள் தன் உடலில் பாய்ந்து

விட்டதையும் உணர்ந்தான். “ஹா” என்ற சப்தத்துடனும், மாலுமிகளின் கோபக் கூச்சலுடனும் தரையில் தடாரென விழுந்த ஸித்தி அஹமத்தின் உடலிலிருந்து வாளைப் பிடுங்கினான் ரகுதேவ். வாள் வெளியே இழுக்கப்பட்ட அதே விநாடியில் ஸித்தி அஹமத்தின் உயிரும் வாளை நோக்கிச் ஏட்டுக் குருவிபோல் பறந்துவிட்டது.

சற்று முன்பாக ஏராளமான கொள்ளைக்காரர்களின் அதிபதியாக விளங்கிய ஸித்தி அஹமத் இதயத்திலிருந்து கொப்பளித்துக் கொண்டு வந்த குருதி ஆறாக ஓட, அசைவற்று அனாதையாகக் கிடந்தான். அந்தக் கோரக் காட்சியைப் பார்த்த கொள்ளைக்காரர்கள் கூச்சல்கூட அடுத்த விநாடி. அடக்கி மிகப் பயங்கரமான அமைதி அங்கு நிலவலாயிற்று. எதிர்பாராத அந்த மரணம் கிளப்பி விட்ட பிரமையின் காரணமாகச் செயலிழந்த மாலுமிகள், ஏதும் நடக்காததுபோல் கீழே கிடந்த சுவத்தைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் தமானாவின் கிழக்குக் கோடியிலிருந்த பத்மினியின் குடிசையை நோக்கி நடந்த ரகுதேவைத் தடை செய்யவேயில்லை.

இந்தப் பிரமை அதிக நேரம் நீடிக்காதென்பதை அறிந்தாலும் பயத்தையோ வேகத்தையோ காட்டாமல் நிதானமாக நடந்து, குடிசைக்கு வந்த ரகுதேவைப் பார்த்ததும் உணர்ச்சி மிகுதியால் அவன்மீது சாய்ந்த பத்மினி “என்ன நடந்தது” என்று வினவினாள்.

“நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டது” என்றான் ரகுதேவ் அமைதியுடன்.

“ஸித்தி அஹமத்...”

“இறைவன் திருவடிகளை அடைந்துவிட்டான்.”

“அப்படியானால் ஆபத்து...”

“அதிகரித்துவிட்டது” என்று சொல்லிக்கொண்டே மேற்குக் கோடிக்காகக் கண்களை ஓட்டிய ரகுதேவ் மாலுமிகள் ஆத்திரத்துடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவதையும் பந்தங்களைக் கொளுத்துவதையும் கண்டு, “பத்மினி! இறுதிக் கட்டம் நெருங்கிவிட்டதென்றே நினைக்கிறேன். இந்தக் குடிசையோடு நாமும் இன்னும் சில விநாடிகளில் கொளுத்தப்படுவோம். இறைவனை நினைத்துக்கொள்” என்றான். அவன் சொல்லி முடித்ததும் மேற்குக் கோடியிலிருந்த பந்தங்கள் மெள்ள நகர ஆரம்பித்தன. “கொளுத்து” “கொல்” என்ற கூச்சல்களும் வாளைப் பிளந்தன.

இரண்டாவது கண்டம்

காலைக் கதிரவன் சுடு கரணங்கள் மேலைச் சமுத்திரத்தின் ஓரங்களைச் சற்றே தொட்ட நேரத்தில் தமானா நதிக்கரையில் மாலுமிகளின் பேரிரைச்சல் காதில் விழவே, மஞ்சத்தலிருந்து துள்ளி எழுந்த பத்மினி குடிசைத் திரையை விலக்கிக் கொண்டு வாயிலில் வந்து சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினாள். நதிக்கரையில் கூட்டமாக நின்றிருந்த மாலுமிகள் சமுத்திரத்துக்காகக் கைளை நீட்டி இரைந்து பேசுவதையும் பின்பு அக்கூட்டம் திரும்பித் தன் குடிசைக்காக நகருவதையும் கவனித்த அவளுக்கு முந்திய இரவு ரகுதேவ் குறிப்பிட்ட இரண்டாம் ஆபத்து இதுதான் என்பதை ஊகிக்க அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே குடிசை வாயிலில் நின்றிருந்த ரகுதேவைக் கூப்பிட்டு, “இதுதான் நீங்கள் குறிப்பிட்ட இரண்டாவது கண்டமா?”. என்று வினவினாள்.

தீவிர சிந்தனையிலிருந்த ரகுதேவ், “ஆமாம் பத்மினி!” என்று பதில் சொல்லிவிட்டுக் கடல் பிராந்தியத்தை உற்றுக் கவனித்து மெள்ளப் புன்முறுவலும் செய்தான்.

அந்த நேரத்தில் அவன் எதற்காகச் சிரிக்கிறானென்பதைப் பத்மினியால் புரிந்துகொள்ள முடியாததால், “எதைக் கண்டு சிரிக்கிறீர்கள்?” என்று சற்றுக் கோபமாகவே கேட்டாள்.

“ஆபத்தைக் கண்டு.”

“அபத்தைக் கண்டு சந்தோஷமா?”

“ஆமாம்.”

“என்ன அப்பேர்ப்பட்ட சந்தோஷம்?”

“என் மனத்துக்குச் சாந்தியளிக்கக்கூடிய மகழ்ச்சி இந்த ஆபத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிறது பத்மினி.”

“எது உங்கள் மனத்துக்கு சாந்தியளிக்கக்கூடியது?”

“உன் விடுதலை.”

“என் விடுதலைக்கும் இந்த ஆபத்துக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது?”

“சீக்கிரம் நீயே புரிந்து கொள்வாய் பத்மினி. நம்மை நோக்கிவரும் ஆபத்து பிறும்மாண்டமானதுதான். ஆனால், அதிலும் ஒரு நன்மை கலந்திருப்பதால்

நான் மகழ்ச்சியே அடைகிறேன். மாலுமிகள் வந்ததும் நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகளால் சிறிதும் கலங்காதே. நான் எதைச் சொன்னாலும் மறுக்காமல் செய்.”

“நான் மறுக்கும்படியாக என்ன சொல்வீர்கள்?”

“எதையும் சொல்வேன். என்மேல் உனக்கு அன்பிருந்தால் செய்” என்றான் ரகுதேவ்.

“ஏன் அதில் உங்களுக்குச் சந்தேகமா?” அவள் வினவினாள். அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது அவள் உதடுகள் துக்கத்தால் துடித்தன. ஏதோ பேராபத்திலிருந்து தன்னை விடுவிக்க ரகுதேவ் ஏற்பாடு செய்கிறான் என்பது மட்டும் அவளுக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்துவிட்டது. மேற்கொண்டு அவனை ஏதேதோ கேட்க வாயெடுத்தாள். ஆனால் அதற்குள்ளாக மாலுமிகள் கூட்டம் அவர்களை நெருங்கி வளைத்துக் கொண்டது.

கூட்டத்தின் முன்னணியில் வந்த ரஹீம் மிகுந்த கோபத்துடன், “வேலை முடியட்டும்” என்றான், தனது ஒற்றைக் கண்ணைப் பயங்கரமாகச் சுழற்றிக் கொண்டே. அடுத்த விநாடி பல வாட்கள் அகாயத்தில் எழுந்தன.

எப்பொழுதும் ரகுதேவின் பக்கம் பேசக்கூடிய கலிபுல்லா கூட ரஹீமின் உத்தரவை ஆட்சேபிக்காமல் பேசாமல் நின்றான். கல்லான அவன் முகத்தில் சுரணை அடியோடு வற்றிப் போயிருந்தது.

அத்தனை ஆபத்திலும் கண்ணெதிரே கத்திகள் எழுந்த அந்தச் சமயத்திலும் பலமாகச், சிரித்த ரகுதேவ், “ஒருவனைக் கொல்ல எத்தனைக் கத்திகள்? எத்தனை வீரர்கள்? ஏன் உங்கள் யாரிடமும் துப்பாக்கியில்லையா? தூரத்திலிருந்தே சுட்டிருக்கலாமே! இங்கு எதற்காகக் கூட்டமாக வந்தீர்கள்?” என்று வினவினான்.

“அவனைப் பேச விடாதீர்கள். பேசினால் நம்மை மீண்டும் ஏமாற்றிவிடுவான். இந்த முறை அவன் தப்பக் கூடாது” என்று கர்ஜித்தான் ரஹீம்.

“ரஹீம்! உன் அஜாக்கிரதையை மறைக்க என் வாயை மூடப் பார்க்கிறாயா? உன்னால் எதிரிக்குப் பலியாகப் போகும் இந்த மாலுமிகளிடமிருந்து உன் குற்றத்தை மறைப்பதற்காக என்னைப் பலி கொடுக்கப் பார்க்கிறாயா? அது நடவாது ரஹீம்! என்னைக் கொல்ல ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் மாலுமிகளுக்கு யார் துரோகி என்பதை இங்கு நான் விளக்கிய பிறகே என்னைக் கொல்லவிடுவேன்” என்று நிதானமான ஆனால், உறுதியான

குரலில் பேசிய ரகுதேவைப் பார்த்துக் கலிபுல்லா கேட்டான், “ரகுதேவ்! உன்னால்தானே நாங்கள் தமானாவுக்கு வந்தோம்?” என்று.

“ஆமாம்” என்றான் ரகுதேவ்.

“அதோ தமானா முகத்துவாரத்தைக் கவனி” என்று முகத்துவாரத்துக்காகக் கையைச் சுட்டிக் காட்டினான், கலிபுல்லா.

அப்பொழுதுதான் ரகுதேவுக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த பத்மினி, முகத்துவாரத்தைக் கவனித்தாள். மாலுமிகளின் கலவரத்துக்குக் காரணமும் அப்பொழுதுதான் அவளுக்குப் புரிந்தது. தமானா முகத்துவாரத்தை மறைத்து நின்ற ஜலமோகினிக்கு அப்பால் அந்தக் கப்பலை வளைத்த வண்ணம் மூன்று கப்பல்கள் நின்றிருந்தன. மத்தியிலிருந்த பெரிய கப்பலின் பாய்மரத்தின் உச்சியில் மகாராஷ்டிர சாம்ராஜ்யத்தன் கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. பத்மினி பயத்தால் மூச்சை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். சற்று முன்பாக ரகுதேவ் பேசிய பேச்சுக்களின் அர்த்தம் சிறிது சிறிதாக அவளுக்கு விளங்கத் தொடங்கியது.

கலிபுல்லா முகத்துவாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியபின்பும் அந்தப் பக்கத்தில் கண்களைச் செலுத்தாத ரகுதேவ், “கப்பல்களை நான் ஏற்கெனவே பார்த்துவிட்டேன்” என்றான்.

“யார் கப்பல்கள்?”

“தெரியுமே, மகாராஷ்டிரக் கடற்படை. நடுவிலிருப்பது கனோஜி ஆங்கரேயின் சொந்தக் கப்பல். அவரிடம் உபதளபதியாகச் சேவை செய்திருக்கும் எனக்கு இதுகூடவா தெரியாது?”

“தெரிந்துமா சும்மாயிருக்கிறாய்?” .

“சும்மா இல்லாமல் என்ன செய்வது? ஆங்கரே வந்ததால் என் கவலையெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது.”

“ஏன்?”

“இங்கிருந்தால் நீங்கள் கொல்வீர்கள். ஆங்கரேயிடம் அகப்பட்டால் அவர் தூக்கில் போடுவார். சாவதானால் எப்படிச் செத்தால் என்ன?”

“கனோஜி ஆங்கரே உன்னைத் தூக்கில் போடுவானேன்” கடுமையாகக் கேட்டான் ரஹீம்.

“காரணம் கலிபுல்லாவுக்குத் தெரியும். கடற்படை உத்தியோகத்தை விட்டுக் கொள்ளைக் கூட்டத்தோடு சேரும் உத்தியோகஸ்தனுக்குத் தண்டனை என்ன தெரியுமா உனக்கு? தெரியாவிட்டால் கலிபுல்லாவைக் கேள்” என்றான் ரகுதேவ்.

“ரகுதேவின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மாலுமிகளிடம் சற்றுக் குழப்பமுண்டாகியது. சில மாலுமிகள் வாட்களை உறையில் போட்டார்கள். தன்னை விட்டு ஓடிப் போன உத்தியோகஸ்தனைத் தன் கப்பல் தளத்திலேயே ஆங்கரே தூக்குப் போட்டு ஒழித்து விடுவாரென்பதை நன்றாக உணர்ந்திருந்த மாலுமிகள் ரகுதேவின் உயிரும் திண்டாட்டத்திலிருப்பதென்ற எண்ணத்தால் சற்றுச் சமாதானப்பட்டனர். அனால், ரஹீம் மட்டும் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட இஷ்டப்படாமல், “நீதானே எங்களை இங்கு அழைத்து வந்தாய்? ஆகையால் இந்த ஆபத்துக்கு நீதானே பொறுப்பாளி?” என்று வினவினான்.

பளீரென்று வந்தது ரகுதேவின் பதில்: “இங்கு அழைத்து வந்தது நான்தான். ஆனால், இந்த இக்கட்டுக்குப் பொறுப்பாளி நானல்ல. நீயும் உன் தோழன் ஸித்தி அஹமத்தும்தான்.”

“நாங்களா!” திகைத்துக் கேட்டான் ரஹீம்.

“ஆமாம்! உங்கள் கப்பல் பழுது பார்க்கப்படுவதால் ஜலமோகினியைப் பீரங்கிகளுடன் முகத்துவாரத்தில் நிறுத்தினேன். பீரங்கிகளை ஜலமோனியிலிருந்து ஸித்தி அஹமத் ஏன் நீக்கினான்? பீரங்கிகள் அந்தக் கப்பலில் இருந்து, கப்பலையும் கடல் முகத்துவாரத்துக்குள் நன்றாக இழுத்தால் முகத்துவார மரங்களின் மறைவிடத்திலிருந்து எதிரிக் கப்பல்களுக்குப் பதில் சொல்ல ஜலமோகினி ஒன்றே போதுமே! சரி, பீரங்கிகளைத்தான் நீக்கினீர்கள். அந்தப் பீரங்கிகளை நதி முகத்துவாரத்தின் இரு கரைகளிலும் பொருத்தி எதிரி யாராவது வந்தால் தடுக்க ஏற்பாடாவது செய்தீர்களா? இதற்கெல்லாம் உங்களுக்கு அவகாசமேது? உன் தலைவன், என் மனைவி கிடைப்பாளா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் ஓடிவிடாதிருக்க, கப்பல்களிலிருந்து பீரங்கிகளைக் கழற்றினான். அப்பொழுதெல்லாம் உபதலைவனான நீ ஏன் தடுக்கவில்லை?” என்று உக்கிரமாக வினவினான் ரகுதேவ்.

“ஏன் தடுக்கவில்லை? ஏன் தடுக்கவில்லை?” என்று மாலுமிகளும் கூவினார்கள். சிலர், “ரஹீமை வெட்டிப் போடு” என்று கத்தினார்கள்.

ரகுதேவ் பழியைத் தன்மீதே திருப்பி விட்டதைக் கண்ட ரஹீம் பயத்தால் வெலவெலத்துப் போனான். அதே சமயத்தில் கனோஜி ஆங்கரேயின் கப்பலில்

சப்தித்த பீரங்கியிலிருந்து எழுந்த குண்டு ஒன்று பழுது பார்க்கப்பட்டுப் பாதி நிலத்திலும் பாதி ஜலத்திலும் சாய்ந்து கிடந்த கொள்ளைக்காரர்களின் கப்பலைப் படு தூளாக்கியது. இதைத் தொடர்ந்து சில துப்பாக்கிகள் ஆகாய மார்க்கத்திலும் சுடப்பட்டன.

“பயப்படாதீர்கள். ஆங்கரே நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நம்மைச் சரணாகதியடையச் சொல்லவே துப்பாக்கிகள் ஆகாயத்தில் சுடப்பட்டன. சீக்கிரம் கரையோரம் சென்று நம் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்க ஒரு வெள்ளைக் கொடியை எடுத்து உயரத் தூக்கி ஆட்டுங்கள், இதோ நான் வருகிறேன்” என்று துரிதப்படுத்திய ரகுதேவின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு மாலுமிகள் தமானாவின் நீர்க்கரைக்கு ஓடினார்கள்.

அவர்கள் போனதும் பத்மினியை நோக்கிய ரகுதேவ், “பத்மினி! நீ உன் சாமான்கள் ஏதாவதிருந்தால் கட்டி வைத்துக் கொள். பீம்ஸிங்கையும் ரஜனிகாந்தையும் புறப்படத் தயாராயிருக்கச் சொல்” என்று கூறினான்.

“எங்கு போவதற்கு?” என்றாள் பத்மினி.

“ஆங்கரேயின் கப்பலுக்கு” என்று கூறிய ரகுதேவ் மேற்கொண்டு எதுவும் சொல்லாமல் கனவேகமாக நீர்க் கரைக்கு ஓடினான்.

ஜோடிப் புறா

நீர்க் கரையில் காரியங்களை மிகத் துரிதமாகத் தொடங்கிய ரகுதேவ், நாலைந்து பேர் போகக்கூடிய படகைத் தயார் செய்ய மாலுமிகளுக்கு உத்தரவிட்டு ரஹ்மையும் கலிபுல்லாவையும் நோக்கி, “கனோஜி ஆங்கரேயிடம் யாராவது தூது செல்ல வேண்டுமே, யாரை அனுப்பலாம்?” என்று கேட்டான். கலிபுல்லா சுற்றுமுற்று மிருந்த மாலுமிகளை நோக்கினான். போய் வருவதற்குச் சம்மதிக்கக்கூடிய குறி எந்த மாலுமியின் முகத்திலும் தோன்றவில்லை. “போய் வர உனக்குச் சம்மதமா ரஹ்ம்?” என்று இறுதியாக ரஹ்மைக் கேட்டான் கலிபுல்லா.

“போகலாம், வர முடியாது. நம்மையெல்லாம் ஒழித்துக் கட்ட சபதம் செய்திருக்கும் கனோஜி ஆங்கரே அங்கு செல்லும் யாரையும் முதலில் தூக்கில் மாட்டி விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பான்” என்றான்.

“பின் யார்தான் போவது?” என்று கலிபுல்லா வினவினான்.

“நாங்கள் யாரும் போக முடியாது” என்று ஒருமுகமாக எழுந்தது மாலுமிகளிடமிருந்து பதில்.

“ரகுதேவ் போகட்டுமே!” என்றான் ரஹ்ம்.

கலிபுல்லாவின் மங்கலான கண்கள் ரகுதேவை ஏறெடுத்துச் சந்தேகத்துடன் நோக்கின. ஆனால், ரகுதேவின் பதிலைக் கேட்டதும் அந்தச் சந்தேகம் கண்களிலிருந்து மறைந்தது.

“நான் போக முடியாது. என் நிலைமையைத் தான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேனே” என்றான் ரகுதேவ்.

“ஆனால், இதற்கு வழி என்ன?” என்று கலிபுல்லா வினவினான்.

ரகுதேவ் நீண்டநேரம் ஏதோ யோசித்துப் பெரு மூச்சொன்றை வெளிப்படுத்தக் கொண்டு சொன்னான்: “கலிபுல்லா; வேறு வழியில்லை. என் மனைவியைக் கனோஜி ஆங்கரேயிடம் தூது அனுப்புகிறேன். பெண்கள் மீது ஆங்கரே தன் கோபத்தைக் காட்டமாட்டான் என்பது உலகப் பிரசித்தம். அவனிடம் நமது தூதைச் சொல்லி அவளுக்குப் படகை ஓட்டிச் செல்ல என் மைத்துனனையும் என் சேவகன் ரஜனிகாந்தையும் அனுப்பிப் பார்ப்போம்” என்றான்.

இந்த யோசனைக்கு எல்லா மாலுமிகளும் ஒப்புக் கொள்ளவே பத்மினியும் பீம்ஸிங்கும் ரஜனிகாந்தும் நீர்க் கரைக்குத் துரிதமாக வரவழைக்கப்பட்டார்கள்.

மாலுமிகள் புடைகுழ நின்றிருந்த ரகுதேவ். அத்தனை பேருக்கும் எதிரில் பத்மினியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “பத்மினி! உன்னை ஆங்கரேயிடம் தூதனுப்ப மாலுமிகளிடம் ஒப்புக் கொண்டேன். தயவுசெய்து போய்வா. எங்கள் அனைவர் உயிர்களும் உன் கைகளில் இருக்கின்றன” என்றான்.

பத்மினி உணர்ச்சி மிகுதியால் தவியாய்த் தவித்தாள். “நான் எதைச் சொன்னாலும் செய்” என்று ரகுதேவ் சற்று முன்பாகச் சொன்னது அவள் காதுகளில் அப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆகவே அதிகமாக எதுவும் பேசாமல் “அணையிடுங்கள்” என்றாள்.

ரகுதேவ் சொன்னான்: “இதோ உனக்குப் படகு தயாராக இருக்கிறது. அதை ஒட்டிச் செல்ல ரஜனிகாந்தும் உன் சகோதரன் பீம்ஸிங்கும் இருக்கிறார்கள். கனோஜி ஆங்கரேயிடம் செல். சென்றதும் இங்குள்ள மாலுமிகள் யாரும் அவர் கப்பலைக் கண்டு அஞ்சவில்லையென்று சொல். அவர் ஏதாவது நடவடிக்கை மேற்கொண்டால் அதைச் சமாளிக்க எங்கள் பீரங்கிகள் காட்டுமுனையில் மரங்களின் மறைவில் தயாராகப் பொருத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவி. எங்களிடம் உணவுப் பொருள்களும் பீரங்கி வெடிமருந்தும் ஏராளமாக இருப்பதாகவும், அவர் எங்களை அணுக முயன்றால் நாங்கள் காட்டுக்குள் போய் பீரங்கிகளை அரணாகக் கொண்டு அவரையும் அவரது மாலுமிகளையும் நிர்மூலப்படுத்தி விடுவோமென்றும் சொல். அப்படியின்றி அவர் சமாதானமாக வந்த வழியே திரும்ப இஷ்டப்பட்டால் அவர் வெகுநாளாகத் தேடிவரும் ஸித்தி அஹமத்தின் தலையை வெட்டி அவரிடம் ஒப்படைப்பதாகக் கூறு.”

இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட மாலுமிகள் முகத்தில் சந்தோஷக் குறி தோன்றலாயிற்று. மாண்டுபோன ஸித்தியின், தலையை அவன் கொடுப்பதாகச் சொன்னதலிருந்த ஹாஸ்யத்தையும் அவர்கள் பெரிதும் ரசித்தனர். இப்பேர்ப்பட்ட புத்திசாலி தங்களைச் சமயத்தில் காப்பாற்ற முன் வந்தது பற்றி அவனை வாயாரப் புகழவும் செய்தனர்.

பத்மினியோ அவனைப் பிரிய மனமில்லாமலே பிரிந்து மிக மெதுவாக நடந்து சென்றாள். பீம்ஸிங்கின் நடையில் என்றுமில்லாத கம்பீரம் இருந்தது. படகில் மிக மிடுக்காகவே உட்கார்ந்து கொண்டார். ரஜனிகாந்த் வழக்கம் போல் எந்த உணர்ச்சிகளையும் காட்டாமல் படகில் ஏறி உட்கார்ந்து படகின் துடுப்புகளை ஜலத்தில் துழவினான். தமக்கும் அந்த வித்தை தெரியும் என்ற கர்வத்தால் பீம்ஸிங்கும் துடுப்புகளை அலட்சியமாக எடுத்து நீரில் பாய்ச்சி வேகமாக இழுத்தார். படகும் வெகு வேகமாகச் சென்று கனோஜி ஆங்கரேயின் கப்பலை அடைந்தது.

படகு வருவதைத் தூரத்திலேயே கவனித்த கனோஜி ஆங்கரே அதிலிருந்தவர்களைக் கப்பலுக்குள் ஏற்றுவதற்கான உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்திருந்தபடியால் படகு கப்பலை அணுகியதும் நூலேணியொன்று கீழே தொங்க விடப்பட்டது. பத்மினி, அதில் முதலில் ஏறிச் சென்றாள். பின்னால் ரஜனிகாந்தும் அவனுக்குப் பின்னால் பீம்ஸிங்கும் ஏறினார்கள். ஏதோ வெகுநாள் பழகியவளைப் போல் ஏறி வந்த பத்மினி கப்பலின் பக்கப் பலகையில் கையை வைத்து, ஏறி உள்ளே இறங்கிக் கப்பலைச் சுற்றித் தன் கண்களை வீசினாள்.

கனோஜி ஆங்கரேயின் கப்பல் தளம் பிருமாண்டமாக இருந்தது. ஏராளமான மாலுமிகள் கப்பலில் தங்கள் அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பீரங்கிகள் பல, பக்கப் பலகைக் கணவாய்களில் மட்டுமின்றி உயரமான ஸ்தலங்களிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் கவனித்துப் பிரமித்து நின்று கொண்டிருந்த பத்மினியை ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் கவனித்த ஆங்கரே, அவள் அருகில் வந்து பயங்கரமாக இடிஇடி. என்று சிரித்து பக்கத்திலிருந்த குருஜீயை நோக்கி “குருஜீ! தூதுவரைப் பார்த்தீரா!” என்றார்.

கள்ளர்களிடமிருந்து தூது வர இத்தகைய உயர்குல மங்கையை எதிர்பார்க்காத குருஜீயும், “ஆமாம், நீ எப்படியம்மா இவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டாய்?” என்று ஆதரவாக வினவினார்.

“கால வசத்தால் சிக்கிக் கொண்டேன். மகாராஷ்டிர தளபதியிடம் சில விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டும்.” என்றாள்.

“இவர்தான் ஆங்கரே! சொல்லம்மா” என்றார் குருஜீ.

ஆங்கரேயின் மீது ஓர் விநாடி கண்களை ஓட்டிய பத்மினி, அவர்கள் கண்களிலிருந்து உதிர்ந்த விஷமக் குறியைச் சகிக்காதவளாய்க் கண்களை மீண்டும் கீழே சாய்த்துக் கொண்டு கூறினாள்: “தளபதியவர்களே! நான் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் சார்பாகப் பேச வந்திருக்கிறேன். ஆனால், தூதைச் சொல்லியனுப்பியவர் கொள்ளைக்காரரல்ல; தங்களுக்குத் தெரிந்தவர். மிகவும் நல்லவர்.”

கனோஜி ஆங்கரேயின் கண்களில் கேள்விக்குறி தொக்கி நின்றது. தயங்கித் தயங்கிப் பேச்சை மீண்டும் ஆரம்பித்த பத்மினி, “அவர் பெயர்...”

“ரகுதேவ்”. என்று முடித்தார் ஆங்கரே. பெரிய கல்லைத் தூக்கித் தலையில் போட்டிருந்தால்கூட அடைய முடியாத அதிர்ச்சியைப் பத்மினி அந்தப் பதிலால்

அடைந்தாலும், அதை மேலுக்குக் காட்டாமலே கேட்டாள்: “அதெப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?” என்று.

“அந்த அயோக்கியனைப் பிடித்துக்கொண்டு போக நான் வந்திருக்கிறேன்” என்றார் ஆங்கரே விஷமம் ததும்பிய குரலில்.

பத்மினியின் உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது. அதோடு கண்களில் கோபமும் துளிர்க்வே அவள் சொன்னாள்: “அவர் அயோக்கியரல்ல” என்று.

பதிலுக்குப் பயங்கரமாகச் சிரித்த ஆங்கரே குருஜீயை நோக்கு, “குருஜீ! பார்த்தீர்களா! இந்தப் பெண் அந்த அயோக்கியனுக்குப் பரிந்து பேசுகிறாள். அவனை இங்கு வரவழைத்துத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டியது அவசியந்தானே” என்றார்.

“மிகவும் அவசியம்” என்று குருஜீயும் ஒப்புக் கொண்டார்.

“அவசியம் என்பதை நானும் ஒப்புக் கொள்கிறேன்”. என்று குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிய ஆங்கரே தமக்கு எதிரே பீம்ஸிங் நிற்பதைக் கண்டார். பெரிய மாமிச பிண்டமாக நின்ற பீம்ஸிங்கைக் கண்ட ஆங்கரேயின் கண்களில் கோபம் பிரமாதமாக ஜொலித்தது. “உன் அபிப்பிராயத்தை யார் கேட்டது?” என்று அதட்டலாகவும் மரியாதைக் குறைவாகவும் கேட்டார்.

“மரியாதை தப்பிப் பேசுகிறீர்கள். நான் சைன்னியத்தில் ஒரு உபதளபதி” என்று இறுமாப்புடன் சொன்னார் பீம்ஸிங்.

“யார் உமக்கு அந்த வேலை கொடுத்தது?” என்று வினவினார் ஆங்கரே.

இதைக் கேட்ட குருஜீ பெரிதாகச் சிரித்தார். ஆங்கரே அதற்கு மேல் அவருடனோ பத்மினியுடனோ எந்தச் சம்பாஷணையையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் தமது உபதளபதியைக் கூப்பிட்டு, “நீ பத்து மாலுமிகளுடன் தமானாவின் கரைக்குப் போய் ரகுதேவைப் பிடித்துக் கொண்டு வா. அவனை அனுப்பாவிட்டால் கொள்ளைக் காரர்கள் அனைவரையும் சுட்டுப் பொசுக்கி விடுவேன் என்று சொல்” என்று உத்தரவிட்டார்.

“ஐயோ! அவர் அனுப்பிய செய்தியைக்கூட நீங்கள் கேட்கவில்லையே” என்று கூவினாள் பத்மினி.

“அவசியமில்லை” என்று ஒரே வார்த்தையில் முடித்துவிட்ட ஆங்கரே கப்பலின் மறுபக்கத்துக்குச் சென்று தமது அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

பத்மினி நடுங்கிக் கொண்டு கப்பலின் பக்கவாட்டில் சாய்ந்து கொண்டு தமானா கரைமீது கண்களை ஓட்டிய வண்ணம் நின்றாள். எப்படியும் கொள்ளைக்காரர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ரகுதேவை ஆங்கரேயிடம் பலி கொடுத்து விடுவார்கள் என்பதில் அவளுக்குச் சம்சயமேயில்லை. பீம்ஸிங்குக்கு மட்டும் மெள்ள மெள்ள சுரணை வர ஆரம்பித்தது. ரகுதேவின் வாழ்க்கைச் சகாப்தம் சீக்கிரம் முடிந்துவிடப் போகிறதென்ற களிப்பால் புன்னகை சொட்டிக் கொண்டு தமானாவைப் பார்த்த வண்ணம் நின்றார்.

பத்மினி எதிர்பார்த்தபடியே காரியங்கள் நடந்தன. கொள்ளைக்காரர்கள் ரகுதேவை ஆங்கரேயின் உபதளபதியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார்கள். அடுத்த சில நிமிஷங்களில் கப்பலுக்கு வந்து சேர்ந்த ரகுதேவை ஆங்கரேயும் குருஜியும் வரவேற்றார்கள். ரகுதேவுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பைக் கண்ட பத்மினி மட்டுமின்றி பீம்ஸிங்கும் பிரமித்துப் போய் இதன் மர்மம் என்னவாயிருக்குமென்ற ஆலோசனையில் இறங்கினார்கள். மர்மம் வெளியாக அதிக நேரமில்லை.

“ரகுதேவ்! பேஷ்! எடுத்த காரியத்தைச் சாதித்து விட்டாயே” என்று அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார் குருஜி.

“ரகுதேவ்! அஹமத் என்ன ஆனான்?” என்று வினவினார் ஆங்கரே.

“நேற்றே அவனைக் கொன்றுவிட்டேன்.”

“ஏன்...?”

“அவன் முறை தவறி நடந்து கொண்டான்.”

“யாரிடம்” என்று கேட்ட ஆங்கரே பத்மினிக்காகக் கண்களை ஓட்டிப் பெரிதாக நகைத்ததல்லாமல், “ரகுதேவ், நீ பால்யத்தில் துரதிஷ்டசாலியாக இருந்தாலும் இப்பொழுது அதிர்ஷ்டசாலியாடவிட்டாய்” என்றும் கூறினார். ரகுதேவ் மிகுந்த சங்கடத்தால் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திண்டாடினான். பிறகு சம்பாஷணையை வேறு மார்க்கத்தில் திருப்பி ஆங்கரேயைப் பார்த்து, “ஆமாம், விஜயதுர்க்கம் என்ன ஆயிற்று?” என்று வினவினான்.

“நமது ஏற்பாட்டின்படி முந்தாநாளே அதைப் பிடித்து விட்டேன். பிறகு உன்னிஷ்டப்படி, தமானாவுக்கு வந்தேன்” என்றார் ஆங்கரே.

“இவரிஷ்டப்படியா !” என்று ஆச்சரியத்துடன் இடையே புகுந்தார் பீம்ஸிங்.

“அமாம் பீம்ஸிங், இவர்களுக்கு நாமிருப்பதை உணர்த்தத்தான் ரஜனிகாந்த் காட்டில் புகை போட்டான். வடக்கத்திக் காற்று திரும்பியதுமே இவர்கள் கப்பல் துரிதமாக வந்து சேரும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். தவிர தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியாலும் அடிக்கடி கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம்” என்று விளக்கினான் ரகுதேவ்.

ஆனால், பீம்ஸிங்கைப்பற்றி சட்டை செய்யாத ஆங்கரே, “ஆமாம் ரகுதேவ்! நீ இவர்களை எப்படிச் சந்தித்தாய்?” என்று பீம்ஸிங்கையும், பத்மினியையும் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டார்.

“இவர்கள் ஏறி வந்த ஜலமோகினியில் பிரயாணம் செய்து மால்வானுக்கு வந்து அங்கு ஒரு கப்பலையும் மாலுமிகளையும் அமர்த்தக் கொண்டு ஸித்தி அஹமத்தைச் சந்திக்க இருந்தேன். ஆனால், அந்த முட்டாள் வழியிலேயே வந்து என்னிடம் சிக்கிக் கொண்டான். நான்தான் உங்களிடமிருந்து விலகிவிட்டதாகவும் சில பொக்கிஷக் கப்பல்கள் வரப்போவதாகவும் சொல்லி அவன் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டேன். அது கிடக்கட்டும், நான்தான் ஸித்தி அஹமத்தைக் கொன்று விட்டேனே. பந்தயப்படி பத்தாயிரம் பொன்னைக் கீழே வைக்கிறீர்களா?” என்றான் ரகுதேவ்.

“உனக்கு எது வேண்டும்?” என்று வினவினார் ஆங்கரே.

“ஜலமோகினிதான்” என்றான் ரகுதேவ்.

“காரணம் எனக்குத் தெரியும். சொல்லட்டுமா?” என்றார் ஆங்கரே விஷமமாகப் பத்மினிக்காகக் கண்களை ஒட்டி.

“வேண்டாம் வேண்டாம். சும்மாயிருங்கள்” என்று அவரை அடக்கினான் ரகுதேவ்.

இருவர் சம்பாஷணையையும் கேட்ட பீம்ஸிங்குக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. தளபதி சுத்தக் காட்டு மிராண்டிப் பயல் என்று தீர்மானித்தார். பத்மினியின் முகத்தில் மட்டும் வெட்கச் சிரிப்பு ஓடியது.

“அடுத்தபடி என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றார் ஆங்கரே.

“கொள்ளைக்காரர்களை அப்படியே தமானாவில் விட்டுவிடுவோம். கப்பலிழந்து தலைவனையும் இழந்த அவர்கள் இனி ஒன்று சேர்ந்து கொள்ளையடிக்க முடியாது. கரையிலுள்ள பீரங்ககளை மட்டும் ஜலமோகினியில் பொருத்த உத்தரவிடுங்கள்” என்றான். அவன் உத்தரவுப்படி வேலைகள் மிகத் துரிதமாக நிறைவேறின.

நாட்கள் இரண்டு சென்று மூன்றாம் நாள் இரவும் வந்தது. ஜலமோகினியின் அடித்தள அறையில் பத்மினி உட்கார்ந்து சாளரத்தின் வழியாகத் தொடுவானத்தை நோக்கி ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். யோசனை பலமாயிருந்தபடியால் அறைக்குள் ரகுதேவ் வந்ததையோ அவன் தனக்கு வெகு அருகில் நின்றதையோ அவள் கவனிக்கவில்லை. கனோஜி ஆங்கரே அவளுக்கு வெகு மதியாகக் கொடுத்திருந்த கூண்டிலிருந்த ஜோடிப் புறாக்களும் அவள் யோசனையை என்னவென்றறிய ஆவலுள்ளவைபோல் கூர்ந்து நோக்கின.

ரகுதேவ் அவளுக்கு வெகு அருகில் நின்றிருந்தாலும் அவளைத் தொடாமலே கேட்டான்: “என்ன அப்பேர்ப்பட்ட யோசனை பத்மினி?” என்று.

பத்மினி அவளை நோக்கத் திரும்பிச் சற்று உற்றுப் பார்த்துவிட்டு “என் பிற்காலத்தைப் பற்றி யோசனை?” என்றாள்.

“அதில் யோசனை செய்ய என்ன இருக்கிறது? இன்னும் இரண்டு நாட்களில் காண்டேரித் தீவை அடைந்து விடுவோம். அப்புறம்...”

“அப்புறம்?”

“உன்னையும் பீம்ஸிங்கையும் உங்கள் உறவினரிடம் அனுப்பிவிடுகிறேன்.”

“பீம்ஸிங்கை அனுப்பிவிடுங்கள்.”

“நீ?”

அந்த ஒற்றைச் சொல் கேள்விக்கு அவள் பதிலேதும் சொல்லாமல் எழுந்து அவனுக்கு வெகு அருகில் வந்து அவன் தோள்மீது இரு கைகளையும் போட்டுக் கொண்டு அவன் கண்களோடு தன் கண்களைச் சற்று நேரம் உறவாட விட்டாள். ரகுதேவின் உணர்ச்சிகள் புரட்சிகாலக் கடலைப் போலப் புரண்டு எழவே, “வேண்டாம் பத்மினி! பிடிவாதம் செய்யாதே” என்று கூறினாலும் அவன் கரம் அவள் இடையை இறுக்கிப் பிடித்தது. அவள் மோகனச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்துக் கொண்டே மீண்டும் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து, “பிடிவாதம் செய்வது நீங்கள் தான்” என்று கொஞ்சிக் கொண்டே தன் இரு கரங்களாலும் அவன் தலையைத் தன் முகத்துக்காக இழுத்தாள். இதைக் கண்ட கூண்டிலிருந்த ஆண் புறாவும் பெண் புறாவை மூக்கால் திரும்பத் திரும்பக் கொத்தத் தொடங்கியது. கீழேயிருந்த காதற் புறாக்கள் பரஸ்பரப் பிணைப்பில் உலகத்தை அடியோடு மறந்து தங்களுக்கே சொந்தமான ஒரு சொர்க்க பூமியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன.